

Г
а
р
о
л
ь
д

Р
о
б
б
і
н
с

ПІРАТ

РОМАН

З англійської переклав Іван Яндола

Моїм донькам
Каріні та Аріадні...
Хай їх життя наповниться
взаєморозумінням, любов'ю
та миром.

*В ім'я Аллаха всемилостивого,
всемилосердного.
Заблює вас жага до примноження,
Доки ви зійдете до могили.
Ні ж бо, ви скоро визнаєте!
Ні ж бо, ви таки скоро визнаєте!
Ні ж бо, якби ви знали знанням
достовірності!
Ви безпремінно узрієте пекло.*

Святий Коран
Із сури 102
«Жага до примноження»

То був восьмий день піщаної бурі. Такої бурі, як ця, ніхто не пам'ятав. Навіть Мустафа, старий погонич верблюдів, який сам був такий старий, що в порівнянні з ним усі інші в каравані здавалися хлопчиками, теж такого не пам'ятав.

Прикриваючи обличчя гутрою, він насилу брів до намету Фуада — ватажка каравану, щомиті зупиняючись, щоб зиркнути крізь вузьку щілину між складками матерії і впевнитися, що не збився з напрямку і не подався з крихітного притулку оази у пекучий вир піску відкритої пустелі. Щоразу, коли він зупинявся, зернятка піску впивалися в його обличчя, мов шротинки з рушниць. Перед тим як зайти до невеликого намету, він похаркав, намагаючись відплюватися і прочистити горло. Та слини не було, на зубах потріскував лиш пісок.

Фуад сидів на стільці, що стояв біля маленького столика, на якому блимав каганець, лише кидаючи темні тіні. Він зиркнув на погонича верблюдів, але не проронив ні слова. Здоровенний дядько рідко коли подавав свій голос. Мустафа випростався на весь зріст — трохи менше п'яти футів, як це він завжди робив, коли говорив з ватажком каравану.

— Пісок запорошив очі Господу,— сказав він.— Всевишній осліп і втратив нас зі свого поля зору.

Фуад крякнув. Нараз у нього знайшлися слова.

— Ти, віслуче,— гаркнув він.— Тепер, коли ми сходили на прощу до Мекки, ти вважаєш, що на шляху додому Він може втратити нас із поля зору?

— В повітрі витає смерть,— вперто продовжував Мустафа.— Навіть верблюди відчувають її. Вперше вони так розхвильовані.

— Накинй їм на голови ковдри,— сказав Фуад.— Якщо їм не буде видно, то вони будуть спати і їм будуть снитися верблужі сни.

— Я вже так робив,— сказав Мустафа.— Та вони поскидали ковдри геть. Вже дві ковдри загубилися в піску.

— То дай їм пожувати трохи гашишу,— наполягав Фуад.— Та не стільки, щоб вони почали казиритися, а до міри, щоб заспокоїти їх.

— Так вони ж просплять цілих два дні.

Ватажок каравану глипнув на нього.

— То й нехай. Ми нікуди не збираємося їхати.

— І все ж — це погана прикмета. Як там справи у нашого хазяїна?

— Він — хороший чоловік,— відповів Фуад.— Він не скаржитися, весь час дивиться за своєю дружиною, а його молитовний килимок завжди спрямований на Мекку.

Погонич верблюдів прищмокнув губами.

— Ви вважаєте, що їхні молитви дійдуть до Бога після того, як вони побували на прощі?

Фуад зиркнув на нього виразно.

— Все в руках Аллаха. Та її час підступає все ближче і ближче. Скоро ми дізнаємося.

— Син,— мовив Мустафа.— Я молю Аллаха, щоб він послав їм сина. Три дочки — це важкий тягар. Навіть для такого хорошого чоловіка, як він.

— Син,— повторив Фуад.— Аллах буде милостивий.— Він підвівся зі свого стільця, нависаючи над дрібненьким чоловічком.— Ану, віслуче,— раптом гарикнув він,— чеши до своїх верблюдів і пантруй за ними, а то я поховаю твої старі маслаки в їхніх кізяхках.

Великий намет, поставлений посеред оази між чотирма гігантськими пальмами, сяяв жовтим світлом електричних лампочок, стратегічно розвішаних по кутках основного покою. З-за однієї завіси долиналио приглушене торохтіння бензинового двигуна, який приводив у рух генератор, що давав електрику. Із-за іншої завіси пробивався солодкий аромат м'яса, яке в маленькому міднику смажилось на деревному вугіллі.

Вже двадцятьє за цей день лікар Самір Аль Фей підіймав завісу, підходив до зовнішньої стінки намету і визирив надвір, але не міг прозирнути крізь піщану віхолу.

Пісок засипав вузькі щілинки повік і вливавсь в очі. Не було видно навіть верхівок дерев на висоті п'ятнадцяти футів над наметом чи краю оази, де, як видавалося, вируючий пісок стояв стіною, що звивалася в небо. Він закрив отвір і, простуючи до основного покою намету, витирив з очей пісок. Він ходив беззвучно, бо його капці занурювалися в м'які килими, що повністю покривали піщану долівку.

Його дружина Набіла звела на нього очі.

— Не вщухає? — спитала вона тихим голосом.

Він заперечливо похитав головою.

— Як ти гадаєш, коли стихне? — спитала вона.

— Не знаю,— відповів він.— В усякому разі нічого не вщухе, що буря ущухне.

— Шкодуєш? — в її голосі бриніла ніжність.

Він підійшов до її стільця, дивлячись на неї згори.

— Ні.

— Якби я не наполягала, ти б не пішов на прощу.

— Я пішов на прощу не тому, що ти наполягала, а заради нашого кохання.

— Але ж ти не вірив, що подорож до Мекки зможе якось вплинути,— сказала вона.— Ти говорив мені, що стать дитини визначається при заплідненні.

— Це тому, що я лікар,— сказав він.— Але я також віруючий.

— А якщо народиться дівчинка?

Він не відповів.

— Ти б розлучився зі мною та взяв би іншу дружину, як радить тобі твій дядько князь?

Він стиснув її руку в своїх долонях.

— Дурненька моя Набіло.

Вона заглянула йому в вічі, на обличчі їй світилася тривога.

— Наближається час. Мені стає лячно.

— Зовсім немає чого боятися,— сказав він заспокійливо. Опріч того, ти народиш сина. Хіба я не казав тобі, що серцебиття у немовляти характерне для хлопчиків?

— Саміре, Саміре,— прошепотіла вона.— Ти говоритимеш мені що завгодно, щоб відвернути від тривожних думок.

Він узяв її руку і притиснув до вуст.

— Я кохаю тебе, Набіло. Я не жадаю іншої дружини, іншої жінки. Коли у нас не буде сина тепер, то буде наступного разу.

— Для мене наступного разу вже не буде,— сказала вона сумно.— Твій батько дав слово князеві.

— Ми залишимо країну. Ми зможемо виїхати до Англії і жити там. Я там навчався, у мене там є друзі.

— Ні ж бо, Саміре. Твоє місце вдома. Ти потрібен нашому народові. Те, чому ти навчався, вже приносить йому користь. Хто міг подумати, що генератор, який ти привіз із Англії для освітлення своєї операційної, започаткує фірму, яка принесе на нашу землю світло?

— І дасть більше багатства нашій родині,— додав він.— Багатства, в якому у нас немає потреби, бо і так усе належить нам.

— Та вжити багатство на благо всіх, а не декількох, зумієш лиш один ти. Ні, Саміре, ти не можеш виїхати. Наш народ потребує тебе.

Він мовчав.

— Ти мусиш запрягнутися мені,— вона заглянула йому в вічі.— Якщо буде дівчинка, дай мені померти. Я не допускаю життя без тебе навіть подумки.

— Буря,— сказав він.— На тебе вплинула буря. Іншого пояснення, чому ти надумала таку дурницю, я не знаходжу.

Вона не витримала його пильного погляду і опустила очі.

— Це не буря,— прошепотіла вона.— Вже починаються перейми.

— Ти впевнена? — спитав він. Згідно з його підрахунками, лишалося ще три тижні.

— Я народила трьох дітей,— сказала вона спокійно.— І я знаю. Перші перейми були зо дві години тому, останні — ось зараз, коли ти дивився на віхолю.

Затулившись від віхоли трьома ковдрами та накрившись з головою, Мустафа спав, зігріваючись з обох боків теплом верблюдів. Йому снився рай, наповнений золотим сонячним сяйвом, кругом снували прекрасні гурії з шкірою такого ж золотавого кольору, з повними грудьми, пухленькими животами та сідницями. То були прекрасні гашишові сни, бо він не був уже таким безкорисливим чоловіком, щоб дати своїм верблюдам гашишу і відмовитися самому від самокрутки, та й відправити їх блукати по раю без свого нагляду. Без нього бідолашні створіння заблудилися б.

А над ним вирувала віхола, вітер шарпав його ковдри, потім повернувся і дмухнув з іншого боку і зірвав їх. На самому краю раю один із верблюдів відсунувся від Мустафи, і раптовий холод став пробиратися до його старих кісток. Інстинктивно він підсунувся до тепла тварини, але та відсунулася від нього далі. Підтягуючи ковдри, він підсунувся до іншого верблюда. Та й цей відсунувся, і тепер холод напав на нього з усіх боків. Повільно він став очунюватися.

Верблюди спиналися на ноги. Як завжди, коли вони нервувалися, то починали випорожнитися, а потім і мочитися. Бризки, що падали на його ковдри, розбудили його зовсім. Лаючись, що йому перебили сон, він відповз від гарячого кислого потоку.

Ставши навкарачки, він визирнув з-під ковдр. Раптом йому перехопило подих. Прямо крізь стіну піску, верхи на ослі, на нього їхав чоловік. За тим чоловіком тюпав інший осел з порожнім сідлом. Вершник повернувся, щоб глянути в його бік.

От тоді-то Мустафа й заверещав. У чоловіка було дві голови. Два білих обличчя втупилися в нього своїм білим сліпучим сяйвом.

Мустафа зірвався на рівні. Забувши про пісок, що впивався йому в обличчя, він побіг до намету ватажка каравану.

— Ай-і-і! Ай-і-і! По наші душі прийшов ангел смерті!

Фуад вилетів зі свого намету, мов блискавка, схопив Мустафу своїми величезними ручищами і, тримаючи його в повітрі, трусив, мов грушу.

— Заткни пельку! — ревно ватажок каравану.— Чи в нашого хазяїна мало клопотів з дружиною, в якої пологи, щоб ще вислуховувати твоє наркотичне белькотання?

— Ангел смерті! Я його бачив! — зуби Мустафи цокотіли. Він показав рукою.— Гляньте! Он там, біля верблюдів!

До них підбігло ще декілька чоловіків. Всі вони повернули голови туди, куди тицяв пальцем Мустафа. По тому, як із теміні та осліплюючого піску виринули два віслюки, почувся багатоголосий зойк переляку, бо на першому віслюку сидів чоловік з двома головами.

Майже так само хутко, як збігалися, так чоловіки і шезали, кожен зникав у своєму власному сховку, лишаючи Мустафу, що ще пручався в руках Фуада. Та руки, що міцно тримали погонича верблюдів, мимоволі розслабилися, і маленький чоловічок вислизнув із залізних обіймів і пірнув до намету, залишивши Фуада одного, віч-на-віч з ангелом смерті.

Фуад майже паралізований, вирячився на віслюків, що зупинилися перед ним. Вершник заговорив людським голосом.

— Ас-салям алейкум.

— Алейкум ас-салям,— автоматично відповів Фуад.

— Прошу вашої допомоги,— промовив вершник.— Через цю бурю ми блукаємо вже кілька днів, занедужала дружина, їй уже на порі.

Повільно й обережно вершник почав злазити з віслюка. І тільки тоді Фуад за-

уважив, що ковдра вершника прикривала двох людей. Він рвучко подався вперед, щоб допомогти.

— Спирайтеся на мене,— сказав він тихо.— Я допоможу вам.

З темні з'явився Самір, одягнений в грубий бежовий мішлах.

— Що тут діється? — спитав він.

Фуад повернувся, жінка на його руках лежала, мов пір'їнка.

— Подорожні заблудилися у віхолі, хазяїне.

Чоловік стояв похитуючись, спираючись на свого осла.

— Я навіть не пам'ятаю, скільки днів ми блукали,— він став сповзати на пісок.

Самір підхопив його і підтримав рукою під пахву.

— Спирайся на мене,— сказав він.

Із вдячністю, чоловік важко схилився на нього.

— Моя дружина,— прошепотів він.— Вона хвора, без води.

— З нею все буде гаразд,— заспокійливо сказав Самір. Він глянув на ватажка каравану.

— Віднеси її до мого намету.

— А як з ослами? — спитав чоловік.

— За ними теж доглянуть,— сказав Самір.— Ласкаво просимо до мого дому.

Обличчя чоловіка було подряпане піщинками, якими жбурлявся вітрюган. Воно кровоточило, уста розпухли і вкрилися пухирями. Маленька філіжанка чаю повністю сховалася в його пошрамлених долонях. Він був високий, вищий за Саміра, десь біля шести футів, з великим носом та проникливими блакитними очима, що ховалися під опухлими повіками. Він спостерігав за Саміром, що схилився над матрацом, де лежала його дружина.

Самір повернувся до нього. Він не знав, що сказати. Жінка помирала. Вона була майже повністю обезводжена, пульс був нестійкий, тиск крові — загрозово низький.

— Скільки днів мотала вас віхола? — спитав він.

Чоловік дивився на нього широко відкритими очима. Потім заперечливо похитав головою

— Не знаю. Здається, вічність.

— Вона дуже слаба,— мовив Самір.

Якусь хвилину чоловік мовчав, безцільно дивлячись у свою філіжанку. Його уста заворушилися, та Самір не почув жодного звуку. Потім він звів погляд на Саміра.

— Ви — лікар?

Самір кивнув.

— Вона не помре?

— Я не знаю,— відповів Самір.

— Моя дружина хотіла, щоб наша дитина народилася на землі обітованій,— сказав чоловік.— Та британці не дали нам візи. Тож ми розміркували, що перетнемо пустелю і зйдемо в країну з іншого боку.

— Лише на двох віслюках? — спитав Самір ошелешеним голосом.— Вам доведеться перетнути ще майже шістсот миль пустелі.

— Розпочалася буря, і ми втратили всі наші припаси,— сказав чоловік.— Яке то було страхіття.

Самір повернувся до жінки. Він плеснув у долоні, і в кімнату увійшла Аїда, служниця його дружини.

— Приготуй цукровий сироп,— наказав він. Коли та вийшла з кімнати, він звернувся до чоловіка: — Зробіть усе, що у вашій змозі, щоб вона його випила.

Чоловік кивнув. Якусь хвилину він мовчав, а потім заговорив:

— Ви, певно, знаєте, що ми євреї.

— Так.

— І все ж ви волієте допомогти нам?

— Всі ми подорожні в одному і тому ж морі,— сказав Самір.— Ви б мені відмовили, якби ситуація була зворотна?

Чоловік заперечливо похитав головою.

— Ні. Як би, в ім'я гуманності, я зміг?

— То ж бо й воно,— Самір посміхнувся і простягнув руку.— Мене звать Самір Аль Фей.

Чоловік потиснув руку.

— Ісайя Бен Езра.

До кімнати, з невеличкою мисочкою та ложкою, повернулася Аїда. Все це вона передала Самірові.

— Принеси свіжу серветку,— наказав він.

Взявши серветку, він присів біля матрацу, потім змочив серветку в теплій воді і притиснув її до вуст жінки.

— Дивіться, як я роблю,— звернувся він до чоловіка.— Трохи розтуляйте їй уста, щоб краплі просочувалися до горла. На мою думку, тільки цим можна замінити внутрішньовенне підживлення глюкозою. Тільки робіть це дуже помалу, щоб вона не похлинулася.

— Розумію,— відказав Бен Езра.

Самір звівся на ноги.

— А зараз я мушу подбати про власну дружину.

Бен Езра питально подивився на нього.

— Ми повертаємося додому з прощі до Мекки, і тут нас настигла буря. Так, як і ви, ми хотіли, щоб наша дитина народилася вдома, та, видно, не судилося. Перейми почалися в неї трьома тижнями раніше,— Самір зробив красномовний жест.— Шляхи Аллаха незбагненні. Якби ми не поїхали до Мекки просити його, щоб він послав нам сина, і якби ви не захотіли, щоб ваша дитина народилася на землі обітованій, навряд чи ми б зустрілися.

— Вдячний Господу, що ви отут опинилися. Хай він пошле вам сина, за якого ви молитесь.

— Дякую,— відказав Самір.— І хай Аллах вбереже вашу дружину та дитину від всіляких напастей.

Він вийшов за параван, що розділяв покої, а Бен Езра повернувся до своєї дружини і став зволожувати її уста змоченою серветкою.

І тільки десь за годину до світанку буря досягла свого апогею. Надворі, за стінками намету, віхола ревіла, мов відлуння далекої гармати, а пісок лупцював по наметові, ніби град, що сипався з розсердженого неба. Саме в цю мить Набіла зойкнула від болю та страху.

— Дитина, що в мені,— мертва. Я не відчуваю її життя та рухів.

— Цить,— лагідно сказав Самір.— Все буде гаразд.

Набіла потяглася до його руки. В її голосі зазвучав розпач.

— Саміре, пам'ятай свою обіцянку. Дай мені померти.

Він дивився на неї, і його зір стали застилати сльози.

— Я кохаю тебе, Набіло. Ти народиш мені сина.

Він діяв спритно, настільки спритно, що вона навіть не відчула, як підшкірна голка ввійшла в її вену, а відчула лише солодку хвилю полегкості, коли морфій почав діяти.

Він утомлено випростався. Вже більше двох годин він не міг своїм стетоскопом віднайти серцебиття дитини. А тим часом Набіла мучилася дедалі дужче від болю, а розширення було незначним.

— Аїдо,— гукнув він до старої служниці.— Поклич ватажка каравану. Щоб прийняти дитину, мені знадобиться його допомога. Та перед тим, як він ввійде до намету, старанно помий його.

Вона кивнула і з острахом вибігла з покою. Самір почав хутко викладати інструменти на чисте біле полотно поруч з ліжком.

Раптом Набіла здригнулася, і з неї стала струменіти кров. І справді, щось коїлось неладне — Набіла кровоточила. Було явно, що її напружене тіло намагалось виштовхнути дитину. Та Самір ніяк не міг намацати голівку немовляти. Тепер він знав, у чому була заковика. Вихід матки був перекритий послідом.

Пляма на простирадлі швидко збільшувалася, і Самір шалено працював, таючи наростаючий страх.

Ввівши руку в Набілу, він розширив шийку матки настільки, щоб мати змогу витягти послід. Вийнявши кривавий згусток, він розрізав плодовий мішок і

скерував немовля, щоб воно вийшло з її тіла. Потім хутко перерізав пуповину і повернувся до Набіли. На якусь мить він затаїв подих, а коли побачив, що кровотеча припинилася, з полегшенням зітхнув. І лиш тоді він уперше поглянув на дитину.

То була дівчинка, і вона була мертва. Він знав це, навіть не доторкнувшись її. Він знов перевів погляд на Набілу, і в нього з очей покотилися сльози. Тепер вона вже ніколи не народить йому сина. Взагалі — нікого. Він буде стежити, щоб вона ніколи не завагітніла, — загроза її життю була б надто значною. Він відчув, як його охоплює розпач. Можливо, вона мала рацію. Смерть могла б бути милосердям.

— Лікарю! — в завішених дверях з'явився Бен Езра.

Самір дивився на єврея широко відкритими очима; зір йому потьмарився. Він не міг промовити ані слова.

— Моя дружина, лікарю, — переляканим голосом проказав Бен Езра. — Вона не дихає!

Самір механічно підхопив свій лікарський саквояж. Він знову глянув на Набілу. Морфій робив свою справу добре. Вона солодко спала. Він швидко перейшов до іншого покою.

Він стояв перед непорушною жінкою навколішках, шукаючи стетоскопом її серцебиття. Його не було. Він миттю приготував шприц з адреналіном і вколів прямо в серце жінки. Він силоміць відкрив їй рота і намагався вдмухнути в її легені повітря, та все було намарне. Зрештою він обернувся до чоловіка.

— Мені шкода, — сказав він.

Бен Езра втупився в нього розгублено.

— Вона не може бути мертвою, — видавив він. — Дивіться, в неї рухається живіт.

Самір поглянув на жінку. Бен Езра мав рацію. Здавалося, що в животі жінки прокочувалася хвиля.

— Дитя! — скрикнув Самір. Він сьгнув до саквояжу і дістав скальпеля.

— Що ви робите? — вимогливо спитав Бен Езра.

— Дитина! — розтлумачив він. — Ще не пізно врятувати дитину.

Самір не мав часу на те, щоб розстебнути одяг жінки. Він хутко його розрізав. Нараз оголився живіт жінки, синюшного відтінку, розпухлий.

— Тепер закрийте очі, не дивіться, — кинув він.

Бен Езра зробив так, як йому сказали.

Самір вправно зробив надріз. Тонка шкіра луснула майже з виляском. Самір розчачнув черевну порожнину і за мить тримав дитину в своїх руках. Він швидко перерізав пуповину і зав'язав її. Два різких ляскачі по гузні дитини — і зловий плач немовляти заповнив намет.

Він поглянув на батька.

— У вас — син, — сказав він.

Бен Езра, широко розплющивши очі, дивився на нього з дивним виразом. Він мовчав.

— У вас — син, — повторив Самір.

В очах Бен Езра стояли сльози.

— Що ж я робитиму з сином? — спитав він. — Без жінки, а попереду ще шістсот миль пустелі. Дитина помре.

— Ми охоче дамо вам харчі, — сказав Самір.

Єврей похитав головою.

— Це не допоможе. До того ж я криюсь від поліції. Мені нема чим годувати дитину.

Самір мовчав, усе ще тримаючи дитя на руках. Бен Езра поглянув на нього.

— А як ваша дитина? — спитав він.

— Мертва, — просто відповів Самір. — Гадаю, що Аллах у своїй мудрості не зважив доцільним відповісти на наші молитви.

— То був син? — запитав єврей.

Самір похитав головою.

— Дівчинка.

Бен Езра ще раз глянув на нього.

— Можливо, Аллах мудріший за нас обох і тому звів нас у пустелі разом.

— Не розумію,— відказав Самір.

— Якби не ви, дитя померло б разом з матір'ю. Ви доводитеся батьком йому більше, аніж я.

— Ви з глузду з'їхали,— кинув Самір.

— Ні,— здавалося, що голос Бен Езри набирає впевненості.— Зі мною він по-мре. Коли я візьму його, то цей тягар зведе мене до могили теж. Та Аллах зглянувся на ваші молитви про сина. З вами він виросте в добрі і достатку.

Самір глянув євреєві в вічі.

— Але ж він буде мусульманином, а не євреєм.

Бен Езра пильно подивився на лікаря.

— Чи це справді важить? — запитав він.— Чи не ви мені сказали, що всі ми подорожні в одному і тому ж морі?

Самір подивився на крихітне хлоп'я в своїх руках. Неждано його охопила така любов до нього, якої він не відчував ніколи. Справді, Аллах по-своєму зглянувся на їхні молитви.

— Нам не можна баритися,— сказав він.— Ходімо зі мною.

Самір заніс немовля до свого покою.

— Беріть ту дитину.

Бен Езра підняв мертвонароджене немовля і пройшов за завісу. Самір поклав свого сина на стіл і загорнув його в чисте біле полотно. Лець він закінчив, як зайшли Аїда з Фуадом.

Він глянув на жінку.

— Скупай мого сина,— наказав їй.

Якусь хвилю жінка безтямно дивилася в його очі, а потім її вуста заворушилися.

— Хвала Аллаху.

— Для цього буде час при ранковій молитві,— обірвав він її, потім перевів погляд на ватажка каравану.

— Ти йди зі мною,— і першим пройшов за завісу.

Так само раптово, як віхола звалилася на них, так вона і ущухла. Ранок цього дня видався світлим і чистим. На краю оази, біля свіжих могил, стояли два чоловіки. Поруч з Бен Езрою стояли його два віслюки: один з поклажею води та харчів, а другий — під старим вичовганим шкіряним сідлом. Бен Езра і Самір ніяково дивилися один на одного. Жоден не знав, що сказати.

Ісайя Бен Езра простягнув руку. Самір потис її мовчки. Вони відчували тепло і приязнь один до одного. За хвилю руки опустилися, і єврей скочив у сідло.

— Кхатрак,— сказав він.

Самір глянув на нього. Правою рукою він зробив традиційний жест: торкнувся чола, вуст і, нарешті, серця.

— Ас-салам алейкум. Бережи тебе Господь.

Бен Езра мовчки подивився на могили, а потім — на Саміра. В очах обох чоловіків стояли сльози.

— Алейхем шолом,— сказав він і стьобнув свого віслюка.

Якийсь час Самір стояв, дивлячись йому вслід, по тому повернувся і повільно пішов до свого намету. Біля входу на нього чекала Аїда, в її голосі бриніло збудження.

— Господиня прокинулася.

— Ти їй сказала? — запитав він.

Служанка заперечливо похитала головою.

Він ввійшов через занавішені двері і взяв дитину на руки. Коли його дружина відкрила очі, він стояв поруч неї і, всміхаючись, дивився на неї.

— Саміре,— прошепотіла вона.— Вибач.

— Немає чого вибачатися,— сказав він лагідно, віддаючи їй до рук дитя.— Аллах зглянувся на наші молитви. У нас — син.

Вона довго дивилася на дитину, потім повернулася лицем до нього. В її очах блищали сльози.

— Мені наснився страшніючий сон,— промовила вона півголосом.— Мені наснилося, що немовля померло.

— То був сон, Набіло,— сказав він.— Лише сон.

Набіла глянула на дитя, її пальці відгорнули біле простирadlo з лица дитини.

— Який красень,— сказала вона. Потім на її обличчі відбився стурбований вираз. Вона глянула на чоловіка.— Саміре! — вигукнула вона.— У нашого сина голубі очі!

Він голосно засміявся.

— Жінко, жінко,— мовив він.— Коли ти навчишся? У всіх новонароджених дітей очі голубі.

Та Аллах дійсно сотворив чудо. Бо Бейдр Самір Аль Фей виріс з темними, майже фіолетовими, синіми очима, кольору неба над нічною пустелею.

КНИГА ПЕРША

КІНЕЦЬ ВЕСНИ 1973 РОКУ

Розділ перший

Гострий як голка струміль душа, що бив по тім'ю, заглушив ревіння чотирьох потужних реактивних двигунів. Стінки вузької душової кабінки стали затуманюватися від пари. Він почав швидко розтирати мило в запашну піну, яка покрила все тіло, а потім змив її і різко перемкнув воду з гарячої на льодяну. Після цього вимкнув воду і вийшов з душової кабінки.

Як звикле, на нього вже чекав Джабір, через його руку висіли важкий купальний халат та пухнасті рушники. Він обгорнув тіло хазяїна рушниками.

— Добрий вечір, хазяїне,— лагідно мовив він по-арабському.

— Добрий вечір, друже,— відповів Бейдр, завзято витираючись.— Котра година?

Джабір зиркнув на випуклого годинника фірми «Сейко», із неіржавіючої сталі — подарунок хазяїна.

— За паризьким часом зараз дев'ятнадцять годин п'ятнадцять хвилин,— проказав він гордо.— Чи хазяїн трохи відпочив за цей час?

— Так, дякую,— сказав Бейдр, кидаючи рушники і пірнаючи в халат, який Джабір тримав напоготові.— Де ми знаходимося?

— Над Ла-Маншем,— відповів Джабір.— Капітан просив переказати вам, що ми будемо в Ніцці о двадцятій годині сорок хвилин.

— Добре,— кинув Бейдр.

Коли Бейдр проходив до своєї кабіни, Джабір притримував двері маленької ванної кімнати прочиненими. Хоча головний салон був великий і займав майже одну третину інтер'єру «Боїнга-707», повітря було затхле, в ньому витав їдкий сморід гашишу та амінірату.

Якусь мить Бейдр мовчав. Він не звертав уваги на сморід, доки користався цим зіллям, та опісля від нього нудило.

— Тут смердить,— сказав він.— Дуже прикро, що ми не можемо відчинити вікно та провітрити приміщення. Бо на висоті тридцять тисяч футів це може створити проблеми.

Джабір не засміявся.

— Так, пане.— Він пройшовся по салону, швидко відкриваючи всі протяги, потім узяв ароматизований аерозольний розпилювач і побризкав ним по салону. Після підійшов до Бейдра.— Чи хазяїн уже вирішив, який гарнітур одягнути?

— Ще ні,— відповів Бейдр. Він окинув зором величезне, королівського розміру ліжко, що займало майже половину салону.

Там, обійнявши одна одну, лежали дві дівчини, їхні голі тіла відсвічувалися в м'якому золотавому світлі салону. Для світу вони не існували. В пам'яті Бейдра вимальовувалося все те, що відбувалося кілька годин перед цим, так ясно, ніби це було зараз.

Він стояв біля ліжка і спостерігав, як вони любилися. Їхні голови були між ногами одна одної, їхні роти та язики затято пожирали одна одну, як раптом вони

стали перекочуватися одна через одну, і перед ним, ніби близнюки, засяяли два півмісяці білих сідниць. Він відчув, як по всьому тілу прокотилася хвиля збудження, і, глянувши вниз, побачив, що пеніс у нього піднявся, став твердим і заппульсував. Швидким рухом він згріб зі столу ампули з амінодами, став над дівчиною навколішках і націлив свій пеніс в отвір її ануса. Його сильна рука ковзнула під живіт дівчини і притиснула її. Він просунув руку далі, досяг лобка. Язик іншої дівчини, що облизувала клітор, ковзнув по його пучках. Він немилосердно смиконув її на себе і потужним поштовхом глибоко встромився в її анус.

Від неочікуваного втручання дівчина на мить застигла, потім роззявила рота, щоб заверещати. Тільки вона почала втягувати в легені повітря, як він розламав перед її обличчям дві ампули. Секундою пізніше він розчавив ампулу з амінодами для себе і вибухнув оргазмом, який, здавалося, ніколи не закінчиться. Кімната навкруг нього завирувала, і він пірнув у темінь. Його наступними свідомими діями були пробудження і похід у душ.

Зараз він знову стояв біля ліжка і дивився на них згори вниз. Та на цей раз він не відчував нічого. Почуття притупилися. Дівчат використали, вони виконали своє призначення — притамували нудьгу довгого польоту з Лос-Анджелеса. Тепер він, може, й не згадає їхніх імен. Він повернувся і попрямував до дверей салону. На порозі повернувся до Джабіра.

— Розбуди їх і скажи, хай одягаються,— сказав він і зачинив за собою двері.

Він рушив по вузькому коридору, проминув дві кабіни для гостей і пройшов до головного салону. Його помічник Дік Керрідж сидів у передній частині салону за письмовим столом, поруч з телефонами та телексом. Як звикле, молодий правник був одягнений офіційно: біла сорочка, краватка і темний костюм. Бейдр не пам'ятав такого випадку, коли б той був у самій сорочці.

Керрідж звівся на ноги.

— Добрий вечір, шефе,— сказав він офіційним тоном.— Добре відпочили?

— Так, дякую,— відказав Бейдр.— А ви?

Молодий правник ледь всміхнувся — єдине послаблення, яке він собі дозволяв.

— Я так і не навчився спати в літаках.

— Ще навчитесь,— всміхнувся Бейдр.— Треба тільки трохи потерпіти.

Керрідж не посміхнувся.

— Якщо я за два роки не навчився, то боюся, що вже так і не навчуся.

Бейдр натиснув кнопку виклику прислуги.

— Що твориться в світі?

— Кругом спокійно,— відповів Керрідж.— Вихідні, ви ж знаєте.

Бейдр кивнув. То була субота. Він і не очікував якої-небудь ділової діяльності. Коли вони вилетіли з Лос-Анджелеса, була перша година ночі.

З камбуза прийшов головний стюард Рауль.

— Слухаю, сер?

— Каву,— наказав Бейдр.— Каву по-американському.— Його шлунок ще не був готовий до крутої еспресо-кави, яку волів подавати стюард. Він повернувся до Керріджа.

— Ви зв'язувалися з яхтою?

Керрідж кивнув.

— Я розмовляв з капітаном Петерсеном. Для сьогоднішньої вечірки все влаштовано. В аеропорту на вас чекає «роллс» та «Сан Марко». Якщо море не розхвилюється, то, на його думку, «Сан Марко» доставить вас до Канн за двадцять хвилин. Поїздка автомобілем забере більше години, бо дорога запруджена машинами учасників та гостей кінофестивалю.

Повернувся з кавою стюард. Доки той наливав філіжанку, Бейдр запалив сигарету, потім відсморбнув кави.

— Може, чогось з'їсте? — спитав стюард.

— Дякую, поки що ні,— відповів Бейдр. Він звернувся до Діка: — А моя дружина — на борту яхти?

— Капітан сказав, що вона — на дачі. А Юсеф уже приїхав з Парижа і чекає на яхті. Він попросив переказати вам, що запросив на вечірку знаменитість,— це стане сенсацією.

Бейдр кивнув. Юсеф Зіяд був керівником паризької контори. Бейдр тримав

по офісу в кожній країні. І в цих офісах сиділи яскраві, чарівливі, освічені молодики, що любили робити гроші і кар'єру. Головною справою цих контор було звітництво та постачання гарненьких дівчаток для оздобы вечірок, які Бейдр влаштував задля сприяння своїм справам.

— Зв'яжіться по телефону з місіс Аль Фей, я маю з нею переговорити,— сказав він. Він перейшов до їдальні і сів за круглий стіл з червоного дерева. Рауль знову наповнив його філіжанку. Бейдр мовчки сьорбав каву. За хвилину задзеленчав телефон. Він підняв слухавку.

Почувся голос Керріджа.

— Місіс Аль Фей удома немає. Я тільки-но розмовляв з її секретаркою, яка сказала, що пані пішла в кіно і прибуде на яхту безпосередньо звідти.

— Дякую,— кинув Бейдр, кладучи слухавку. Для нього те не було дивиною. Він не сподівався, щоб Джордана сиділа вдома, принаймні не тоді, коли проходив кінофестиваль або десь проходила вечірка. Вона мала бути там, де щось діялось. На мить він відчув роздратування, потім це минулося. Врешті-решт, власне це приваблювало його в ній від самого початку. Вона була американка, а не арабка. Американські дівчата не звикли сидіти вдома. Якось він спробував було розтлумачити це своїй матері, та вона так ніколи і не змогла його зрозуміти. Вона була розчарована тим, що, розлучившись зі своєю першою дружиною, він не одружився вдруге на арабській дівчині.

Знову задзвонив телефон. Він підняв слухавку. Це був пілот, капітан Ендрю Хайетт.

— З вашого дозволу, пане,— почав пілот,— якщо ми пробудемо в Ніцці достатньо довго, я хотів би, щоб літак обслуговувала фірма «Ер Франс».

Бейдр подумки посміхнувся. Таким чином капітан дізнавався, скільки часу може погуляти його екіпаж.

— Вважаю, що ми зможемо пробути там до середи. Чи цього часу буде достатньо, Енді?

— Так, сер.

— Це був гарний політ, Енді. Дякую.

— Дякую вам, сер,— в голосі пілота бриніло задоволення.

Бейдр натиснув кнопку виклику Керріджа.

— Для екіпажу замовте місця в «Негреско» до вівторка.

— Слухаю, шефе,— Керрідж завагався.— А як бути з дівчатками, ми запрошуємо їх на прийом?

— Ні,— голос Бейдра прозвучав сухо.— Про цю дрібничку Юсеф уже потурбувався.

— Як з ними поведеться?

— Влаштуй їх в «Негреско» з екіпажем,— сказав він.— Дай кожній по п'ятсот доларів і по зворотному квитку до Лос-Анджелеса.

Він відклав слухавку і став задумливо дивитися в ілюмінатор. Вже майже стемніло, і там, далеко внизу, на французькому узбережжі, вже почали блимати вогники. Він намагався вгадати, чим же там займається Джордана. Минув майже цілий місяць, як він востаннє бачив її з дітьми в Бейруті. Вони домовилися зустрітися на півдні Франції в день її народження. Він згадав про діамантовий разок намиста, що придбав у «Ван Кліфа», і зважував, чи він їй сподобається. Він просто не міг дійти до пуття. Тепер усі кругом носили джинси та штучну біжутерію. Вже більше нічого не було справжнього, навіть їхні почуття одне до одного, вважай, стали штучними.

Джордана встала з ліжка і попрямувала до ванної, прихопивши одяг.

— До чого така спішка, любя? — почувся з ліжка чоловічий голос.

Вона затрималася в дверях ванної і глянула на нього через плече.

— Мій чоловік приїжджає,— сказала вона,— і щоб перевдягтися на вечірку, я мушу бути на яхті вчасно.

— Може, його літак спізниться,— сказав чоловік.

— Літак Бейдра ніколи не спізнюється,— сухо кинула вона. Вона зайшла до ванної, причинивши за собою двері. Нахилилася над біде і відкрила крани, регулюючи гарячу та холодну воду, доки температура стала такою, яку вона хотіла.

Відкривши сумочку, дістала звідти пластикову мильницю зі своїм власним милом, осідлала біде і стала митися.

«Коли-небудь спробую не помитися,— подумала вона.— Цікаво, чи він здогадається, коли почне ласувати мною».

Подумки засміявшись, вона відкинула цю ідею. Чоловіки настільки поглинуті думкою про невідразну силу своїх непереможних півників, що не можуть уявити собі, як це жінка, в яку вони проникають, мала б якісь інші відчуття, окрім оргазму за оргазмом. Вона могла б полічити на пальцях рук, скільки разів у неї була справжня кульмінація. Та в одному вона була певна. Якщо коли-небудь стануть вручати академічні нагороди за вміння викликати оргазм у чоловіка, то вона буде отримувати їх кожного року.

Вона натиснула на важіль і піднялася, витираючи себе, а вода тим часом булькотіла по зливу. Біде французьких готелів звучали однаково: чи то в Парижі, чи в Каннах, чи в провінції: «Глог-глог, тиша, глог-глог-глог». Витершись, вона змочила пучки пальців парфумами і злегка потерла ними по едвабному, м'якому волоссі лобка. По тому хутко одяглася і вийшла із ванної.

Чоловік сидів у ліжку голий, граючись своїм півником, який знову стояв.

— Поглянь, люба, що у нас робиться.

— Ой які ж ви молодці,— сказала вона.

— *Sucez moi*,— сказав він — *Pa partir come sa*¹.

Вона похитала головою.

— Даруй, любий. Я спізнююсь.

— Може, пізніше, на вечірньому прийомі,— продовжував він,— ми зможемо знайти тихий куточок, подалі від натовпу.

Вона подивилася йому в очі.

— Ти не йдеш на вечірній прийом.

— Але ж, люба,— запротестував він.— Чому ж ні? Я був з тобою на яхті цілий тиждень.

— От тому,— сказала вона.— Бейдр — не дурень.

— А коли ж я побачу тебе? — спитав він, його півник почав спадати.

Вона знизала плечима.

— Не знаю,— вона відкрила сумочку і витягла звідти маленького конверта зі стофранковими банкнотами. Кинула конверт на ліжку поруч з ним.— Це покрие твій рахунок за проживання та інші витрати,— сказала вона.— І дещо залишиться на той час, доки знайдеш когось іншого.

В голосі чоловіка забриніла образа.

— Але ж, люба, невже ти вважаєш, що це було лише задля грошей?

Вона засміялася.

— Маю надію, що ні. Мені було б прикро так думати.

— Я ніколи не знайду такої жінки, як ти,— проказав він з сумом.

— Тільки поглянь навколо,— мовила вона.— Нас повно кругом. І якщо тобі потрібна рекомендація, скажи їм, що я задоволена тобою цілком.

Доки він зібрався з відповіддю, її вже не було в кімнаті. Чекаючи в коридорі на ліфт, вона глянула на годинника. Було без чверті вісім. У неї залишалось часу тільки на те, щоб добратися до яхти та прийняти гарячу ванну, перед тим як одягтися для прийому.

Розділ другий

Коли Юсеф вийшов з таксі, він помітив запаркований перед готелем «Карлтон» білий з відкидним верхом «корніш» Джордани. Розраховуючись з водієм, він пошукав її очима, та помітив лише водія Гая, який гомонів з іншими водіями. Він повернувся і зайшов до холу готелю.

Був переддень офіційного відкриття кінофестивалю, і більшість об'яв уже висіли на стінах, а дрібніші об'яви кінопрокатників розмістилися на стендах. На хвилю він затримався біля них.

¹ Посмокчи мене. На прощання (франц.). (Тут і далі примітки перекладача.)

Велетенське полотнище, на всю ширину холу, було найпомітнішою з об'яв: «Олександр Залкінд представляє «Три мушкетери». Він став повільно читати перелік акторів: Майкл Йорк, Олівер Рід, Річард Чемберлен, Рокуел Уелч, Чарлтон Хестон, Фей Данавей. Це дійсно був парад зірок. Навіть на нього, фаната кіно з дитячих літ, перелік справив враження. Він наблизився до конторки консьержа.

Елі, старший консьерж, усміхнувся і вклонився.

— Приємно бачити вас знову, мсьє З'яд.

— Приїжджати сюди завжди приємно, Елі,— всміхаючись, відповів Юсеф.

— Чим можу допомогти, мсьє З'яд? — запитав чоловічок.

— Я приїхав, щоб зустрітися з містером Вінсентом,— сказав Юсеф.— Він уже тут?

— Він чекає на вас у малому барі,— сказав Елі.

— Дякую,— відказав Юсеф, повернувся, а потім, ніби згадавши, оглянувся і запитав: — Між іншим, ви не бачили пані Аль Фей?

Не вагаючись, Алі похитав головою.

— Ні, не бачив. Чи не хотіли ви що-небудь їй переказати?

— Ет, дрібниця,— сказав Юсеф.

Він повернувся і попрямував до малого бару, біля ліфтів.

Елі підняв з-під стойки слухавку телефону і пошепки назвав номер. Оператор у ліфті, що опускався, відповів. За мить він поклав слухавку і повернувся до Джордани.

— Пан Елі пропонує пані спуститися ліфтом до виходу, що на рю де Канада. Він послав служника, щоб той зустрів вас на антресольному поверсі.

Джордана позирнула на оператора. Його обличчя було непроникливе, ліфт уже зупинявся на антресольному. Вона кивнула.

— Дякую.

Вона вийшла і коридором пішла бічним крилом готелю. Вірний своєму слову Елі справді прислав служника, який чекав її в кабіні старомодного ліфта, що обслуговував це крило будівлі в особливих випадках.

Вона вийшла через бар «Карлтон», пройшла терасою, а потім по під'їзній до головного входу готелю. Її водій Гай помітив її і підбіг до дверцят «роллс-ройса». Перед тим як спуститися по сходинках, вона зазирнула в хол. Над головами людей, що стовпилися біля конторки консьержа, вона зустрілася поглядом з Елі і кивнула йому на знак подяки. Не змінюючи виразу обличчя, він ледь схилив голову.

Гай притримував дверцята, поки вона сідала до машини. Вона не здогадувалася, від чого вберіг її Елі, та було достатньо того, що він це зробив. Елі був, мабуть, наймудрішим чоловіком на Рів'єрі. І, очевидно, найобачнішим.

В малому барі було людно, Майкл Вінсент зайняв столик між стойкою і входом. Коли Юсеф зайшов, він підвівся і подав йому руку.

Юсеф потиснув її.

— Даруйте, що спізнився. Рух на Круазет — просто жадливий.

— Жодних проблем,— відповів Майкл. Було дивно чути ніжний голос здорової шість футів і чотири дюйми зростом. Жестом він показав на молодих жінок, що сиділи з ним за столиком.

— Як бачиш, я проводив час якнайприємніше.

Юсеф посміхнувся. Він знав їх. Вони були частиною групи, яку він привіз із Парижа.

— Сюзанна, Моніка,— промимрив він, сідаючи.

Дівчата майже відразу звелися. Вони зрозуміли натяк. Це була ділова зустріч. Вони мусили йти до своїх покоїв і готуватися до вечірнього прийому.

Кельнер хутенько підійшов з пляшкою «Дон Периньйону» і показав її Юсефові, чекаючи на його схвалення. Юсеф кивнув. Кельнер швидко відкоркував пляшку і запропонував йому келих на пробу. Юсеф знову кивнув, а кельнер перевів погляд на Майкла Вінсента.

— Я займуся віскі,— сказав кінорежисер.

Кельнер наповнив келих Юсефа і відійшов. Юсеф підняв келиха з вином.

— Смію надіятися, що покої вам сподобалися.

Чолов'яга відповів посмішкою.

— Найкращий номер у цьому готелі, і ви ще питаєте, чи мені подобається? Все, що я хотів би знати,— як ви це зробили. Коли два тижні тому я зателефонував сюди, то на час фестивалю по всьому місту не було жодного вільного покою. А ви телефонуєте за день до початку, і немов хто чарівною паличкою махнув — маєш покій.

Юсеф загадково посміхнувся.

— Скажемо так — ми тут дещо важимо.

— От за це давайте й вип'ємо,— сказав американець. Він допив віскі і жестом показав, щоб принесли ще.

— Містер Аль Фей попрохав мене переказати, що він усвідомлює, на які ви наразилися турботи, пов'язані з вашим приїздом сюди. Він з нетерпінням чекає зустрічі з вами.

— Я — теж,— відказав Вінсент. Він на хвилю завагався, а потім заговорив знову: — Мені ще не зовсім віриться.

— Ви про що? — запитав Юсеф.

— Та, про все оце,— відповів Вінсент.— Щоб зібрати гроші для зйомок «Ганді», мені потрібно було більше п'яти років, а тут приходите до мене ви, з десятима мільйонами доларів, і питаєте, чи я зацікавлений у тому, щоб показати життя Магомета на екрані.

— Мене це не дивує,— сказав Юсеф.— І вас теж не буде дивувати, коли ви зустрінетесь з паном Аль Феєм. Він — чоловік великої інтуїції. Подивившись ваші кінофільми про великих філософів,— Мойсея, Ісуса Христа та Ганді,— що могло б бути більш природним, аніж звернутися до вас, єдиного чоловіка, котрий зможе втілити цей великий задум у життя?

Режисер кивнув.

— Будуть труднощі.

— Звичайно,— погодився Юсеф.— Де їх немає?

Вінсент спохмурнів.

— Нелегко буде запустити його в прокат. В кінопромисловості — дуже багато євреїв.

Юсеф посміхнувся.

— Про це будемо клопотатися тоді, коли дійдемо,— мовив він спокійно.— Можливо, містер Аль Фей купить одну з потужних компаній і розповсюджуватиме фільм сам.

Вінсент знову сьорбнув віскі.

— Мабуть, він не простий собі чоловік, отой ваш містер Аль Фей.

— Ми вважаємо, що ні,— сказав спокійно Юсеф. Він пильно вдивлявся в режисера і гадав, чи зміниться думка цього чоловіка про Бейдра, коли він дізнається, як пильно його вивчали, перш ніж вибір впав на нього. На столі Бейдра лежала течка, в якій були зібрані всі дані про те, чим Вінсент займався з самого дитинства. Жодна дрібничка приватного життя цього чоловіка не залишилась непоміченою. Дівчатка, молодиці, випивка, навіть участь у таємному товаристві Джона Берча та в деяких інших групах з нахилом до антисемітизму. Там було все. Аналіз того, чому він став *persona non grata* в кінопромисловості, був теж туди прилучений. В такій чутливій справі, як кіно, антисемітизм приховати важко. Відтоді, як фільм «Ганді» був знятий, минуло вже п'ять років, а на екранах західного світу він так і не з'явився. І з того часу цьому чоловікові не було зроблено жодної пропозиції. Протягом кількох останніх років він існував лише завдяки друзям та обіцянкам. А ще — пляшці віскі.

Юсеф не сказав йому, що перш ніж вибрати його, Бейдр звертався до багатьох режисерів. Та всі вони відхилили пропозицію. І не тому, що життя Пророка не було б добрим сюжетом для стрічки, а тому, як вони вважали, що призначення такого фільму сьогодні було б не філософським, а пропагандистським. Всі вони розуміли суть ідеї і боялися євреїв, бо євреї цупко тримали зашморг на шії кінобізнесу, от вони й боялися їм протиставитися.

Він поглянув на годинника і звівся на ноги.

— Даруйте, та я маю йти. Є кілька справ, які потребують моєї пильної уваги.

Вінсент підвів на нього очі.

— Звичайно, розумію. Дякую, що знайшли час зустрітися зі мною.

— Я зробив це з задоволенням,— Юсеф дивився на нього згори.— Яхта буде в затоці, перед готелем. Починаючи з десяти тридцяти, в кінці пристані «Карлтон», буде ціла флотилія моторних човнів, які і перевозитимуть гостей на яхту. Ласкаво просимо вас після десяти тридцяти в будь-який час.

Підійшов з рахунком кельнер. Вінсент підвівся, Юсеф підписав рахунок. Два чоловіки потисли один одному руки. Юсеф пішов, а Вінсент замовив ще одне віскі.

Вийшовши з готелю, Юсеф помітив, що автомобіля Джордани вже немає. Він поглянув на «п'яже» на зап'ясті. Було кілька хвилин на дев'яту. Спустився сходами і повернув до готелю «Мартінез». Перед ним уже тупцялися цікаві. Кожного вечора протягом кількох наступних тижнів люди будуть збиратися тут, приїжджаючи з усіх усюд, щоб хоч оком кинути на якусь із кінозірок; тут буде шаленство. Він швидко пройшов крізь натовп, не роззираючись. До того, як повернутися на яхту та зустрітися з Бейдром, у нього ще є добра година в запасі.

У вестибюлі «Мартінез» такого натовпу, як у «Карлтоні», не було. Він попрямував до ліфта і піднявся на горішній поверх. З ліфта пішов по коридору до входу в пентхауз. Натиснув на кнопку дзвоника. Всередині м'яко прозвучав гонг. Він почекав деякий час, а потім знову натиснув на кнопку.

Крізь зачинені двері долинув хрипкий голос:

— Qui est la?

— C'est moi. Ouvrez la porte¹.

Забряжчав ланцюжок, двері широко відчинилися, на порозі стояв високий молодий блондин. Він гнівно дивився на Юсефа.

— Спізнюєшся,— сердито сказав він.— Ти ж сказав, що будеш тут ще годину тому.

— Я попередив тебе, що в мене є справи,— пояснив Юсеф, проходячи повз нього до покою.— Ти ж знаєш, що на прожиття мені доводиться заробляти.

— Ти брешеш! — зачинаючи двері, гаркнув молодик.— Ти був з Патріком.

— Я ж сказав тобі, що Патрік у Парижі,— одказав Юсеф.— Я не хочу його тут бачити.

— Він тут,— сухо сказав білявий молодик.— Сьогодні я бачив його в літаку. Він був з тим англійцем, власником універмагів.

Юсеф помовчав, тамуючи гнів, що закипав у ньому. Він дав Патріку чіткий наказ сидіти в готелі і не показуватися до завтрашнього дня.

— От курва! — вилаявся він.— Хай начувається!

Він перейшов через кімнату до столу з баром. У відерці з льодом стояла пляшка «Дон Периньйону». Він налив собі келих і повернувся до молодика.

— Чи не хочеш випити вина, любий мій?

— Ні,— буркнув насуплений молодик.

— Ну, згода, Жаку,— сказав Юсеф примирливо.— Не будь такий. Ти ж знаєш, що я замислив для тебе.

Вперше, від того часу як Юсеф зайшов до покоїв, Жак подивився на нього.

— Коли я маю з нею зустрітися? — запитав він.

— Цього вечора на яхті,— відповів Юсеф.— Я все влаштував.

— Я йду з тобою? — запитав Жак.

Юсеф похитав головою.

— Ні, ти навіть мене не знаєш. Якщо вона запідозрить, що ми приятелі, пиши пропало. Я влаштував так, що ти будеш супроводжувати принцесу Мару. З господинею познайомить тебе вона.

— Чому Мару? — запротестував Жак.— Ти ж знаєш, що я її не терплю.

— Тому, що вона зробить те, що накажу їй я,— сухо відповів Юсеф.— Під час прийому вона знайде нагоду відвести Джордану вбік і розкаже їй, який ти неперевершений у ліжку і який у тебе здоровий прутень.

Жак зиркнув на нього.

— І цього буде досить, щоб леді закохалася в мене?

¹ Хто там? — Це я. Відчини двері (франц.).

— Ні,— відказав Юсеф.— Все інше залежить від тебе. Джордана — справжня американка, тож коли така досвідчена жінка, як Мара, відрекомендує тебе, то на неї це справить враження. Окрім того, Джордана жадібна до доброго прутня.

Молодик мовчки підійшов до бару і налив собі склянку шампанського.

— Гадаю, що ти маєш рацію,— сказав він, сьорбнувши.— А що, коли є ще хто-небудь, ким вона зацікавлена?

— Був,— сказав Юсеф.— Я взнав це від екіпажу яхти. Та наскільки я знаю Джордану, то, щоб не мати жодних ускладнень, бо під боком її чоловік, вона вже відкараскалася від коханця.

— А якщо я їй не сподобаюся? — спитав Жак.

Юсеф посміхнувся і відставив свій келих. Він підійшов до молодика і смикнув за кушак, яким був підв'язаний халат. Поли халата розкрилися. Юсеф узяв пеніс Жака і ніжно його погладив.

— Десять чудових дюймів,— проворкотів він.— Чи зможе вона не полюбити таке?

Розділ третій

Телетайп заторохтів саме в той мент, коли літак зупинився на західному кінці поля, аж біля товарних складів. Дік Керрідж відстебнув ремінь сидіння і підійшов до апарата. Він почекав, доки телетайп замовкне, тоді одірвав стрічку, сів за письмовий стіл і відкрив книгу шифрів, яку завжди тримав при собі.

Бейдр поглянув на нього і повернувся до своїх дівчат. Вони вже повідстебувалися і зводилися на ноги. Він підвівся разом з ними і усміхнувся.

— Сподіваюся, що вам сподобається на Рів'єрі.

Білявка посміхнулася у відповідь.

— Ми дуже хвилюємося. Досі ми тут не бували. Шкодуємо лише про те, що не зустрінемося з вами.

Він невиразно махнув рукою.

— Справи. Завжди справи.— Його думки зосередилися на телеграмі. Якщо телетайп запрацював у вихідний, то мусить бути щось важливе.— Та якщо чогось забажаєте, то телефонуйте просто до Керріджа і він про все подбає.

— Ми так і зробимо,— відповіла темноволоса. Вона офіційно простягнула руку.

— Щиро дякую за чудову подорож.

Білявка засміялася.

— Так, це була справжня подорож!

Бейдр теж засміявся.

— Дякую за товариство.

До них підійшов Рауль.

— Автомобіль чекає на леді біля воріт.

Бейдр подивився, як дівчата пішли за стюардом до виходу, і повернувся до Керріджа. За хвилину молодик завершив дешифровку телеграми. Він вирвав з блокнота аркуш з текстом і простягнув його Бейдрові.

**НА ВАШІ РАХУНОК ПЕРЕВЕДЕНО ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ
ФУНТІВ СТЕРЛІНГІВ ЗГІДНО З ДОМОВЛЕНІСТЮ. ЩОДО
ДЕТАЛЕЙ ЗВ'ЯЖІТЬСЯ З АЛІ ЯСФІРОМ. ГОТЕЛЬ «МІРА-
МОР» КАННИ.**

АБУ СААД

Бейдр незворушно проглянув телеграму, потім порвав її на клаптики. Керрідж зробив те саме з телетайпограмою і висипав клаптики до конверта. Він повернувся до столу і витяг з-під нього річ, яка зовні виглядала на кошик для сміття з кришкою. Він відкрив кошика, вкинув туди папірці, закрив його і натиснув на маленьку кнопку, що була прилаштована збоку. На хвилину кнопка зажеврила яскраво-червоним світлом, потім погасла. Він знов відкрив контейнер і заглянув усередину. Від клаптиків паперу залишився лише ламкий сірий попіл. Він вдоволено кивнув і підійшов до Бейдра.

— На коли б ви хотіли призначити зустріч з містером Ясфіром? — запитав він.

— Сьогодні. Запроси його на прийом.

Керрідж кивнув і повернувся до столу. Бейдр відкинувся на стільці, міркуючи. І отак завжди. Хоч як би старанно він планував свої вихідні, завжди втрутиться щось і поламає задуми. Та це справа важлива і потребує уваги. Абу Саад — фінансовий агент «Аль-Іхвану», одного з наймогутніших угруповань руху фєдаїнів, і суми грошей, які проходили через його руки, сягали астрономічної цифри. Інвестиції поступали від шейхів та монархічних держав, таких, як Кувейт, Дубай та Саудівська Аравія, котрі хотіли зберегти свій імідж в очах мусульманського світу. І з типовою близькосхідною обережністю керівники «Аль-Іхвану» відкладали частину грошей для інвестицій та зберігання, на випадок, якщо рух опиниться в скруті. Вірогідно, що на боротьбу за визволення використовували не більше ніж 50 відсотків отримуваних сум.

Бейдр тихо зітхнув. Шляхи Аллаха — незвідані. Для арабського світу воля завжди була нездійсненою мрією. І мабуть, уже так судилося, що нездійсненою вона і залишиться. Звичайно ж, є такі, як він, на кого Він зглянувся, а іншим Він вибрав іншу долю — жити в нужді і виборювати свободу. Та ворота раю відчинені для всіх, хто вірує. Настане день, коли всі прийдуть до тих воріт. Можливо.

Він підвівся і підійшов до столу.

— Дістаньте із сейфа намисто, — сказав він Керріджеві. Поклав у кишеню оксамитовий футляр і пішов до люка літака. На порозі оглянувся. — Побачимося об одинадцятій на яхті.

Керрідж кивнув.

— Гарзд, сер.

Біля трапу на нього чекав Джабір.

— Автомобіль чекає, щоб відвезти вас на катер, хазяїне.

На полі біля літака стояв великий чорний лімузин — кадилак. Обіч автомобіля стояв Рауль, а також чоловік в уніформі французької митної служби. Чоловік доторкнувся рукою козирка кашкета, ніби віддаючи честь.

— Vous avez quelque chose pour declarer, monsieur?¹

Бейдр похитав головою.

— Ні.

Митник усміхнувся.

— Merci, monsieur².

Бейдр сів у автомобіль. Джабір зачинив за ним дверцята і сів поруч з водієм. Запрацював двигун, машина розвернулася і покотила до західних воріт летовища.

Там стояв «Сан Марко», прив'язаний до старої рахітичної пристані. На нього чекали два матроси та помічник капітана. Коли він вийшов із автомобіля, помічник віддав честь.

— З щасливим поверненням, містєре Аль Фей.

Бейдр усміхнувся.

— Дякую, Джоне.

Матрос подав руку, Бейдр взявся за неї і зійшов на катер. За ним ступив Джабір, потім матроси. Бейдр пройшов вперед і став за пульт стернування. Капітан простягнув йому жовтий плащ і картуз.

— Ось вам дещо непромокальне. Вітерець повіває, а ця кобилка так вибрикує, що бризки летять.

Бейдр мовчки підставив руки, і матрос допоміг йому надягти плащ. Джабір, так само як і матроси, взяв плащ і одягнувся. Бейдр повернувся до пульта стернування і натиснув на кнопку стартера. Двигун з гуркотом ожив, аж сколихнулася ніч.

— Віддай швартови, — кинув через плече Бейдр.

Матрос кивнув і рвонув мотузку. Канат стрибнув над кнехтом, мов звивиста змія, і матрос відштовхнув човен від причалу.

¹ Чи є у вас які-небудь речі на декларацію, мсьє? (Франц.)

² Дякую, пане (франц.).

— Рушили, сер! — гукнув він, розпрямляючись і згортаючи канат кільцями біля ніг.

Бейдр увімкнув зчеплення, і катер повільно рушив. Бейдр помалу збільшував швидкість, направляючи катер у море. Він плінув легко, як птах. Бейдр сів на сидіння і пристебнувся ременем безпеки.

— Пристебніться,— наказав він.— Я хочу дати на повну.

За його спиною почулося шарудіння, а потім, перекикуючи ревіння двигуна, долинув голос капітана.

— Все готово, сер.

Бейдр відкрив заслінку до кінця. Раптовим стрибком вперед катер, здавалось, вихопився із води, і струмінь бризок з-під корми вогненною дугою повис над їхніми головами. Вітер ударив йому в обличчя, забило дух, і він скривився, вишкіривши зуби. Глянув на спідометр: вони мчали з швидкістю сорок вузлів. Він насилу стримався, щоб не зареготати, легко повертаючи кермо і направляючи човна до Канн. В пучках його пальців була сила трьохсот двадцяти коней, вітер шматував його обличчя — в якомусь сенсі це було краще, ніж секс.

В покої Алі Ясфіра задзвонив телефон. Куций гладкий ліванець почвалав до телефону і підняв слухавку.

— Ясфір слухає.

У слухавці почувся тріскучий голос американця. Вислухавши його, він кивнув головою.

— Так, звичайно. З величезним задоволенням. Нетерпляче буду чекати зустрічі з його екселенцією,— він поклав слухавку і почвалав назад, до своїх гостей.

— На мазі,— задоволено оголосив він.— Увечері зустрічаємося у нього на яхті.

— Це добре для вас,— сказав сухорлявий чорноволосий француз, що сидів на дивані.— Та це не вирішує наших проблем.

— П'єр має рацію,— сказав американець в яскраво розцяцькованій спортивній сорочці.— Мої контакти в Америці мають серйозніші проблеми.

Алі Ясфір повернувся до нього.

— Ми розуміємо і робимо все, щоб налагодити справу.

— У вас виходить це повільно,— сказав американець.— Нам доведеться вишукувати інших партнерів.

— Отуди к бісу! — вигукнув П'єр.— Тепер, коли переробні лабораторії запрацювали безперебійно.

— І немає нестатку в сировині! — докинув Алі.— Фермери постаралися. Врожай був хороший. І постачання йшло без перешкод. Мені здається, Тоні, що ми терпимо невдачу за невдачею через неполадки у вашій системі доставки товару. Дві великі партії з Франції перехоплено в Сполучених Штатах.

Обличчя американця скам'яніло.

— Прокол десь тут. Інакше ФБР ніколи б їх не виявило. Ми будемо шукати інший шлях ввозу до США.

— З Південної Америки,— сказав француз.

— Це не допоможе,— запевнив Тоні.— Ми зробили так минулого разу і товар споашили. Якщо інформація витікає десь тут, то нам гаплик.

Алі зиркнув на француза.

— Копає хтось із вашої організації.

— Неможливо,— сказав француз.— Всяк чоловік, що працює на нас, перевірений і перепереверений.

— Можливо, у нас не буде вибору,— вів далі Алі.— Ми не можемо фінансувати ваші операції, коли товар не попадає на ринок.

Француз деякий час сидів мовчки, розмірковував.

— Давайте без спішки,— сказав він нарешті.— На цьому тижні ми відправляємо товар. Давайте подивимось, що з того вийде.

Алі Ясфір поглянув на американця. Американець кивнув. Алі обернувся до француза.

— D'accord¹, П'ере. Почекаємо, побачимо.
Після того як француз пішов, Тоні глянув на Алі.
— Що ви на це скажете?
Алі знизав плечима.
— Не знаю що і думати.
— Може, продає нас він,— сказав Тоні.— Товар все ще доходить до Західного узбережжя. Тамтешній банді ми сплачуємо рівно стільки, скільки нам потрібно, щоб триматися в сідлі.
— Їхній товар поступає з Індокитаю? — спитав Алі.
Тоні кивнув.
— І дешевше нашого.
Алі похитав головою.
— І на те є причина. Наші ціни були б нижчими теж, якби нас фінансувало ЦРУ.
— Це тільки частина клопоту,— сказав Тоні.— Гарячим товаром в Штатах являється марафет. А у нас тут якраз слабінка.
— Ми зважуємо цю справу,— сказав Алі.— У мене в Боготі є контакти і наступного тижня я туди полечу.
— Хлопці радо зустрінуть цю вість. Ми б воліли підтримувати ділові контакти з вами, аніж шукати нових партнерів.
Алі звівся на ноги. Зустріч завершена.
— Ми ще довго будемо вершити справи разом,— він провів американця до дверей. Вони потисли руки.— Зустрінемося в Нью-Йорку на початку наступного місяця.
— Сподіваюся, що до того часу справи підуть на лад.
— Впевнений, що так і буде,— відказав Алі.
Він зачинив за чоловіком двері, защепнув їх і ланцюжок вставив у паз. Від дверей попрямував до ванної, де ретельно помив руки і витер їх рушником. По тому він підійшов до дверей спальні і легенько постукав.
Двері відчинилися, і на порозі постала дівчина. Оливкова шкіра, темні очі і довге чорне волосся здавалися несумісними з її сучасними потертими джинсами та сорочкою «сан тропез».
— Зустріч завершилася? — спитала вона.
Він кивнув.
— Може, вип'єш чогось холодного?
— А кока у вас є?
— Авжеж,— відповів він, пішов до кухні і приніс з холодильника кока-колу.
Налив у склянку і подав їй.
Вона жадібно випила.
— Коли ми вилітаємо? — спитала вона.
— У нас зарезервовані місця на рейс до Бейрута на завтра,— відповів він.— Та може бути затримка.
Вона питально подивилася на нього. Він витримав її здивований погляд.
— Сьогодні я зустрічаюся з твоїм батьком.
В її очах відбився переляк.
— Ти мене не викажеш? — вона поставила склянку.— Мені пообіцяли, що він нічого не знатиме. В іншому разі я б не втекла зі школи у Швейцарії.
— Та йдеться зовсім не про тебе,— запевнив він.— Твій батько нічого не підозрює. Нам треба заладнати з ним деякі справи.
— А які справи? — в її голосі забриніла підозра.
— Твій батько оперує багатьма нашими вкладками. У нього є entree² до таких сфер, куди ми, з тих чи інших причин, проникнути не можемо. Він також може закупити сировину та materiel³, які не можемо ми.
— Він знає, що це для справи?
— Так.
На її обличчі з'явився дивний вираз.

¹ Згода (франц.).

² Доступ (франц.).

³ Матеріально-технічні засоби (франц.).

— Він наш прихильник,— швидко додав Алі.

— Я не довіряю йому! — скрикнула вона.— Мій батько прихильний лише до грошей та влади. Страждання людей і справедливість для нього нічого не важать.

— Твій батько — араб,— сказав він сухо.

Вона пропекла його поглядом.

— Ні! Він більше білий, аніж араб. Інакше він би не розлучився з моєю матір'ю і не одружився б з тією жінкою. І те ж саме з його бізнесом. Скільки часу він проводить зі своїм власним народом, на своїй власній землі? Два тижні за цілий рік? Мене не здивує, коли я дізнаюся, що він торгує з ізраїльтянами. На Заході у нього є багато друзів із євреїв.

— Твій батько по-своєму зробив багато для нашої справи.— Алі усвідомив, що він захищає чоловіка, якого ніколи не бачив.— Наша битва не може бути виграна лише одними вояками.

— Наша битва буде виграна тими, хто готовий пролити кров і віддати своє життя, а не такими людьми, як мій батько, чиї інтереси обмежуються тільки зисками, які він може отримати.— Вона сердито шугнула до спальні і хряпнула за собою дверима.

Він постукав у двері.

— Лейло,— сказав лагідно.— Хочеш, я замовлю обід?

— Забирайся геть,— долинув з-за дверей її приглушений голос.— Залиш мене одну. Я не голодна! — Крізь дерев'яні панелі почулося її приглушене схилювання.

Хвилину він постояв в нерішучості, потім пішов до своєї спальні одягатися на обід. У молодих в голові одні ідеали. Для них все або чорне, або біле, і ніяких відтінків у проміжку. Це і добре, і погано.

Та виносити вирок — це не його справа. Щоб зробити якесь діло, потрібні не тільки ідеали. Молодим і не в здогад, що для того, аби щось діялося, потрібні гроші. За гроші купуються їхні уніформи, їхні харчі, постачаються гвинтівки та інша зброя, а також проводиться вишкіл. Сучасна війна, навіть партизанська війна,— дуже дорога. І саме тому вони доклали стільки зусиль, щоб повернути її на свій бік.

Вони використали її невдоволення своїм батьком і зрештою довели її до такого стану, що вона ладна була стати федаїном не тільки душею, а й тілом. І не тільки для того, щоб поповнити нею лави бійців. Багато інших дівчат здатні були їх поповнити.

Та в жодній з них не було такого батька, який би був одним із найбагатших людей у світі. Мимоволі з його вуст зірвалося зітхання. Післязавтра вона вже буде в учбовому таборі, в горах Лівану. От коли вона буде там, повністю в їхніх руках, можливо, Аль Фей прихильніше поставиться до деяких планів, які він уже відхилив. Вона буде кращим знаряддям, аніж пістолет, приставлений до його скроні.

Розділ четвертий

— Сполучені Штати на ваше замовлення, містере Керрідж,— повідомила поанглійському телефоністка готелю.

— Дякую,— сказав Дік. У слухавці запікало, заклацало, потім почувся голос.— Алло,— озвався Дік.

Знову заклацало, потім задзижчало.

— Алло! Алло! — прокричав він. Раптом на лінії стало тихо, і він почув голос своєї дружини. Алло, Марджері? — прокричав він.

— Це ти, Річарде? — в голосі чувся сумнів.

— Звичайно ж, це я — Річард,— чомусь роздратовано відрубав він.— А ти чекала когось іншого?

— Твій голос такий далекий,— сказала вона.

— А я і є далеко,— сказав він.— Зараз я в Каннах.

— Що ти там робиш? — спитала вона.— Я гадала, що ти працюєш.

— Господи, Марджері, авжеж я працюю. Я ж казав тобі, що шеф планує провести вихідні тут, щоб відсвяткувати день народження своєї дружини.

— Чий день народження?
— Його дружини,— прокричав він.— Та облишмо це, Марджері. Як там діт-лахи?
— З ними все гаразд,— сказала вона.— Тільки Тіммі застудився. Я сьогодні не пустила його до школи. Коли ти приїдеш додому?
— Не знаю,— сказав він.— Шеф дуже багато справ закрутив.
— Але ж ти сказав, що на цей раз — лише на три тижні.
— Багато роботи накопичилося. Не моя в цьому вина.
— Коли ти працював на «Арамко», нам з тобою було краще. Тоді ти при-наймні повертався додому щовечора.
— І водночас грошей заробляв набагато менше,— сказав він.— Дванадцять тисяч на рік замість сорока.
— Але ж я нудькую без тебе,— сказала вона; по голосу чулося, що ось-ось за-капають сльози.

Він розчулився.

— Я теж за тобою скучаю, кохана моя. І за малими теж.
— Річарде,— мовила вона.
— Так, люба.
— В тебе все добре?
— Просто чудово,— відповів він.
— Я весь час хвилююся. Мені здається, ти завжди літаєш, ніколи не затри-муєшся на одному місці настільки, щоб відпочити як слід.
— Я навчився спати в літаках,— збрехав він.— Почуваюся пречудово.— Вільною рукою він потягся за сигаретою і запалив її.— В усякому разі ми про-будемо тут до середи, а до того часу я зорієнтуюсь.
— Я така рада,— сказала вона.— Ти скоро повернешся?
— Відразу ж, як тільки зможу,— запевнив він.
— Я кохаю тебе, Річарде.
— І я тебе кохаю,— сказав він.— Міцно поцілуй за мене хлопців.
— Поцілую,— сказала вона.— До побачення.
— До побачення, кохана.

Він поклав слухавку і глибоко затягнувся сигаретою. Розглянувся по кімнаті готелю. Вона видавалася по-чужому порожньою і стерильною. Готельні покої скрізь, по всьому світі, однакові. Спроектвані вони таким чином, щоб ти не почувався вдома.

Він хотів би бути схожим на Бейдра. Хоч куди Бейдр ступає, він завжди по-чувається як удома. Чужі помешкання і незнайома обстановка на нього не впли-вають. Звичайно, майже в усіх великих містах у нього є власні будинки чи по-мешкання. Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Сан-Франциско, Париж, Лондон, Жене-ва, Бейрут, Тегеран. Та навіть коли йому доводилося жити в готелі, він умів змінювати кімнату так, що вона відповідала його стилю.

Можливо, він набув такого вміння тому, що все своє життя провів на чужині. Ще хлопчиком батько послав його до школи в Англію, потім — до коледжу в Штати, спершу — до Гарвардської школи бізнесу, потім до Стенфорду. Дивно, але факт: його спосіб життя був спланований ще до того, як він народився. Пле-мінник правлячого еміра та єдиний нащадок роду по чоловічій лінії,— природно, він мав успадкувати всю власність родини. З розробкою нафтових родовищ гроші попливли до їхніх скринь потоком. І всі капіталовкладення були ввірені Бейдрові, бо до людей Заходу Аль Феї не відчували довіри. Окрім основних відмінностей у філософії та релігії, існувала ще довга історія колоніального гніту. Розпочавши за-можним, Бейдр ставав ще заможнішим. Тільки на одних комісійних його доходи перевищували п'ять мільйонів доларів на рік, а ще він контролював Міжнарод-ний інвестиційний фонд, що налічував більш як п'ятсот мільйонів доларів. І, можливо, найдивнішим у цій ситуації було те, що він керував своїм бізнесом без централізованої організації. В кожній країні він тримав лише невеличку групу фахівців, підпорядкованих безпосередньо йому. Врешті-решт усі рішення він приймав сам. І тільки він знав, куди що йде і звідки приходить. Зараз, після двох років роботи, Дік почав осягати весь масштаб роботи, проте розумів, що кожно-го дня може виникнути новий поворот, який зіб'є його з пантелику.

Вперше до нього дійшло, що Бейдр може бути пов'язаним з «Аль-Іхваном», коли він побачив телеграму, підписану Абу Саадом, фінансовим представником групи. Він завжди гадав, що Бейдр, з його капітальним консерватизмом, до курсу, якого дотримуються федаїни, ставиться з недовірою і вважає, що він більше згубний, ніж корисний для арабської справи. І все ж, виявляється, він підтримує з ними ділові зв'язки. У Керріджа вистачило глузду зрозуміти, що справа тонка. Діється щось таке, про що знає тільки Бейдр. А він, Керрідж, міг тільки здогадуватися. Дізнається він тільки згодом. Коли Бейдр визнає за потрібне розкрити карти.

Керрідж поглянув на свого годинника. Була вже майже десята. Час одягатися та рушати на яхту. Коли велися ділові переговори, Бейдр любив, щоб він був напохваті.

Бейдр зупинився біля суміжних дверей їхніх кают. Він хвилию постояв у задумі, потім підійшов до туалетного столика і взяв футляр, обтягнутий оксамитом. Взутий у пантофлі, він нечутно ступав по килиму з високою ворсою. Чутно було лише шелест його атласної бавовняної джелаби, коли він переходив до її кімнати.

В її каюті була суцільна темінь, окрім пучка світла, яке пробивалося крізь прочинені двері. Простирadlo м'яко облягало її випуклі обриси. Він тихо причинив двері, підійшов до ліжка і сів. Вона не поворухнулася.

Через мить він обізвався:

— Джордано.

Не було жодної ознаки, що вона його почула.

— Ти спиш? — прошепотів він.

Відповіді не було. Він нахилився і поклав футляр на подушку, де лежала її голова, звівся на ноги і попрямував назад до дверей. Він був узявся за кулясту ручку, та раптом загорілося світло. Він заблимав і озирнувся.

Вона сиділа на ліжку, її довге біляве волосся спало на білі плечі і на повні груди з сосками, які були мов троянди. Вона мовчала.

— Я гадав, що ти спиш, — сказав він.

— Я спала, — відповіла вона. — Як пройшов політ?

— Добре, — кивнув він.

— Хлопці будуть раді побачити тебе, — сказала вона. — У тебе буде змога трохи побути з ними в цей приїзд?

— Я планую побути тут до середи, — сказав він. — Можливо, завтра ми зможемо повезти їх на Капрі і побути там кілька днів.

— Вони поїдуть туди з радістю, — сказала вона, потім відкинула простирadlo і встала з ліжка. Її халат висів на стільці, вона зняла його. В дзеркалі на протилежному кінці каюти їй було видно, що він пильно слідкує за нею. — Я маю одягнутися для прийому, — мовила вона, накидаючи халат і повертаючись до нього.

Він не сказав нічого.

— Тобі б краще теж одягтися.

— Я так і зроблю, — відказав він.

Він дивився, як вона пройшла до ванної, зачинила за собою двері, потім глянув на ліжку. Футляр чорного оксамиту лежав на подушці. Вона навіть не помітила його.

Він вернувся до ліжка, взяв його і тихо вийшов до своєї каюти. Там натиснув кнопку виклику Джабіра.

Джабір виник, мов у казці.

— Слухаю, хазяїне.

Бейдр подав йому футляр з коштовностями.

— Хай капітан сховає його до сейфа. Я віддам його вранці.

— Слухаю, хазяїне, — відповів Джабір, кладучи футляр з коштовностями до кишені. — На вечір я підготував чесучовий смокінг. Це вас влаштовує?

Бейдр кивнув.

— Цілком.

— Дякую, — відказав Джабір, вклонився і вийшов із каюти.

Невидячими очима Бейдр дивився на двері, які слуга шойно зачинив. Неможливо. Вона не могла не помітити футляр з коштовностями на подушці прямо у неї під носом. Вона зробила це навмисне.

Він рвучко повернувся і знов пішов до її кімнати. Вона сиділа за нічним столиком і дивилася в дзеркало. В ньому вона побачила його відображення і повернулася.

Його відкрита долоня ляснула її по обличчю так, що вона полетіла з стільця на підлогу, її рука змела з нічного столика майже все: парфуми, дрібні пляшечки косметики посипалися на підлогу. Вона дивилася на нього широко відкритими очима, більше з подивом, аніж з страхом. Потім торкнулася щоки, її пальці майже відчували відбиток його долоні. Вона не поворухнулася, щоб підвестися.

— Це було безглуздо з твого боку,— сказала вона майже безвиразно.— Тепер я не зможу з'явитися на своєму дні народження.

— На вечорі ти будеш,— сказав він твердо.— Навіть якщо тобі доведеться надягти чадру, як порядній мусульманці.

Вона провела його очима до дверей. Він затримався і зміряв її поглядом.

— З днем народження,— сказав він і зачинив за собою двері.

Дік стояв біля бару і дивився на свого патрона на протилежнім кінці палуби. Бейдр стояв з Юсефом та кількома іншими чоловіками, слухаючи, з притаманною йому мовчазною увагою, одну з нескінченних оповідок Юсефа. Дік поглянув на свого годинника. Була майже перша година ночі. Якщо Бейдр і нервувалася, що Джордана ще не появилася, то зовнішньо цього не показував.

З гучномовців, що висіли десь вище тенту над верхньою палубою, лунала музика. Кілька пар танцювали, їхні тіла купалися в світлі ліхтарів, розвішаних по всій яхті з нагоди прийому. Інші пари сиділи на банкетках вздовж поручнів та за маленькими коктейльними столиками навкруг танцювального майданчика. Буфет був влаштований на основній нижній палубі, та Бейдр ще не дав знаку сідати за стіл.

До нього підійшов Алі Ясфір. Незважаючи на прохолоду вечора, опасисте лице ліванця блищало від поту.

— Прегарний корабель,— сказав він.— Які його виміри?

— Сто вісімдесят футів завдовжки,— відповів Дік.

Ясфір покивав головою.

— А здається більшим,— він глянув через палубу на Бейдра.— Здається, наш хазяїн веселиться собі не журиться.

Керрідж посміхнувся.

— Він завжди так робить. Я не знаю іншої людини, яка могла б поєднувати роботу з дозвіллям таким же чином, як робить він.

— З виду — дозвілля на першому місці,— в голосі Ясфіра прозвучав осуд.

Голос Керріджа був ввічливий і холодний.

— Врешті-решт, сьогодні день народження мадам, і в цю поїздку він не планував займатися справами.

Ясфір сприйняв натяк докору без коментаря.

— Я ще не стрічався з леді.

Керрідж видавив з себе посмішку.

— Це її день народження, а ви знаєте, які вони — жінки. Можливо, вона планує грандіозний вихід.

Ясфір поважно закивав.

— Західні жінки дуже відрізняються від арабок. Вони допускають такі вільності, про які наші жінки навіть мріяти не можуть. Моя дружина ...— він затнувся на півслові, втупивши погляд у сходи нижньої палуби.

Керрідж простежив за його пильним поглядом. Там з'явилася Джордана. Розмови припинилися. Ревіла тільки музика над головами, та раптом і вона змінилася на розкуту мелодію «Мізірлу».

Ось вона вийшла на середину майданчика. Здавалося, що всю її огортає сяйво. Вбрана вона була в шати східної танцівниці. Груди її прикривав ліфчик із карбованого золота, нижче, аж до талії, було оголене тіло, а сам пояс був оздоблений коштовним камінням, і з нього звисали різнокольорові стьожки прозоро-

го шифону, що замінювали спідницю. На голові блищала діадема, а по плечах спливало золотаве волосся. Обличчя прикривала едабна вуаль, і було видно тільки її спокусливі очі. Вона підняла над головою руки і якусь мить стояла не- порушно.

Керрідж почув, що у ліванця перехопило подих. Джордана ніколи не виглядала такою прегарною. Була окреслена кожна лінія її чудового тіла. Повільно, в такт музиці, вона почала колихати стегнами. Спочатку, в такт музиці, зазвучали кастаньети в її руках, а коли ритм став чіткішим, вона почала свій танок. У свій час Керрідж бачив багато танцівниць живота. Він походив із сім'ї вихідців з Близького Сходу і знав цей танець змалечку. Та йому ніколи не доводилося бачити, щоб його виконували так блискуче.

Це була вершина сексуальності. Кожен її рух воскрешав у пам'яті багатьох жінок, яких він пізнав, вони всі зосередилися в еротичі її танцю. Він одірвав від неї свій погляд і розгледівся навколо.

Захоплені були всі — і чоловіки, і жінки. Їхня пристрасть і жадання виявлялися в тому, як вони невідривно стежили за рухами, які ставали дедалі жагучішими, в міру того як танець завершувався. Всі, окрім Бейдра.

Він стояв мовчки, спостерігаючи кожен її рух. Та його обличчя залишалось незворушним, очі — відчуженими. Вираз його обличчя не змінився навіть тоді, коли вона наблизилась до нього, стала навколішках і робила класичні рухи, що означають запрошення. Музика сягнула своєї кульмінації, і вона пала ниць, торкаючись чолом його ніг.

На хвилю запала тиша, а потім — шквал оплесків. Лунали вигуки bravo, разом з арабським ahsanti. Та Джордана залишалася нерухомою.

За мить Бейдр схилився до неї, взяв за руку і звів її на ноги. Коли він обернувся до гостей, вони все ще плескали в долоні. Він здійняв руку, щоб заспокоїти їх. Оплески стихли.

— Від імені моєї дружини та від свого власного дякую за те, що розділили з нами радість такого свята.

Оплески та здравиці в честь дня народження залунали з новою силою. Він чекав, аж доки вони знову стихнуть.

— А тепер нам нічого не залишається сказати, окрім того, що... стіл накритий.

Все ще тримаючи її за руку, він повів її до сходів і вони стали спускатися вниз. Решта рушили за ними, і галас балачок знов заглушив нічну тишу.

Розділ п'ятий

Кельнери в уніформах стояли біля фуршетного столу, готові обслужити гостей. Стіл аж вгинався від їжі: ростбіфи, окости, індики та здоровезний, тільки сьогодні спійманий в Середземному морі, осетр. Посередині лежала велика витесана з льоду рибина, наверху якої була поміщена ваза з п'ятьма кілограмами крупнозернистого малосольного кав'яру білуги.

Чимало столів та скамейок вже були зайняті голодними гостями, коли Керрідж помітив, як Бейдр вибачився і попрямував до дверей салону. Він озирнувся, відшукав очима Керріджа і кивнув у бік Ясфіра, який ще стояв у черзі до столу. Потім Бейдр повернувся і, не озираючись, вийшов з салону.

Керрідж підійшов до ліванця.

— Якщо ви не заперечуєте, пан Аль Фей чекає на вас.

Шлунок коротенького чоловіка аж бурчав від чекання їжі. Він неохоче намірився поставити на стіл пусту тарілку, яку тримав у руці, та Дік узяв тарілку з його рук.

— Я розпоряджуся, щоб кельнер приніс вам поїсти.

— Дякую,— сказав Алі.

Дік віддав тарілку кельнерові і наказав наповнити її і принести містеру Ясфірові до кабінету, потім повернувся.

— З вашого дозволу, я вас проведу.

Ясфір пішов слідом за ним через салон до коридору, який вів до кают. Дік зупинився біля дверей з червоного дерева і постукав.

— Ввійдіть,— пролунав з-за дверей голос Бейдра.

Керрідж відчинив двері і відступив убік, пропускаючи Ясфіра. А сам залишився стояти на порозі.

— Будуть якісь подальші розпорядження, сер? — спитав він.

— Ввімкніть свій біпер,— сказав він.— Можливо, ви понадобитесь пізніше.

— Слухаю, сер,— відповів Керрідж. Тут прийшов кельнер з повною тарілкою.— Занесіть до кімнати,— наказав він. Коли кельнер вийшов, Дік зачинив двері, рушив по коридору, почув, що двері замкнулися.

— Вибачте за незручності,— почав Бейдр.

Ліванець уже сидів і їв.

— Жодних проблем,— сказав він, наминаючи кав'яр. З куточка його рота потекла чорна цівка, він акуратно витер її серветкою.

Бейдр підійшов до невеликого письмового столу і дістав з середньої шухляди папку. Він поклав її на столі поруч з тарілкою Ясфіра.

— За домовленістю з вашими зверхниками,— сказав він,— я підготував перелік інвестицій, включаючи акції та нерухоме майно, які за десятилітній період, згідно з нашими заниженими підрахунками, будуть приносити нам дванадцять відсотків річних. Сюди входять шість відсотків приросту і стільки ж дивідендів готівкою. Це означає, що за десятилітній період ми отримуємо більше сорока відсотків зиску, тобто десять мільйонів фунтів стерлінгів, в той час як вартість нашого основного капіталу зросте вдвічі.

— Це дуже добре,— сказав Ясфір, узявшись до шматка курчати.

— Все, що мені потрібно для втілення плану в життя, це «добро» ваших зверхників,— провадив Бейдр.

Ясфір не виявив бажання ознайомитися із змістом папки. Він поклав кісточку курчати на тарілку і злегка прицмокнув губами, щоб показати, як дуже йому смакувала їжа.

— Чи можна помити руки? — спитав він.

Бейдр кивнув. Він провів ліванця до невеличкого туалету поряд з кабінетом. Коли коротун повернувся, Бейдр сидів за письмовим столом. Папка лишилася лежати на столі біля пустої тарілки, а ліванець сів за стіл навпроти. Бейдр чом-но чекав, доки той заговорить.

— Людина пропонує, Господь диспонує,— проказав Ясфір.

Бейдр мовчав.

— Обставини змушують змінити наші плани,— мовив Ясфір.— Боюсь, що ми не зможемо здійснити план інвестицій.

Лице Бейдра залишалось незворушним. Він мовчав.

— Ці капітали мають піти на інші призначення.

— Розумію,— спокійно сказав Бейдр.— Я розпоряджуся, щоб сума в десять мільйонів фунтів стерлінгів була повернена вам негайно.

— В цьому нагальної потреби немає,— спішно відмовив ліванець.— Ми не бачимо причини, яка б перешкодила вам довершити цю справу. Звичайно, з вашими звичними комісійними.

Бейдр мовчки кивнув.

— Як вам відомо, Ізраїль з кожним днем стає сильнішим. І дедалі жорстокішим. Страждання нашого народу під його гнітом посилюються. Народ благає своїх братів подати йому руку допомоги. Час підпірає. Ми мусимо діяти швидко або втратимо все назавжди.— Ліванець зробив паузу, щоб набрати в легені повітря.— Ми досягнули певної домовленості з Societe Anonyme Materiel Militaire¹, і ця домовленість передбачає поставки на шість мільйонів фунтів. Ми вам довіряємо і тому дійшли згоди, що ви будете нашим довіреним торговим агентом. За це ми готові сплачувати вам, oprіч витрат, ваші традиційні десять відсотків комісійних.

Бейдр усе ще мовчав.

— Щоб збалансувати три мільйони чотириста тисяч фунтів, що залишаються після купівлі, ми асигнуємо мільйон фунтів на інвестиції в колумбійське сільське господарство — звичайно, в кавові плантації.

¹ Таємне товариство постачання військового спорядження (франц.).

— Звичайно,— сказав Бейдр. Та обидва розуміли, що він знає більше.— Залишається два мільйони триста.

Ясфір посміхнувся. Він явно був задоволений. Він знав, що коли гроші опиняться на рахунку Бейдра, його співучасть у їхніх планах буде забезпечена. Хоч який він багатий, але завжди захоче більше.

— Ми не передбачили жодних заходів для збалансування,— сказав він.— Ми вважали, що, можливо, список цінних паперів на цю суму приготуєте ви, а ми дамо перелік певних числових рахунків у Швейцарії та Багамах, де вони будуть кредитоспроможними.

— Розумію,— кивнув Бейдр.

— Звичайно ж, і з цього балансу ви отримаєте свої десять відсотків комісійних,— швидко докинув Ясфір.— Це означає, що ви отримаєте майже мільйон фунтів за те, що проведете гроші через ваш рахунок.

Бейдр зиркнув на нього. Ось у чому крилася слабкість арабського світу. Корупція та хабарі стали невід'ємною частиною їхньої комерції. З десяти мільйонів фунтів тільки шість мільйонів передбачалося використати на благо народу. Та й те благо було вельми сумнівним. Все, що потрібно людям, це — харчі та освіта, але не зброя. І звичайно ж, їм немає потреби за власний рахунок збагачувати своїх вождів.

Ліванець сприйняв його мовчанку за згоду. Він звівся на ноги.

— Відтак, я можу переказати своїм зверхникам, що ви беретеся за цю справу,— сказав він вдоволено.

Бейдр звів на нього очі.

— Ні.

У Ясфіра від здивування аж щелепа одвисла.

— Ні? — перепитав він.

Бейдр підвівся із стільця. Він поглянув на коротуна згори вниз.

— Гроші будуть повернені в понеділок вранці, як тільки відчиняться банки,— сказав він.— Перекажіть своїм людям: я шкодую, що не можу бути їм корисним. Брати участь у таких операціях мені бракує хисту. Впевнений, що вони знайдуть людей більш кваліфікованих для цього, аніж я.

— У Писанні говориться, що за рішення, прийняте поспіхом, часто доводиться жалкувати,— сказав коротун.

— У Писанні також говориться,— підкреслено процитував Бейдр,— що, коли людина живе чесно, їй нема за чим жалкувати.— Він натиснув кнопку на сигнальному пристрої, вмонтованому в електронний годинник на його письмовому столі, і попрямував до дверей.

— Пане Аль Фей,— обізвався Ясфір.

Бейдр озирнувся.

— Слухаю.

— Ще до приходу зими буде війна,— ліванець уперше заговорив арабською мовою.— Коли вона закінчиться, ми будемо контролювати Близький Схід. Ізраїль перестане існувати, бо ми поставимо світ на коліна. Старі порядки міняються — в народі постає нова сила. Якщо ви приєднаєтеся до нас зараз, то будете з переможцями.

Бейдр не відповів.

— Піски пустелі почервоніють від крові наших ворогів,— додав Ясфір.

— І нашої власної,— відказав Бейдр.— І коли це все скінчиться, нічого не зміниться. Якихось сто ярдів сюди, сто ярдів туди. Ми — просто пішаки в руках великих держав. Росія та Америка не можуть допустити, щоб виграла одна із сторін.

— Вони будуть змушені прислухатися до нас,— сказав Ясфір.— Ми контролюємо постачання їх нафтою. Якщо ми перекриємо кран, вони стануть на коліна.

— Тільки до деякої міри,— відказав Бейдр.— А потім вони вимусять нас стати на наші власні коліна.

В двері постукали. Бейдр відімкнув їх і відчинив.

— Проведіть, будь ласка, містера Ясфіра до товариства,— сказав Бейдр Керріджові. Потім звернувся до ліванця: — Якщо вам щось понадобится для того, щоб ваш візит приніс вам більше приємності, ми — до ваших послуг.

Ясфір дивився на нього широко розплющеними очима. Біль розчарування пік його груди. Та він видавив з себе посмішку. Бо коли Бейдр дізнається, що його дочка — в їхніх руках, все швидко переміниться.

— Кхатрак,— промовив він.— Ви не заперечуєте?

— Ідїть з миром,— сказав традиційне прощальне слово арабською мовою Бейдр. Він зачинив за ними двері, підійшов до столу і взяв папку. Якийсь час дивився на неї, а потім кинув у кошик для сміття.

Це була просто наживка, щоб спіймати його на гачок. Вони навіть не збиралися проводити операцію з цими паперами. Тепер він це знав. Він усвідомлював також і те, що вони від нього не відступляться. Вони не заспокояться до тих пір, доки стягнуть світ до свого власного рівня. А якщо таке не вдасться, зруйнують його.

Раптом на нього навалилася втома, він підійшов до столу, сів і заплющив очі. В уяві постали ніжні чисті очі його батька, що зазирали йому в саму душу. Картина виринула з пам'яті про дитинство. В той час йому заледве виповнилося десять років.

Дітлахи грали у війну, і він гатив свого товариша кривою дерев'яною шаблею і репетував: «Умри, невірний, умри! Іменем Пророка, умри!»

Раптом шаблю у нього вирвали, він здивовано озирнувся і побачив батька.

Його товариш плакав і шморгав носом. «Чому ти зупинив мене? — спитав він сердито.— Ахмед грав єврея».

Батько опустився на коліна так, щоб подивитися йому в очі.

«Ти блюзнірствував,— сказав він лагідно.— Ти вимовляв ім'я Пророка, щоб виправдати свої власні дії».

«Та ні ж,— відказав він.— Я захищав Пророка».

Батько похитав головою.

«Ти забуваєш, мій сину, що Пророк, якого ти намагаєшся захистити насильством, знаний також як Провісник Миру».

Це було тридцять літ тому. А у пам'яті його вже зринули інші спогади.

Розділ шостий

Двомоторний ДС-3 облетів летовище по краю пустелі, готуючись до приземлення. Злітно-посадочна смуга мерехтіла в полудневій спекоті. Бейдр почув, що літак випустив шасі, і почав розглядати поле через ілюмінатор. В дальньому кінці злітно-посадочної смуги стояли в чеканні кілька великих чорних кадилаків; за ними, в затінку пальмових дерев, відпочивали верблюди та їхні погоничі. Скрекотіння закрилків свідчило про те, що літак пішов на посадку.

Бейдр оглянув салон. Стюардеса вже сиділа на своєму місці, пристебнувшись поясом до сидіння. Джабір, що сидів навпроти нього, пристебнувся теж. Коли літак став плавно знижуватися над пустелею, він пристебнув і свого пояса.

Під ілюмінатором проносився пісок, і здавалося, що пілот приземлить літак на піщаний ґрунт пустелі. Потім під ним побігла бетонна посадочна доріжка, коли колеса торкнулися її, літак здригнувся. За мить пілот натиснув на гальма, Бейдра смикнуло вперед, і пояс врізався йому в живіт. Тиск одразу ослаб, і літак м'яко покотився до кінця злітно-посадочної доріжки. Шум двигунів у салоні стихився, стюардеса встала зі свого місця і рушила до нього.

У білявої американки була та сама награна фахова усмішка, яку виробляють у себе стюардеси незалежно від того, на якій повітряній лінії вони працюють. Той факт, що це був власний літак його батька, здавалося, ніяким чином не впливав на її ставлення до пасажирів.

— Сподіваюся, ви вдоволені польотом, містере Аль Фей.

— Все було чудово, дякую,— кивнув він.

— Ми швидко прилетіли,— сказала вона.— З Бейрута — лише за вісімдесят сім хвилин.

— Дуже швидко,— згодився він.

Літак зупинився. Через ілюмінатор йому було видно, як кадилаки почали підкочуватися ближче. З першого автомобіля вискочили декілька чоловіків у напіввійськовій формі. Кожен тримав у руках автомат, і вони враз розбіглися зай-

мати навколо літака призначені їм місця. Дверці другого автомобіля були зачинені. Крізь темно-коричневі сонцезахисні шибки Бейдрові не було видно, хто там сидить усередині. Трап, який штовхали через доріжку чотири робітники, підкотився до літака.

Бейдр смикнув пряжку, звівся на ноги і рушив до дверей. Джабір перегородив прохід рукою.

— Почекайте хвилинку, паничу, зробіть таку ласку.

Бейдр кивнув, і слуга пішов до дверей перший. З кабіни вийшов другий пілот і став з стюардесою біля виходу. Відчинити двері вони не збиралися. Джабір відгорнув полу куртки і витяг з-під пахви важкий автоматичний пістолет «люгер», відтяг запобіжника і став з ним напоготові.

У двері постукали. Раз, два, три. Другий пілот підняв руку і поглянув на Джабіра.

— Раз, два,— сказав слуга.— Вони мають відповісти: раз, два, три, чотири. Коли не так — злітаємо.

Пілот кивнув. Стукнув кулаком у двері: раз, два.

Відповідь була негайна і правильна. Пілот потягнув засув, і двері широко відчинилися. Вгорі на трапі вже стояли два охоронці. Біля підніжжя сходинок — ще два.

Бейдр рушив до дверей, та Джабір знову перегородив дорогу рукою.

— З вашого дозволу, паничу.

Він ступив на трап і швидко переговорив арабською мовою з одним із охоронців, потім повернувся до Бейдра і кивнув.

Нестерпна спека пустелі залила юнака ще до порога. Бейдр вийшов на сонце, часто кліпаючи від яскравого світла. Він почав спускатися по трапу, і тоді дверцята другого лімузина відчинилися — звідти вийшов його батько.

Він рушив назустріч Бейдрові, а слідом за ним ішли охоронці. На ньому було традиційне легке убрання шейха пустелі, а його голову і шию захищала від сонячних променів гутра. Бейдр поспішив до батька, взяв простягнуту руку і припав до неї устами в традиційному прояві поваги.

Самір другою рукою підняв голову сина. Його очі довго вдивлялися в обличчя юнака, потім він нахилився, обійняв його і розцілував в обидві щоки.

— Мархаб. Ласкаво просимо до нашого дому, синку.

— Йа халабік. Це щастя знову бути вдома,— Бейдр випростався. Він був на голову вищий за батька.

Самір подивився на нього знизу вгору.

— Ти підріс, мій сину,— сказав він з гордістю.— Ти змужнів.

— Вже 1951 рік, тату,— усміхнувся.— Ніхто не залишається хлопчаком навечно.

Самір покивав головою.

— Ми пишаємося тобою, мій сину. Ми пишаємося твоїми успіхами в американських школах, пишаємося тим, що тебе прийняли в Гарвардський університет, що в Бостоні, штаті Массачусетс.

— Я прагну щосили того, щоб батьки мої пишалися мною і раділи,— сказав Бейдр.— Він глянув на автомобіль.— А як моя мати і сестри?

Самір усміхнувся.

— Вони здорові. Незабаром ти їх побачиш. Твоя мати з нетерпінням чекає на тебе вдома, а твої сестри з чоловіками сьогодні вечором прийдуть до нас на вечерю.

Якщо Бейдр і був розчарований тим, що вони не приїхали на летовище, щоб привітати його, то він не став цього виказувати. Це не Сполучені Штати, де він прожив останні п'ять років. Арабчанки не показуються на людях; принаймні порядні жінки.

— Я чекаю на зустріч з ними,— сказав він.

Батько взяв його під руку.

— Ну, синку, пішли до машини. Там нам буде прохолодніше. Це остання модель, з кліматизацією проти цієї нестерпної спеки.

— Дякую, тату,— Бейдр чемно почекав, доки батько сяде в машину перший.

До автомобіля хутко підбіг охоронець з автоматом і зачинив за ними дверцята, потім сів на передньому сидінні, поруч з водієм. Решта охоронців втиснули-

ся до лімузина, що стояв попереду. Коли вони рушили, Бейдр побачив, як погоничі стали палицями підганяти верблюдів до літака, щоб забрати речі та провіант. Автомобіль виїхав з летовища і повернув на бетонну дорогу, що вела в гори, які бовваніли за кілька миль. Позаду них прилаштувався броньований лендровер з кулеметом на кузові.

Бейдр поглянув на батька.

— Війна скінчилася ось уже багато років тому, тож я гадав, що охоронці вже більше не потрібні.

— В горах усе ще багато бандитів,— сказав його батько.

— Бандитів?

— Так,— відказав його батько.— Тих, що пробираються через наш кордон, щоб грабувати, гвалтувати, убивати. Дехто думає, що то ізраїльські партизани.

— Але ж Ізраїль тут не має з нами кордону,— здивувався Бейдр.

— Це правда,— відповів батько,— але вони можуть бути їхніми наймитами. Ми не можемо послабловати свою пильність.

— А ті бандити коли-небудь тривожили вас? — спитав Бейдр.

— Ні. Нам везло. Та ми чули, що тривожили інших,— Самір посміхнувся.— Та давай поговоримо про приємніші речі. А ти знаєш, що твоя найстарша сестра має народити дитину через два-три тижні?

Автомобілі почали підійматися в гори. Через кілька хвилин Бейдр побачив обабіч дороги перші ознаки зелені. Кактуси змінила низькоросла сосна, з'явилися квіти, розложиста бугенвілія і зелена трава. Батько простягнув руку і натиснув кнопку, щоб опустити шибки. В автомобіль полилося свіже духмяне повітря, витісняючи затхле охолоджене повітря машини.

Батько глибоко вдихнув.

— Людина багато дечого винайшла, та ніщо не може відтворити пахощі гірського повітря.

Бейдр кивнув. Вони швидко підіймалися до гірського перевалу. Їхній дім стояв на протилежному схилі, що спускався до моря. Бейдр думав, чи дім і досі такий, яким він його пам'ятав.

Будинок стало видно, як тільки вони переїхали через перевал і дорога пішла вниз. Бейдр побачив білі дахи будинку. Він став більшим від того, що залишився в його пам'яті. Додалися прибудови. В віддаленім кінці садиби, на зверненому до моря схилі, був збудований великий плавальний басейн. Було дещо інше, чого він тут ніколи не бачив. Навкруг усього комплексу була зведена висока стіна, а на ній, приблизно через кожні п'ятдесят ярдів, стояли сторожові будки і в кожній — по вартовому з автоматом.

Сам будинок ховався за деревами. Бейдр оглянувся на батька.

— Чи всі садиби так охороняються?

Батько кивнув головою.

— У деяких навіть більше охоронців. В літній резиденції князя — більше ста чоловік.

Бейдр не сказав нічого. В тому щось було зле, коли люди самі робили з себе в'язнів, щоб чути в безпеці. Автомобіль з'їхав з дороги на алею, що вела до будинку. За хвилину вони минули дерева, що закривали його від дороги, і підкотили до величезних залізних воріт у стіні. Поволі, обладнані безшумними електричними моторами, ворота почали відчинятися. Автомобілі проїхали, не зупиняючись. За четверть милі вони спинилися перед великим білим будинком. Підбіг служник, щоб відчинити дверцята автомобіля. Першим вийшов батько, Бейдр за ним.

Він звів погляд на грандіозні мармурові сходи, що вели до дверей. Двері були відчинені. В дверях з'явилася жінка, вона була без чадри, але в хустці і в довгій білій тоб¹.

— Мамо! — скрикнув він, вибігаючи сходами нагору і стискаючи її в обіймах.

Набіла вдивлялася в сина, а в куточках її очей блищали сльози.

— Прости, мій сину,— прошепотіла вона.— Але я ніяк не могла дочекатися, щоб побачити тебе.

¹ Відріз бавовняної тканини, уживаний як одежа.

Оскільки це не була офіційна okazія і присутні були лише члени родини, вони всі обідали разом. При офіційних okazіях чоловіки їли окремо, а жінки їли або опісля, або зовсім не їли.

Бейдр подивився на своїх сестер, що сиділи в кінці столу. Фатіма, старша від нього на три роки,— кругловида, тіло важке дитиною, аж сяяла, красуючись поряд із своїм чоловіком.

— Буде хлопчик,— говорила вона.— В сім'ї Салахів народжувалися лише одні хлопчики, і всі кажуть, що я виглядаю точнісінько як його мама, коли вона його носила.

Її батько засміявся.

— Бабусині казки. Не зовсім науково, та доки ми не знайдемо більш надійного способу, я готовий пристати й на такий.

— Я принесу вам першого онука,— з натяком сказала Фатіма, позираючи на свою сестру Навал, у якої вже був первісток — дівчинка.

Навал не сказала нічого. Омар, її чоловік, він працював лікарем у лікарні тества, теж промовчав.

— Хлопчик чи дівчинка,— сказав Бейдр,— на те буде воля Аллаха.

З цим усі погодилися. Самір звівся на ноги.

— У західному світі є такий звичай,— сказав він.— Щоб усмак покурити сигару, чоловіки виходять в іншу кімнату. На мою думку, чудовий звичай.

І він перший рушив до кабінету. Бейдр та його швагри пішли за ним. Слуга відчинив їм двері, а потім зачинив за ними. Самір відкрив скриньку з сигарами, що стояла на письмовому столі. Дістав сигару і з задоволенням її понюхав.

— Кубинські сигари. Їх мені прислали з Лондона.

Він запропонував іншим. Салах та Омар взяли по одній, а Бейдр заперечливо похитав головою. Він витяг з кишені пачку американських сигарет.

— Я звик до цих.

Самір посміхнувся.

— Навіть мова твоя більш скидається на американську, аніж на арабську.

— А от американці так не вважають,— сказав Бейдр. Він запалив свою сигарету і чекав, доки інші запалять свої сигари.

— Що ти думаєш про них? — з цікавістю спитав Самір.

— В якому плані? — спитав Бейдр.

— В основному там одні євреї,— сказав Салах.

Бейдр повернувся до нього.

— Це не так. У пропорції до всього населення, євреїв у них дуже мало.

— Я був у Нью-Йорку,— сказав Салах.— Місто аж кишить євреями. Вони контролюють усе: уряд, банки...

Бейдр поглянув на свого швагра. Салах був кремезний педантичний молодий чоловік, чий батько нажив маєтність, будучи лихварем, а тепер володів одним з найбільших банків Бейрута.

— То ви ведете справи з єврейськими банками? — спитав він.

Лице Салаха скривилося від жаху.

— Звичайно ж, ні,— обурено відповів він.— Ми маємо справу тільки з найбільшими банками: Банком Америки, Першим Національним та «Чейзом».

— А вони — не єврейські? — спитав Бейдр. Куточком ока він помітив батькову посмішку. Батько вже второпав, куди він гне.

— Ні,— відповів Салах.

— Виявляється, євреї не все контролюють в Америці,— продовжував Бейдр.— Чи не так?

— На щастя,— сказав Салах.— Воно б так і сталося, якби у них була така можливість.

— Але ж Америка — проізраїльська,— сказав Самір.

— Так,— кивнув Бейдр.

— Чому?

— Ви спробуйте зрозуміти американську ментальність. Вони співчують тому, хто потерпає. А Ізраїль дуже вдало зіграв на цьому своєю пропагандою. Спочатку проти британців, а тепер проти нас.

— Яким же чином ми можемо що-небудь змінити?

— Дуже просто,— мовив Бейдр.— Дати Ізраїлю спокій. Це лише вузька смужка землі в нашому оточенні, не більша, ніж блоха на спині слона. Як вони можуть нам зашкодити?

— Вони не лишатимуться блохою,— сказав Салах.— Біженці з усієї Європи стікаються туди тисячами. Покидьки Європи. Вони не вдовольняться тим, що мають. Єврей завжди хоче мати все.

— Так це чи ні — цього ми ще не знаємо,— сказав Бейдр.— А якби ми їх привітали як братів та працювали з ними для добробуту країн, а не конфліктували, то, можливо, побачили б щось зовсім інше. В давнину говорили так: «Могутній меч може зрубати одним ударом дуба, та не може розітнути єдвабний шарф, що в'ється на вітрі».

— Боюся, що з цим ми вже занадто запізнилися,— сказав Салах.— Плач наших братів, що мучаться під їхнім гнітом, лунає в наших вухах.

Бейдр знизав плечима.

— Америка цього не знає. Вона знає тільки те, що крихітна нація числом в один мільйон живе в оточенні ворожого світу, який переважає її в сто разів.

Його батько поважно кивнув.

— Тут є над чим поміркувати. Це дуже складна проблема.

— Ніяка вона не складна,— різко кинув Салах.— Запам'ятайте мої слова, з часом ви зрозумієте, що те, що я говорю,— правда. Тоді ми об'єднаємося, знищимо їх.

Самір поглянув на свого другого зятя.

— А ти якої думки, Омаре?

Молодий лікар збентежено прокашлявся. Він був надзвичайно сором'язливим.

— Я не розуміюся на політиці,— сказав він.— Тож я і не думаю про такі справи. В зарубіжних університетах Англії та Франції, де я навчався, було багато професорів-євреїв. Вони були хорошими лікарями і хорошими вчителями.

— У мене теж склалося таке враження,— сказав Самір. Він поглянув на Бейдра.— Сподіваюся, що ти нічого не запланував на завтра.

— Я приїхав додому,— сказав Бейдр.— Які в мене можуть бути плани?

— Добре,— сказав Самір.— Бо завтра ми мусимо бути на вечері у його світлості князя Фейяда. Він хоче відсвяткувати твоє вісімнадцятиріччя.

Бейдр розгубився. Його день народження минув кілька місяців тому.

— Його світлість тут?

— Ні,— сказав Самір.— Він в Алаїху, відпочиває від сім'ї та обов'язків. Ми запрошені назавтра до нього.

Бейдр уже знав, що про причину розпитувати не слід. Якщо його батько вважає за потрібне, то скаже.

— З великим задоволенням, тату,— сказав він.

— От і добре,— всміхнувся батько.— А що, приєднаємося до твоєї матері та сестер? Я знаю, що вони з нетерпінням чекають на твої розповіді про Америку.

Розділ сьомий

Алаїх — це невеличке село в горах, за тридцять миль від Бейрута. Там немає ні промисловості, ні торгівлі, ні сільського господарства. Своє існування воно виправдовувало тільки тим, що тут можна було розважитися. Обабіч головної вулиці, що проходила посередині села, розташувалися ресторації та кав'ярні, в яких виступали танцівниці та співаки з усього Близького Сходу. Західних туристів зустрічали стримано, з'являлися вони тут рідко, якщо взагалі з'являлися. Вчашали сюди багаті шейхи, князі та бізнесмени, які приїздили, тікаючи із світу, де панували суворі моральні обмеження і нудьга.

Тут вони мали змогу насолоджуватися тим, що не дозволялося вдома. Вони могли пити напої та смакувати делікатеси, які заборонялися суворими приписами Корану. І, мабуть, найважливішим було те, що перебували вони тут анонімно. Хоч як добре міг один чоловік знати іншого, тут він його не

впізнавав, а якщо і заговорював з ним, то тільки в тому разі, коли той до нього звертався.

Коли наступного вечора лімузин Саміра підкотився до найбільшої на всій вулиці кав'ярні і зупинився там, було вже по десятиї. Згідно зі своїм становищем, князь Фейяд закупив весь заклад на цілу ніч. Сидіти поруч з випадковим відвідувачем для нього було б недостойно. Він був абсолютним монархом клаптя землі в тисячу квадратних миль, що межував з чотирма країнами: Іраком, Саудівською Аравією, Сирією та Йорданією. Те, що його земля входила зазубнем у територію кожної із цих країн, значення не мало і навіть створювало деякі вигоди. Ворогуючі сторони могли вільно прибути в його країну і тут, почувачись у безпеці, спокійно переговорити і залагодити суперечку. Бабуся Бейдра доводилася сестрою батькові князя Фейяда і, як двоюрідні родичі королівської сім'ї, Аль Феї були другою за знатністю родиною.

Тож саме батькові Бейдра князь надав право володіння підприємствами служби побуту. Самір володів електротехнічною та телефонною компаніями, а зі свого боку сім'я будувала школи та лікарні, де навчався і лікувався кожен, хто мав у цьому потребу. Вони були багаті з самого початку, та завдяки своєму привілейованому становищу розбагатіли ще більше, не докладаючи особливих зусиль.

Дуже смутило сім'ю те, що князь не мав нащадка по чоловічій лінії, якому він міг би передати трон. Він одружувався неодноразово і завжди виконував свої подружні обов'язки належним чином. І коли чергова дружина виявлялася неспроможною народити нащадка, він розлучався з нею. Тепер же, проживши шістдесят літ, він прийшов до висновку, що коли Аллах у своїй мудрості не дав йому прямого нащадка, він потурбується про те, щоб ним його постачив двоюрідний брат.

І саме з цієї причини вісімнадцять років тому Самір вирушив на прощу до Мекки. Відповіддю на його молитви було народження Бейдра. Та попри свою обіцянку Фейяд ще не призначив хлопця своїм спадкоємцем. Замість того він наполіг на тому, щоб Бейдр набував західних манер, жив і проникався західним світом. З багатьох причин Самірові така перспектива подобалася. Його син стане лікарем, і вони працюватимуть разом пліч-о-пліч.

Та князь плекав інші задуми. Лікарем може стати будь-хто. Нехай ним стане інший хлопець. Бейдр мусить отримати освіту у важливішій галузі — опанувати комерцію та фінанси. Тільки досконало вивчивши всі механізми економіки, можна підняти добробут і міць країни (під країною він мав на увазі себе, свою родину). У нього було природжене арабське недовір'я до людей із Заходу, з якими він мав ділові зв'язки. Він відчував, що вони дивляться на нього з висока, трактуючи мало не як хлопчиська, бо бачили його неуцтво. Отже він і вирішив, що Бейдр поїде не до Англії, як його батько, а до Америки, де бізнес є поважним і престижним фахом.

Коли вони вийшли з лімузина, Самір з гордістю подивився на сина. Той був одягнений у традиційне арабське вбрання: гутра спадала аж на спину, накидка обтягувала його високу струнку постать,— гарний юнак. Сильне підборіддя, чималий ніс та темно-сині очі, що глибоко сиділи над високими вилицями і щокими оливкового кольору, свідчили про силу та вдачу молодика. Князь буде вдоволеній. Можливо, тепер він призначить Бейдра своїм спадкоємцем.

Подумки він просив у Аллаха прощення за свої земні надії та суєтні бажання. Досить було й того чуда, що він подарував йому в пустелі сина. Він мусить бути вдоволений. Хай збудеться воля Аллаха.

Порухом руки він дав знак Бейдрові, і той рушив слідом за ним східцями кав'ярні. У дверях, з двома озброєними охоронцями поряд, стояв дворецький князя. Він упізнав Саміра і вклонився в традиційному привітанні.

— Ас-салам алейкум.

— Алейкум-ас-салам,— відповів Самір.

— Іхня світлість з великим нетерпінням чекає на приїзд свого улюбленого кuzена,— сказав дворецький.— Він звелів, щоб я провів вас до нього, як тільки ви прибудете. Він — нагорі, у своїх апартаментах.

Через порожню кав'ярню вони прослідували за дворецьким до сходів у кінці

залу. В кав'ярні стояла тиша. Кельнери, які звичайно були у русі, тепер стояли купками й балакали, а біля підмостків сиділи, палили та гомоніли музики. Не було видно ні співаків, ні танцівниць. Нічого не розпочнеться до тих пір, аж доки князь подасть на те знак.

Апартаменти над кав'ярнею резервувалися для особливих відвідувачів та їхніх гостей, які після ночі веселощів у кав'ярні надто стомлювалися, щоб повертатися додому; або ж воліли залишитися і насолодитися іншими втіхами, які дирекція охоче могла їм запропонувати. Дворецький зупинився біля дверей і постукав.

— Хто там? — почувся голос підлітка.

— Лікар Аль Фей зі своїм сином прийшов провідати його світлість,— відповів дворецький.

Двері відчинив підліток, одягнутий у єдвабні сорочку та штани. Його брови були густо підведені, щоки нарум'янені, а довгі нігті нафарбовані.

— Просу, заходьте,— прошепелявив він ламаною англійською мовою.

Бейдр та його батько зайшли до кімнати. В повітрі висів одурманюючо-солодкий сморід гашишу. В кімнаті не було нікого.

— Просу вас, шідайте,— сказав підліток, вказуючи на фотелі та стільці. Він вийшов до суміжної кімнати, залишивши їх самих.

Не проронивши ні слова, Бейдр переглянувся з батьком.

В кімнату повернувся підліток.

— Їх швітлість вийде до вас жа хвилину. Чим можу вам шлужити? Шолодощі? Може, перекушите? Маємо англійське вішкі, якщо бажаєте.

— Ні, дякую,— похитав головою Самір.

Двері знову відчинилися, і зайшов князь Фейяд. Він був у повному королівському убранні, а його голову покривав білий міткаль. Він перейшов усю кімнату і підійшов до свого кузена.

Самір з Бейдром підвелися і схилилися перед своїм монархом у традиційному уклоні. Фейяд, усміхаючись, відсторонив руки Саміра. Чи так зустрічаються кузени, які давно не бачилися? — він обійняв Саміра, розцілував його в щоки, потім, усе ще усміхаючися, повернувся до Бейдра.— А це той маленький хлопчик, який так плакав, коли вперше від'їжджав на навчання за кордон?

Бейдр відчув, що червоніє.

— То було давно, ваша світлість.

— Не так уже й давно,— сказав князь і засміявся.— Мені здається, тоді тобі було шість років.

— Тепер йому вісімнадцять,— сказав Самір.— Він уже дорослий чоловік, хвала Аллаху.

— Аль хамду лі-ллах,— прозвучали луною слова князя. Він поглянув на Бейдра, який був на голову вищий їх обох.— Високий твій син. У нашому роду таких високих не було, наскільки я пам'ятаю.

— Це харчування, ваша світлість,— сказав Самір.— Харчі в Америці збагачені різними вітамінами та мінеральними солями. Тож молоде покоління і виростає вищим за батьків.

— Ви, вчені люди, можете творити справжні чудеса,— сказав князь.

— Чудеса творить Аллах,— відповів Самір.— А ми — тільки знаярдія в його руках.

Князь кивнув на знак згоди.

— Нам є про що поговорити, брате мій,— сказав він.— Та це ми можемо зробити і вранці. Сьогодні ми будемо насолоджуватися нашою злукою та взаємним спілкуванням.— Він плеснув у долоні.— Я розпорядився, щоб для вас підготували покої, де ви могли б трохи освіжитися після подорожі. Опівночі ми збираємося вниз, в кав'ярні, де для нас буде влаштовано банкет.

Самір вклонився.

— Ми щиро вдячні за щедру вашу гостинність.

Знову з'явився підліток.

— Проведи моїх дорогих родичів до їхніх покоїв,— звелів князь.

— Ж великим жадоволенням, васа швітлість,— вклонився той.

Кімната Бейдра була відокремлена від батькової просторою вітальнею. Він залишив батька і пішов до своєї спальні, стіни якої були пишно оздоблені доро-

гими єдвабами та атласами. На канапках лежали оксамитні подушки. Не встиг він роздивитися, як у двері постукали.

— Зайдіть,— гукнув він.

До кімнати зайшла молода служниця і шанобливо схилила голову.

— Чим можу служити панові? — спитала вона тихо, сором'язливо потупивши очі.

— Навіть не можу придумати чим.

— Можливо, я приготую хазяїнові гарячу купіль, щоб він зміг змити втому подорожі? — запропонувала вона.

— Це було б добре,— сказав він.

Бейдр задумливо подивився їй услід. Тепер він усвідомив, що він — удома. В Америці так не обслуговують.

Кав'ярню заповнили звуки кануна та барабанів. А на підмостках пурхала танцівниця, її різнобарвні шарфи обвивалися навколо її гнучкого тіла, срібні оздоби її ліфа кидали в різні боки іскристі зайчики. Гості князя, що сиділи за підковоподібним столом перед самими підмостками, уважно стежили за танцем.

Князь сидів в осередку столу. На почесному місці, праворуч від нього,— Самір, Бейдр — ліворуч. На низеньких стільчиках, позаду князя, сиділи декілька підлітків, старанно розмальованих, як і той, що вітав їх у покоях князя. За ними стояв дворецький, який наглядав за роботою кельнерів та інших слуг. Біля кожного з гостей стояло цеберко з пляшками шампанського, і їхні келихи постійно наповнювалися. На столах стояли більше п'ятдесяти сортів холодних закусок і місцевих делікатесів. Гості брали їжу пальцями, а слуга старанно витирив щойно змоченою в теплій воді серветкою руку гостя після того, як той посилає до рота чергову порцію. Біля дверей та попід стіною стояло кільканадцять особистих охоронців Фейяда, які не зводили з нього очей.

Музика досягла крещендо, і у фіналі танцівниця впала навколішки. Першим заплескав у долоні князь. За його знаком кельнери вихопили із цеберок пляшки з шампанським і, ставши навколішках перед помостом, стали по черзі відкорковувати пляшку за пляшкою, вистрілюючи над головою танцівниці. Князь ліниво взяв з купи, що лежала перед ним, чималеньку банкноту, зіжмакав її в руці і кинув на підмостки перед дівчиною. Плавним, словненим грації рухом танцівниця підняла гроші і заткнула їх за пояс, що оперезував її стан трохи нижче пупка. Вона знову вклонилася і, зважливо усміхаючись, позадкувала з підмостків.

Князь поманив дворецького і щось прошепотів йому на вухо. Дворецький кивнув, повернувся до хлопчиків, що сиділи позаду князя, і подав знак оркестрові.

З першими звуками музики на підмостки вийшли чотири дівчини і почали танцювати. Поступово світло стало тьмяніти, аж доки в залі стало зовсім темно, і тільки вузькі промені голубого світла вихоплювали танцівниць з п'тьми. Коли музика прискорювала темп, прожектор губив танцівницю, а потім зненацька освітлював її ще манливіші рухи. Танок тривав більше п'ятнадцяти хвилин, і дівчата, здавалося, дійшли до нестями, коли він скінчився, вони знесилено падали на підлогу, і підмостки огорнула суцільна темінь.

На хвилю запала тиша, а по тому князь уперше заплодував з запалом. Поступово засвітилося світло. Танцівниці, все ще розпростерті на підлозі, почали зводитися на рівні. Бейдр не повірив своїм очам. На помості були не танцівниці, що починали танець. Замість них там опинилися хлопчики, які сиділи позаду князя.

Цього разу князь навіть не утруднював себе жмаканням банкнотів. Під акомпанемент бабахання корків, він жменями жбурляв їх на поміст.

Бейдр поглянув на батька. Обличчя Саміра залишалось байдужим. Юнак намагався відгадати, що думає про цей вечір батько.

Банкноти, які так щедро кидав під ноги танцюристам князь, були стофунтівки. Таких грошей пересічний робітник не заробляв і за рік.

Князь глянув на Бейдра і спитав по-французькому:

— C'est beau, c'est magnifique, non?¹

Бейдр глянув йому в вічі. Вони були насторожені і допитливі.

— Oui.— Він на мить завагався.— C'est tout pederaste?²

Князь кивнув.

— Vous aimez? Choisissez quelqu'un pour votre plaisir³.

Дивлячися в очі князя, Бейдр заперечливо похитав головою.

— Merci, non. Pas pour moi. Je prefere les femmes⁴.

Князь зареготав і повернувся до Саміра.

— У тебе чудовий син і в нього незіпсований смак,— сказав він.— А ще — дуже схожий на американця.

Самір глянув на сина і гордо всміхнувся. Якимось чуттям Бейдр усвідомив, що перший іспит князя він витримував.

Була вже п'ята година ранку, в горах уже світало. Бейдр побажав батькові спокійної ночі і пішов до своєї кімнати. Завіси були спущені і в кімнаті було темно. Він потягся рукою до вимикача.

Його зупинила чиясь рука. Голос жінки був лагідний з ледь помітною єгипетською вимовою.

— Ми запалимо свічки, ваша світлість,— коли вона відходила, на нього легенько повіяло запахом мускусу.

Він стояв у темніні не рухаючись, намагаючись розгледіти її, та марно. Аж ось чиркнув сірник, полум'я освітіло кімнату. Тоді її темні з великими віями очі всміхнулися йому, і вона запалила свічку.

По кімнаті розлилося м'яке жовтаве світло. В жінці він упізнав одну з танцівниць, які виступали цього вечора. Єдиною частиною вбрання, що змінилося, був ліф. Її груди вже не закривалися металевими пластинками срібла. Замість них вони були прикриті прозорим едwabним покривалом, крізь який ясно виднілися темні кружальця її сосків. Вона знову усміхнулася йому.

— На випадок, якщо ви втомилися, ваша світлість, я приготувала теплу купіль.

Він нічого не відповів.

Вона плеснула в долоні. З темряви кутків кімнати з'явилися ще дві жінки. На них було ще менше одежі, аніж на першій. Їхні груди прикривали то-нюсінькі вуалі, такими ж були прикриті і їхні стегна. Коли вони проходили повз свічку, він розгледів форми їхніх оголених тіл та їхні позбавлені волосся лобки. Лише нижня частина обличчя була прикрита традиційною мусульманською чадрою.

Перша жінка знов плеснула в долоні, і з дальнього кутка з'явилася ще одна жінка. Вона ввімкнула програвач, і по кімнаті розлилася лагідна музика. Вона почала легенько колихати стегнами в такт музиці. Дві інші взяли його під руки і повели до ліжка. Стали роздягати його. Їхні рухи були легкі і вправні. Він усе ще мовчав.

Перша жінка запалила сигарету і подала йому, він зотягнувся. Солодкуватий їдкий запах гашишу заповнив його ніздрі, і він відчув, як по його тілу пробігла легенька хвиля тепла. Він ще раз глибоко зотягнувся і віддав сигарету.

— Як тебе звуть?

— Надія, ваша світлість,— відповіла вона, вклоняючись. Він усміхнувся їй, відчуваючи, як у ньому підіймається хвиля статевого збудження. Випростався в ліжку на весь зріст.

— Чи купатися обов'язково? — спитав він.

— Як того хоче ваша світлість,— засміявшись, сказала жінка.

Він оглянув їх усіх. Гашиш проникав аж до крижів. Потім подивився на свій фалос: він стирчав над животом, тонкий, довгий і твердий. Бейдр перевів погляд на першу жінку.

— Я хочу вас усіх,— сказав він.

¹ Дуже гарно, чудово, правда ж? (Франц.)

² Так. Це педераста? (Франц.)

³ Тобі подобається? Вибери собі будь-якого до вподоби (франц.).

⁴ Дякую, ні. Не для мене. Я віддаю перевагу жінкам (франц.).

Розділ восьмий

Коли він прокинувся, по кімнаті розливалось сонячне світло, біля його ліжка, з філіжанкою паруючої турецької кави, стояв Джабір. Бейдр зробив ковток страх як пекучого напою.

— Котра година? — спитав він.

— Полудень, паничу,— відповів слуга.

Він розглянувся по кімнаті і намагався пригадати, коли пішли дівчата. Останнє, що залишилося в пам'яті,— шалений клубок тіл та тепла. Він лежав на боці. Спочатку одна із дівчат насмарувала його тіло благовонною олією, а потім вони почали лизати язиками: його анус, його мошонку, його соски, його фалос, його пупок, аж доки відчуття стало таким гострим, що життєвий сік вивергнувся з нього несамовитим виснажливим гейзером. По тому він пірнув у небуття.

Він ще раз відсorbнув пекучої кави і труснув головою.

— Батько встав?

— Так, паничу. Він — з князем. Чекають вас до сніданку.

Він зробив ще один ковток кави і підвівся з ліжка.

— Перекажи їм, що я прийму душ і миттю прийду.

Він пустив холодну воду, потім гарячу і знов холодну. За хвилино він зовсім очунав, провів рукою по підборіддю і вирішив, що поголиться пізніше. Коли він вийшов з ванної, Джабір уже приготував для нього сорочку та широкі спортивні штани.

Коли він зайшов до кімнати, князь та його батько ще сиділи за столом. Дворецький прибирав тарілки після сніданку.

Бейдр поцілував батька, а потім руку князя. Потім сів, по знаку еміра.

— Може, ти хочеш поїсти? — ввічливо спитав князь.

— Ні, дякую,— відповів Бейдр. З його боку, було б непоштиво їсти тепер, коли вони вже поснідали.

— Тоді випий кави,— сказав князь.

— Дякую,— кивнув Бейдр.

Дворецький поспішив наповнити філіжанку. Бейдр покуштував. Кава була густа і солодка. Він спокійно й слухняно чекав. Хоча штори були спущені і затуляли вікна так, що сонячне світло до кімнати не проникало, князь був у темних окулярах, за якими не було видно його очей. Він мовчав, аж доки Бейдр поставив свою філіжанку.

— Ми з твоїм батьком обговорювали твоє майбутнє.

— Я ваш слуга,— мовив Бейдр, схиливши голову.

— Перше — ти мій родич, моя кров.

Бейдр мовчав. Та він і не мусив говорити.

— Світ швидко змінюється,— продовжував князь.— Багато чого сталося з того дня, коли ти народився. Згідно з тими подіями мусять мінятися і наші плани.— Він різко плеснув у долоні.

Дворецький відразу вийшов з кімнати, тихо причинивши за собою двері. В кімнаті вони залишилися одні. Князь почекав хвилину. Його голос перейшов майже на шепіт.

— Ти знаєш, що я завжди трактував тебе як свого спадкоємця і гадав, що настане день, коли ти займеш моє місце як правитель цієї країни.

Бейдр поглянув на батька. Його лице було безвиразне. Бейдр перевів погляд на князя.

— Та часи змінилися,— сказав емір.— І перед нами стоять інші, важливіші справи. По всьому Близькому Сході з-під пісків пустелі пробивається хвиля майбутнього, провісниця такого багатства, про яке ми і не мріяли. І джерелом цього багатства є нафта. Це життєдайна сила сучасного промислового світу Заходу. І наша маленька країна лежить на одному з найбільших, які були відомі людям, родовищ.

Він зробив паузу, щоб передихнути, підніс до вуст філіжанку і сorbнув гарячого солодкого напою.

— Минулого місяця я підписав угоду з кількома американськими, британськими та європейськими компаніями про розробку цього родовища. За права на

розвідку родовища вони згодні заплатити нам десять мільйонів доларів. Якщо нафту буде знайдено, вони будуть платити додаткові суми за кожну робочу свердловину та відсотки з експортованої нафти. Вони також зобов'язалися побудувати нафтопереробні заводи та допомагати в розбудові країни. Все те багатобічне, однак я не маю певності.

— Не розумію,— сказав Бейдр. Хоча самому все вже стало ясно. От чому його послали в науку до західного світу.

— Мені здається, що розумієш,— проникливо сказав емір.— Та дай мені довести свою думку до кінця. Світ осудив імперіалізм та колоніалізм як спосіб життя, проте існують і інші способи закабалити будь-яку країну та її народ. Один з них — нав'язати економічну залежність. Я не маю наміру дозволити Заходу зробити це з нами, але те, що вони будуть платити за наш поступ, збігається з моїми планами.

Бейдр кивнув. В ньому почала прокидатися до князя повага нового гатунку. За всіма дивними та своєрідними примхами вимальовувався чоловік державної думки.

— Чим я можу бути корисним? — спитав він.— Я у вашому розпорядженні.

Князь поглянув на Саміра і схвально кивнув. Самір усміхнувся. Князь знову повернувся до Бейдра.

— У мене є для тебе важливіше завдання, аніж бути моїм спадкоємцем. Мені потрібна людина, яка могла б ходити по західному світу та збирати багатства, які вони так неохоче нам віддають, і використовувати їх за західним зразком, щоб отримати ще більші багатства. І якщо упораєшся з цим завданням, для якого ти вчився і будеш учитися і далі, я обіцяю, що твій син-первісток стане моїм спадкоємцем і наступним князем.

— Мені не потрібні обіцянки від мого володаря,— сказав Бейдр.— Я буду з великим задоволенням виконувати його бажання.

Емір звівся на ноги і обійняв Бейдра.

— Мій власний син не міг би зробити для мене більше.

— Я вдячний вашій світлості за довіру. Моллю Аллаха єдино за те, щоб у своїй мудрості він спрямував мене на шлях, достойний тієї довіри.

— Хай збудеться воля Аллаха,— показав князь. Він знову сів.— Ти повернешся до Америки, щоб продовжувати своє навчання. Тільки тепер твоя освіта буде в нових руках, в руках людей, рекомендованих мені американськими нафтовими компаніями. Ти не будеш ходити до звичайного навчального закладу. Твоя освіта буде спеціалізованою і завершиться в трирічний термін.

— Розумію,— кивнув Бейдр.

— А тепер залишилося владнати ще одну справу,— вів далі князь.— Твоє одруження.

Бейдр не міг приховати свого здивування. Це було щось таке, чого він не очікував.

— Мое одруження? — перепитав він.

Князь усміхнувся.

— Ти не повинен дивуватися. З розповідей про вчорашню ніч, що дійшли до мене, ти постачиш мені багатьох онуків.

Бейдр мовчав.

— Ми з твоїм батьком детально обговорили цю справу і після довгих роздумів підбрали наречену, якою ти можеш пишатися. Вона молода і вродлива і походить з однієї з найкращих родин Лівану. Звуть її Маріам Ріад, це дочка Мохаммеда Ріада, відомого банкіра.

— Я знаю цю дівчину,— вставив батько.— Вона дійсно дуже вродлива. І дуже благочестива.

Бейдр поглянув на свого батька.

— Скільки їй років?

— Шістнадцять,— відповів Самір.— Хоча вона й не була за кордоном, але отримала добру освіту. Зараз вона навчається в американському дівочому коледжі в Бейруті.

— В шістнадцять заміж виходити ще рано,— сказав Бейдр.

Емір засміявся.

— Я вибрав мудро. Можливо, в Америці дівчина в шістнадцять — ще неповнолітня, а в наших краях — якраз на порі.

На зворотнім шляху до Бейрута Бейдр сидів у машині мовчки. Самір заговорив з ним, аж коли вони в'їхали до передмістя.

— Що турбує тебе, сину мій?

— Нічого, тату.

— Ти розчарований, що не будеш спадкоємцем князя?

— Ні.

— Тоді ти думаєш про нав'язане одруження?

Бейдр завагався.

— Я навіть не знаю дівчини. До сьогоднішнього дня я навіть ніколи не чув про неї.

Самір подивився на нього.

— Здається, я тебе розумію. Тебе дивує, для чого ми стільки колотилися, даючи тобі освіту на західний манір, а затим повертаємося до своїх звичаїв, влаштовуючи твоє одруження. Чи не так?

— Гадаю, що саме так. В Америці спочатку, щонайменше, зустрічаєшся з дівчиною і виявляєш, чи одне одному до вподоби.

— І тут таке трапляється, сину, — лагідно сказав Самір. — Та ми не прості собі люди. На нас лежить відповідальність, яка вище наших особистих почуттів.

— Але ж ви з мамою зналися до того, як побралися. Практично разом вросли.

Самір усміхнувся.

— Це правда. Але наше одруження було узгоджене, коли ми ще були дітьми. Так чи інакше ми знали про це і це якраз нас і зблизило.

— Чи ви б одружилися на комусь іншому, якби на цьому хто-небудь наполягав? Враховуючи, звичайно, ваші почуття до мами.

Самір хвилию подумав, потім ствердно кивнув.

— Так. Можливо, таке мені було б і не до вподоби, та в мене не було б іншого вибору. Треба робити те, що треба. Це воля Аллаха.

Бейдр глянув на батька і зітхнув. Воля Аллаха. Цим виправдовувалося все. Сама людина мала дуже обмежений вибір.

— Мені б хотілося зустрітися з дівчиною, — сказав він.

— Це вже влаштовано, — відповів Самір. — Її родину запрошено провести вихідні в наших горах. Вони прийдуть післязавтра.

Раптом у голову Бейдра прийшла раптова думка.

— Ви давно про це знали?

— Не так давно, — відповів батько. — Князь повідомив мене про своє рішення минулого тижня.

— Мама знає?

— Так.

— Вона схвалює?

— Одруження? Так.

— Здається, ви завагалися, — підмітив Бейдр.

— Твоя мама плакала надії на твоє князювання, — Самір засміявся. — Жінки не завжди практичні.

— А ви, тату, були також розчаровані?

Самір подивився синові в очі.

— Ні, — він подумки полинув у ніч, коли народився його син. — Ти завжди був і назавжди залишишся моїм князем.

Розділ дев'ятий

Маріам Ріад, як і більшість ліванських дівчат, була невисока на зріст, не вище п'яти футів, з великими темними очима. Щоб здаватися вищою, вона виклала своє чорне волосся у високу зачіску, за останньою паризькою модою. Лице її було блідо-оливкового кольору і вона була схильна до повноти, проти якої боролася, сідаючи на діету, чим дуже засмучувала батьків, бо вони віддавали пе-

ревагу традиційним, для арабки, округлим формам. Вона вільно розмовляла французькою мовою і невпевнено англійською, з великою неохотою ходила до американського дівочого коледжу і щоразу, при нагоді, нагадувала батькам, що треба було віддати її до швейцарської чи французької школи, як дітей інших заможних сімей.

На такі скарги у батька була одна відповідь: «Освіта для дівчат — марна праця, бо коли вони виходять заміж, їм залишається тільки поратися в хаті та народжувати дітей». Маріам з гіркотою спостерігала, як її брати вирушали до школи, а вона залишалася вдома. Їй ніколи не дозволялося робити те, чим насолоджувалися її друзі, навіть коли вона вже ходила до школи. Відразу ж після уроків вона мусила йти додому, їй ніколи не дозволялося ходити на побачення, виходити можна було тільки під наглядом нянечки і то з милостивого дозволу батька.

В лімузині по дорозі до дому Бейдра її батько поглянув на неї з задоволенням.

— От тепер, донько,— сказав він на свій грубуватий манір,— можливо, ти зрозумієш, чому твої батьки виховували тебе саме так. Можливо, тепер ти нам подякуєш.

Вона відвернула голову від вікна.

— Так, тату,— слухняно мовила вона.

— Невже ти думаєш, що якби ти навчалась у якійсь закордонній школі, вибір князя впав би на тебе? — спитав він.— Ні,— відповів він на власне запитання.— Йому потрібна була справжня арабка, а не зіпсоване закордонним впливом дівчисько.

Вона зиркнула на матір, та мовчала. Мама ніколи не заговорювала, коли батько був поруч.

— Так, тату,— знов сказала вона.

— А тепер я хочу нагадати тобі, щоб ти поводитися пристойно,— провадив батько.— Перш за все, будь ввічлива і стримана. Щоб не було мені ніяких фривольностей, яких ти набралася від своїх подружок у коледжі.

— Так, тату,— вона стомлено промовила втретє.

— Цей шлюб буде найважливішим у країні,— сказав батько.— Всім відомо, що твій перший син буде спадкоємцем князя.

Вона глянула скося на батька.

— А що, коли в мене будуть самі дівчатка?

Батько отетеріло вирячився на неї.

— Ти народиш синів! — рикнув він, ніби це залежало від того, що він скаже.— Ти чуєш мене? В тебе будуть сини!

— Як на те буде воля Аллаха,— сказала вона з прихованою посмішкою.

— Хай збудеться його воля,— машинально сказала мати.

— Це і є воля Аллаха,— запевнив батько.— А то чого б ото Він влаштував цей шлюб?

Маріам була дуже вражена тим, що вона уздріла, коли машина проїхала крізь ворота великого маєтку. Багатство вона знала, але такого не бачила ніде. Її батько був одним з найбагатших у Бейруті, та в порівнянні з Саміром він був просто заможний. Одним слугам і охоронцям тут не було ліку. Це був зовсім інший світ.

На честь такої okazji вся сім'я була вбрана в традиційний арабський одяг, та в їхніх валізах лежали убори останньої паризької моди, в які вони перевдягнуть-ся на велику вечерю.

— Поправ чадру,— мовила мати, коли автомобіль зупинився і слуга підбіг, щоб відчинити дверцята.

Маріам швидко прикрила лице так, щоб було видно тільки очі. Вона глянула на східці і побачила, що до них спускається доктор Аль Фей. На півкроку позаду йшов Бейдр. Їй перехопило подих. Батько й син були теж в традиційному одязі. В поставі її нареченого було щось таке, що свідчило: він справжній син пустелі. Так може триматися тільки достеменний шейх.

З машини вийшов батько. До нього з розпростертими руками наближався Самір.

— Ахлан, ахлан.

— Ахлан фікум,— два чоловіки обнялися і розцілувалися в щоки.

Самір обернувся і відрекомендував сина. Бейдр шанобливо вклонився, вітаючи свого майбутнього тестя. Потім, уже за західним звичаєм, простягнув руку.

Вони потисли один одному руки і обернулися до машини. З машини вийшла пані Ріад, її привітав Самір. За хвилино на землю ступила Маріам. Її батько подав їй руку і підвів до лікаря.

— Пам'ятаєш доктора Аль Фея?

На мить вона підняла очі, затим, як годиться, опустила. Кивнула головою і схилилася в поклони.

Самір узяв її за руку.

— Моя дитино,— сказав він.— Ласкаво просимо! Хай наша домівка навіки стане й твоєю.

— Дякую,— прошепотіла вона.— Хай збудеться воля Аллаха.

Самір подав знак, і Бейдр виступив уперед. Заради пристойності вона опустила очі так, що бачила тільки носачи його черевиків, що виглядали з-під джелаби, яку легенько колихав вітерець.

— Маріам,— мовив доктор Аль Фей.— Дозволь відрекомендувати мого сина Бейдра, твого майбутнього чоловіка.

Перш ніж підвести очі, вона вклонилася, потім підняла голову. На мить вона сторопіла. Їй ніхто ніколи не говорив, що у нього сині очі. Потім серце її закатало, і вона відчула, як під чадрою її щоки запалали рум'янцем. Багато було такого, чого їй ніхто про нього не говорив. Він був такий високий. І такий гарний з лиця. Її очі впали долу, вона майже не чула його слів вітання, так гучно стугоніло її серце. Вперше в житті вона була дійсно вдячна батькам за те, що вони не послали її навчатися за кордон. Вона безнадійно закохалася.

Вечеря була справою формальною. Самір викликав із свого будинку в Бейруті шеф-кухаря француза, і той приготував чудовий стіл. Замість традиційного ліванського медзеку на закуску був паштет з гусячої печінки і крупнозернистий іранський кав'яр. Звичайне мулук'е (кролик з рисом) замінили в якості головної страви півнем у вині та тушеною бараниною, зате десерт був типовий: баклава більше як у двадцяти солодких видозмінах.

Єдиним порушенням мусульманського закону було шампанське, яке подавали протягом усієї вечері. Жінки були в довгих паризьких сукнях, чоловіки — в смокінгах. Розмова йшла на загальні теми, як то завжди буває, коли знайомляться між собою дві родини.

Коли вечеря завершувалася, пан Ріад звівся на ноги.

— З вашого ласкавого дозволу,— проказав він, надавши голосові якомога більше поважності,— мені б хотілося проголосити тост за нашого найшляхетнішого хазяїна, доброго лікаря Аль Фея. Хай Аллах сповна ошчасливить своєю ласкою його самого та всю його родину.

Він підняв келих і відпив шампанського.

— Ще один тост,— поспішно додав він, все ще тримаючи свого келиха.— За мого майбутнього зятя, якого вже зараз я вважаю своїм сином, та за мою дочку. Хай Аллах благословить їхнє подружжя багатьма синами.

Маріам відчула, що червоніє, почувши доброзичливий сміх. Вона не осмілилася подивитися на Бейдра, що сидів через стіл навпроти. Її батько заговорив знову:

— Хоча між нашими сім'ями питання про посаг ніколи не піднімалося, я б не хотів, щоб цей давній і шанований звичай випав з поля зору. Бо як же батько може виказати любов до своєї дочки та повагу до її чоловіка?

Самір підвівся, протестуючи.

— Ні, Мохаммеде, такий подарунок, як твоя дочка — багатство само по собі.

— Мій любий лікарю,— перебив його банкір, усміхаючись.— Невже ви позбавите мене такої скромної втіхи?

— Звичайно ж, ні,— Самір знову сів на стілець.

— Сину мій,— сказав Ріад, повертаючись до Бейдра.— В день вашого шлюбу на твоє ім'я в моєму бейрутському банку буде відкрито рахунок в один мільйон

ліванських фунтів. Це — для тебе, і ти зможеш розпоряджатися ними на свій розсуд.

Перш ніж підвестися і подякувати своєму тестеві, Бейдр поглянув через стіл на Маріам. Її лице зарум'янилося, вона не піднімала прикутих до столу очей. Бейдр повернувся до банкіра.

— Мій названий батьку,— поволі мовив він,— хай Аллах буде свідком вашої щедрості та доброти. Попрошу тільки ще одного — вашого напуття, щоб я міг мудро розпорядитися вашим великим дарунком.

— Ти його отримаєш,— швидко сказав Мохаммед. Він був вдоволений. Все йшло так, як він спланував. Він був упевнений, що цей рахунок започаткує ділові відносини його банку з сім'єю Аль Феїв.

Самір звівся на ноги. Вечеря закінчилася. Він звернувся до Бейдра.

— Було б добре, якби ти показав своїй нареченій наш сад,— сказав він,— поки ми трохи відпочинемо в книгозбірні.

Бейдр кивнув, обійшов навкруг столу, відсунув стільця, щоб Маріам могла вийти, і всміхнувся їй.

— Здається, вони хочуть нас позбутися.

Вона кивнула.

Він узяв її під руку, і вони попрямували до дверей, що вели в сад.

Коли вони були вже в дверях, пані Ріад повернулася до Набіли і мовила:

— Вони так пасують одне одному, правда ж?

Вони дійшли до басейну в дальньому кінці саду, не промовивши одне одному ні слова. Потім заговорили майже одночасно.

— Даруй мені,— сказала, затнувшись, Маріам.

— Це моя вина,— швидко відмовив Бейдр.— Що ти хотіла сказати?

— Пусте,— мовила вона.— А що ти хотів сказати?

Вони засміялися, трохи зніяковівши. Він поглянув на неї з висоти свого зросту.

— Цікаво, як ти до цього відносишся. Я маю на увазі наш майбутній шлюб?

Вона потупила очі і нічого не відповіла.

— Ти можеш не відповідати,— швидко сказав він.— Це було неввічливо з мого боку. В тебе не було вибору, чи не так?

Вона підвела очі.

— А в тебе?

Настала його черга промовчати. Він засунув руку в кишеню піджака і дістав пачку сигарет. Запропонував їй.

— Ти палиш?

Вона заперечливо похитала головою.

Він запалив сигарету, зробив глибоку затяжку і випустив дим.

— Це трохи старомодно, правда?

— Так.

— В Америці я майже забув, як це все влаштовується у нас.

— Я завжди хотіла поїхати за кордон,— сказала вона.— Але тато не пускав мене. Тобі там подобається?

— Так,— відповів він.— Люди там простіші. Майже завжди знаєш, про що вони думають.

Вона завагалася.

— А в тебе там була дівчина?

— Щоб якась одна-єдина — ні. Але на побачення ходив з багатьма. А ти?

— Мій тато дуже суворий. Мені майже не дозволялося виходити. Навіть коли я хотіла піти до коледжу, то довелося добиватися дозволу з боєм.

Вони знову замовкли. Він розглядав тліючий кінець сигарети. Цього разу першою заговорила вона.

— У тебе сині очі.

— Так,— сказав він.— Мій тато говорить, що це з часів священних воєн. Навіть з тих часів у роду час від часу появляються сині очі.

Вона відвернулася і подивилася на море. Її голос було ледве чути.

— Мабуть, я дуже розчарувала тебе після всіх західних дівчат, яких ти знав.

— Та ні,— швидко сказав він.— Я ніколи не сприймав їх поважно. Вони такі пустоголові, не те що наші.

— Але ж вони такі гарні. Високі.

— Маріам,— сказав він.

Вона повернулася до нього.

— Ти теж дуже гарна.

— Я? — перепитала вона.— Ти дійсно так вважаєш?

— Атож, я так вважаю,— він узяв її під руку.— Ти все ще хочеш поїхати за кордон?

— Так.

Він усміхнувся.

— Тоді наш медовий місяць ми проведемо в Європі.

Так вони і зробили. Побравшись у кінці липня, серпень вони провели в мандрах по континенту. У вересні, коли Бейдр привіз Маріам до Бейрута і залишив її, щоб продовжити навчання в Америці, вона вже була вагітна.

Розділ десятий

Коли після вечері гості поволі зішлися на верхній палубі, танці поновилися. Як і завжди, тільки-но подали наїдки, Бейдр зник. Проводити ділові зустрічі, коли всі їли, стало його звичкою, а коли вони наїдалися, він знову з'являвся і приєднувався до товариства. Таким чином, його відсутність не відчувалася.

Джордана підійшла до одного із столів і сіла так, щоб їй було видно, коли Бейдр знову з'явиться в салоні. Хоч минуло вже дев'ять років її заміжжя, та вона й досі не могла збагнути його до кінця. В ньому було щось таке, чого вона так і не зможе зрозуміти. Часом здавалося, що він зовсім не помічає її існування, а потім зненацька, ні сіло ні впало, хутко знаходить її без будь-яких там труднощів, і їй стає ясно, що немає майже нічого такого, чого б він про неї не знав.

От хоч би взяти сьогоднішній вечір. Вона бачила на подушці пуделко від «Ван Кліфу», та з якоїсь незрозумілої причини — її вона й сама повністю не зрозуміла — вирішила цього не показувати. Можливо, вона не хотіла пробачити його приходу та відходу. На відміну від американців, яких вона знала, його виною маніпулювати було неможливо. Він був таким, яким він був, і ніхто не міг з ним нічого вдіяти. Його реакція була пряма і проста. В його темному нутрі ревів дикун.

Її здивувала її власна реакція. В його несамовитості було щось заспокійливе. Вона була ніби дитина, що провокує батька на те, щоб він покарав її, аби впевнитися в його любові до себе. Починали прояснюватися її власні провини, і вона сама стала гадати, як знову здобути його прихильність.

Як тільки за ним хряпнули двері, вона підвелася й поглянула в дзеркало. На її щоці горів відбиток його долоні. Вона натиснула кнопку виклику своєї секретарки і попросила принести пак льоду, потім з добру годину просиділа в своїй каюті, притискаючи лід до обличчя, аж доки спала пухлина.

Власне отоді вона й вигадала своє вбрання. Вона буде дружиною мусульманки, якщо це те, чого він домагається. Дружиною, гурією, рабинею. Чи не саме це обіцяв Аллах, коли вони ввійшли у ворота раю?

Стежачи за дверима салону, вона піднесла до вуст келих шампанського. Бейдр усе ще не з'являвся.

— Джордано, люба,— пролунало біля її вуха.— Твій танок був такий прекрасний.

Вона обернулася на знайомий голос.

— О, це ти, Маро,— сказала вона, підставляючи щоку для традиційного поцілунку.— Ти — сама доброта.

— Ні, люба,— швидко сказала княгиня.— Це правда. Більш еротичного я ніколи й нічого не бачила. Була б я чоловіком, то я б у ту ж хвилину і на тому ж місці згвалтувала б тебе.— Вона засміялася і додала: — А насправді, я й зараз змогла б.

Джордана засміялася теж.

— Це найприємніший комплімент, Маро.

Княгиня ще ближче нахилилася до вуха Джордани.

— Те, що ти зробила,— неймовірне. Ти помітила молодика, якого я привела з собою? Він прямо знавіснів. Я думала, що він розстебне штани.

Джордана поглянула на неї. Така нестримність Марі не притаманна.

— Справді, люба?

— Справді,— відповіла Мара.— Він просто вмирає, так хоче з тобою зустрітись. Вибереш хвильку?

Через плече княгині Джордана побачила, що Керрідж з містером Ясфіром вийшли із салону.

— Не тепер,— відповіла вона.— Скоро вийде Бейдр.

Ясфір прямував до неї.

— Мадам Аль Фей,— вклонився він.

— Це містер Ясфір,— відрекомендувала вона його Марі.

— Хочу висловити свою вдячність за чудовий вечір і принести вибачення за те, що на березі на мене чекають термінові справи.

Вона подала йому руку.

— Мені так шкода.

Він поцілував її руку.

— Можливо, наступного разу у нас буде більше можливостей познайомитися ближче,— сказала вона.

— Буду плекати надію,— промовив він.

Коли Ясфір спускався з палуби по трапу до катера, який повинен був доправити його на берег, Джордана помітила, що Керрідж підійшов до Юсефа. Юсеф та американський кінорежисер через салон рушили за Керріджем по коридору, що вів до кабінету Бейдра.

— Ще одна зустріч? — спитала Мара.

Джордана мовчки знизала плечима і підняла келих з шампанським. Княгиня плюхнулася на стілець поруч з нею.

— Один з моїх чоловіків був подібний до нього. Я забула котрий. Завжди ділові зустрічі. Мені це так набридло, що я з ним розлучилася.

Джордана всміхнулася їй.

— Бейдрові багато дечого можна було б закинути, але він не набридає.

— Я не хочу сказати, що він був нудний. Але ж деякі чоловіки не можуть втямити, що, окрім справ, у житті мають місце ще й інші речі.

Джордана не відповіла. Вона смакувала шампанське. Раптом її охопив смуток. Їй здалося, що для неї з Бейдром вже не буде спільних радощів.

— Ну ж бо, люба,— наполягала княгиня.— Познайомся з моїм молодиком. Це принесе йому задоволення, а тебе на кілька хвилин розважить.

— А де він?

— Он там. Високий блондин, що стоїть біля сходів.

Джордана окинула його оком.

— Здається, він молодий.

Княгиня засміялася.

— Він і справді молодий, люба. Двадцять п'ять і стоїть як у бугая. Я не знала чоловіка, подібного йому, з тих часів, коли Рубі був у розквіті.

— Джіголо? — спитала Джордана.

— Звичайно ж, люба,— сказала Мара.— Зараз усі молоді красені стають ними, хіба ні? Це спрощує життя. Коли вони набридають, кидаєш їм декілька франків і вони котяться геть. Ніяких ускладнень.

— Уже набрид тобі? Це тому ти його віддаєш?

Мара засміялася.

— Ні, люба. Просто він мене виснажує. Я не можу з ним зрівнятися. Він весь час стромляє в мене свого здорового прегарного півня, а я вже не така молода, як була колись. Я — виснажена.

— Принаймні тут ти відверта.

В голосі Марі прозвучала образа.

— Я завжди відверта. То ти будеш знайомитися з ним?

Джордана глянула в бік салону. Керрідж виходив один. Юсеф та Вінсент залишилися з Бейдром. Вона знизала плечима.

— Гарзд,— сказала вона.— Веди його.

Бейдр подав Вінсентові шотландське віскі та воду й жестом запросив сісти. Коли Бейдр сів навпроти американця, Юсеф відійшов у куток кімнати.

— Я віддавна шанувальник вашого мистецтва, містере Вінсент,— почав Бейдр.

— Дякую, містере Аль Фей. Правду кажучи, мені приємно це чути.

— Я впевнений, що я лиш один з багатьох,— продовжував Бейдр, вирішивши безпосередньо перейти до справи. Врешті-решт, цей чолов'яга — американець і немає потреби ходити кругом та навколо.— От чому я вирішив спитати, чи не були б ви зацікавлені в тому, щоб зняти стрічку, фабулою якої б стало життя Пророка. Вам коли-небудь спало на думку?

Режисер приклався до свого напою.

— Відверто кажучи, пане Аль Фей,— ніколи.

— Були якісь на те особливі причини, пане Вінсент?

Вінсент похитав головою.

— Просто мені на думку не спало. Можливо тому, що ми, американці, дуже мало знаємо про Магомета.

— Але ж більше чотирьохсот мільйонів знають,— сказав Бейдр.

Вінсент кивнув.

— Тепер про це знаю і я. Пан Зіяд дуже детально оповів мені про це. Він дав мені кілька життєписів Пророка, я мушу визнати, що ця ідея зачарувала мене.

— Як ви вважаєте, з цього вийде стрічка?

— Так, і дуже хороша стрічка.

— Така, що буде користуватися успіхом у західному світі? Така, що допомогла б їм зрозуміти, що наша цивілізація заснована на тих же моральних засадах, що і їхня власна?

— Успішний? Не знаю. Виникнуть труднощі з показом,— сказав режисер.— З точки зору сприйняття, я сказав би, що так. При умові, що стрічку будуть показувати.

Бейдр кивнув.

— Розумію. Припустімо, що це — можливо. Який повинен бути наш перший крок, щоб розпочати створення фільму?

— Всі кінострічки починаються зі сценарію.

— Для своїх стрічок ви писали сценарії самі. Як ви дивитеся на те, щоб написати і цей?

— Я б написав, якби достатньо знав тему, та боюсь, що цього мені бракує.

— А якщо ви отримаєте необхідну допомогу, чи тоді ви за це візьметесь?

— Якщо буду впевнений, що після написання сценарію приступимо до зйомок.

— А якщо я дам гарантію, що зйомки почнуться?

Вінсент поглянув на Бейдра і глибоко зітхнув. Якщо він скаже «так», а картина буде відхилена, для свого ремесла він пропав. Євреї подбають про це. Та якщо вона буде зроблена і вийде хорошою, вони будуть показувати її навіть у своїх кінотеатрах. Вони не будуть зважати на те, який то фільм, якщо він буде приносити до їхніх кас гроші.

— Я дорого беру,— сказав він.— Дешево мене не купиш.

— Я вже знаю про це, пане Вінсент. Чи гонорар в один мільйон доларів плюс відсотки від прокату картини будуть недостатніми?

Музика, що лилася із гучномовців, була повільна і романтична, майданчик був переповнений, коли Жак узяв з її рук келих з шампанським, поставив його і повів її на майданчик. Дивлячись на неї згори, він усміхнувся їй.

— Щоб запросити тебе до танцю, я довго чекав власне на таку музику.

Джордана відчувала, як у голові паморочиться від шампанського. Вона відповіла усмішкою.

— Як хороше.

Він притиснув її до себе.

— Ох, ці вже американці. Чи оце і все, що ви можете сказати: як хороше?

Вона глянула йому в вічі.

— Американка? Я — не американка. Хіба ти не бачиш по моему вбранні?

— Не балакай,— сказав він.— Просто танцюй.— Він поклав її голову на своє плече, а другою рукою, що лежала нижче її спини, міцно притиснув до себе її стегна. Рухався він дуже повільно, в такт музиці, даючи їй можливість відчутися його наростаючу ерекцію.

Через якийсь час він глянув на неї. Очі її були заплющені. Він опустив свою руку, в якій тримав її руку, а тоді, просуваючись ближче до поручнів, де нікому не було видно, що вони роблять, став водити її рукою по своєму твердому, мов камінь, дишлі.

— У мене на матні гудзики,— прошепотів він.— Не блискавка. Розстебни. Вона витріщила на нього очі.

— Ти що, з глузду з'їхав? — прошепотіла вона.— Люди ж дивляться!

— Ніхто не помітить! — палко прошепотів він.— Ми стоїмо до них спинами. Поки ти танцювала, я вже двічі мастурбував. На цей раз ти мусиш хоч доторкнутися до мене.

Вона все ще дивилася йому в вічі, а її пальці намацали гудзики й відстебнули їх. Він був навіть без трусів, і його пеніс вистрибнув прямо їй в руку. Він притиснув її голову до своїх грудей таким чином, щоб вона змушена була дивитися на його інструмент.

— Тягни! — наказав він.

Її долоня покрила не більше однієї третини його довжини. В матовому світлі їй було видно лискучу червону головку, яка випирала з крайньої плоті. Вона відчула, як її долоня зволожилася.

— Давай! — простогнав він.

Музики вона вже не чула. Єдиним ритмом була її рука, яка ковзала взад-вперед, взад-вперед по всій його довжині.

— Ну! — прохрипів він. Крізь поручні — в море! — він випорожнився.

Вона дивилася вниз, їй було видно викиди сімені, що вистрілювало з його пеніса, який здригався. Потім це скінчилося, вона підвела на нього очі.

— Дякую,— мовив він, усміхаючись. Зі своєї нагрудної кишені він дістав хустку.— Витри руки.

Вона взяла носовичок, витерла долоню, потім простягнула його йому.

Він заперечливо похитав головою.

— Витри і мене.

Вона обтерла, і він знов запхав пеніс у штани.

— Можеш викинути носовичок геть,— сказав він.

Носовичок полетів у море, а вони відступили від поручнів і повернулися на залюднений майданчик.

— Я мушу побачити тебе знову,— прошепотів він.— Куди я зможу тобі зателефонувати?

— Ти не зможеш мені зателефонувати. Я знайду тебе сама.

— Я — в готелі «Мартінез». Ти прийдеш? Обіцяєш?

Вона кивнула. Музика стихла якраз тоді, коли вона уздріла, як Бейдр у супроводі Юсефа та американського режисера підіймається сходами.

— Мій чоловік,— прошепотіла вона і рушила від нього, та він міцно тримав її за руку.

— Завтра? — прошепотів він.

— Так! — вона висмикнула руку і стала пробиратися по палубі до Бейдра. Її лице палало, і вона чулася так піднесено, нібито тільки що випалила самокрутку марихуани.

— Любий,— вигукнула вона.— Який чудовий день народження! Як я зможу в повній мірі тобі віддячити?

Розділ одинадцятий

Було вже за північ, і Лейла змудилася, сидячи сама в своєму покої. Вона стояла біля вікна і роздивлялася вулицю Круазет. Ніч була тепла, і люди юрбами шпацірували туди-сюди. Неонові вогні рекламних табло все ще висвічували назви фільмів, що будуть демонструватися під час прийдешнього фестивалю, і місто вже сповнилося світлим веселим настроєм.

Вона відвернулася від вікна. З неї було досить. Їй треба вийти прогулятися, а то вона збожеволіє. Вона схопила свою джинсову куртку та ключі і вийшла у хол. Чекаючи на ліфт, вона одягла куртку, а коли вийшла на вулицю, то нічим не відрізнялася від інших молодих жінок, які швендяли в темні ночі у своїх джинсах та сорочках.

Вона довго дивилася на «Карлтон», трохи пройшла, зупинилася на розі вулиці Канадської, купила морозиво, потім перетнула вулицю і опинилася ближче до пляжу, де людей було менше. Проти «Карлтона» вона сіла на скошену бетонну огорожу майданчика для прогулянок і стала спостерігати, як люди заходили та виходили з готелю.

Вона доїла морозиво, з'їла до крихти солодкий, мов цукор, конус, а потім ще й старанно облизала пальці. З берега почувся гуркіт двигуна, вона обернулася.

До пристані готелю «Карлтон» прибивався великий катер «Ріва». На палубі не було нікого, окрім двох матросів в уніформах: білих футболках та парусинових штанах. Один з них стрибнув на пристань і прив'язав швартов до невеликого кнехта. За хвилину виліз і другий матрос, обидва стояли, знічев'я палили і гомоніли.

Вона подивилася на море. В затоці, за кількасот ярдів звідси, на якорі стояла яхта її батька; в темні ночі на верхній палубі мерехтіли вогні святкових ліхтарів. До берега приглушено долинали звуки музики. Вона дістала сигарету і запалила.

Оглянулася на готель. Там нічого особливого не діялося. Вона зробила затяжку. Невелике авто, що проїжджало по Круазет, загальмувало і зупинилося напроти неї. Водій перехилився через сидіння, опустив шибку дверцят і щось гукнув до неї.

Їй не було чути, що він сказав, та вона знала, чого йому треба. Вона презирливо похитала головою і, звівшись на ноги, повернулася до нього спиною. У відповідь водій натиснув на гудок і рушив геть, скрегочучи передачами.

Імпульсивно вона рушила вниз по сходах, в напрямі пляжу, і вийшла на мол. Матроси мимоволі виструнчилися, та коли побачили дівчину, розслабилися і продовжували курити. По тому, як вона підходила до них ближче, вони не зводили з неї очей. Вона зупинилася на пірсі і мовчки дивилася на них згори.

— Bon soir¹,— обіззався вищий матрос.

— Bon soir,— відповіла вона, уважно обдивляючись катер «Ріва». То був великий катер з радіотелефоном та стереоустаткуванням. Лейла анітрішечки не сумнівалася, що він належить її батькові. Він був ласий на американські цяцьки.

— Сьогодні без роботи? — насмішкувато спитав нижчий матрос по-французькому.

Вона зігнорувала його. Вищий засміявся.

— Спускайся до нас,— сказав він.— Ми заплатимо тобі по десять франків за палку.

Вона втупила в нього очі.

— В чому справа? — уїдливо спитала вона, киваючи в бік яхти.— Дівчатка там для вас не по кишені?

Вищий матрос пустив її запитання повз вуха.

— По двадцять франків. Це наша остання пропозиція.

Почувши це, вона всміхнулася.

— Я дам вам даром, якщо ви прокатаєте мене туди.

Матроси Perezирнулися, потім подивилися на неї.

— Цього ми не можемо зробити,— сказав вищий.

— Боїтеся, що втратите роботу? — шпигнула вона.— Те, що там діється, має таку вагу?

— Там святкують день народження дружини нашого патрона, шейха Аль Фея,— пояснив нижчий.

Щоб піддражнити їх, вона розстібнула гудзики своєї джинсової куртки, поли її розійшлися. Вона підняла долонями свої повні груди і виставила їх, щоб матросам було видніше.

¹Добрий вечір (франц.).

— Regardez ces tetons¹,— мовила вона. Чи не хотіли б ви припасти вустами до однієї з цих красунь?

Вони з сумом похитали головами.

— Двадцять п'ять франків,— нарешті спромігся вищий.

— Шкода,— сказала вона і спритно застєбнула гудзики.— У вас була можливість,— кинула, відвертаючись.

— Завтра,— гукнув їй вищий,— приходь до старого порту, отоді ми і покаємо тебе.

— Завтра мене тут уже не буде.

— Зачекай! — гукнув їй вищий. Він щось швидко сказав напарникові так, щоб вона не чула, потім повернувся до неї.— Гаразд. Їдемо туди, об'їжджаємо яхту і назад, згода?

— Згода,— вона спустилася на найнижчу приступку, а вищий матрос стрибнув у катер. Гуркіт двигуна заповнив ніч. Нижчий матрос спробував був подати їй руку, коли вона спускалася в катер, та вона ступила на палубу без його допомоги, пішла на бак і сіла там.

Нижчий матрос відчепив швартов і стрибнув у катер. Потім він повернувся до неї і сказав:

— Краще пройди вперед, там, ззаду, ти промокнеш від бризок.

Вона всміхнулася йому.

— Я не боюся,— сказала вона.— Я люблю воду.

Коли «Ріва» почав набирати швидкість, він підійшов до неї, сів поруч, обійняв і відстебнув два верхні гудзики на її блузці. Мозолиста рука грубо стиснула її груди.

— Magnifique,— сказав він.— Epatant².

— Чому ти так поспішаєш? — запитала вона.— Часу в нас удосталь.

Він нахилився і припав жадібним ротом до соска. Його зуби впилися в її шкіру. Вона відштовхнула його.

— Зачекай,— кинула вона сердито.— Скінчиться прогулянка — тоді.

Він вирячився на неї, аж побагровіла пика.

Вона мило усміхнулася до нього.

— Я не надурю вас, не хвилюйтеся,— вона зняла свій жакет і віддала йому.— Візьми це як заставу.

Він стояв з жакетом в руках, придуркувато дивлячись на неї.

— Що за гру ти затіяла?

Не встигла вона відповісти, як задзижчав радіотелефон. Вищий матрос підняв слухавку. Звідти почувся сердитий голос. Не проронивши ні слова, матрос кинув її на важіль і оглянувся на них, повертаючи човна широкою дугою.

— Ми мусимо повернутися до пристані,— сказав він.— Капітан нам крашанки повідриває. Там на березі чекають люди, щоб дістатися до яхти.

— Отуди к бісу,— чортихнувся нижчий. Він тицьнув їй жакет.— Одягнися.

— Я ж казав тобі, що нам не слід цього робити,— сказав вищий.

— Merde!³ — лайнувся нижчий.

Лейла мовчки застєбнула жакет. Вона поглянула на пристань, де стояло декілька чоловік, одягнених у вишукане вечірнє вбрання. Матрос вимкнув двигун, і катер став повільно прибиватися до причалу.

Низенький матрос, тримаючи в руках швартов, вправно скочив на причал і зачепив його за кнеhti. Високий матрос залишився в катері.

На причалі стояли два чоловіки та дві жінки, які з цікавістю розглядали її, коли вона виходила з катера. Вона вийшла на верхню приступку причалу і обернулася. Нижчий матрос з підкресленою увагою допомагав дамам зійти на «Ріву». Раптом він підняв голову і зиркнув на неї.

— C'est la vie⁴? — кинула вона згори, всміхаючись йому.

Люди вже були в катері, який почав повільно відходити. Нижчий матрос

¹ Погляньте, що за груди (франц.).

² Чудові. Дивовижні (франц.).

³ Лайно (франц.).

⁴ Таке життя (франц.).

стрибнув у катер, повернувся до неї, засміявся і підняв угору руки в типово гальському жесті безпорадності.

Лейла стала спускатися з молу на пляж, коли він неочікувано з'явився з тіні купальної кабінки.

— Що за вибрики? — гримнув він.— В тебе що, клепка випала? Ти ж могла все зіпсувати.

Його поява застукала її зненацька.

— Я не бачила, як ти зійшов з катера.

— Коли я не знайшов тебе у покоях, то мало не збожеволів. Ти ж знаєш, що тобі не вільно було виходити з покоїв.

— Мені стало нудно,— сказала вона.

— То тобі стало нудно,— саркастично повторив він,— і тобі припекло вийти і покататися на катері?

Вона дивилася на нього здивовано.

— А чому я не можу цього зробити? — спитала вона.— Хто має на це більше прав? Врешті-решт, катер належить моєму батькові.

Була вже п'ята година ранку, коли останній гість сів в один із самих швидкісних катерів, щоб дістатися берега. Джордана саме прощалася з княгинєю Марою та Жаком, коли Юсеф підійшов до Бейдра, який стояв на палубі осторонь.

— Залишити дівчаток? — спитав він, показуючи на двох актрис, що стояли з Вінсентом.

Бейдр похитав головою.

— Чи бажаєте ви, щоб я залишився на яхті?

— Ні. Я знайду тебе вранці в готелі.

— Гарзд,— усміхнувся Юсеф.— На добраніч.

— На добраніч.

Коли Джордана відійшла від трапу, Бейдра вже не було. Вона спроквола рушила до салону. До неї підійшов стюард.

— Чи мадам чогось бажає?

— Нічого, дякую,— сказала вона.— Між іншим, ти не бачив містера Аль Фейя?

— Гадаю, він пішов до своєї каюти, мадам,— сказав стюард і вийшов із салону.

Вона пішла коридором до своєї каюти. Біля її ліжка самотньо горів нічний світильник: її нічний халат та спальна сорочка були акуратно розкладені на ліжку. Вона повільно роздяглася. Раптом вона відчула себе втомленою і виснаженою. Шока, по якій він ляснув, знову почала боліти.

Вона зайшла до ванної, відкрила аптечку і дістала звідти пляшечку «Перкодана», вкинула до рота дві жовті таблетки і запила водою. Подивилася на себе в дзеркало, подумала змити макіяж, але то було для неї завеликим зусиллям.

Вона повернулася до спальні і накинула на себе нічний халат. Зморено лягла в ліжку і, вимкнувши світло, пірнула в подушки.

В щілину під дверима його спальні пробивалося світло. Біль почав вщухати, і вона склепила повіки. Вона майже заснула, коли двері його спальні раптово розчинилися. Її очі враз розплющилися.

Він стояв у дверях усе ще зовсім одягнений. Цілу хвилину стояв мовчки.

— Я хочу, щоб о дев'ятій ранку діти були на яхті,— сказав він нарешті.

— Добре, Бейдре,— сказала вона.— Я потурбуюсь про це. Це буде чудово. Давно ми вже не були разом з дітьми.

Його голос звучав холодно і байдуже.

— Я сказав, щоб тут були мої сини, а не ти.

Вона мовчала.

— Я привезу їх назад у неділю.

— Ти не встигнеш на Капрі й назад.

— Ми не їдемо на Капрі. В понеділок рано-вранці я мушу бути в Женеві. Ми просто з'їздимо до Сан-Тропеза та до островів Поркерой.

Двері за ним зачинилися, і кімната знов поринула в темінь. Вона поглянула на освітлений циферблат електронного годинника, що стояв на столику поруч з ліжком. Було вже по п'ятій.

Вона дістала сигарету і закурила. Якщо треба привезти дітей на яхту о дев'ятій, то тут спати вже ніколи. Знехотя вона ввімкнула світло і натиснула кнопку виклику своєї служниці.

Треба одягатися та їхати на віллу зараз. Діти прокинуться десь о сьомій. Вона зможе виспатися після того, як вони поїдуть.

Розділ дванадцятий

Майкл Вінсент зайшов до ресторації готелю. Його повіки припухли від недосипу, на лиці прорізалися зморшки, видно було, що він після перепоя. Виглядаючи Юсефа, він шурився від вранішнього сонця. Побачив його за столиком біля вікна. Юсеф був старанно виголений. Погляд ясний. На столику, поруч з філіжанкою кави, лежав бінокль.

— Доброго ранку,— привітався він з усмішкою.

— Доброго,— буркнув, сідаючи, Вінсент і глипнув на Юсефа.— Як це у вас виходить? Була вже, мабуть, шоста, коли ви пішли спати. І ось маєш, заледве о пів на десяту, а ви призначаєте зустріч.

— Коли шеф тут, ніхто не спить,— сказав Юсеф. Він узяв бінокль і простягнув режисерові.— Ось погляньте самі. Він уже встав і катається на водних лижах.

Вінсент напружено вдивлявся через бінокль, регулюючи чіткість доти, доки катер не вирізався ясно і чітко. Він побачив «Ріву», коли той перетинав затоку. За ним, тримаючись однією рукою за буксирний трос, нісся Бейдр; другою рукою він притримував хлопчика, що сидів у нього на плечах.

— Що то за хлопчик? — спитав Вінсент.

— Менший син шефа — Самір,— відповів Юсеф.— Йому чотири роки, названий на честь діда. Старший син, князь Мухаммад, катається на лижах, он там, позаду свого батька. Йому — десять.

Зосередивши увагу на Бейдрові, Вінсент не помітив ще одного моторного човна. Він повів біноклем і побачив хлопчика. Десятилітній хлопчик був зменшеною копією свого батька; стрункий і сильний, він також тримався за трос однією рукою.

— Князь Мухаммад? — спитав він.— А що, Бейдр...

— Ні,— хутко відказав Юсеф.— Бейдр — двоюрідний племінник князя Фейяда, який сидить на престолі. Та оскільки у нього немає спадкоємців по чоловічій лінії, він визначив, що наступником трону буде син Бейдра.

— Цікаво,— сказав Вінсент. Коли кельнер підійшов до столу, він поклав бінокль і запитав: — Чи ще не зарано, щоб замовити «Криваву Мері»?

— Тут — ні,— посміхнувся Юсеф.— «Кривава Мері».

Кельнер кивнув і зник. Юсеф нахилився до режисера.

— Вибачте, що я потривожив вас так рано, але оце зранку шеф мене викликав, і я мушу виїхати з ним на кілька днів, то я подумав, що нам важливо завершити цю справу.

— Я гадав, що вчора вечером все було погоджено,— сказав Вінсент. Кельнер приніс напій. Юсеф почекав, доки той відійде і Вінсент зробить перший ковток.

— Майже все,— сказав він м'яко.— Окрім комісійних посередника.

— У мене немає посередника,— швидко відмовив Вінсент.— Я завжди веду переговори сам.

— На цей раз є,— сказав Юсеф.— Бачите, це справа звичаю, а наш народ любить звичаї.

Вінсент здогадався, але хотів почути це з уст Юсефа.

— І хто ж мій посередник?

— Ваш найбільший шанувальник,— сказав він чемно.— Чоловік, який рекомендував вас для цієї роботи,— я.

Якусь мить Вінсент мовчав, потім ще раз сьорбнув «Кривавої Мері». Він відчув, як голова стала прояснюватися.

— Традиційні десять відсотків? — спитав він.

Юсеф похитав головою, все ще посміхаючись.

— Це — західна традиція. Наша традиція — тридцять відсотків.

— Тридцять відсотків? — повторив ошелешено Вінсент. — Це нечувана сума.

— В цьому немає нічого несправедливого, якщо взяти до уваги, скільки ви отримуєте за цей фільм. Мільйон доларів — це нечувана сума. Між іншим, я дізнався, що це в п'ять разів більше, аніж ви отримали за свою останню стрічку. І вам не зробили б цю пропозицію, якби я не знав, що ця стрічка — виплекана мрія Бейдра і що він запропонує таку платню, яка спонукає тебе до співробітництва.

Вінсент вивчав обличчя Юсефа. Араб усе ще посміхався, та посмішка не могла приховати дуже серйозного виразу.

— П'ятнадцять відсотків, — запропонував він.

— У мене багато витрат, — сказав Юсеф і розвів руками. — Та ви мій приятель. Я не хочу з вами торгуватися. Двадцять п'ять відсотків.

— Які витрати? — поцікавився Вінсент. — Я гадав, що коли ви працюєте у Бейдра... Він мало вам платить?

— Ну, для пристойного існування достатньо. Та людина має думати про майбутнє. Мені доводиться утримувати велику родину, тож мушу відкладати якусь там пару доларів.

Вінсент понишпорив у кишенях, шукаючи сигарети. Юсеф випередив його. Він клацнув золотим портсигаром і простягнув режисерові.

— Гарний портсигар, — мовив той, беручи сигарету.

Юсеф посміхнувся і поклав його на столик перед режисером.

— Він ваш.

Від здивування Вінсент широко відкрив очі. Він ніяк не міг зрозуміти цього чоловіка.

— Це ж щире золото. Ви не можете віддати його просто так.

— Чому б і ні? Ви ж у захваті від нього.

— Це все ж таки не причина, — запротестував Вінсент.

— У вас свої звичаї, у нас — свої. Ми вважаємо, що обдарувати когось — це щастя.

Вінсент похитав головою, погоджуючись.

— Гаразд. Двадцять відсотків.

— Згода, — Юсеф усміхнувся і простяг йому руку.

Вони потисли один одному руки. Вінсент узяв до рота сигарету, а Юсеф підпалив її золотою запальничкою «Дюпон». Вінсент глибоко затягнувся, а потім засміявся.

— Я не насмілюся виразити захоплення вашою запальничкою, а то ви і її віддасте мені.

— Ви швидко засвоюєте наші звичаї, — з посмішкою сказав Юсеф.

— Я мушу, — відказав Вінсент, — якщо я збираюся знімати цю картину.

— Щира правда, — серйозно зауважив Юсеф. — Ми будемо дуже тісно співпрацювати над цією стрічкою, і коли настане час, я гадаю, що покажу вам, як ми разом зможемо заробити купу грошей.

Вінсент узяв склянку з «Кривавою Мері» і відпив ковток.

— Яким чином? — запитав він.

— Сума, яку вони попросять вас заплатити за послуги та матеріали, буде набагато більшою, аніж та, яку вони попросять від мене, — пояснив Юсеф. — Удвох ми будемо в змозі заощадити чималі гроші шефові і в той же час отримати самі помірний бариш за наші старання.

— Я буду мати це на увазі, — сказав Вінсент. — Напевно, я часто буду до вас звертатися.

— Я — до ваших послуг.

— Як ви гадаєте, коли контракт буде готовий до підпису? — запитав Вінсент.

— Десь за тиждень. Складають його в Лос-Анджелесі і, як тільки він буде готовий, передадуть нам телексом.

— А чому в Лос-Анджелесі? Чи ж немає хороших правників у Парижі?

— Звичайно ж є, та ви мусите зрозуміти шефа. Він в усьому вимагає тільки найкращого. А найкращі кіноадвокати в Голлівуді. — Він поглянув на свого годинника. — Я маю йти, — сказав він. — Я спізнююся. Шеф наказав мені забрати дівчат та доправити на яхту особисто.

Вінсент піднявся й собі, дивлячись на нього осолопіло.

— Дівчата? А місіс Аль Фей не заперечує?

— Місіс Аль Фей вирішила залишитися на віллі, щоб дати шефові більше часу побути наодинці з синами.

Вони ще раз потисли один одному руки, і Юсеф вийшов у хол. Вінсент знову вмонтився на своєму стільці. Багато дечому доведеться вчитися, щоб збагнути цих людей. Вони не такі прості, як здавалося спочатку. Підійшов кельнер, і Вінсент знову замовив «Криваву Мері». Що ж, день розпочався як годиться.

Коли Юсеф вийшов із ресторану, акторки та Патрік уже чекали з валізами в холі. Він попросив Елі, щоб той розпорядився віднести їхні пожитки на причал і помістити на «Ріву».

— Ви йдіть,— сказав він.— А я буду там за хвилину. Мені ще треба зателефонувати.

Він підійшов до помосту з телефонами і набрав номер Жака в «Мартінезі». Телефон прозвонив десять разів, аж поки відгукнувся сонний голос.

— C'est moi, Youssef,— сказав він.— Я розбудив тебе?

— Так,— голос Жака був невдоволений.

— Шеф попросив супроводжувати його в подорожі на яхті, протягом кількох днів, і я зараз відпливаю. Я хотів дізнатися, як тобі з нею ведеться.

— Пообіцяла подзвонити.

— Ти гадаєш, що вона це зробить?

— Не знаю. Я примусив її здоїти мене без особливих труднощів.

— Значить, вона прийде,— сказав задоволено Юсеф.— Коли пустила в руки, то пустить і між ноги.

— Коли ти повернешся? — спитав Жак.

— У неділю увечері. Тієї ночі шеф від'їжджає до Женеви. А якщо вона не обізветься до тих пір, то я дам обід на честь американського режисера і ти зустрінешся з нею там.

— Мені не прийдеться телющитися з тією княгинею Марою, га? — спитав Жак.— Я не переносу тієї жінки.

— Ні. На цей раз ти прийдеш один.— Юсеф вийшов з телефонної будки і дав телефоністці кілька франків чайових. Він поліз у кишеню за портсигаром, а потім згадав, що віддав його. Він лайнув себе, та потім, сходячи східцями на вулицю, посміхнувся. Це була непогана оборудка. Табакерка в триста доларів принесла йому ще п'ять відсотків. А п'ятдесят тисяч доларів — це тобі не понюшка тютюну.

Коли він зайшов, вона стояла біля вікна і дивилася на море.

— Ти зібралася? — спитав він.

— Так,— сказала вона, повертаючись до нього.— Батькова яхта відпливає.

Він підійшов до вікна і виглянув. Яхта повертала дугою і виходила в море, прямуючи до Естерелю. Небо і вода були однаково блакитні, а сонце розсипалося золотими блискітками.

— Сьогодні буде тепло,— мовив він.

Вона все ще дивилася на нього.

— Він катався на водних лижах зі своїми синами.

— Твоїми братами?

В її голосі прозвучала нотка гіркоти.

— Вони — не мої брати! Вони — його сини,— вона повернулася до вікна спиною.— Настане день, коли він це зрозуміє.

Алі Ясфір мовчки дивився, як вона перейшла кімнату і сіла на стілець біля ліжка. Вона запалила. Вона навіть і не усвідомлювала, наскільки була дочкою свого батька. Це струнке сильне тіло було не від материного родоходу. Її мати, як і більшість арабок, росла вшир.

— Пам'ятаю, коли я ще була малою, він брав нас із сестрою кататися на водних лижах. Він був такий хороший і було так весело. А потім, коли він розлучився з моєю матір'ю, все скінчилося. Він ні разу нас не провідав. Він викинув нас геть, мов старі черевики.

Несподівано для себе Алі став захищати Бейдра.

¹ Це я — Юсеф (франц.).

— Твоєму батькові потрібні були сини. А твоя мати народжувати дітей більше не могла.

В голосі Лейли бриніла зневага.

— Ви, чоловіки, всі одинакові. Можливо, колись і ви зрозумієте, що помилялись, думаючи, буцімто ми створені для вашої розваги. Навіть тепер жінки приносять справі більше користі, аніж більшість чоловіків.

Він не мав бажання дискутувати з нею на цю тему. Це не його робота. Його завдання — приставити її до Бейрута, а потім — в гори до таборів підготовки. Після того нехай дискутує від пуза. Він натиснув на кнопку виклику носильника.

— Яким літаком ми летимо? — спитала вона.

— До Рима літаком «Ер Франс», а потім до Бейрута — літаком «МЕА».

— Ох, і тягучка,— сказала вона, потім устала із стільця, підійшла до вікна і виглянула.— Цікаво, що б подумав мій батько, коли б дізнався, що я тут? — спитала вона.

Розділ тринадцятий

Бейдр поглянув на свого наручного годинника.

— До відкриття біржі в Нью-Йорку залишається п'ять годин,— сказав він.

— Щоб перевести в кредит десять мільйонів фунтів стерлінгів, це дуже обмежений час, мсьє Аль Фей,— сказав швейцарський банкір пан Брун.— І наказ на продаж відмінати вже запізно.

Джо Стерлінг-Джоунз, його британський компаньйон, кивнув на знак згоди.

— Це зробити неможливо. Пропоную вам переглянути ваше рішення, містере Аль Фей.

Дік Керрідж спостерігав за своїм хазяїном з віддаленого кутка кімнати. Обличчя Бейдра лишилося безвиразним, хоча він і знав, що саме пропонує йому британський банкір. Було б простіше підняти слухавку і повідомити Абу Саада про те, що він пристає на їхню нову пропозицію. Та коли він так зробить, то буде в їхніх руках. А він не збирається допустити цього. Ні в якому разі після стількох років, витрачених на виборювання незалежності. Зараз ніхто не може нав'язати йому свою волю, навіть його володар князь.

— Я наполягаю на своєму, містере Стерлінг-Джоунз,— спокійно сказав Бейдр.— Я не бажаю бути причетним до справи торгівлі зброєю. Якби я хотів цього, то зробив би це ще кілька років тому.

Англієць нічого не відповів.

— Скільки з цього я можу покрити? — спитав Бейдр, повертаючись до швейцарця.

Швейцарець зиркнув на свій стіл.

— У вас вільний баланс касового кредиту на п'ять мільйонів фунтів стерлінгів, мсьє Аль Фей.

— А також кредит позик?

— На сьогоднішній день? — спитав швейцарець.

Бейдр кивнув.

— Нуль,— відповів швейцарець.— А коли передумаєте, тоді, звичайно, у вас буде така сума, яку тільки забажаєте.

Бейдр посміхнувся. Лихварі скрізь одинакові.

— Якби я це зробив, то в мене не було б потреби у ваших грошах,— він сягнув до кишені і дістав чекову книжку.— Можна скористатися вашою ручкою, мсьє Брун?

— Авжеж, мсьє Аль Фей,— з готовністю простягнув йому ручку швейцарець.

Бейдр поклав чекову книжку на край столу і швидко заповнив чек, потім відірвав його і разом з ручкою посунув по столі до банкіра.

Банкір узяв чек і пробіг його очима.

— Мсьє Аль Фей,— мовив він здивовано.— Якщо ми виплатимо п'ять мільйонів фунтів по цьому чеку, це спорожнить ваш рахунок.

Бейдр звівся на ноги.

— Саме так, мсьє Брун. І закрийте його. За годину я чекаю на копію трансфера до мого банку в моєму нью-йоркському готелі,— він рушив до дверей.—

До полудня ви отримаєте також розпорядження щодо інших довірених рахунків, що в моєму повноваженні. Маю надію, що ви закриєте їх з такою ж належною увагою, з якою і відкривали.

— Мсьє Аль Фей,— голос банкіра зірвався до писку.— Але ж ще ніхто не забирає з банку сорок мільйонів фунтів за один день.

— Знайшовся той, хто це зробив,— Бейдр посміхнувся, кивнув Керріджові, який пішов за ним до дверей. Вони вийшли на вулицю.

Коли вони вже були на порозі, їх наздогнав Стерлінг-Джоунз.

— Містєре Аль Фей!

— Слухаю, містєре Стерлінг-Джоунз,— повернувшись, глянув на нього Бейдр.

Англїєць поспїхом, запинаючись, заговорив:

— Мсьє Брун і я переглянули наше рішення. Якї ж збіса ми банкіри, якщо не дамо позики в п'ять мільйонів фунтів стерлінгів.

— Десять мільйонів фунтів. Я не бачу такої причини, щоб не скористатися своїми власними грошима.

Англїєць дивився на нього хвилину, а потім кивнув:

— Десять мільйонів фунтів.

— От і добре, містєре Стерлінг-Джоунз,— він повернувся до Дїка.— Піди з містером Стерлінг-Джоунзом і забери чек, що я їм щойно віддав. А я піду на засідання «Арамко», знайдеш мене там.

— Гарзд, сер.

Бейдр приязно кивнув банкірові і, не попрощавшись, вийшов на вулицю, де на нього чекав лімузин. Водій вискочив з машини і відчинив йому дверцята.

Бейдр умостився в зручному сидінні і полегшено зітхнув. Банкіри не знали, що то був блеф. Він ніяк не міг закрити довірених рахунків без згоди на те ради директорів. Та той чек на п'ять мільйонів фунтів забив їм памороки.

Він запалив сигарету. Завтра це вже не буде грати ніякої ролі. Банк «Чейз Мангеттен», що в Нью-Йорку, дасть йому сімдесят відсотків ринкової вартості акціонерного капіталу у вигляді кредиту, і він поверне ці гроші швейцарському банку, бо лихва нью-йоркського банку — нижча. Тут це оголить його рахунок лише на три мільйони фунтів, які він, при нагальній потребі, покриє зі свого власного рахунку.

Між іншим, вийшло зовсім непогано. Можливо, треба подякувати за це Алї Ясфіру. Бо завдяки тому, що вони позбавили його своєї підтримки, він став основним власником контрольного пакету акцій невеликого банку в Ла Гойя, що в Каліфорнії; страхової компанії по заочному страхуванню з штаб-квартирою в Рїчмонді, штат Віргїнія; та фїнансової компанії, що субсидує житлове будівництво через сорок філій у Флориді. Активи лише цих трьох компаній перевищують шістдесят мільйонів доларів, з яких меншою мірою двадцять мільйонів доларів надходять готівкою, а річний зиск, після виплати податків, складає десять мільйонів доларів.

Він раптом вирішив не їхати на засідання «Арамко». Там справді немає чого робити. Річні показники плану виробництва та продажу досягнуті. Замість того він дав вказівку водієві їхати до готелю «Президент Вільсон», де він тримав номер. Підняв слухавку і зателефонував «Арамко», вибачився, що змушений відмінити з ними зустріч в останню хвилину, і попросив прислати Керріджа до готелю, коли той дістанеться до них. Потім зателефонував на летовище своєму пілотові і попросив негайно приготуватися до відльоту до Штатів.

Він зайшов до спальні, зняв жакет і з насолодою простягнувся на ліжку. Майже тієї ж миті із маленької кімнати, що позаду Бейдрової, з'явився Джабір.

— Чи хотів би хазяїн, щоб я приготував ванну?

— Ні, дякую. Я хочу просто полежати і поміркувати.

— Гарзд, хазяїне,— Джабір повернувся, щоб вийти, та оклик Бейдра зупинив його.

— А де дівчина? — він майже забув, що привіз із собою Сюзанну, дрібненьку рудоволосу французьку акторку, з якою Юсеф познайомив його в Каннах.

— Вона пішла по крамницях, хазяїне,— відповів Джабір.— Вона сказала, що скоро повернеться.

— Добре. Подбай про те, щоб мене не турбували хоч з годину.

— Слухаю, хазяїне. Затягти портъери?

— Гарна думка.

Коли слуга вийшов, Бейдр стулив повіки. Так багато треба зробити, багато дечого обміркувати, а часу так обмаль. Він уже не йняв віри в те, що ще вчора після обіду зі своїми синами катався на водних ліжах.

Кожну годину днини він проводив з хлопцями. Вони їздили на пляжі в пошуках черепашок, яких вони так і не знайшли, в Сан-Тропезі брали напрокат водні велосипеди, з маскою і трубкою обнишпорили море біля островів Поркерой. Обідали під відкритим небом на острові Леван. А після вечері дивилися мультфільми, які він тримав для них у фільмотеці яхти. Там також були інші стрічки, та для дітей вони не призначалися.

Аж на зворотному шляху до Канн, увечері в неділю, він усвідомив, що його щось турбує.

Вони сиділи в салоні і дивилися «Білосніжку та сім гномів», коли він збагнув, що саме. Він оглянув їхні захоплені обличчя, звернені до екрана, потім підняв руку, даючи знак стюардові, який був за кіномеханіка. Апарат було вимкнено, і в салоні загорілося світло.

Хлопці глянули на нього.

— Ще не час до ліжка, тату,— сказав Мухаммад.

— Ще ні,— відповів по-арабському Бейдр.— Я тільки усвідомив, що ми були настільки зайняті розвагами, що навіть не мали часу погомоніти.

— Гаразд, тату,— охоче відгукнувся хлопець.— Про що ми будемо говорити? Бейдр глянув на нього. Мухаммад відповідав йому по-англійському.

— То, може, поговоримо арабською мовою? — сказав він.

По обличчю хлопця промайнула хвиля збентеження, але він кивнув головою.

— Так, баба¹,— відповів він арабською мовою.

Бейдр повернувся до свого молодшого сина.

— Ну, а ти ж як, Саміре?

Малий кивнув, не проронивши ні слова.

— Чи ви обидва вивчали Коран? — спитав він.

Обидва закивали.

— Ви вже дійшли до «Пророцтва»?

Вони знову мовчки закивали.

— А що ви засвоїли?

— Я засвоїв те, що є лише один Бог,— відказав, затинаючись, старший хлопець.— І що Магомет його Пророк.

Із відповіді дитини Бейдр зрозумів, що він забув вивчене. Тоді він поблажливо повернувся до Саміра.

— А що засвоїв ти?

— Те саме,— швидко відповів малюк англійською.

— Здається, ми зібралися поговорити на арабській мові,— сказав він м'яко.

Малюк глянув йому в вічі.

— Мені важко говорити, тату.

Бейдр мовчав.

По лицю Саміра промайнула тінь занепокоєння.

— Ти не сердися на мене, тату, ні ж бо? — сказав він.— Я можу сказати це по-французькому: *la tete chose*².

— Я не серджуся на тебе, Саміре,— сказав він.— Ти — молодчина.

Малий усміхнувся.

— То ми знов можемо дивитися кіно?

Він кивнув і подав знак стюардові. Світло в салоні згасло, і на екрані знову з'явилося зображення. За якусь мить вони знову поринули в пригоди Білосніжки. Та в очах Мухаммада забриніли сльози.

Бейдр почувся безпомічним.

— Розкажи мені, в чому річ, сину мій,— спитав він арабською мовою.

¹ Тату (арабськ.).

² В сам раз (франц.).

Хлопець хвилину дивився йому у вічі, потім по щоках йому покотилися сльози. Він намагався стримати сльипи.

— Я так погано розмовляю, тату,— сказав він по-арабському з сильним англійським акцентом.— Я відчуваю, що ти соромишся мене.

— Я ніколи не буду соромитися тебе, мій сину,— сказав він, пригортаючи дитину.— Я дуже пишаюся тобою.

— Справді, тату? — крізь хлоп'ячі сльози сяйнула усмішка.

— Справді, сину мій. А зараз дивися кіно.

Після того як діти пішли спати, він довго сидів у стемнілому салоні. До приміщення зайшов Юсеф з двома француженками, і перш ніж він усвідомив, що тут Бейдр, увімкнув світло.

— Даруйте, шефе,— вибачився він.— Я не знав, що ви тут.

— Нічого, нічого,— сказав, підводячись, Бейдр.— Я саме збирався піти до своєї кімнати, щоб переодягтися.— У нього промайнула думка.— Ти був тут, коли Джордана з дітьми прибула з Бейрута? — спитав він по-арабському.

— Я супроводжував їх через митницю.

— А з ними був учитель арабської мови?

— Здається, що ні. Тільки нянька,— на мить задумавшись, відповів Юсеф.

— Цікаво, чому Джордана не привезла його.

— Не знаю, шефе. Вона мені ніколи нічого не говорить.

Лице Бейдра залишалось непроникним.

— Адже у нас з Джорданою майже немає можливості поговорити. Вона завжди чимось зайнята. Тут так багато вечірок.

— Мабуть, що так. Нагадай мені вранці, щоб я послав телеграму до Бейрута. Я хочу, щоб найближчим літаком батько прислав мені вчителя.

— Слухаюсь, шефе.

Бейдр рушив до своєї каюти.

— Чи для вечери о десятій «Мускарден», що в Сан-Тро, підійде? — спитав Юсеф.

— «Ле Мускарден» підійде чудово,— відповів Бейдр і пішов коридором до свого покою. Хай цим займається Юсеф. «Ле Мускарден» — це найвишуканіша ресторація в Сан-Тропезі, а Юсеф хотів лиш найкращого.

Наступного ранку, ще з лєтовища, перед вильотом літака до Женеви, Бейдр зателефонував Джордані.

— Що сталося з учителем арабської мови? — запитав він.— Я гадав, що він приїхав з вами.

— Він захворів, а часу, щоб знайти іншого, не було.

— Не було часу? — промовив він саркастично.— Ти могла б зателефонувати моєму батькові. Він би знайшов і відразу ж прислав заміну.

— Я не думала, що це так важливо. Врешті-решт у них літні канікули. Вони мають відпочити від навчання.

В його голосі прозвучали крижані нотки.

— Не важливо? Що дає тобі право вирішувати, що важливо, а що ні? Чи ти усвідомлюєш, що Мухаммад збирається стати правителем чотирьох мільйонів арабів, а він навіть не вміє говорити своєю рідною мовою?

Вона мовчала.

— Я бачу, що дав тобі завеликі права,— сказав він.— Я послав своєму батькові телеграму, щоб він прислав учителя, і після канікул, цієї осені, я відішлю їх жити в дім моїх батьків. Можливо, там вони отримають пристойне виховання.

Якусь хвилю вона мовчала. Коли вона заговорила, в її голосі звучав біль.

— А мене?— спитала вона.— Які плани ти виношуєш для мене?

— Взагалі ніяких,— кинув він.— Ти зможеш робити все, що тобі заманеться. Коли ти мені знадобишся, я дам тобі знати.

Розділ чотирнадцятий

Джордана була п'яна, п'янішою вона ще не була ніколи в житті. Сп'яніння — це було особливе відчуття, яке настає тільки після глибокої депресії, таке сп'яніння дозволяє спостерігати за собою так, ніби ти дивишся на себе збоку. І в той же самий час вона була весела, чарівна, дотепна і розумна.

Відтоді як зателефонував Бейдр, вона весь день чулася пригніченою. Над усе вона щиро любила двох істот — своїх синів. Колись вона думала, що така ж глибока любов у неї і до Бейдра. Та тепер вона не могла сказати, які в неї до нього почуття. Можливо, тому, що не знала, які почуття у нього до неї.

Вперше за довгий час вона зраділа, отримавши запрошення від Юсефа. Він їй не подобався, та, врешті-решт, їй не подобався жоден із постійних підлабузників чи тимчасових звідників. Вона ніяк не могла зрозуміти, чому Бейдр оточує себе людьми такого гатунку, коли він може оволодіти будь-якою жінкою, яку вподобає, лиш поманивши пальцем. Досі вона не зустрічала чоловіка, який би так її збуджував, так приваблював.

Коли Юсеф пояснив їй, що він влаштовує вечірку на честь Майкла Вінсента, який буде ставити для Бейдра стрічку «Посланець», вона погодилася, що виступити в ролі господині було б непоганим жестом. Особливо коли Юсеф натякнув, що Бейдр буде цим дуже вдоволений.

На цю вечірку в ресторації «Ла Бонн Оберж», що на півдорозі між Каннами та Ніццою, Юсеф запросив двадцять осіб. Її посадили на чолі столу, як господиню, а Вінсента, як почесного гостя,— праворуч. Юсеф сів зліва. Оскільки Бейдр був відсутній, місце навпроти чільного багатозначно порожніло. Десь посередині, між двома гарненькими жіночками, сидів Жак, білявий джиголо, з яким княжна Мара познайомила її в день народження. «З ким же то він сьогодні»,— знічев'я гадала вона.

Вечеря, яку замовив Юсеф, була розкішна. А шампанське «Дон Периньйон» лилося нескінченним потоком. Ковтнувши перший раз вина, вона відчула, що воно її візьме. Та цього вечора їй було байдуже. Майкл Вінсент був розумний чоловік, і до того ж він був американець, тож навіть, незважаючи на те що він не пив нічого іншого, окрім шотландського віскі, з ним можна було перекинутися жартом, якого за столом ніхто не міг зрозуміти.

Десь після половини вечері вона зауважила, що Жак постійно за нею стежить. Кожного разу, коли вона оглядала присутніх, його очі намагалися піймати її погляд. Та щоб зав'язати балачку, вони сиділи одне від одного далекоувато.

Після вечері, щоб продовжити гулянку, Юсеф запропонував усім піти на дискотеку. Вона вже була напідпитку, погодилася, що це чудова ідея. Танцювати вона любила. Десь через годину їхнього перебування в дискотечі «Віскі» вона звела погляд і побачила, що перед нею стоїть Жак.

Він майже церемонно вклонився.

— Чи можна вас запросити до танцю?

Вона слухала музику, піддаючись всевладному важкому біту «Роллінг Стоунз». Поглянула на Вінсента.

— Вибачте,— сказала вона.

Він кивнув і повернувся, щоб поговорити з Юсефом, який сидів поруч, з іншого боку. Ще не дійшовши до майданчика, вона вже танцювала.

Жак повернувся до неї лицем і теж затанцював. Якусь мить вона дивилася на нього критично. Ні, рок — це не французький стиль. Він танцював напружено, скуто — на погляд французів, класно. У нього б виходило краще, якби він танцював бальні танці. Та невдовзі вона забула про нього, бо віддалася танцювальній стихії.

Раптом його голос перекрив звуки музики.

— Ви сказали, що зателефонуєте мені.

— Я так говорила?

— Так.

— Я не пам'ятаю,— сказала вона, бо справді не пам'ятала.

— Ви кажете неправду,— сказав він докірливо.

Не проронивши ні слова, вона повернулася і рушила з майданчика. Його рука схопила її за зап'ястя і потягнула назад.

— Даруйте мені,— мовив він благально. — Прошу вас, потанцюйте зі мною.

Одну мить вона пильно дивилася на нього, а потім дозволила повести себе назад, на майданчик. Платівку з роком змінили на платівку з повільною баладою. Він обійняв її і міцно притис до себе.

— Останні три дні я не міг ані їсти, ані спати,— прошепотів він.

— Я не маю потреби в джиголо,— холодно відмовила вона.

— Мені пристало це знати більше аніж будь-кому,— запевнив він. — Ви така красуня. Я хочу вас для себе.

Вона скептично глянула на нього. Його твердість впиралася в неї.

— Відчуваєте, як я вас хочу? — говорив він.

Очі її заплющилися, і вона поклала свою голову на його плече. Вона вже не опиралася тому, щоб дотик твердого тіла давав їй задоволення. Хміль у її голові забарвив усе в рожеві тони. А може, зрештою, він каже правду.

Чого вона не бачила, то це того, як він з Юсефом обмінялися посмішками.

Хакі з жорсткої бавовни її мішкуватих сорочки та штанів натирали їй шкіру, коли вона з п'ятьма новоприбулими жінками пройшла до штаб-квартири командира. Грубі шкіряні боти важко гупали по дерев'яній підлозі. Жовтаве світло газових ламп кидало по кімнаті хисткий відблиск.

Командир сиділа на протилежнім кінці кімнати за столом, обіруч неї сиділи двоє бійців в уніформі. Не відриваючи очей, вона уважно вчитувалася в якийсь папір на столі, аж доки вони завмерли перед нею.

— Струнко! — гаркнув їхній сержант.

— Ан-наسر. Перемога,— вигукнули вони, як їх вчили з першого вечора, відколи вони прибули сюди кілька днів тому.

Коли Лейла випростала плечі, то відчула, як на її грудях туго напнувся ліфчик. Він теж був пошитий із жорсткої бавовни. Вона дивилася просто себе.

Командир повільно звелася на ноги. Лейла помітила, що на її погонах були зірочки полковника. Хвилину вона мовчки дивилася на них, а потім на диво гучним голосом вигукнула: «Ібдах аль-аду!»

— Смерть ворогам! — крикнули вони у відповідь.

Вона кивнула, на устах її ковзнула схвальна усмішка.

— Вільно,— скомандувала вона вже нормальнішим голосом.

Жорстка матерія зашаруділа, жінки прибирали розслабленішої пози. Командир обійшла круг столу і зупинилася перед ними.

— Від імені Братства палестинських борців за волю благословляю вас на нашу святу борню. Борню за звільнення нашого народу від ярма Ізраїлю та від поневолення імперіалізмом. Я знаю, що, прийшовши сюди, кожна із вас принесла неабиякі жертви: відчуження близьких, можливо, несхвалення ваших сусідів; та я можу обіцяти вам лише одне, що в кінці нашого шляху вас чекає воля, якої ніхто і ніколи не знав. Вас призовуть ще на більші жертви. Для герцю за волю, якої ми прагнемо, потребується ваша честь, ваше тіло і, можливо, навіть життя. Бо ми перемажемо. Тут вас навчать багато дечому: користуватися такою зброєю, як пістолети, автомати, ножі; як виготовляти бомби, великі й малі. Як забити ворога голими руками; прийомам рукопашного бою. Всьому тому, що допоможе вам разом з нашими чоловіками скинути сіоністських загарбників у море і повернути нашу землю справжнім її господарям — нашому народові. Кожна з вас уже прийняла священну клятву вірності нашій справі. І з цієї миті ваші справжні імена будуть забуті і ніколи не будуть названі в цьому таборі. Ви будете озиватися тільки на призначені вам імена і, таким чином, якщо вам доведеться потрапити в полон, ви ніколи не видасте імен ваших товаришів. З цієї миті ви віддані єдино вашій справі та вашим братам по зброї.

Командир хвилину помовчала. Жінки теж зосереджено мовчали.

— Наступні три місяці будуть найтяжчими у вашому житті. Та потім ви будете в змозі гідно зайняти місце поруч з Фатмах Бернауї, Міріам Шахашір, Аїдою Ісса та Лейлою Халед, як і з багатьма іншими героями вашої статі, що довели свою рівність зі своїми братами по зброї.

Вона обійшла стіл і знову стала між двома бійцями.

— Хай вам щастить.

— Струнко! — гаркнув сержант.

— Ан-наسر,— виструнчившись, вигукнули вони.

— Ібдах аль-аду! — гукнула командир.

— Ібдах аль-аду! — гукнули вони у відповідь.

Командир узяла під козирок.

— Розійдись!

Шеренга розпалася, і вони пішли за сержантом назад у темряву ночі.

— Розійтись по казармах, дівчата,— сухо кинув сержант. — Завтра ваш день розпочинається о п'ятій ранку.

Вони рушили до свого бараку, а він повернувся і пішов до чоловічої частини табору. Лейла порівнялася з молодою жінкою, що займала сусіднє ліжко.

— А наша командир — просто диво, хіба ні? — спитала Лейла. — Вперше мое життя стало цілеспрямованим.

Жінка глянула на неї так, ніби та впала з іншої планети.

— Я рада, що ти так це все сприймаєш,— мовила вона прісним голосом. — Єдина причина мого приходу сюди — це бути поруч з моїм хлопцем. Та в мене ще не було можливості хоч якось зблизитися з ним і я сатанію до такої міри, що не здивуюся, якщо цієї ночі виявиться, що я втраплю до твого ліжка і буду смоктати твій стулень.

Бейдр спав на висоті тридцять п'ять тисяч футів над Атлантичним океаном під зоряним небом, а його літак долав час, прямуючи до Нью-Йорка. Раптово він прокинувся, сів у ліжку, його очі були мокрі від сліз.

Він змахнув їх і потягся за сигаревою. То, мабуть, від страшного сну. Та в серце заповзало передчуття якоїсь біди, дивне почуття, що тягарем лягало на душу.

Поруч з ним заворушилася дівчина.

— Q'est-ce que c'est, cheri?¹ —спитала вона сонним голосом.

— Bien,— відповів він. — Dors².

Вона лежала мовчки і через деякий час одноманітне гудіння двигунів заколисалось його. Він загасив сигарету і поринув у сон.

Інше місце Червень 1973 року

Чорний «кадилак» з дипломатичними номерами підкотив до фасаду адміністративного будинку, з нього вийшли троє: два були в цивільному, а третій — у формі полковника американської армії. Вони стали підійматися сходами, що вели до дверей будинку. Два ізраїльські солдати, що стояли на варті біля входу, відсалютували зброєю. Полковник віддав честь, і всі троє зайшли до будинку.

Старший сержант, що сидів за столом приймальні, підвівся і віддав честь. Полковник теж узяв під козирок. Сержант усміхнувся.

— Ви знаєте, як пройти, полковнику? — то було більше ствердженням, ніж запитанням.

Полковник кивнув і посміхнувся у відповідь.

— Я вже тут був, сержанте,— він повернувся до двох інших чоловіків. — Гайда за мною...

Він провів їх по коридору до ліфта і натиснув кнопку виклику. Двері тихо розчинилися, і вони зайшли до кабіни. Він натиснув кнопку на панелі, і ліфт став опускатися. На шостому підземному поверсі кабіна зупинилася, і двері знову розчинилися. Полковник повів їх до іншої приймальні, де сидів ще один старший сержант. Цього разу сержант не підвівся. Він подивився на них, потім на перелік на столі.

— Прошу назватися, джентльмени.

— Альфред Р. Вейгрін, полковник, армія Сполучених Штатів,— назвався першим полковник.

— Роберт Л. Гарріс, Державний департамент Сполучених Штатів,— відреккомендувався цивільний в костюмі на три гудзики.

— Сем Сміт, американська фірма по постачанню водогінно-каналізаційних матеріалів,— сказав чоловік у пожмаканій спортивній куртці.

Сержант стримав посмішку, викликану абсурдністю назви прикриття агента ЦРУ. Він поставив галочки в переліку і видав кожному з чоловіків по пластиковій жовтій картці, що підтверджувала особистість, які вони начепили на лацкани. Він натиснув на якусь із кнопок на столі, і з дверей, що по праву руку від нього, з'явився капрал.

— Проведи, будь ласка, цих джентльменів до конференційної зали «А».

Конференційна зала «А» була в кінці довгого вузького сірого коридору і охоронялася двома солдатами, а за столом сидів уже третій сержант. Перед столом капрал зупинився і зачекав, доки сержант звірить їхні пластикові посвідчення,

¹ Що сталося, любий? (Франц.)

² Пусте. Спи (франц.).

а потім натиснув на кнопку, і двері з електронним керуванням автоматично відчинилися. Гості зайшли до кімнати, і двері автоматично зачинилися.

В кімнаті було чоловік дев'ять, тільки два з яких були в уніформі армії Ізраїлю: бригадний генерал та полковник. Бригадир виступив уперед і, всміхаючись, простягнув руку.

— Радий зустрітись з тобою знову, Альфреде.

— Радий бачити тебе, Лево,— усміхнувся в свою чергу американець і потиснув руку. — Рекомендую тобі Боба Гарріса із Держдепартаменту та Сема Сміта. Джентльмени,— генерал Ешнев.

Вони потисли один одному руки. Генерал відрекомендував їх присутнім у кабінеті, а потім жестом запросив усіх підійти до великого круглого столу в віддаленому кінці великої конференційної зали.

— Давайте зайmemo наші місця, джентльмени. — Їхні місця визначали плакетки з надрукованими прізвищами, і коли вони всі посідали, залишився незайнятим лише один стілець. Він стояв зліва від ізраїльського генерала, і позаяк його звання було найвищим серед присутніх, то це могло значити, що вільне місце призначалося його начальникові. Американці поглянули на плакетку з прізвищем з цікавістю, але без коментарів.

Генерал Ешнев перехопив погляд.

— Перепрошую за затримку, джентльмени, та як мене повідомили, генерал Бен Езра вже їде. Він застряв в одному із транспортних заторів, але буде тут з хвилини на хвилину.

— Бен Езра? — прошепотів Гарріс полковникові. — Я ніколи не чув про такого.

— Боюсь, що він був знаний ще до того, як ти народився, Бобо,— посміхнувся той. — Лев Пустелі — майже легендарна постать. Чесно, я думав, що його вже давно немає на світі.

Генерал Ешнев почув лише останній уривок фрази.

— Чи не ваш Макартур сказав: «Старі вояки ніколи не вмирають, вони просто відходять»? Бен Езра доводить неправдивість цього твердження. Він відмовляється вмирати, відмовляється й відходити.

— Йому вже має бути десь за сімдесят,— сказав цеєрушник. — Востаннє ми чули, що після війни в шістдесят сьомому він подався до свого кібуцу.

— Йому сімдесят чотири,— сказав ізраїльтянин. — А щодо його кібуцу, то у нас немає змоги дізнатися, скільки часу він там проводить. Весь кібуц стоїть за нього горою. Навіть діти нічого нам про нього не виказують. Ми ніколи не знаємо, чи він там, чи десь за межами.

— Мені здається, що, коли хочете знати його думку, тримайте його в Тель-Авіві,— сказав Гарріс.

— Це створило б деякі труднощі,— сказав Ешнев.— Лев Пустелі ніколи не вирізнявся тактовністю. Здається, ваш президент ще пам'ятає його критичні зауваження, коли Ейзенхауер зупинив захоплення Суецького каналу британцями та французами в п'ятдесят шостому. А знаєте, операцію для британців планував він.

— Я не знав цього,— зізнався Гарріс. — Та чому президент має сердитися? Адже тоді він ще не був президентом.

— Він був віце-президентом, а Бен Езра був дуже відвертим на предмет підтримки ним певних арабських елементів, які і вплинули на рішення Ейзенхауера. Бен Езра дійшов до того, що порадив британцям, щоб ті передали Ейзенхауерові, щоб той займався своїми власними справами, і боюсь, що не зовсім добирав дипломатичних виразів. Після такого казусу у Бен Гуріона не залишалося іншого вибору, як послати його у відставку. От тоді він і поїхав на Синай, щоб жити в кібуці.

— Ви сказали, що він появився у шістдесят сьомому? — спитав Гарріс.

— Так. Але не офіційно. І це також створило труднощі. Він наполягав на тому, щоб ми не зупинялися, йшли до самого Каїра і домагалися повної капітуляції. Він говорив, що коли ми цього не зробимо, то, згідно з даними його власної розвідки, років через сім ми будемо вимушені починати все заново.

— Що дає йому певність, що його джерела вірогідніші за наші власні? — спитав цеєрушник.

— Його мати була арабка, і дехто вважає, що він більше араб, аніж єврей. Так чи інакше, він живе між ними і, здається, як це не дивно, вони довіряють йому і приходять до нього за порадою. Араби називають його імамом — святим чоловіком, чоловіком, який керується шляхетними засадами. Кордони він перетинає без будь-яких клопотів і сам-один.

— Він був одружений? — спитав Гарріс.

— Двічі,— відповів генерал Ешнев. — Раз ще в молодості, його дружина померла в пустелі при пологах, дитя померло теж. Це коли вони намагалися прослизнути до Палестини через британський заслін. А другий раз — після того, як він пішов на пенсію. Він одружився на арабській дівчині і, наскільки мені відомо, вона жива-здорова, мешкає з ним у кібуці. Дітей у них немає.

— Чи його прихід означає, що виникла якась загроза? — спитав полковник Вейгрін.

Ізраїльтянин знизав плечима.

— Євреї завжди пильнують, боячись загрози. Особливо, коли що-небудь діється, а ми не розуміємо, до чого воно.

— А саме? — спитав Гарріс.

— Ми якраз і зібралися отут, щоб дізнатися про це,— сказав Ешнев.— Давайте почекаємо Бен Езру. Після двох місяців повного мовчання він дав знати про себе і зажадав зустрічі.

— І старий чоловік отримує те, чого зажадав, отак запросто? — в голосі Гарріса вчувалася іронія.

— Не зовсім так. Спочатку йому довелося запевнити Даяна в тому, що він має в своєму розпорядженні певну інформацію. А потім Даян звернувся до прем'єр-міністра. Власне вона і схвалила зустріч.

— Як ви гадаєте, будучи таким настирним, прибуде він учасно? — спитав Гарріс.

— Він старий чоловік,— сказав примирливо Ешнев.— Їздить тільки своїм власним автомобілем, старим «фольксвагеном», який от-от розвалиться. Від нас автомобіля він не приймає. І якби я не дав розпорядження, то впевнений, що його навіть на стоянку не пустили б. — Перед ним задзеленчав телефон. Він підняв слухавку, кивнув і поклав її. — Генерал уже йде, джентльмени.

Електронні двері безгучно відчинилися, і всі голови повернулися. На порозі стояв високий, більше шести футів зросту чоловік, зодягнений у запилений, присипаний піском одяг бедуїна. Сивий чуб і борода прикривали його зморшкувате, почорніле від сонця обличчя і робили його більше схожим на араба, ніж на єврея. Тільки разючі темно-сині очі свідчили про безпідставність припущення, що за походженням він араб. Він рушив назустріч генералові Ешневу, його хода була тверда і гордовита. Голос у нього виявився скрипучий, ніби роз'їдений часом і піском пустелі.

— Вітаю тебе, Лево,— мовив він, подаючи руку.

— Вітаю вас, генерале,— відгукнувся, підводячись, Лев Ешнев. Вони потисли руки. — Джентльмени, дозвольте відрекомендувати вам генерала Бена Езру. — Затим він відрекомендував кожного з присутніх, починаючи справа від старого і далі — проти годинникової стрілки.

Вимовляючи своє ім'я, Бен Езра дивився прямо у вічі кожного чоловіка. Коли знайомство було завершено, вони посідали.

Ешнев повернувся до старого.

— Це ваша нарада, генерале.

— Дякую,— старий говорив по-англійському зовсім без акценту.— Я гадаю, що ви всі обізнані про зосередження єгиптян уздовж Суецького каналу та сирійців уздовж Голанських висот. І я гадаю, що ви також знаєте про нове військово-спорядження, що прибуває з Росії та Китаю в кількостях більших ніж будь-коли. Я гадаю, що ви чітко усвідомлюєте: якщо така інтенсивність постачання буде підтримуватися, то невдовзі їхня військова потуга зрівняється з нашою і, можливо, за короткий проміжок часу, їхній ударний потенціал перевищить наш.

— Це правда,— сказав Ешнев. — Ми все це знаємо.

— Я також упевнений, що ви знаєте про масове прибуття північнокорейських пілотів, які літають на винищувачах та бомбардувальниках.

— Так,— сказав Ешнев. — Одначе ми знаємо також, що Садата різко критикують помірковані за те, що він підпав під російський вплив.

Бен Езра кивнув.

— Але ми не можемо допустити, щоб це навіяло на нас оманливе почуття безпеки. Вперше вони лаштують боездатну військову машину. А таке робиться тільки тоді, коли її збираються пустити в хід.

— Згода,— сказав Ешнев. — Та може пройти ще півтора року, аж доки вони будуть готові.

— Ні,— сказав Бен Езра.— Вони вже зараз готові. Вони можуть ударити будь-коли.

— То на що ж вони чекають? — тон Ешнева був ввічливий, та в голосі прозвучали нотки нетерплячки. — До цього часу ви не сказали нам нічого такого, чого б ми не знали.

Бен Езра не знітився.

— Цього разу ми не можемо розглядати їхні рішення, виходячи лише з військових засад. В їхніх планах, oprіч військових, грають і інші чинники. Вони просякають у західний світ фінансовими інвестиціями. Крім того, вони згуртовують країни — видобувачі нафти, щоб створити економічну силу, яка може бути використана для зменшення підтримки, яку ми одержуємо від технічно розвинутих країн. Вони вдарять тоді, коли ці плани втіляться в життя, і не раніше.

— Чи є у вас докладна інформація з цього питання? — спитав Ешнев.

— Ні. Все, що я знаю, я зібрав під час своїх мандрів. По Синаю розповсюджуються чутки, що федаїни тиснуть на поміркованих. Вони беруть на приціл своїх же арабів, щоб примусити багатих нафтових виробників до співробітництва.

— Щодо цього докази є?

Старий похитав головою.

— Власне для цього я й попросив зустрічі,— він поглянув через стіл на американців. — Я гадаю, можливо, про цей тиск знають щось наші ділові друзі.

— Я б хотів, щоб це було так,— почав Гарріс, поглянувши на своїх супутників. — Та знаємо ми дуже мало.

Лице Бен Езри було непроникним.

— Ви — представник Держдепартаменту?

Гарріс кивнув.

— Зрозуміло,— сказав Бен Езра. Він глянув прямо у вічі цеерушникові. — А ви?

Сміт чувся незручно.

— Ми знаємо про їхні економічні плани.

— Слухаю?

— Та ми ніяк не можемо звести все до купи,— сказав Сміт. — Складається враження, що економічною політикою керує один чоловік — особистий представник князя Фейяда — Бейдр Аль Фей. Наскільки нам відомо, він повністю незалежний, знаний своїм консерватизмом і прибічник зближення з Ізраїлем. Не тому, що він любить вас,— він просто вважає, що може принести економічне рішення, яке буде на користь усьому Близькому Сходові. Та у нас немає змоги знати про все напевно. Ми до цих пір так і не змогли проникнути до його організації.

— Ви не змогли? — глянув на нього Ешнев.

— Ні,— похитав головою американець.

Ешнев посміхнувся з ледь помітним відтінком тріумфу.

— Тоді, можливо, ми станемо вам у пригоді. У нас там є своя людина.

За столом запанувала тиша. Її порушив Бен Езра.

— І хто ж? — спитав він.

Голос Ешнева був спокійний.

— Здається, що на даний момент основний інтерес Аль Фейя полягає в його бажанні створити фільм, оснований на життєписі Магомета, який буде називатися «Посланець». Ми також знаємо, що він відкинув пропозицію «Аль-Ікхвану» проробити для них деякі фінансові операції.

— Чи був причетний до цієї пропозиції Алі Ясфір? — спитав Бен Езра.

— Як ви про це знали? — настала черга здивуватися і Ешневу.

— Я не знавав,— сказав старий. — Та Ясфір щойно об'явився в одному із таборів «Аль-Іхвану» в Лівані, з тим, кого вони називають найважливішим рекрутом з усіх завербованих будь-коли. Дочкою найбагатшого чоловіка в арабському світі. Чи є у цього чоловіка дочка?

— У нього їх дві,— сказав Ешнев. — Одна — заміжня, живе в Бейруті біля матері, колишньої дружини Аль Фея. Молодша навчається в школі, в Швейцарії.

— Ви впевнені? — спитав Бен Езра.

— Жодного слова, щоб підтвердилося протилежне, до нас не дійшло,— сказав Ешнев. — Та ми можемо перевірити це достатньо швидко.

— Є у нього інші діти?

— Так. Два сини від його теперішньої дружини-американки. Старший син, йому десять, має бути призначений князем Фейядом як спадкоємець його трону.

— То якщо дівчина в їхніх руках, вона може стати ключем до Аль Фея,— мовив Бен Езра.

— Вірогідно.

— На Синаї я спробую вивідати про це докладніше,— сказав Бен Езра. — А ви, люди, зверніться до своїх джерел.

— Ми це зробимо,— сказав Ешнев.

— Згода,— додав Сміт.

— Та все ж у нас залишилося ще одне невияшене питання,— сказав Ешнев.

— Як на вашу думку, коли вони нападуть?

Бен Езра глянув на нього.

— Зразу ж після свята Рамадан,— сказав він просто.

У голосі Ешнева почувся неприхований сполох:

— Та це ж випадає десь на Святі дні. Вони цього не зроблять. Повага до заповідей Мойсея все-таки є важливою частиною їхньої релігії.

— Не настільки важливою, як для нашої,— мовив Бен Езра і звівся на ноги.

Ешнев подивився на нього.

— Якщо вони підуть на це, ми будемо готові дати їм відсіч.

— Сподіваюся, що так воно і буде,— сказав старий. — Та є кращі шляхи.

— Ударивши першими? — спитав Ешнев і, не чекаючи на відповідь, продовжив: — Ви ж знаєте, що ми не можемо цього зробити. Наші союзники нам не дозволять.

Бен Езра позирнув на нього, потім на американців.

— Може, і дозволять, коли усвідомлять, що без нас вони втратять контроль над Близьким Сходом. Шостий флот не може перетнути пустелю і зайняти нафтові родовища.

— Державний департамент притримується тієї думки, що в найближчому майбутньому нападу з боку арабів не буде,— холодно промовив Гарріс.

— І ви тієї ж думки? — посміхнувся Бен Езра, дивлячись на цеерушника.

Сміт не відповів. Робити офіційні заяви — то не його справа.

Бен Езра повернувся до американського вояка.

— Розгортання на Суеці та Голанських висотах найновіших російських ракет «земля — повітря» — завершено. Я бачив їх на власні очі. Чи не згодні ви з тим, що коли ваша оборона укріплена, час для нападу наспів?

— Я б сказав, що так,— кивнув Вейгрін.

— Тоді вони готові,— Бен Езра оглянув усіх за столом, хвилю помовчав і додав: — Їм лишилося зробити одне-єдине діло: навести у своєму домі певний порядок.

— А ми можемо довідатися, коли саме розпочнеться їхня акція? — спитав Ешнев.

— Не можемо,— знизав плечима старий. — Довідаємося тоді, коли вона розпочнеться. Хіба що...

— Що?

Очі старого застигли в задумі. На мить здалося, що він поринув у спогади, потім його погляд прояснився.

— Можливо, це для вас звучить дивно, та мої старі костюмахи відчувають, що ключем до відповіді є Аль Фей. Вітри, які дмуть через пустелю, починаються вже не на Сході — вони приходять із Заходу. Арабські шейхи усвідомили силу свого багатства. Це справді покладе кінець російському впливу. Комунізм не знаходить у них відгуку. А контроль над Близьким Сходом — це тільки початок. Якщо вони вкладуть свої багатства мудро, то зможуть оволодіти світом без єдиного пострілу.

Він оглянув мовчазних людей за столом.

— Мені незручно розвіювати ваші ілюзії, добродію, та справа в тому, що для ісламу ми вже нічого не важимо, на шальках терезів — лише їхня гордість. Вони мусять отримати якусь перемогу, бодай маленьку, аби тільки підтримати свою репутацію. Коли баталія скінчиться, вони зроблять великий ривок,— він повернувся до американців. — Нам буде потрібна ваша поміч. Цим разом. Пізніше — вам буде потрібна наша.

— Чому ви так вважаєте? — ввічливо, але зневажливо спитав Гарріс.

— Тому, що ми, як ніхто інший у цілому світі, розуміємо їх,— відказав старий, зморшки його обличчя лягли суворими яструбиними лініями. — А ще тому, що в дійсності мішенню є ви, а не ми.

І знову запала тиша. Перший мовчанку порушив Ешнев.

— Ви й надалі будете інформувати нас про все, що визнаєте?

Старий кивнув головою.

— Само собою. Я був би вдячний вам, якби і ви вдовольнили одне моє прохання.

— Виконаю, якщо я зможу,— відповів Ешнев.

— Мені хотілося б мати повне досьє на Аль Фея — все про його життя. Як особисте, так і ділове. Я хочу знати про нього все.

Ешнев оглянув присутніх за столом. Заперечень не було. Він кивнув:

— Це буде зроблено негайно.

— Ви перекажете мою думку прем'єр-міністрові? — спитав Бен Езра.

— Так, я зроблю це.

— А також поцілуйте її за мене,— посміхаючись, сказав Бен Езра. — Гадаю, що вона не буде опиратися.

За столом ввічливо засміялися. Задзеленчав телефон, і Ешнев підняв слухавку. Він слухав з хвилину, потім поклав її.

— Захопили ще один літак,— сказав він. — Лайнер «Люфтганзи» з Дюссельдорфа. Зараз летить до Бейрута.

Бен Езра сумно похитав головою.

— Як сумно. Як безглуздо,— він поглянув на американців. — Єдиний наслідок — заголовки в газетах. І поки ми сидимо отут, збентежені новиною, ніхто навіть не здогадується, як тихо, прямо під нашим носом, вони захоплюють світ.

КНИГА ДРУГА

КІНЕЦЬ ЛІТА 1973 РОКУ

Розділ перший

На пляжі «Таїті» Юсеф зайшов до ресторану через бокові двері з боку шосе. В темному костюмі, білій сорочці та краватці, петляючи поміж напівголими чоловіками та жінками, він виглядав недоречно. Ось і вихід на пляж. Опинившись знову в яскравому сонячному світлі, він заморгав очима. Жмурячись, став оглядати публіку за столами. За хвилю він його побачив. Той сидів біля пляжного бару, критого пальмовим листям, і жваво розмовляв з гарним молодим чорношкірим чоловіком.

Коли тінь Юсефа впала на нього, Жак підвів очі.

— Юсефе,— мовив він по-французькому, зводячись,— яка приємна несподіванка. Ми не чекали на тебе.

У відповідь Юсеф не посміхнувся.

— Я й сам бачу,— сказав він холодно. — Скажи своєму petit ami¹, щоб він ушився.

Лице Жака спохмурніло.

— Яке ти маєш право...

Юсеф не дав йому докінчити.

— Ти — моя власність, ти — шмонька! — визвірився він. — А зараз скажи, щоб він ушився, або я викину тебе знов на паризьку помийницю, де я тебе підбрав! Будеш знову відсмоктувати у туристів за десять франків!

Чорношкірий звівся на рівні, стис кулаки так, що йому м'язи випнулися на руках.

— Жаку, хочеш, я допоможу тобі відкараскатися від нього?

Юсеф пильно подивився на Жака. За мить Жак опустил очі.

— Гадаю, тобі краще піти, Жераре,— сказав він, не дивлячись на чорношкірого.

Жерар презирливо скривив губи.

— Roule!² — кинув він Жакові і відвернувся. Пройшовши кілька кроків, він хляпнувся на пісок і затулив очі рукою, роблячи вигляд, що не звертає на них ніякої уваги.

Щойно Юсеф сів на стілець, який звільнив чорношкірий, підійшов кельнер.

— Мсьє?

— Коку. Veau coup de glace³. — Він повернувся до Жака, який опускався на стілець. — Де вона?

Жак втупився в землю.

— Звідки мені в чорта знати? — похмуро відрубав він. — Я чекаю на неї отут на пляжі битих дві години.

— Ти мусиш знати! — роздратовано кинув Юсеф. — Якого біса, ти думаєш, я плачу тобі гроші? Щоб ти отут жарився на пляжі з якимось petit negres?⁴

Кельнер поставив на стіл кока-колу і відійшов. Юсеф узяв склянку і жадібно випив.

— Ти був з нею минулої ночі? — спитав він.

— Так.

— Знімок є? Сфотографував?

— Як я міг? — відповів Жак запитанням. — Вона так і не зайшла до покою. О третій вона залишила мене на дискотечі і сказала, щоб я зустрів її сьогодні в полудень на пляжі.

— Так ти всю ніч був з отим чорним?

— А що мені залишалося? — відповів, захищаючись, Жак. — Берегти себе для неї?

Юсеф засунув руку у внутрішню кишеню піджака і витяг звідти нову золоту табакерку. Він повільно відкрив її, обережно дістав сигарету і постукав нею по кришці табакерки.

— Не дуже ти спритний,— сказав він, беручи губами сигарету і запалюючи її. — Зовсім не спритний.

Жак широко відкрив очі.

— Як я міг сфотографувати, коли вона не заходила до покою? Ні разу. Ми завжди займалися цим там, де їй забagnetься,— він глянув на море через плече Юсефа. — О, ось вона пливе.

Юсеф оглянувся. З моря до берега прямував великий «Сан Марко». Юсеф опустил руку до кишені піджака, дістав ключі і кинув їх на стіл перед Жаком.

— Я зарезервував для тебе номер у «Біблосі». Там є вся потрібна апаратура. Кімната прослуховується. В суміжній кімнаті фотограф буде чекати, аж доки ти його випустиш. Заведи її туди. Мене не цікавить, як ти це зробиш, замани. У тебе лишається єдина ніч.

— Чому такий раптовий поспіх? — спитав Жак здивовано.

¹ Дружкові (франц.).

² Шльондра (франц.).

³ Багато льоду (франц.).

⁴ Маленьким негром (франц.).

— У мене в кишені телеграма від її чоловіка. Завтра після обіду вона відбуває літаком до Каліфорнії.

— А якщо вона не схоче лишитися? Що я маю робити, торохнути її по голові? Якщо буде так, як минулої ночі, вона піде о третій ранку, повернеться на «Сан Марко» і поїде до Канн.

Юсеф звівся на ноги і глянув на Жака згори.

— Я потурбуюся про те, щоб на «Сан Марко» вийшов з ладу двигун. Все інше залежить від тебе,— він озирнувся на море. «Сан Марко» повільно запливав у мілководдя пляжу. — Заходь у воду, хлопчику-коханчику,— мовив він саркастично,— та допоможи дамі зійти на берег.

Мовчки Жак підвівся із стільця і попрямував до води. Якусь хвилину Юсеф стежив за ним, а потім повернувся і став пробиратися через ресторан до шосе, де він запаркував свого автомобіля.

Він сів у авто і, перш ніж увімкнути запалення, якусь хвилину сидів непорушно. Якби тільки Джордана не ненавиділа його. Тоді це все не було б потрібне. Та він пам'ятав, скільки разів вона намагалася настроїти Бейдра проти нього тільки тому, що їй не подобалися їхні стосунки. Врешті-решт він був лише найманим працівником, а вона була дружиною боса. Якби дійшло до проби сил, то немає сумніву, хто був би переможцем. Вона б виграла, не поворушивши навіть пальцем. Та коли цієї ночі Жаку вдасться зробити знімок, такого ніколи не станеться. Досить буде погрози дати Бейдрові доказ її невірності, і вона ж зразу помирнішає. Юсеф знав, що найкращий союзник — переможений ворог.

Джордана розплющила очі в ту мить, коли важкий рев двигунів стихився до холостих обертів. Вона глянула на годинника. Минуло сорок хвилин, як вона відпливла із Канн. Сушею, з транспортними пробками, це зайняло б години півтори. І справа була навіть не в швидкості, море було гладеньке і вона проспала всю дорогу.

Вона сіла, дістала верхню частину бікіні та сорочку. Оглянула себе, надягаючи бюстгальтер. Її груди, як і все тіло, покривала рівна засмага кольору золотаво-брунатного каштану, а її соски були темно-фіолетового кольору, замість червоно-рожевого, як звичайно. Вона була вдоволена собою. Її груди все ще були пружкі. Тіло ще не ставало брезклим, як у багатьох жінок її віку.

Інстинктивно вона глянула через плече, чи спостерігають за нею два стернові матроси. Вони вдавали, що дивляться в інший бік, та вона знала, що вони спостерігали за нею через дзеркальце тильного огляду, прикріпленого до вітрової шибки перед ними. Про себе вона всміхнулася. Щоб піддрочити їх, вона пропонує взяти свої груди в долоні і стисла так, що соски налилися. І тільки після того застібнула ліф.

Мимо пропливав водяний велосипед з двома гололицими дівками. Вони провели поглядом семидесятитисячнодоларовий «Сан Марко» з неприхованою надією та цікавістю. І знов вона всміхнулася про себе, коли по їхніх лицах пробіг вираз розчарування, бо вони уздріли, що єдиним пасажиром була вона. Їхні наміри були такі очевидні. Педальник повільно повернув убік.

— Алло! — гукнули з другого боку катера.

Вона обернулася. На човні з підвісним двигуном підпливав Жак. Під літнім сонцем його білий чуб побілів зовсім, ще більше відтінюючи засмаглисть. Вона мовчки помахала йому рукою.

— Я приплив, щоб перевезти тебе на берег,— гукнув він. — Я знаю, як ти не любиш замочувати ноги.

— Зараз пересяду,— кинула вона і повернулася до матросів. — Чекайте тут,— сказала вона по-французькому. — Коли буде пора вертатися, я вас викличу.

— Oui, Madame¹, — відповів матрос за кермом. Його напарник підступив до неї, щоб допомогти перелізти через борт. Вона подала йому велику пляжну сумку, яку носила з собою завжди. В ній були її черевики, переміна одягу на вечір, портативна рація для зв'язку зі швидкісним катером, а також косметика, сигарети, гроші та кредитні картки.

¹ Так, пані (франц.).

Матрос перехилився через борт і підтяг човен ближче до катера. Він кинув торбу прямо в руки Жака, а коли Джордана перекинула ногу через борт, він подав їй руку. Як тільки вона всілася, він відштовхнув човен.

Вона сіла лицем до корми. Жак усівся за румпель підвісного двигуна.

— Вибач, що спізнилася,— мовила вона.

— То нічого,— всміхнувся він. — Як спалося?

— Дуже добре. А тобі?

Він скривився.

— Та поганенько. Я був дуже... Як його?.. Розбитий.

Вона глянула на нього. Вона не могла розкусити його до кінця. Марта сказала, що він жиголо, та вона й сама давала йому гроші кілька разів, але він повертав їх з ображеним виглядом. І говорив, що це не робота, він закоханий у неї. Та все ж тут щось було не те. В Каннах він зняв дорогий номер у «Мірамарі» на вулиці Круазет, найняв новенький «ситроен-СМ» і, здавалось, не страждав від нестатку грошей. Він ніколи не дозволяв їй навіть доторкнутися до квитів, як то робили інші жиголо і нежиголо. Кілька разів вона помічала, як він задивлявся на хлопчиків, та при ній не робив ніяких кроків. Вона була достатньо впевнена в одному, що він бісексуал і що, можливо, його справжнім коханцем є чоловік, який послав його на літо на Лазурове узбережжя, та це її не бентежило. Вона вже давно дійшла висновку, що бісексуальні чоловіки бувають найкращими коханцями.

— З таким багатим вибором, наявним у тій дискотечі,— засміялася вона. — Я б ніколи не подумала, що у тебе можуть бути якісь труднощі.

— У мене їх і не було,— подумав він, згадуючи ніч, проведену з Жераром.

У нього став підійматися пеніс — він згадав, як ліз на нього чорношкірий, відтягуючи крайню плоть на своєму гігантському дишлі, щоб оголити червонофіолетову розбухлу головку. В уяві своїй він побачив, як лежить на спині, наче жінка, підймає ноги, а потім його проймає солодкий біль від того, що здоровий пеніс грубо проштовхується в його анус. Він квилив, як жінка, а потім заверещав, коли його охопив оргазм і сім'я вдарило струменем між їхніх міцно притиснутих один до одного животів.

— Глянь,— сказав він уголос, виставляючи свій виструнчений пеніс з-під плавок. — Бачиш, що ти робиш зі мною? Отаке буває кожного разу, тільки тебе побачу. Минулої ночі мені довелося випорожнитися три рази.

— Хіба тобі ніхто не говорив, що це шкідливо для здоров'я? Ти ж перестанеш рости, якщо будеш робити це так часто,— засміялася вона.

Він не засміявся.

— Коли ти зможеш провести зі мною цілу ніч? Щоб хоч один раз ми займалися любощами і я не відчував, що краєчком ока ти позираєш на годинник. Щоб ми скупалися в наших насолодах сповна.

Вона знову засміялася.

— Ти дуже жадібний. Ти забуваєш, що я заміжня жінка і маю свої клопоти. Я мушу ночувати завжди вдома, щоб бачити своїх дітей, коли прокидаюся вранці.

— А що станеться жадливого, якщо не побачиш? — мовив він, копилячи губи.

— В такому разі я була б недбайлива до одного обов'язку, який поклав на мене мій чоловік,— сказала вона. — А цього я не зроблю.

— Твоєму чоловікові байдуже. Інакше він би відвідав тебе і твоїх дітей хоча б єдиний раз за ці три місяці,— сказав він.

Її голос скрижанів:

— Що робить мій чоловік і чого він не робить, це вже не твоя справа.

Він зразу відчув, що зайшов задалеко.

— Але ж я кохаю тебе. Я так хочу тебе, що аж божеволію.

Вона поволі покивала головою, відтаюючи.

— Тоді залиш усе на самоті,— сказала вона. — А якщо ти маєш намір погратися своїм півником, то краще заверни човен у море, поки ми не врзалися в берег.

— Якщо я так зроблю, ти посмокчеш мене?

— Ні,— різко кинула вона. — Мені більше б смакувала склянка білого вина.

Вона очманіла. В «Папагайо» — не проступитися. Строб-світло било її очі, як стоп-кадр кіноапарата, важке бухання рок-гурту різало слух. Вона ще раз ковтнула білого вина й оглянула стіл. За столом сиділо чотирнадцять чоловік, кожен намагався перекричати сусідів, щоб усі почули його голос у гуркоті дискотеки.

Жак балакав з англійкою, що сиділа праворуч від нього. Вона була акторка, шойно завершила зйомки в картині з Пітером Селлерсом і була з людьми, що приїхали на вихідні з Парижа. Джордана почала збирати їх на пляжі цього ж таки полудня і остаточно укомплектувала цей гурт у «Л'Ескалі», де вони попили коктейлі та повечеряли. А десь опівночі подалися до дискотеки.

Причиною, з якої вона збрала цілу компанію, було те, що Жак їй набрид. Він забагато дозволяв собі і вважав, що має на це право. Багато чим він скидався на жінку, але на відміну від жінки гадав, що весь світ обертається навколо його півника. Він почав набридати їй. Здавалося, що, окрім спорадичних контактів з представниками чоловічої статі, навкруги не було нічого надійного. Власне з нудьги вона і закурила марихуану. Як правило, на людях вона її ніколи не курила. Та коли в дамському туалеті одна англійка запропонувала їй косячок, вони простирчали там до тих пір, аж доки випалили всі сигарети.

Після того вечоринка для неї стала нестямно цікавою. Їй здавалося, що вона ніколи в житті не сміялася більше, аніж цього вечора. Всі були нестерпно розумні та дотепні. Зараз їй хотілося танцювати, але всі поринули в балачку.

Вона підвелася зі стільця і попрямувала до танцювального майданчика одна. Пробившись крізь натовп, вона стала танцювати. Щаслива, що перебуває на півдні Франції, де нікому не здається дивним, що жінка чи чоловік хоче танцювати наодинці, вона заплющила очі і віддалася музиці.

Коли вона розплющила очі, перед нею танцював високий пристойний чорношкірий чоловік. Він піймав її погляд, та вона не забалакала. Вона помітила його ще вдень на пляжі, пізніше вона бачила його під час коктейлю, він був у барі «Л'Ескаля», а зараз він — тут. Так, він сидів за столиком недалеко від неї.

Він рухався фантастично гарно, його тіло прямо переливалося під сорочкою, яка була розстебнута до пояса і зав'язана вузлом якраз над ніби приклеєними чорними джинсами. Вона почала рухатися з ним в такт.

За хвилину вона запитала:

— Ви — американець, чи не так?

Вимова у нього була південна:

— Як ви взнали?

— Ви танцюєте не так, як француз: вони сіпаються вгору-вниз, англійці підстрибують і присідають.

— Мені це ніколи й на думку не спадало,— засміявся він.

— Ви звідки?

— Із штату «Білої бідноти»,— відповів він. — Джорджії.

— Я там ніколи не бувала,— сказала вона.

— Ви небагато втратили,— сказав він. — Тут мені краще. Бо там ми ніколи не змогли б отак.

— До цих пір? — спитала вона.

— До цих пір,— відповів він. — Люди там не змінюються.

Вона промовчала.

— Je m'appelle Gerard¹,— сказав він.

Вона була вражена. У нього була паризька вимова, без найменшого акценту.

— Ви добре говорите по-французькому.

— А як же інакше,— сказав він. — Мої батьки послали мене сюди до школи, коли мені минуло вісім років. Я повернувся, коли вбили мого батька,— мені тоді було шістнадцять, та я не зміг там прижитися. Я повернувся до Парижа зразу, як тільки зібрав трохи грошей.

Вона знала, скільки коштує навчання у французькій школі, сума кругленька. Його сім'я, мабуть, грошики мала.

— А чим займався твій батько?

¹ Мене звать Жерар (франц.).

Його голос прозвучав спокійно.

— Він був звідник. Та він знімав вершки скрізь. Але ж він був чорний, і білим це було не до вподоби, тож вони і підрізали його в глухому провулку, а звинуватили перехожого негритоса. Потім вони самі того негритоса повісили, і все було о'кей.

— Вибач.

Він знизав плечима.

— Мій батько говорив, що одного дня з ним так і вчинять. Він не скаржився. Життя в нього було привільне.

Музика ревонула фіналом, а коли програваач завів повільний танець, з майданчика натовп схлинув.

— Приємно було з вами поговорити,— сказала вона, рушаючи до столу.

Він спинив її, узявши за лікоть.

— Не треба вам туди повертатися.

Вона мовчала.

— Здається мені, ви жінка рішуча, а там сидять одні лопухи,— сказав він.

— Що ви задумали? — спитала вона.

— Діяти. Це те, що я успадкував від мого батька. Я рішучий чоловік. Чому б нам не зустрітися надворі?

Вона знову промовчала.

— Я бачив, як ви розглядалися навколо,— сказав він. — Ця компанія вам ні до чого. Він усміхнувся. — Чи доводилося вам коли-небудь спробувати з чорношкірим?

— Ні,— відповіла вона. Вона таки ніколи не пробувала.

— Хоч вони й вихваляють себе, та я кращий за всіх,— сказав він.

Вона поглянула в бік столу. Жак все ще був заглиблений у розмову з англійкою. Він, мабуть, і не помітив, що вона вийшла з-за столу. Вона повернулася до Жерара.

— Гарзд,— сказала вона. — Але у нас не більше години. Потім я піду.

— Години вистачить,— засміявся він. — За годину я промчу тебе до місяця і назад.

Розділ другий

Коли вона вийшла, він стояв на набережній навпроти дискотеки і спостерігав, як останній із вуличних художників спаковує на ніч свій реманент. Почувши цокання її високих каблучків, обернувся.

— Були перепони? — спитав він.

— Ні,— відповіла вона. — Я сказала їм, що йду до туалету.

Він усміхнувся.

— То що, підемо пішки? Моє помешкання — он там, на цій вулиці за «Ле Горілле».

— Інакше ми туди не доберемося,— сказала вона, підстроюючись під його ходу.

Незважаючи на пізню годину то тут, то там ще вешталися купки людей. Вони розважалися як могли: розглядали один одного, а також чудові яхти, припнуті обіч вулиці. Для багатьох це була єдина розвага, бо всі їхні гроші йшли на плату за житло і харчування, а ця плата під час курортного сезону була чимала. Французи немилосердно визискували туристів будь-якої національності, не роблячи винятків для своїх співвітчизників.

Минувши «Ле Горілле», з його запахами смаженої яечні та картоплі фрі, вони стали підійматися по вузькому пішоходу. Пройшовши з півкварталу, вони зупинилися перед дверима старого будинку з антикварною крамничкою на першому поверсі. Він відчинив їх важким старомодним залізним ключем і, зайшовши всередину, клацнув вимикачем. У холі засвітилося світло.

— Нам на другий поверх.

Вона кивнула і пішла за ним старими дерев'яними сходами. Східці другого прольоту упиралися прямо в двері його житла. На цих дверях замок був сучасніший. Він відімкнув його, відчинив двері і впустив її всередину.

Вона пройшла до кімнати. Тут було темно. Двері за нею зачинилися, і в той же час вона почула, як клацнув вимикач освітлення. Кімната наповнилася м'яким червоним світлом двох ламп, по одній з кожного боку ліжка біля протилежної стіни. Вона з цікавістю розглядала кімнату.

Меблі були дешеві і поношені, такого типу, який французи надають літньому курортникові. В кутку кімнати була раковина, а під нею, на шарнірі,— біде. Туалет був за вузькими дверима, схожими на комірчину. Не було тут ні ванни, ні душа, ні кухні, і лише на письмовому столі, поруч з armoire¹, стояла електрична плитка.

Він перехопив її погляд.

— Це небагато,— сказав він. — Та це — дім.

— Я бачила й ще бідніші,— засміялася вона. — Тобі повезло, що вбиральня не в коридорі.

Він підійшов до письмового столу і висунув шухляду. Звідти взяв косячок і запалив його. Коли він передав їй самокрутку, її ніздрі залоскотав солодко-удливий запах марихуани.

— У мене немає чого випити.

— Не турбуйся,— сказала вона, смачно затагнувшись. — А травичка таки добряча.

Він усміхнувся.

— Це мені тільки що підкинув приятель із Стамбула. Він постачив мене також хорошим марафетом. Вживаєш?

— Інколи,— сказала вона, передаючи йому косячок. Вона спостерігала, як він затягується, а потім поклала свою пляжну сумку і підійшла до нього. Вона відчула, як у голові зашуміло, а між ногами зволожилося. Це справді була хороша травичка, коли так діє одна затяжка. Вона смикнула вузол його сорочки.

— То що, будемо язиками теліпати чи трахатися? — спитала вона. — У мене — лише година.

Він поволі поклав самокрутку в попільничку, а потім зняв з її пліч прозору кофтину, відкриваючи голі груди. Він узяв по одній в кожену руку, стискаючи соски між великим і вказівним пальцями, аж доки її тіло блискавкою пронизав різкий біль.

— Біла сучка,— процідив він, посміхаючись.

Її посмішка була такою ж глузливою, як і його.

— Негритос.

Він притиснув її плечі руками так, що вона впала перед ним навколішки.

— Краще навчись трохи просити, коли хочеш, щоб мій півник побував у твоїй маленькій гарячій чубатці.

Сорочка вже була розв'язана, а тепер вона потягла за блискавку на його джинасах. Під ними не було нічого, і коли вона стягла його штани до колін, його пеніс вільно випурхнув назовні. Вона охопила рукою його дишло і потягла до рота.

Його рука притримала порух її голови.

— Преси! — кинув він.

Вона підняла на нього очі.

— Будь ласка,— прошепотіла вона.

Він посміхнувся і послабив руку, даючи їй взяти його до рота, а тим часом потягся до висунутої шухляди і взяв звідти маленький флакончик з марафетом. До корка, на короткому кульковому ланцюжку була прилаштована маленька ложечка. Він вправно зачерпнув ложечкою порошок і по черзі нюхнув кожною ніздрию. Потім його зір опустився на неї.

— Твоя черга,— сказав він.

— Мені гарно,— сказала вона, цілуючи його і облизуючи його тестикули. — Я не потребую.

Він потяг її за волосся, відводячи її голову назад.

— Біла сучка! — він підняв її на ноги, наповнив ложечку і підніс до її ніздрів. — Ти роби так, як я сказав. Нюхай!

¹ Шафою (франц.).

Вона вдихнула повітря через ніс, і порошок з ложечки втягнувся в її ніздрю. Не пройшло й секунди, як він знов наповнив ложечку й підніс її під другу ніздрю. На цей раз він не встиг і слова проронити, як вона нюхнула. Вона майже відразу відчула, як у неї заніміло в носі, а потім порошок вибухнув в її геніталіях.

— Господи! — скрикнула вона. — Це шаленство. Я кінчила просто від понюшки.

Він зареготав.

— Ти ще нічого не бачила, лялечко. Мені хочеться показати тобі декілька трюків з оцією юриндою, яких навчив мене мій татусь.

За хвилию вони вже були голі в ліжку, і вона заливалася сміхом. Вона ніколи так гарно себе не почувала. Він набрав ще одну ложечку і розтер по яснах, змусивши її зробити те саме. Затим він став лизати її соски, аж вони стали мокрі від його язика, після цього трохи посипав на них білим порошком і став масажувати їх устами та пальцями.

Їй і на думку не спадало, що вони можуть стати такими повними та пружкими. На кілька мить їй здалося, що вони от-от вибухнуть від болісного задоволення. Вона почала стогнати і звиватися.

— Всовуй,— простогнала вона. — Всовуй!

— Е, ще рано,— засміявся він. — Ми лише починаємо. — Він підкинув її ноги вгору, мов лезо складаного ножа, і посипав кокаїном її клітор, а потім опустив голову між її ноги.

За хвилию вона верещала так, як ніколи до того. Їй ввижалося, що з кожним оргазмом вона підіймається вище й вище, на нечувану височінь. Вона потяглася до його пеніса, а намацавши, перехнябилася так, щоб його можна було взяти до рота. Вона почала жадібно смоктати його. Вона хотіла проковтнути його цілком, задушити себе до смерті оцим прекрасним гігантським знаряддям.

Раптом він відірвав її. Вона здивовано підняла на нього очі, майже задихаючись. Він опустився на коліна між її ногами, його пеніс націлявся прямо в неї. Він узяв флакончик і почав посипати порошком полискууючу мокру головку доти, доки вона стала схожою на грудку цукру. Потім він широко розчепірів її ноги і поволі занурився в неї.

Вона відчула, як переповнилися її легені. Він був такий великий. І на хвилию вона перелякалася, що він не поміститься. Він заповонив у ній все і на мить за тих. Вона відчула, як по животу пішли кольки. Він почав повільно рухати, спочатку гладенько, довгими плавними ходами, потім набрав темп і вганяв його, ніби вбиваючи цвях.

Десь, ніби здалеку, вона чула свій вереск, коли оргазм за оргазмом роздирав її на шматки. Так вона ніколи не кінчала. Ніколи. Вона, яка завжди думала, що подібне статеве збудження було чимось таким, яке люди або вигадують, або про яке вичитують. Люди придумали для себе гру, за яку ховають свої почуття. А якщо це правда, то, значить, у неї бракує здатності відчутти таке. Для неї секс був її тріумфом над чоловіками і будь-яке задоволення ним було чисто випадковим. Та тут було інакше. Тепер її використовували, їй давали насолоду, вона віддавала, вона брала, її довершували.

Нарешті вона переповнилась по вінця. Все.

— Стій! — скрикнула вона. — Припини, будь ласка!

Його тіло нависло над нею. Він усе ще був у ній, він усе ще був пружкий. Вона підвела на нього очі. В темному червоному світлі на його лиці полискувала тонка патина поту, а груди віддавали міддю. Коли він посміхнувся, його зуби засяяли яскраво-біло.

— Ти задоволена, біла пані?

Вона кволо кивнула головою.

— Ти кінчив?

— Ні,— сказав він. — Це — єдине, чого не навчив мене мій татусь. Використовуй стільки, щоб була задоволена дама, і того буде достатньо, щоб ти цього не зробив.

Вона довго ошелешено дивилася на нього, а потім неждано і безпричинно заплакала. Якийсь час він дивився на неї, потім мовчки встав з ліжка і підійшов

до раковини. Нахилившись, він вивів біде в кімнату, відкрив кран з водою, випростався і поглянув на неї.

— Якщо потрібна гаряча вода, то треба спускати її протягом декількох хвилин,— пояснив він.

Він відчинив невеличку шафу над раковиною, витяг звідти рушник та мочалку і повісив їх на трубу. Він попробував пальцем воду і сказав:

— Все готове для тебе.

Вона мовчки зиркнула на нього.

— Ти сказала, що в твоєму розпорядженні година, чи не так? — спитав він.

Вона кивнула і звелася в ліжку.

— Я не впевнена, що зможу триматися на ногах.

Він усміхнувся.

— Почни рухатися, і все буде гаразд.

Вона поволі встала з ліжка. Він мав рацію. Після першого ж кроку в її кінцівки стала повертатися сила. Вона присіла навпочіпки над біде і взяла з його простягнутої руки мило та мочалку. Вона поспіхом помилася. Тепленька вода освіжала. Рушником вона витерла себе і, поки він мився, стала одягатися.

— Мені шкода, що ти не зробив цього,— мовила вона.

— Все гаразд. Я ж обіцяв тобі подорож до місяця і хотів, щоб ти там побувала.

— Чудова подорож,— сказала вона. — Я цього ніколи не забуду.

Він завагався.

— Може, ми ще коли-небудь зробимо її?

— Можливо,— сказала вона. Одягшись, вона потяглася до своєї пляжної сумки і дістала звідти гроші. Вона відібрала декілька грубих банкнотів і простягнула йому. — Гадаю, суперечити не будеш.

Він узяв гроші.

— Я можу скористатися з них. Та тобі цього робити не обов'язково.

— В кінченому разі я не так багато і дала,— сказала вона.

— Ти дала мені багато, пані,— відповів він. — Ти полишила всіх своїх друзів, щоб піти зі мною. Це вже дещо.

Щось в інтонації його голосу насторожило її.

— Ти мене знаєш?

— Ні,— похитав він головою.

— То чому ж ти мене запросив?

— Я бачив тебе на пляжі,— мовив він. — Після того як той чоловік послав Жака зустріти тебе.

— Ти знаєш Жака? — здивувалася вона.

— Так,— сказав він. — Минулу ніч я провів з ним.

Хвилю вона мовчала.

— То Жак...

Він кивнув.

— Йому краще було б народитися дівчиною.

— А ти?

— Мені подобається трахатися,— сказав він. — Мені все до лампочки, коли є дірка, в яку можна встромити.

— Ти знаєш чоловіка, який розмовляв з Жаком?

— До того я ніколи його не бачив. Він — темноволосий, розмовляє по-французькому з арабським акцентом. Я чув, як він сказав, що Жак цієї ночі має щось зробити, бо ти від'їжджаєш завтра до Каліфорнії і що Жакові не треба ні про що турбуватися, бо той чоловік уже потурбувався про те, щоб «Сан Марко» не зміг відвезти тебе назад до Канн.

Раптом у її голові все склалося до купи. Єдиний, хто знав, що вона завтра від'їжджає, був Юсеф. За наказом Бейдра він прибув з Парижа, щоб приготувати все для її від'їзду.

Від когось вона чула, що між Юсефом та княжною Марою колись був якийсь зв'язок. А Жака їй підставила Мара. Єдине, чого вона не розуміла, це який можливий зиск може з цього мати Юсеф. Опріч — опріч того, що він хотів цим вбити клин між нею та Бейдром.

Її охопило незвичне для неї почуття страху. Юсеф завжди недолюблював її,

та чи могло це стати достатньою причиною для такої інтриги? Вона губилася в здогадах. Все, що вона знала напевно, це те, що цієї ночі їй конче треба добратися до вілли.

Та в цьому й була заковика. В Сан-Тропезі таксі після півночі не ходили. А свого водія Гая вона відпустила на ніч, тож викликати його вона не могла.

Вона глянула на Жерара.

— В тебе є машина?

— Ні.

— От лиха година! — на її обличчі з'явився стурбований вираз.

— У мене є моцик,— сказав він. — Якщо ти згодна їхати на задньому сидінні, я тебе відвезу.

— Ти — чудо,— раптом усміхнувшись, мовила вона і в нестримнім пориві легкості міцно обняла його і поцілувала в щоку. — Це буде так здорово.

Він опустив її руки, несподівано збентежений.

— Не будь такою самовпевненою, пані. Побачимо, чи ти будеш так думати, після того як я тебе доведу туди.

Розділ третій

Минуло вже майже дві години, як вони вилетіли з Парижа. Обслуга на літаку була заклопотана приготуванням сніданку. Джордана озирнулася на Юсефа.

— Я б хотіла трохи поспати.

Юсеф відстебнув ремені безпеки і звівся на ноги.

— Я звелю негайно приготувати вам місце,— він поглянув на Діану, секретарку Джордани. Вона куняла під вікном, на сусідньому сидінні. Перед нею на таці стояв недопитий напій.

Він пройшов до головного стюарда, що стояв біля камбузу.

— Мадам Аль Фей хоче відпочити.

— Але ж ми ось-ось будемо подавати *dejeuner*¹,— запротестував стюард.

— Вона не голодна.

— Слухаюсь, мсьє,— поспіхом мовив стюард, відійшов від камбузу і пройшов через зашторену перегородку, яка відокремлювала перший клас від економічного.

Юсеф повернувся і глянув на Джордану. Її очі були повністю прикриті великими темними окулярами, та на її обличчі не було жодної тіні, яка б вказувала на те, що попередню ніч вона не спала. Вона проглядала часопис «Ер Франс», попиваючи із склянки біле вино.

Він стримав позіх. Почувався геть виснаженим. Він не спав від четвертої ранку, відколи Жак зателефонував йому з Сан-Тропеза і доповів, що вона зникла.

«Сан Марко» все ще стояв у порту. А в містечку не було ніде і сліду її. Юсеф поклав слухавку, розлютований.

Йому нічого не лишалося робити, як тільки чекати до ранку, щоб добратися до вілли та відвезти її до аеропорту. Знову заснути він уже не міг. Всі гроші, які він віддав Жаку, всі плани, які він снував, зведені нанівець. І навіть те, що він наказав механіку з гаража «Сітроен», щоб цього ранку той забрав у Жака авто, не принесло задоволення.

Коли десь о дев'ятій він прибув на віллу, Джордана снідала. Про вечір вона не сказала нічого, нічого вона не згадала і про те, як вона добралася додому. У одного з охоронників він допитався, що вона приїхала на віллу десь о п'ятій ранку з Канн на таксі.

У лімузині, по дорозі до аеропорту, він пояснив їй, як буде проходити політ. Чотири останні місця — їхні. Два — для неї. Він та її секретарка займуть місця безпосередньо за нею. Він зарезервував три перших місця в економічному класі, таким чином, якщо вона захоче відпочити, вона може лягти там. Особливе розпорядження було дане щодо її багажу. Його розмістять у кабіні, таким чином їй не доведеться чекати на нього в Лос-Анджелесі. Після прильоту на них буде чекати особливий митний агент США, тож вони зможуть швидко перебратися

¹ Сніданок (франц.).

до вертольота, який доправить їх до ранчо «Дель Соль». Згідно з розкладом літак рейсом АF-003 приземляється в Лос-Анджелесі о 16.00 за місцевим часом; ввечеря на ранчо «Дель Соль» призначена на двадцять. Якщо все піде за розкладом, то в неї буде достатньо часу, щоб перевдягтися.

До нього знов підійшов стюард.

— Все готове для мадам.

— Дякую,— сказав Юсеф. Він попрямував до Джордани. — Все о'кей,— сказав він їй.

Вона кивнула і звелася на ноги. Потім відкрила свого гаманця, вийняла звідти флакончик і витрусила з нього на долоню дві таблетки. Вона хутко проковтнула їх, запивши вином.

— Це для певності, що засну.

— Ясна річ.

— Простеж, щоб мене розбудили хоча б години за півтори до приземлення.

— Я подбаю про це,— відповів він. — Доброго відпочинку.

Якусь хвилю вона дивилася на нього.

— Дякую.

Він провів її поглядом і, коли вона зникла за шторками, знову плюхнувся на своє сидіння. Діана заворушилася на сусідньому сидінні, та очей не розплющила. Він поглянув на годинника і визирнув у вікно. Залишалося ще одинадцять годин. Цього разу він позіхнув, не стримуючись, і склепив повіки, сподіваючись трохи відпочити.

«Ер Франс» працювала добре. Навкруг її фотелів напнули тимчасові завіси, такі, які використовувалися для запасного екіпажу під час дуже довгих безпосадочних польотів. На вікнах опустили штори, і коли вона роздяглася і натягла на себе ковдру, було темно.

Вона тихенько лежала, чекаючи, доки таблетки зроблять свою справу. Вона стала відчувати болючий протест її тіла; виснаження просочувалося у всі клітини. Вона ще відчувала, як мотоцикл трясеться по дорозі, коли вони гнали крізь ранній світанок до Канн. Вона попросила Жерара зсадити її в центрі міста, біля залізничної станції. Там завжди стояли таксі.

Вона запропонувала йому ще грошей, та він відмовився.

— Ти дала мені достатньо,— сказав він.

— Дякую,— сказала вона.

Він увімкнув передачу.

— Знайди мене, коли повернешся в Сан-Тро.

— Знайду і ще раз дякую.

Він забрав у неї захисний шолом, якого позичав їй, і пристебнув його до заднього сидіння.

— До побачення.

— До побачення.

Він дав газу і рвонув. Вона провела його поглядом до повороту до моря, потім підійшла до черги таксі і сіла в першу машину.

Коли на віллі вона зайшла до спальні, було кілька хвилин по п'ятій і зовсім видно. Попід стіною стояли акуратно спакзовані її валізи, все ще не замкнені, на той випадок, коли їй в останню хвилину щось забажається туди покласти. На нічному столику, оберта об лампу, стояла цидулка від секретарки. Вона взяла її. Цидулка була стисла, в звичайному стилі Діани:

«Від'їзд з вілли — 9.00

Від'їзд з Ніцци до Парижа — 10.00

Відліт з Парижа до Л-А — 12.00

Час прильоту в Лос-Анджелес за розкладом — 16.00, час тихоокеанського узбережжя».

Вона знову глянула на годинник. Якщо вона збирається поспіdatи з хлопчиками о сьомій годині, то йти спати зараз немає сенсу. Їй краще вже не лягати, а спробувати поспати в літаку.

Вона пішла до ванної кімнати, відчинила аптечку і вийняла звідти флакончик з таблетками, вкинула собі до рота дексаміл, ковтнула і запила водою. На цьому вона протримається, принаймні доки літак відлетить з Парижа.

Поволі вона почала роздягатися. Коли вже була гола, оглянула своє відображення на повний зріст у дзеркалі, що було вмуроване в стіну її туалетної кімнати. На її грудях, там де їх стиснув Жерар, були помітні синці, в тьмяному світлі їх не було видно, а вдень легенький макіяж тіла їх сховає. Живіт був до міри плоский, а на її стегнах і сідницях зайвого жиру не було. Вона поклала руку на лобок і злегка розгорнула м'яке біляве волосся, критично себе розглядаючи. Вона відчувала, що її піхва важка, набухла, червона і, здавалося, запалена. Коли вона згадала про те, як чорний оволодів нею, по тілу пробігли легенькі кольки. Їй і не снилося, що можна скінчити стільки разів, скільки це зробила вона. Вона повернулася до аптечки і взяла звідти упаковку «масенгілу». Спринцюватися не боляче і принаймні це трохи потамає запалення. Коли вона розмішувала розчин, у неї промайнула ще одна думка. А що, коли у чорного венерична хвороба? Таке аж ніяк не виключено. Особливо тепер, коли вона дізналася, що він бісексуал. Десь вона читала, що гомосексуалісти найбільше наражаються на венеричні захворювання. Вона знов відчинила аптечку. Цього разу вона ковтнула дві таблетки пеніциліну. Потім поклала флакончик до сумочки, щоб не забути приймати їх протягом кількох наступних днів.

Дексаміл починав діяти, і, коли вона поспринцювалася, то пішла прямо під душ. Гаряча і холодна, гаряча і холодна, гаряча і холодна: тричі, так, як це робить Бейдр. Вийшовши з-під душу, вона чулася такою бадьорою, ніби проспала цілу ніч.

Вона сіла за туалетний столик і повільно почала накладати макіяж. Потім одягнулася і спустилася до їдальні, щоб поспілкуватися з синами.

Вони здивовано дивилися на неї. Зазвичай вона з ними не снідала. Вони заходили до її кімнати тільки тоді, коли вона прокидалася, а це, як правило, було перед її обідом.

— Мамо, ти куди їдеш? — спитав Мухаммед.

— Їду в Каліфорнію до татка.

— Ми теж їдемо? — спитав він, засявши.

— Ні, любий. Я туди й назад. Через кілька днів я вже буду тут.

Він явно був розчарований.

— А татко з тобою приїде?

— Не знаю,— і то була правда. Вона не знала. Бейдр попросив приїхати тільки її. Про свої подальші плани він не сказав нічого.

— Сподіваюся, що він усе-таки приїде,— сказав Самір.

— Я також сподіваюся,— відповіла вона.

— Я хочу, щоб він послухав, як добре ми вміємо розмовляти арабською мовою,— сказав малий.

— Матусю, ти скажеш йому? — спитав Мухаммед.

— Я перекажу йому. Татко буде вами дуже пишатися.

Обидва дітлахи усміхнулися.

— Скажи також, що ми за ним скучили,— сказав Мухаммед.

— Скажу.

Самір поглянув на неї.

— А чому татко не навідується до нас, подібно іншим таткам? Батьки моїх друзів приходять додому щовечора. Він що, не любить нас?

— Татко любить вас обох. Але татко дуже зайнятий і мусить тяжко працювати. Він хотів би приїхати додому і побачитися з вами, та не може.

— Мені б хотілося, щоб він приходив додому, як інші батьки,— сказав Самір.

— А що ви будете робити сьогодні? — спитала Джордана, щоб переіменити тему.

— Няня бере нас із собою на пікнік,— радісно повідомив Мухаммед.

— Там, мабуть, буде весело.

— Там гарно,— сказав він. — Але, коли татко бере нас з собою кататися на водних лижах, нам набагато веселіше.

Вона подивилася на своїх синів. Щось було таке поважне у виразах їхніх облич і у великих темних очах, що їй аж защеміло серце. Багато в чому вони були зменшеними подобами свого батька, і часом вона усвідомлювала, що може зробити для них так мало. Хлопцям треба наслідувати свого батька. Цікаво зна-

ти, чи він відає про це. Інколи вона задавалася думкою, чи Бейдр взагалі дбає про щось інше, окрім свого бізнесу.

До кімнати зайшла няня.

— Зараз, хлопці, у вас урок верхової їзди,— сказала вона сухим шотландським голосом. — Учитель уже тут.

Вони зразу скочили зі своїх стільців і з радісними вигуками побігли до дверей.

— Хвилинку, хлоп'ята,— сказала няня. — А чи ви нічого не забули?

Хлопці поглянули один на одного, а потім, засоромившись, рушили назад до матері. Підставили свої щоки для поцілунку.

— Я придумав,— сказав Самір, підіймаючи на неї очі.

Вона глянула на малого й усміхнулася. Вона знала про що йдеться.

— Так?

— Ти привезеш нам пречудовий подарунок,— сказав він поважно. — Як ти гадаєш, непогана думка?

— Цікава думка. А про який подарунок ти мрієш?

Він нахилився і щось прошепотів братові на вухо. Той кивнув.

— Пам'ятаєш бейсбольні кепки, ну, такі, як носить татко, коли він на човні? — спитав він.

Вона кивнула.

— Зможеш нам привезти схожі до тих? — спитав він.

— Спробую.

— Дякуємо, мамусю,— дружно вигукнули вони.

Вона ще раз поцілувала їх, і вони, не озираючись, вибігли. На хвилю вона сіла на стілець, потім підвелася і пішла до своєї кімнати. Коли о дев'ятій Юсеф прибув на лімузині, вона вже на нього чекала.

Монотонне гудіння двигунів та сонні таблетки почали діяти. Вона заплющила очі і згадала про Юсефа. Що він намагався зробити? Діяв він по своїй волі чи за вказівкою Бейдра? Дивно, що Бейдр не з'являється вже три місяці. Так довго вони в розлуці ще не були. Це не просто інша жінка. Тут щось інше. Вона знала про зальоти Бейдра і про його жінок ще задовго до того, як вони побралися. Так як і він знав про її скороминущі зв'язки.

Ні йому, ні їй не хотілося доскіпуватися до подробиць. Ні, тут щось інше. Дещо глибше і важливіше. Та вона ніколи про це не дізнається, якщо він сам не розкаже.

Хоча він і став багато де в чому узахіднений, а вона стала мусульманкою, вони все ще були віддалені одне від одного філософією цілого тисячоліття. Це тому, що хоч Пророк і наділив жінок більшими правами, аніж вони мали доти, він усе ж не дав їм рівності. По суті, всі їхні права були підпорядковані бажанням чоловіків.

Це єдине, що лишається ясним у їхніх стосунках. Знала це вона, знав і він. Немає нічого такого, чого б він не міг у неї забрати, якщо йому заманеться, навіть її дітей.

По тілу пробігли дрижаки. Та вона відкинула цю думку. Ні, він цього ніколи не зробить. Вона йому потрібна ще багато для чого. Як от і зараз, коли він захотів, щоб вона з'явилася в західному світі поруч з ним, аби там не думали про нього, як про чужинця.

Це була остання думка Джордани перед тим, як вона заснула.

Розділ четвертий

Обідне сонце пробивалось крізь листя дерев у лоджію будівлі басейну для водного поло, що біля готелю «Бeverлі Хіллз», кидаючи тонкі лінії на рожеві скатертини. Бейдр сидів у затінку однієї з кабінок, ховаючись від сонця. Навпроти нього сиділи Керрідж та два японці. Він спостерігав за тим, як вони доїдали обід.

Ножі та виделки було скрупульозно покладено на тарілки по-європейському — паралельно одне одному, щоб показати, що вони закінчили їсти.

— Каву? — спитав він.

Вони кивнули. Помахом руки він покликав кельнера і замовив чотири кави. Бейдр запропонував їм сигарети, ті відмовилися, тоді він запалив сам і сидів, спостерігаючи за ними.

Старший японець щось сказав супутнику своєю мовою. Молодший подався вперед.

— Пан Хоккайдо питає, чи у вас був час обдумати його пропозицію.

Бейдр звернувся до молодика, хоча він і знав, що Хоккайдо розуміє кожне його слово.

— Я все обдумав.

— І? — молодик не міг приховати свій інтерес.

Бейдр помітив, як по обличчю старого прокотилася хвиля осуду і хутко зникла.

— Нічого не вийде,— сказав він. — Угода надмірно одностороння.

— Не розумію,— сказав молодик. — Ми ладні збудувати вам десять танкерів по запропонованій вами ж ціні. Все, що ми просимо,— це проводити фінансові операції через наші банки.

— Здається мені, ви не зрозуміли,— спокійно сказав Бейдр. — Ви говорите про продаж, а я зацікавлений у створенні цілого консорціуму. Я не бачу сенсу в конкуренції один з одним у купівлі певного майна. Все, чого ми цим можемо досягти,— нагвинтити ціну, яку врешті-решт самі ж будемо платити. Як приклад, розглянемо угоду «Ранчо «Дель Соль». Її ви купила одна із ваших груп.

— То була інша група, не наша,— швидко сказав молодий чоловік. — Та я не мав уявлення, що ви в цьому зацікавлені.

— Я не був,— сказав Бейдр. — Та в тій галузі можлива інша велика розробка, в якій зацікавлені ми і ваша група також. Кінцевим результатом є те, що початкова ціна підскочила вдвічі і все, що кожен з нас буде отримувати, вже втрачене ще до того, як ми розпочали проект.

— Ви ведете перетрактації через ваш банк в Ла Гойя? — спитав молодик.

Він повернувся до Хоккайдо і швидко заговорив по-японському. Хоккайдо уважно слухав, киваючи, а потім відповів. Молодик звернувся до Бейдра:

— Містер Хоккайдо висловлює свій жаль з приводу того, що ми опинилися в стані конкуренції стосовно того майна, та він додає, що перетрактації розпочалися ще до того, як ми сконтактувалися один з одним.

— Мені теж жаль. От тому-то я й прийшов до вас, щоб відновити дружні стосунки. Жодному з нас не потрібні гроші другого. Кожен з нас має своїх більше ніж достатньо. Але якщо ми будемо співпрацювати, то зможемо принести користь один одному в інших справах. Ось чому я говорив про будівництво для нас танкерів.

— Та навіть у цьому ви створюєте труднощі,— сказав молодик. — Ми збудуємо ті десять танкерів, які ви просите, та де ми зможемо знайти десять танкерів, щоб поставити їх вам відразу? На ринку немає жодного.

— Я знаю, але ж у вашому торговому флоті їх більше сотні. Для вас було б зовсім нескладно перевести їх нашій компанії, в якій кожен з нас став би власником п'ятдесяти відсотків. Таким чином ви не втрачаєте з них зиску.

— Ми втрачаємо п'ятдесят відсотків,— сказав молодий японець. — І ми не бачимо, як ми можемо відшкодувати їх.

— П'ятдесят відсотків прибутку від додаткових танкерів, які ви будете, перекриють їх з лихвою,— сказав Бейдр.— А до п'ятдесяти відсотків зарубіжних інвестицій, які я даю, ваш уряд поставиться сприятливо.

— Клопотів зі схваленням наших зарубіжних вкладів у нас не було,— сказав молодий японець.

— Умови в світі міняються,— спокійно мовив Бейдр. — Спад у західному світі може змінити ваш сприятливий баланс виплат.

— Нічого подібного на виднокрузі в даний час не видно,— сказав молодик.

— Хто знає. Зміни в світовому постачанні енергоносіїв може привести його технократію до різкої зупинки. Тоді перед вами постануть дві проблеми. Брак замовників — раз; неспроможність підтримувати інтенсивність власного виробництва — два.

І знову молодик звернувся до Хоккайдо. Слухаючи, старший чоловік повільно кивав. По тому він повернувся до Бейдра і заговорив по-англійському:

— Якщо ми пристанемо на вашу пропозицію, чи будете ви використовувати танкери для поставок нафти до Японії?

Бейдр кивнув.

— Виключно?

Бейдр кивнув знову.

— Яку кількість нафти ви можете гарантувати? — спитав Хоккайдо.

— Це буде цілком залежати від того, скільки дозволить мені мій уряд. Я гадаю, що за сприятливих умов можливо досягти задовільної угоди.

— Чи зможете ви забезпечити статус нації найбільшого сприяння?

— Я в змозі це зробити.

Хоккайдо якусь мить мовчав. А потім він сказав чітко і ясно:

— Виходячи зі сказаного вами, пане Аль Фей, резюмую: ми даємо вам зараз п'ять кораблів за півціни і будуємо для вас ще п'ять на наші власні кошти, тоді у вас буде можливість використовувати ці кораблі для того, щоб поставляти в нашу країну нафту, яку ми у вас купуємо.

Бейдр мовчав. Його лице було байдужим.

Раптом японець посміхнувся.

— Тепер я знаю, чого вас кличуть Піратом, хоча насправді ви — самурай. Та все ж я маю обговорити цю справу з моїми партнерами в Японії.

— Звичайно.

— Ви зможете прибути до Токію, якщо у нас буде бажання продовжувати справу?

— Так.

Японець звівся на ноги. Підвівся і Бейдр. Пан Хоккайдо вклонився і подав йому руку.

— Дякую за дуже приємний та змістовний обід, містере Аль Фей.

Бейдр потис йому руку.

— Дякую за те, що знайшли час, а також за терпіння.

Коли японці відійшли, Керрідж жестом попросив принести чек.

— Я не знаю, на що вони скаржаться, — сказав він, сміючись. — За обід платимо ми. — Він підписав чек і додав: — Майкл Вінсент чекає на вас у бунгало.

— Гарзд, — сказав Бейдр і спитав: — О котрій годині прибуває літак Джордани?

— Час прильоту за розкладом — чотири години, — відповів Дік. — Я довідувався якраз перед обідом. Запізнення хвилин на п'ятнадцять. Ми маємо виїхати з готелю не пізніше трьох тридцяти.

Вони зайшли в темне приміщення з басейном для гри в водне поло і вийшли на сонячне світло, прямуючи доріжкою, що вела до їхнього бунгало. Їхні кроки відлунювалися від рожевого цементного пішоходу.

— Ви довідувалися, як там справи на ранчо «Дель Соль»? — спитав Бейдр.

Керрідж ствердно кивнув.

— Все готове. Ми найняли для вас приватний будинок біля основного будинку, з краєвидом на поле для гри в гольф. А місця для всіх банкірів зарезервовані в самому клубі. Вечеря, з коктейлями на початку, буде в окремому залі. Це дасть нам усім змогу познайомитися один з одним.

— Хто-небудь відмовився?

— Ні. Там будуть усі. Вони цікавляться вами в такій же мірі, як і ви ними.

Бейдр засміявся.

— Цікаво, що б вони подумали, якби я з'явився в національному вбранні?

Керрідж засміявся і собі.

— Вони, мабуть, понакладали б у штани. Подейкують, що вони підозрюють, буцімто ви — звичайнісінький дикун. Туди з'їдеться дуже снобістське зборище. Стопроцентні американці. Немає ні євреїв, ні католиків, ні іноземців.

— Тоді Джордана їм сподобається, — сказав Бейдр.

Це була правда. За походженням та вихованням вона була справжня каліфорнійка, тож вони не мали підстав вважати себе стопроцентнішими за неї.

— Інакше й бути не може, — підтакнув Керрідж.

— І все ж це буде не просто. Я помітив, що вони ставляться до нового почину без особливого ентузіазму, до того ж відколи банк перейшов у наші руки, декілька солідних вкладників перевели свої рахунки в інші банки.

— Згідно з їхніми звітами вони перекладають за це вину на банки в Лос-Анджелесі, які перебувають під контролем євреїв.

— Це надто примітивне пояснення, воно мене не задовольняє. Я завжди ставлюся з підозрою до того, що вони говорять і гадають, що те я маю сприйняти на віру. Вони спартачили пропозицію, викладену на ранчо «Стар», і дали можливість японцям підвищити ставки.

— Вони твердять, що японці працюють через банки Лос-Анджелеса.

— Це дурне. Тоді вони були ще тільки на першій сходинці. Нам треба було облаштувати все ще до того, як в ЛА почули про таку ситуацію. Тепер треба вимощувати шлях до Токіо й назад.

Вони наблизилися до бунгало. Керрідж відчинив двері, і вони зайшли всередину. Після спеки білого каліфорнійського сонця в прохолодній, напівтемній кімнаті з кондиціонером вони відчули полегкість.

Вінсент звівся на ноги. На коктейльному столику перед ним стояла незмінна склянка віскі.

— Радий знову бачити вас, Бейдре.

— З вами завжди приємно зустрічатися, мій друже,— вони потисли один одному руки. Бейдр обійшов навкруг маленького столика і сів на канапу. — Як ідуть справи зі сценарієм?

— Власне в цій справі я й хотів з вами зустрітися. Спочатку я гадав, що це буде неважко. Розумієте? Коли я знімав стрічки про Мойсея та Ісуса, у мене завжди були в запасі чудеса, якими можна було подіяти на уяву глядачів: коли розступилося перед ізраїльтянами Червоне море, Воскресіння. А тут — зовсім інше. Вашого Пророка не супроводжували ніякі чудеса. Він був просто людина.

Бейдр засміявся.

— Це правда. Просто людина. Як і будь-хто з-поміж нас. Не більше і не менше. Це вас розчаровує?

— З точки зору кінематографії, так,— відповів Вінсент.

— Мені здається, що це повинно зробити ідею Пророка навіть ще переконливішою і драматичнішою. Що, власне, будь-який чоловік має донести одкровення Аллаха до своїх співвітчизників. А його переслідування арабами-язичниками, кпини євреїв та християн, а його вигнання та втеча до Медіни? А його намагання повернутися в Мекку? Немає сумніву, що драматичних подій тут вистачить на декілька стрічок.

— Можливо, це так для мусульманського світу. Та мене, в значній мірі, беруть сумніви, що західному світові пристане до смаку бути в ролі лиходіїв. І чи не ви говорили, що ця стрічка має обійти весь світ, правда ж?

— Так.

— От у чому заковика,— відповів Вінсент. Він узяв склянку з віскі і осушив її. — Ми мусимо розібратися з цим ще до того, як почнемо писати сценарій.

Бейдр мовчав. Правда Корану є очевидна — то чому ж тоді завжди виникає оця проблема? Віруючі не хочуть навіть слухати. Коли б хоч раз вони осягнули розумом і серцем послання Пророка, вони б просвітилися. Він замислено подивився на режисера.

— Наскільки я пригадую вашу постановку стрічки про Христа, його розп'яли римляни, а не євреї, чи не так?

Вінсент кивнув.

— Це не суперечить фактам? — спитав Бейдр. — У дійсності, чи не самі євреї осудили Ісуса на хресні муки?

— Існують різні думки,— сказав Вінсент. — Бо Христос сам був єврей і зрадив його один із його власних апостолів — Юда, який теж був єврей. І тому, що його ненавиділи рабини ортодоксальних храмів, бо боялися за свою владу та авторитет, чимало вірять у те, що євреї змусили римлян його розп'ясти.

— Лиходіями у фільмі виступали римляни-язичники, хіба ні?

— Так.

— Тоді у нас є відповідь,— сказав Бейдр. — Ми створимо нашу стрічку на

основі конфлікту Пророка з Кураїшом, що призвело до його втечі в Медину. В дійсності війни Пророка велися не з євреями, які уже сприйняли принцип єдинобожжя, а з трьома великими арабськими племенами, які поклонялися багатьом богам. Власне вигнали його з Мекки вони, а не євреї.

Вінсент поглянув на нього з подивом.

— Пам'ятаю, що я читав таке, та я ніколи не думав про це в такому світлі. Я вважав, що араби були за нього завжди.

— Тільки не на початку,— сказав Бейдр. — Плем'я Кураїша складалося з арабів-язичників, які поклонялися багатьом богам і, власне, до них, а не до євреїв та християн Магомет звернувся із своїм вченням правдивого Аллаха. І, власне, їх він уперше назвав невірними.

— Я спробую такий підхід,— сказав Вінсент. Він знову наповнив свою склянку і поглянув через стіл на Бейдра.— А може, ви згодитесь стати співавтором сценарію?

Бейдр засміявся.

— Я — бізнесмен, а не сценарист; пишть його самі.

— Але ж ви знаєте цю тему краще, ніж будь-хто інший.

— Прочитайте Коран ще раз. Можливо, ви побачите те, що побачив я. — Він підвівся. — Юсеф прибуде сьогодні вдень, і ми ще раз зберемося після вихідних. А тепер, з вашого дозволу, я поїду в аеропорт зустрічати дружину.

Вінсент теж підвівся.

— В такому разі не буду вас затримувати. Та я радий, що нам випала нагода поговорити. Гадаю, що ви спрямували мене на правильний шлях. Я з ходу беруся за роботу, враховуючи новий підхід.

Вони потисли руки, і Вінсент вийшов з бунгало. Бейдр повернувся до Керріджа.

— Яка ваша думка? — спитав він.

— Якщо хочете почути мою думку, шефе, то я гадаю, що вам треба з ним розплатитися і забути про все. Єдине, чого ви можете сподіватися з отакої стрічки,— це збитки.

— Коран учить, що людина може мати користь від своїх дій, домагаючись не тільки зиску, а й добра.

— Сподіваюся, ви маєте слухність, та я б радив посилено поміркувати, перш ніж узятися за постановку цього фільму.

— Ви дивний хлопець. Чи ви коли думаете про що-небудь, окрім доларів та центів?

Керрідж витримав його пильний погляд.

— Не тоді, коли я працюю. Я вважаю, що ви найняли мене на роботу не для того, щоб я займався добродійництвом.

— Думаю, що ні,— сказав він. — Та існує багато дечого важливішого за гроші.

— Тут вирішувати не мені,— мовив Дік. — Адже гроші ці ваші. — Він став вкладати папери до своєї теки. — Моя робота — бути певним, що ви знаєте, наскільки ризикована та чи інша справа. Все інше — то діло ваше.

— І ви гадаєте, що ставити цей фільм — справа ризикована?

— Дуже.

Бейдр поміркував хвилину.

— Я буду мати це на увазі. Ми ще не взяли його ставити. Коли сценарій буде завершено і кошторис складено, ми знову повернемося до цього питання.

— Гарзд, сер.

Бейдр попрямував до дверей своєї спальні.

— Дякую, Діку,— сказав він тихо. — Будь ласка, не подумай, буцім я не ціную того, що ти намагаєшся для мене зробити.

Дік зашарівся. Не часто Бейдр його хвалив.

— Вам немає за що дякувати мені, шефе.

Бейдр усміхнувся.

— Я хутко прийму душ і буду готовий до виїзду через кілька хвилин. Потурбуйся, щоб автомобіль подали під двері бунгало.

— Буде зроблено, шефе,— Бейдр ще не зачинив двері спальні, а Керрідж уже був на телефоні.

Розділ п'ятий

Як завжди, літак з Парижа спізнився на годину. Про себе Бейдр кляв авіалінії. Всі вони однакові. Точної попередньої інформації про посадку вони ніколи не давали, тож залишалося тільки сидіти в аеропорту і чекати, доки літак приземлиться.

В кімнаті для поважних гостей задзеленчав телефон, чергова підняла слухавку, хвилину послухала, потім звернулася до них:

— 003 вже приземляється. За кілька хвилин буде біля терміналу.

Бейдр звівся на ноги. Чергова підвелася з-за столу і підійшла до них.

— Містер Гансен зустріне вас біля сектора і допоможе місіс Аль Фей швидко пройти всі формальності.

— Дякую,— сказав Бейдр.

Біля сектора прибуття був натовп. Містер Гансен, кремезний дядько в уніформі авіакомпанії «Ер Франс», вийшов їм назустріч. Він швидко провів їх униз східцями, потім службовим ходом — через митну зону. До них приєднався офіцер в уніформі митної служби, і вони зайшли до приміщення прибулих якраз тоді, коли Джордана вийшла з літака.

Він із задоволенням відмітив про себе, що у Джордани добре розвинуте почуття такту. Старих варених джинсів та майже прозорого одягу, що вона вподобала на півдні Франції, не було і в згадці. Замість того, на ній був сучасний одяг — вишукано вбрана каліфорнійська дружина. Гарнітур фірми «Діор» зі скромно скроєною спідницею, капелюх з опущеними крисами і легкий макіяж були якраз до речі в товаристві, до якого вони незабаром приєднаються. Він ступив уперед, щоб привітати її.

Вона підставила щоку для поцілунку.

— Гарно виглядаєш,— сказав він.

— Дякую,— усміхнулася вона.

— Політ був приємний?

— Я проспала всю дорогу. Для мене замовили спеціальне ліжко.

— Добре. У нас попереду важкувата програма.

Трохи пожмаканий, у своєму темному костюмі, за нею появився Юсеф з секретаркою. Бейдр потиснув їм руки, а тим часом представник «Ер Франс» збирав паспорти для перевірки. Він відвів Джордану вбік від натовпу, щоб можна було поговорити приватно.

— Дуже прикро, що я не зміг вирватися цього літа,— сказав він.

— Нам також. Особливо хлопцям. Вони просили переказати тобі одну річ.

— Слухаю.

— Вони хотіли сказати тобі, що у них дуже добре іде справа з арабською мовою. Що тобі не доведеться за них червоніти.

— Насправді так? — спитав він.

— Гадаю, що так. Вони наполягають на тому, щоб з усією обслугою розмовляти тільки по-арабському, незважаючи на те чи їх розуміють чи ні.

Він удоволено всміхнувся.

— Я радий,— Він подивився їй у вічі. — А ти? Чим займалася ти?

— Нічим особливим, тим, чим завжди.

— Виглядаєш ти чудово.

Вона не відповіла.

— Цього року було багато світських прийомів?

— Прийоми завжди є.

— Що-небудь особливе?

— Не дуже,— вона оглянула його. — А ти схуд. З виду змарнів.

— Мені б треба більше їсти,— сказав він. — Якби в отакому вигляді мені довелось повернутися на Близький Схід, цього б ніхто не схвалив. Вони могли б подумати, що я попав у скруту.

Вона посміхнулася. Вона розуміла, про що він говорив. Араби все ще судять про успіхи чоловіка, зважаючи на його черево. Огрядного чоловіка завжди трактували поважніше, аніж худорлявого.

— Їж хліб та картоплю,— сказала вона. — І більше баранини.

Він гучно засміявся. Вона знала, наскільки західні у нього були вподобання. Він унікав борошняної та масної їжі, віддаючи перевагу біфштексам.

— Я скористаюся з твоєї поради.

До них підійшов Гансен.

— Усе в порядку,— сказав він. — На вас чекає автомобіль, щоб довести вас до вертолітного майданчика.

— То ходімо,— мовив Бейдр. Він поманив Юсефа, той підійшов. — Вінсент зупинився в готелі «Беверлі Хіллз»,— сказав йому Бейдр. — Проведіть з ним вихідні і спробуйте допевнитися, в якому стані наша справа. Я з вами зв'яжусь у понеділок.

Юсеф намагався приховати своє розчарування. Він прагнув бути в курсі всіх справ, які могли стати важливими.

— Ви гадаєте, що з Вінсентом у нас халепа?

— Не знаю, та я вважаю, що за три місяці він міг би хоч започаткувати сценарій.

— Покладіться на мене, шефе,— сказав самовпевнено Юсеф. — Я вже піддам йому жару.

— На місці будемо десь через півгодини,— сказав пілот вертольота, коли вони злетіли.

— Яку сукню одягти на вечір? — спитала Джордана. — Скільки ми маємо часу? Бейдр поглянув на годинника.

— Коктейлі — о восьмій, вечерея — о дев'ятій. Краватка чорна.

Джордана глянула на нього. Вона знала, як він ненавидить вечірне вбрання.

— Ти хочеш справити добре враження.

— Атож,— сказав він. — Власне я хочу зробити саме це. У мене таке відчуття, що вони супляться на мене за те, що я забрав у них банк.

— Я впевнена, що вони змінять гнів на милість, коли з тобою поспілкуються.

— Сподіваюся на це,— сказав замислено Бейдр. — Та певності не маю. Надто вже вони тут збиті в клан.

— Вони приймуть тебе. Цю публіку я знаю добре. Це вихідці з Пасадени. Та вони нічим не відрізняються від інших. На грошики вони клонуть.

Величезний букет червоних троянд, який Джордані подарували гості, президент банку Джозеф Е. Хачінсон III та його дружина Доллі, підтвердив, що вона, принаймні частково, мала рацію.

У двері тихо постукали, і приглушений голос Джабіра сповістив:

— П'ятнадцять хвилин на восьму, хазяїне.

— Дякую,— озвався Бейдр. Він підвівся з-за столика, за яким він читав останні банківські звіти. Часу якраз стільки, щоб прийняти душ, перед тим як перебратися в смокінг. Він хутко зняв сорочку та штани і голий пішов до ванної, яка відділяла кімнату Джордани від його.

Він відчинив двері якраз тоді, коли вона підвелася з напахченої ванни. Хвилю він стояв, дивлячись на неї з широко розплющеними очима.

— Вибач,— сказав він імпульсивно. — Я не знав, що ти ще тут.

Вона витримала його погляд.

— Все гаразд,— сказала вона з легкою іронією. — Нема чого вибачатися.

Він мовчав.

Вона дотяглася до рушника і почала замотуватися. Він зупинив її рукою. Вона поглянула на нього питально.

— Я майже забув, яка ти прекрасна,— мовив він і повільно потяг з її рук рушник. Вона пустила його, і рушник упав на підлогу. Його пальці ковзнули по її щоці, по червоному соску, по маленькій заглибині, в якій сховався пупок, і до м'якої припухлості її лобка.

— Просто прекрасна,— прошепотів він.

Вона не поворухнулася.

— Глянь мені в вічі! — неждано сказав він. В голосі прозвучала наполегливість.

Вона підняла голову. В його очах був ніжний смуток.

— Джордано.

— Слухаю?

— Джордано, що з нами сталося? Чому ми стали чужими?

Раптом її очі почали наповнюватися сльозами.

— Не знаю,— прошепотіла вона.

Він обійняв її і пригорнув її голову до свого плеча.

— Так багато зроблено помилок,— сказав він. — Навіть не знаю, з чого почати виправляти їх.

Їй хотілося розмовляти з ним, та вона не знаходила слів. Вони — вихідці з різних суспільств. В його суспільстві жінка була нічого не варта, а чоловік був усім. Якби вона сказала, що в неї такі самі потреби, як у нього, ті самі статеві і соціальні потяги, він розцінив би таке, як загрозу його чоловічій зверхності. І ще б він подумав, що вона не є достойною дружиною. Все ж власне ці потреби звели їх на самому початку.

Вона притулилася лицем до його щоки, тихенько плачучи.

Він ніжно гладив її волосся.

— Мені дуже бракує тебе,— сказав він, узяв за підборіддя і підняв її лице. — Тебе мені ніхто не замінить.

«То чому ж ти сторонися? Навіщо тобі інші?» — спитала вона подумки.

І, ніби читаючи її думки, він відповів:

— Вони нічого не значать, вони лише для того, щоб пробавити час.

Вона все ще мовчала.

— Чи у тебе — так само? — спитав він.

Вона заглянула йому в вічі. Він знав. Він завжди знав. І все ж він ніколи не заводив про це балачки. Вона кивнула.

На мить він стис уста. Потім зітхнув.

— Свій рай чи пекло чоловік започинає тут — на землі. Так, як почав його я.

— Ти не гніваєшся на мене? — прошепотіла вона.

— Чи я маю право? — спитав він. — Судний день настане, коли ми предстанемо перед Аллахом і зачитають книгу нашого життя. Мені достатньо моїх власних гріхів. А ти не належиш до нас, навіть якщо і можна застосувати закони, то вони не матимуть сили. У мене буде лише єдине прохання до тебе.

— А яке? — спитала вона.

— Не допускай, щоб це сталось у тебе з євреєм,— сказав він. — Щодо інших, то я буду таким же сліпим, як і ти.

Вона опустила очі.

— А інші хай будуть?

— Я не можу відповісти за тебе,— сказав він. — Я — чоловік.

Їй нічого було сказати.

Він підняв її лице знову і поцілував.

— Я кохаю тебе, Джордано,— вимовив він.

Вона відчула, як по її тілу розливається хвиля його тепла, коли вона пригорнулася до нього. Його твердіюча міць вперлася їй у живіт. Її руки опустилися, щоб охопити його. В її пальцях він був твердий і вологий.

— Бейдре,— простогнала вона. — Бейдре.

Він довго вдивлявся в її очі, а потім взяв її руками під пахви і підняв перед собою. Її ноги автоматично розвелися, щоб охопити його стан, і він повільно опустив її на нього. Коли вона відчула, що він проник у неї, їй перехопило дух. Здавалося, ніби гарячим шкворнем він пронизує її серце. Все ще стоячи і тримаючи її, він почав повільно рухатися в ній. Її вкинуло в жар, і вона вже не могла стримати себе. Вчепившись в нього, мов та мавпочка, вона почала спазматично рухатися на ньому, і її стали потрясати оргазм за оргазмом. В голові божевільно трепетала думка: «Це неправильно. Це не те, чого вона заслужила. Це не та кара, якої вона шукала».

Вона широко відкрила очі і дико дивилася йому в лице.

— Вдар мене,— заблагала.

— Що?

— Вдар мене. Прошу. Як ти зробив минулого разу. Кращого я не заслужила.

Якийсь час він стояв непорушно, потім опустив її на підлогу і розвів її руки, що обвивалися круг нього. Його голос раптом став холодним:

— Ти краще одягнися, а то ми спізнаємося на прийом.

Він рвучко повернувся і пішов назад до свого покою. За хвилину її почало трясти. Проклинаючи себе, вона підняла рушник. Вона нічого не вмє робити правильно.

Розділ шостий

Здавалося, що жаром білого сліпучого сонця дихали зазубрені скелі та пісок пустелі, що розляглася перед ними. Розкидані то тут, то там дикі чагарники, пригнуті до землі гарячим вітром, стали брунатними та кволими. Кулеметна то-рохня десь попереду них стихла.

Лейла причаїлась у мілкому стрілецькому шанці. Вона відчувала, як у неї під пахвами, між грудями та між стегнами все мокре від поту. Обережно вона перевернулася горілиць. Глибоко з полегкістю зітхнула. Тупий біль у грудях від того, що вона щільно притискала до землі, почав ущухати. Вона примружено подивилася на небо. Чи довго ще їй доведеться отут пролежати? Найнятий фєдаїнами інструктор-сирієць, відповідальний за їхнє навчання, наказав їй не рушати з місця до тих пір, аж доки до неї приєднається решта взводу. Вона ско-са зиркнула на важкий чоловічий годинник. Вони мали бути отут принаймні вже десять хвилин тому.

Вона стоїчно змусила себе чекати. Можливо, то були лише маневри, але стріляли на них, як виявилось, справжнісінькими кулями, і вже одна жінка вби-та, а ще три — поранені. Після останніх маневрів по всьому табору гуляв сум-ний жарт: «Хто більше зробить для винищення фєдаїнів — вони самі чи ізраїльтяни?»

Їй хотілося запалити, та вона не рухалася. Хмаринка диму в чистому повітрі могла б повернути до себе увагу стрільця. Позаду шанця щось зашаруділо.

Безшумно вона перевернулася долілиць і оглянулася, щоб побачити, що там діється, одночасно підтягуючи до себе рушницю. Вона трохи підвелася в шанці, підіймаючи голову над насипом.

На неї опустилася важка рука, насуваючи стальний шолом та підкладку на самі вуха. Крізь біль вона почула хрипкий голос найманця:

— Тупа шмонько! Тобі ж сказали, щоб не вистромляла голову. Я міг би тебе підстрелити ще за сотню ярдів.

Він гепнувся на дно шанця поруч з нею. Це був присадкуватий кремезний чоловік, задиханий і нетерплячий.

— Що там твориться на пагорбі? — спитав він.

— Звідки мені в біса знати? — огризнулася вона сердито. — Ти ж наказав мені не вистромляти голови.

— Але ж тобі призначалося бути передовим розвідником.

— То розтлумач мені, як би я робила і одне і друге,— кинула вона саркастично,— «взнати, що твориться, не вистромляючи голови з шанця».

Він мовчав. Без єдиного слова витяг пачку сигарет і простяг одну їй. Вона взяла її, і він підпалив сигарети обом.

— Я вважала, що курити нам заборонено,— сказала вона.

— А, пішли вони кобилі на капсуль,— сказав він. — Мені вже набридло гра-ти в оці тупі ігри.

— Коли підійде взвод?

— Не раніше, як стемніє. Ми вирішили, що до тих пір вирушати їм небез-печно.

— То чому ж сюди прийшов ти?

Він зиркнув на неї, очі його були похмурі.

— Хтось же мусив передати тобі про зміни в плані.

Вона здивовано подивилася на нього. Він міг би послати кого-небудь іншо-го, самому йому йти було не обов'язково. Та вона здогадалася, чому прийшов власне він. Дотепер вона залишалася єдиною жінкою у взводі, котрою він не за-володів.

Її це не дуже обходило. Вона могла б удовольнити його, в разі потреби. Або якби хотіла. В багатьох аспектах все стало набагато доступнішим. Усі традиційні мусульманські табу зникли. Жінкам сказали, що в боротьбі за волю їхнім обов'язком стало приносити втіху і задоволення чоловікам. У новім вільнім суспільстві ніхто не посміє закинути в їхній бік криве слово. Це — просто ще один спосіб, яким жінка може допомогти здобути перемогу.

Він зняв зі свого ременя баклажку, відгвинтив ковпачок, відхилив голову, і вода цівкою повільно полилася йому в горлянку, потім простягнув її. Вона капнула на пальці і змочила собі обличчя.

— О Аллах, як же пече,— сказав він.

Вона кивнула, повертаючи баклажку.

— Тобі повезло,— сказала вона. — Я вже дві години без води. В тебе її не вистачить до темноти.

Вона знову перевернулася горілиць і насунула на лоб козирок шолома так, щоб прикрити очі від сонця. Намагалася принаймні влаштуватися зручніше, чекаючи сутінок. Через деякий час вона відчула на собі його погляд. Через зіщулені повіки вона бачила, як жадібно він на неї дивиться. Вона ясно уявляла темні плями поту на її бавовняній уніформі: під пахвами, вниз по стану і на промежині її штанів. Нібито вона намітила шлях до потаємних місцин.

— Я спробую відпочити,— мовила вона,— ця спека виснажила мене.

Він нічого не відповів. Вона подивилася на небо. Воно було блакитне, саме того відтінку, що, мабуть, завжди з'являвся під кінець літа. Дивно, що все так влаштовано. Раніше вона завжди пов'язувала цю барву з закінченням літніх канікул і поверненням до школи. В її пам'яті зринули спогади. Був день, подібний цьому, під цими самими блакитними небесами, коли мати сказала їй, що батько збирається розлучитися. Заради тієї американської сучки. Через викидень, що лишив її безплідною, таким чином вона не могла народити йому сина.

Того дня Лейла гралася на пляжі зі своєю старшою сестрою, коли раптом з'явилася Фаріда, їхня економка. Вона була незвично збуджена.

— Негайно йдіть додому,— сказала вона. — Ваш батько від'їжджає, і він хоче попрощатися з вами.

— Гаразд,— мовила Лейла. — Ми тільки переодягнемось — скинемо мокрі купальники.

— Ні,— різко кинула Фаріда. — На це немає часу. Ваш батько поспішає.

Вона повернулася і хутко пошкандибала до будинку. Вони рушили слідом за нею.

— Я думала, що тато ще трохи побуде з нами,— сказала Амаль. — Чому він їде?

— Я не знаю. Я — лиш служниця. Розпитувати чому — не моя справа.

Дівчата презирнулися. По ідеї, Фаріда мала знати геть усе. Коли вона говорить, що не знає, то лише тому, що не хоче, щоб знали вони.

Перед боковими дверима будинку вона зупинилася.

— Обтрусіть із ніг пісок,— наказала вона. — Батько чекає на вас у передньому салоні.

Вони швидко витерли ноги і вбігли в будинок. Батько чекав біля передніх дверей. Джабір уже виносив його валізи до автомобіля.

Раптом Бейдр повернувся до них й усміхнувся. Та в його очах була якась дивна темна печаль. Коли вони підбігли до нього, він присів на одне коліно, щоб обняти їх.

— Я такий радий, що ви прибігли вчасно,— сказав він. — Я боявся, що мені доведеться поїхати, не попрощавшись з вами.

— А куди ти їдеш, татку? — спитала Лейла.

— Я мушу поїхати знову до Америки у важливій справі.

— Я думала, що ти побудеш із нами,— сказала Амаль.

— Я не можу.

— Але ж ти обіцяв покататися з нами на водних лижах,— сказала Лейла.

— Вибачте мене,— здавалося, що йому забило дух, і раптом його очі сповнилися сльозами. Він міцно притис їх до себе. — Поводьтєся добре, як належить дівчатам, і слухайте свою маму.

Щось було не так. Вони це відчували та не могли второпати, в чому тут справа.

— А коли повернешся, візьмеш нас кататися на водних лижах? — спитала Лейла.

Батько не відповів. Замість того він притискав їх до грудей ще міцніше. Потім рвучко відпустив їх і звівся на ноги. Лейла підвела на нього очі і подумала: «Який він гарний. Ні в кого немає такого татка, як у нас».

Позад нього у дверях з'явився Джабір.

— Часу обмаль, хазяїне. Треба поспішати, якщо хочемо встигнути на літак.

Бейдр нахилився і поцілував їх, перше — Амаль, а потім — Лейлу.

— Я сподіваюся, що ви будете берегти свою маму і слухатися її.

Вони мовчки закивали. Він рушив до дверей, а вони пішли за ним. Він уже наполовину спустився сходами до автомобіля, коли Лейла вигукнула йому вслід:

— Тебе не буде довго, татку?

Здавалося, він на мить завагався, та потім сів у машину, зачинив дверцята, так і не давши відповіді. Вони дивилися вслід машині, а потім повернулися до будинку.

На них чекала Фаріда.

— Мама у себе в кімнаті? — спитала Амаль.

— Так, — відповіла Фаріда. — Вона відпочиває. Вона почуває себе недобре і попросила не турбувати її.

— Вона прийде вечеряти? — спитала Лейла.

— Гадаю, що ні. Тепер, дівчатка, до ванної і змийте з себе весь пісок. Чи прийде ваша мама вечеряти, чи ні, я хочу, щоб за столом ви обидві сиділи чистенькі і свіженькі.

І тільки пізніше того вечора вони дізналися, що сталося. Після вечері приїхали батьки їхньої матері. Коли бабуся уздріла їх, вона розплакалася і схвильовано притулила їх до своїх пишних грудей.

— Мої бідолашні сирітки, — приказувала вона. — Що з вами тепер буде?

Дідусь Ріад відразу ж розгнівався.

— Замовкни, бабо! — рикнув він. — Що ти хочеш натворити? Перелякати дітей до смерті?

Амаль відразу ж заплакала.

— Літак мого татка розбився! — залементувала вона.

— От, бачиш? — у голосі дідуся прозвучав триумф. — Що я тобі говорив? — Він відсторонив дружину і закріпив старшу дівчинку в свої руки. — З вашим татком нічого не сталося. Він живий і здоровий.

— Але ж Нана сказала, що ми сироти.

— Ви не сироти, — сказав він. — У вас є ваша мама, ваш батько і ми.

Лейла з подивом дивилася на свою бабуся. Фарба з густо нафарбованих вій старої пані розтеклася по щоках.

— То чому ж Нана плаче?

Старому стало ніяково.

— Вона засмутилася тим, що ваш тато поїхав. Ось чому.

— Ну то й що? — знизала плечима Лейла. — Тато завжди від'їжджає. Все, як має бути. Він повернеться.

Дідусь Ріад подивився на неї і нічого не сказав. До світлиці зайшла Фаріда.

— Де твоя господиня? — спитав він.

— Вона у себе в кімнаті, — відповіла Фаріда і поглянула на дітей. — Час уже спати.

— Це правда, — підхопив дідусь Ріад. — Ідіть спати. Побачимося вранці.

— Ви візьмете нас на пляж? — спитала Лейла.

— Аякже, — відповів дідусь. — А зараз робіть так, як сказала Фаріда. Ідіть спати.

Коли вони почали підійматися по сходах, Лейла почула голос дідуся:

— Передай своїй господині, що ми чекаємо на неї в світлиці.

— Господиня дуже пригнічена, — в голосі Фаріди прозвучали нотки протесту. — Вона не спуститься.

— Вона зійде, — владним голосом проказав дідусь. — Ти передай їй, що я сказав, що це — нагальне.

Пізніше, вже лежачи в ліжках, вони почули знизу гучну розмову. Вони вислизнули зі своїх ліжок і прочинили двері. Голос мами звучав різко і сердито.

— Я віддала йому своє життя! — репетувала вона. — І замість цього я отримую банки. Бути покинутою через якусь біляву американську сучку, що вилупила йому сина-байстрюка!

Голос дідуся звучав тихіше і спокійніше, проте їм чутно було кожне його слово: — Він не мав вибору. Це був наказ князя.

— Ти захищаєш його! — ображено скрикнула мати. — Відступаючись від власної плоті і крові, ти обстоюєш несправедливість. Ти турбуєшся лише про свої банки та свої гроші. До тих пір поки в тебе лежать їхні вклади, тобі все одно, що буде зі мною!

— А що з тобою станеться? Тебе покинули мільйонершою. Він не забирає від тебе дітей, хоча по закону міг би це зробити. Він віддав тобі маєтність і будинки тут і в Бейруті, а також спеціальну стипендію для дівчаток. Що ти більше можеш просити?

— Чи це моя провина, що я не можу дати йому сина? — викрикнула Маріам. — Чому завжди винною залишається жінка? Чи ж я не народила йому дітей, чи ж я не була йому вірною дружиною, незважаючи на те що він по цілому світі тягався з невірними повіями. Перед лицем Аллаха, хто із нас прожив більш достойне життя? Звичайно, я, а не він.

— Це воля Аллаха, щоб у чоловіка був син, — сказав її батько. — А так як ти не змогла, це не тільки його право, а навіть і обов'язок забезпечити себе наступником.

Голос Маріам зараз звучав тихіше, та в ньому чулася нотка погрози:

— Можливо, це є воля Аллаха, та колись він поплатиться за те, що вчинив. Його дочки будуть знати про його зраду, і в їхніх очах він буде ніщо. Він їх ніколи не побачить.

Потім голоси стихли і знизу вони вже більше нічого не чули. Діти тихенько зачинили двері і повернулися до своїх ліжок. Все це було таким незвичним, чого вони в дійсності не розуміли.

Наступного дня всі вони були на пляжі. Неочікувано Лейла підняла очі на свого дідуся, який сидів на стільці під парасолькою і читав газету.

— Якщо тато справді хотів сина, — сказала вона, — чому він не попросив мене? Я б із задоволенням була хлопцем.

Дідусь Ріад опустив газету.

— Це не так просто робиться, дитино.

— То — правда, про що казала мама? — спитала вона. — Ми його ніколи не побачимо?

Перш ніж відповісти, він довгенько мовчав.

— Ваша мама була сердитою. З часом вона відійде.

Та вона так і не відійшла. І з плином років дівчатка поступово сприйняли відношення матері до їхнього батька. А оскільки батько не робив ніяких спроб заладнати прогалину в їхніх відносинах, вони врешті стали впевнені, що їхня мати мала рацію.

Сонце покотилося за обрій, і повітря ставало прохолоднішим, а літня блакить вицвіла в темінь. Лейла перевернулася набік і поглянула на сирійця.

— Скільки ще часу?

— Десь іще з півгодини, — сказав він, посміхаючись. — Для нас часу вистачить. — Він потягся до неї.

Вона відмахнулася від нього.

— Не руш.

Він здивовано поглянув на неї.

— Що з тобою? Ти що, лесбіянка?

— Ні, — сказала вона тихо.

— Тоді не будь старорежимною. Як ти думаєш, навіщо вам, дівчатка, дають оті таблетки?

Вона зневажливо подивилася на нього. Всі чоловіки однакові. В її голосі прозвучала зневага.

— Для моєї безпеки, а не для твоєї зручності.

Він осяяв її, як він вважав, переможною усмішкою.

— То давай же,— сказав він, знову тягнучись до неї. — Можливо, я зможу навчити тебе отримувати від цього задоволення.

Руки її були швидкі, і її рушниця вперлася йому в живіт.

— Сумніваюсь,— сказала вона тихо. — Ти можеш мене навчити, як користуватися цією рушницею, але як трахатися, я вже знаю.

Він поглянув на гвинтівку, потім глянув їй в обличчя і зареготав щиро, від душі.

— Я не сумнівався в цьому ані хвилини,— сказав він скоромовкою. — Я тільки турбуюся, щоб ти не втратила навики.

Розділ сьомий

Звиваючись мов змія, Лейла повзла по твердому, присипаному піском кам'янистому ґрунті до тих пір, поки досягла рядів колючого дроту. Вона зупинилася, хапаючи ротом повітря. За хвилю обернулася, вдивляючись у освітлений блідим місячним світлом простір. За нею повільно повзли огрядна єгиптянка Соад та ліванка Аїда.

— Де Хамід? — спитала вона.

— Звідки мені в дідька знати? — чортихнулася єгиптянка.— Я думала, що він там, попереду нас.

— Джаміля здерла коліно, коли впала на каміння,— сказала Аїда.— Я бачила, як він накладав їй пов'язку.

— Це було годину тому,— саркастично сказала Соад. — Тепер він уже, мабуть, перев'язує їй шмоньку.

— Що будемо робити? — спитала Лейла. — Щоб пройти крізь оце, нам потрібні кусачки.

— Гадаю, що вони є у Фаріди,— сказала Аїда.

— Передай по ланцюгу,— сказала Лейла.

Повідомлення швидко пройшло по ланцюгу жінок, що витяглися за нею смужкою. За хвилю кусачки вже передавалися із рук до рук, аж доки дійшли до Лейли.

Їх передала їй Соад.

— Ти коли-небудь користувалася ними?

— Ні,— відповіла Лейла. — А ти?

Соад заперечливо похитала головою.

— Це, мабуть, неважко. Я бачила, як минулого разу це робив Хамід.

Вона взяла важкі кусачки, підповзла до огорожі з колючого дроту і перевернулася на спину. Повільно підняла кусачки над головою. На відполірованих металічних лезах відбилосся місячне сяйво. Це тривало лише частку секунди, та відразу ж попереду зататахкав кулемет і над їхніми головами засвистіли кулі.

— Чорти б їх забрали,— скрикнула з досадою Лейла, намагаючись втиснутися в землю. Вона не осмілювалася навіть повернути голову, щоб оглянутися назад, на інших.

— Де ви? — гукнула вона.

— Ми тут,— сказала Соад,— ми принишкли.

— Нам треба тікати звідси,— сказала Лейла. — Вони нас засікли.

— Сама тікай. Я не зрушу з місця, доки стрілятиме кулемет.

— Якщо ми відповземо, будемо в безпеці. Кулі летять десь зо три фути над нашими головами.

— То ж араби,— сказала саркастично Соад. — А я жодного не зустрічала, щоб стріляв точно. Я звідси не рушу.

— Я змиваюсь. А ви можете залишатися тут хоч усю ніч, коли вам до вподоби.

Обережно вона перевернулася долілиць і поповзла вздовж дротяної огорожі. Через деякий час вона почула позад себе шарудіння. Вона озирнулася. Інші жінки повзли за нею.

Десь через півгодини вона зупинилася. Кулемет усе ще стріляв, та кулі вже більше не свистіли над їхніми головами. Вони вибралися з сектора його обстрілу.

На цей раз вона не стала ризикувати. Щоб леза кусачок не вилискували при світлі місяця, вона замазала їх брудом. По тому вона перевернулася горілиць і потяглася до дроту. Перекусити його виявилось важче, аніж вона уявляла, і тріск так гучно відлунювався в нічній тиші, та, здається, його вже ніхто не чув. За кілька хвилин вона прорізала собі дорогу через перший ряд. Крізь прохід вона проповзла до наступного ряду. Ще два, і вони будуть на відкритому просторі.

Незважаючи на прохолоду їй стало жарко. Сторожко вона приступила до роботи над другим рядом. На те, щоб прорізати вдвоє скручений дріт, пішло двадцять хвилин. Останній ряд був оповитий потрійним дротом, і поки вона пробилася через нього, минуло сорок хвилин.

Вона лежала горілиць, хапаючи ротом повітря, її руки та плечі аж гули від болю. Через хвилину вона зиркнула на Соад.

— Повземо аж до білих стовпців. Вони мусять бути звідси десь за двісті метрів. Після цього ми, вважай, переможеці.

— Гарзд,— відповіла Соад.

— Не забудьте пригинати голови,— сказала Лейла.

Вона перевернулася долілиць і поповзла вперед. Двісті метрів на животі здавалися тисячею миль.

Нарешті їй уже було видно білі стовпці, які стирчали з землі за кілька метрів перед нею. В цей самий час вона почула голоси — чоловічі голоси.

Лейла підняла руку долонею назад, щоб жінки затихли. Це буде ганьба, коли їх застукають зараз. Усі вони втиснулися в землю.

Голоси долинали зліва від неї. В місячній сйві їй було видно трьох вояків. Один з них кури́в сигарету, а двоє інших сиділи за кулеметом. З рук вояка вогненною дугою відлетів сірник і впав біля обличчя Лейли.

— А ті шльондри все ще там,— сказав вояк з сигаретою.

Один з них підвівся, став махати руками, щоб зігрітися.

— Хамідові доведеться гріти чимало остуджених шмоньок.

Вояк з сигаретою засміявся.

— Хай передасть кілька мені. Я допоможу йому їх розігріти.

— Хамід не віддає нічого,— сказав той, що сидів. — Він поводитьсь, мов паша в своєму гаремі.

Пролунав приглушений гудок. Вояк з сигаретою взяв радіотелефон. Лейлі нечутно було, про що він говорив по рації, та вона чула, що він сказав своїм товаришам, коли він поклав її.

— Це був перший пост. Вони застукали їх, а потім згубили. Гадають, що вони можуть просуватися в цьому напрямі.

— Та вони там наклали повні трусики,— сказав один із решти. — При місяці я бачу на півмилі. Там немає нікого.

— Все одно, розтуляй баньки ширше. Бо це ж буде ганьба, коли кілька дівчат підставлять нам під ніс осялчу сраку.

Лейла подумки посміхнулася. Це власне те, що вони і намагаються зробити. Вона потягнулася назад і постукала по плечі Соад. Це значило: «Ти чула?»

Соад кивнула, так само як і жінки позад неї. Вони всі чули.

Лейла широко махнула рукою. Вони зрозуміли. Вони поповзуть широким півколом, щоб вийти на кулеметне гніздо ззаду. Повільно, стримуючи дихання, вони рушили.

Минула майже година, поки вони забралися далеко за білі стовпчики й опинилися за кулеметом. Лейла дала сигнал.

З вереском жінки зірвалися за нею на приступ. Лаючись, вояки обернулися в їхній бік, та їм в очі дивилися цівки рушниць.

— Ви взяті в полон,— кинула Лейла.

Капрал раптом посміхнувся.

— Мабуть, що так,— визнав він.

Лейла впізнала його: це той, що кури́в сигарету. Не приховуючи нотки тріумфу в голосі, вона сказала:

— Може, ти тепер будеш думати по-іншому про жінок-вояків.

— Можливо,— кивнув капрал.

— А що ми тепер будемо робити? — спитала Соад.

— Не знаю,— сказала Лейла. — Гадаю, що ми мусимо зв'язатися з штабквартирою і повідомити, що ми взяли їх у полон. — Вона повернулася до капрала. — Дай мені твій радіотелефон.

Все ще посміхаючись, він подав його.

— Можна внести пропозицію?

— Коли до вподоби,— сказала Лейла діловим тоном.

— Ми ваші бранці, правда ж?

Лейла кивнула.

— А чому б вам нас не звалтувати, перш ніж рапортувати? Ми не будемо скаржитися.

Жінки загігикали. Лейла розсердилася. Арабські чоловіки являють собою найгірші зразки чоловічого шовінізму. Вона натиснула кнопку виклику на радіотелефоні. Та, перш ніж вона отримала відповідь, до них легкою ходою підійшли Хамід та Джаміля, так невимушено, ніби вони провели надвечірок у парку.

— Де ти в чорта був? — визвірилася вона на Хаміда:

— Ішов слідом за вами.

— А чому не допомагав нам?

Він знизав плечима.

— Навіщо? Ви все робили як слід.

Вона зиркнула на Джамілю. На пиці пухенької палестинки був блаженний вираз, і Лейла здогадувалася чому. Вона знов звернулася до Хаміда:

— А як ви пробралися крізь колючий дріт?

— Запросто,— мовив він, його лице розпливлося в широкій посмішці. — Ми прокопали для себе міленький рівчачок і протрахали по ньому собі дорогу.

Лейла спробувала надати своєму лицю суворості, та потім засміялася. У сирійського найманця було дивне почуття гумору, і це її розсмішило. Вона передала йому радіотелефон.

— Тримай, виходь на зв'язок,— сказала вона. — Може, ти зможеш умовити начальників, щоб вони прислали за нами вантажівку. Мабуть, усім нам не завадить скористатися гарячим душем.

Над душовими кабінами казарми підіймалася пара. Крізь плюскіт води долинав жіночий гамір.

У кожній душовій кабіні було по чотири лійки, якраз для чотирьох жінок. А оскільки було лише дві кабіни, то перед ними завжди стояла черга жінок, які чекали, поки відкриється душ. Тож Лейла воліла почекати, доки можна буде помитися під душем спокійно. Спершись ліктями на підвіконня, вона курила сигарету, прислухаючись до жіночих балачок.

Минуло майже три місяці відтоді, як вона попала в табір, і весь цей час, зранку і до ночі її муштрували. Якщо її тіло мало зайву вагу, то вона давно зсезла. Зараз тіло її було струнке, м'язи її стану та живота були тверді, її груди — мов два яблука. Її лискуче темне волосся, для зручності коротко підстрижене, коли вона приїхала сюди, тепер спало на плечі.

Кожного ранку, перед сніданком, дві години тривали фізична підготовка і муштра. Після сніданку проводилися практичні заняття: жінки освоювали зброю, вчилися нею користуватися та як доводити її до ладу. Вивчали вони також і гранати, освоїли пластикову вибухівку і методи виготовлення і пакування поштових бомб та застосування транзисторних таймерів. Після обіду відпрацьовували прийоми боротьби: як рукопашної, так і зі зброєю. А пізніше їм читали лекції про політику. Ідеологічна обробка вважалася важливою частиною програми, бо кожна з цих жінок мала стати пропагандистом нового порядку в арабському світі.

Згодом політичні лекції були замінені на уроки військової тактики, напіввійськову інфільтрацію та саботаж, партизанські дії та підривні акції.

А протягом останнього місяця всі вони тренувалися на полігоні. Все, чого вони навчилися, було випробуване. Лейла відчувала, що з кожним днем загартовується. Дедалі менше вона думала про себе як про жінку. Мета, для якої вона тренувалася, захоплювала її і ставала трибом життя. Власне, дякуючи їй та

іншим, таким як вона, прийде новий порядок. Якось вона згадала про матір та сестру. Вони були в Бейруті, все ще жили в тому старому світі — її сестра зі своїми дріб'язковими родинними та побутовими проблемами; її мати, все ще зла й ображена на батька за те, що він її кинув. Життя своє вона так і не зуміла влаштувати. На мить Лейла заплющила очі, згадавши той день на півдні Франції перед своїм від'їздом. Вона згадала свого батька та його синів, як вони каталися на водних лижах перед «Карлтоном». Її батько не змінився з тих пір, коли, майже дев'ять років тому, вона бачила його востаннє. Він залишився таким же високим та вродливим, повним сили та життєздатності. Якби він тільки розумів, якби він тільки знав, яку велику допомогу він міг би принести справі визволення арабів від імперіалізму Ізраїлю та Америки. Якби він тільки знав про нужду, страждання та пригнічення своїх братів, він би не стояв бездіяльно осторонь і не допустив би цього. Та це лише благі марення. Звичайно ж, він знає. Він мусить знати.

Йому просто байдуже. Багатство належало йому з народження, а єдиною його турботою було — примножувати його. Він любив розкіш та владу, що стелилися до його ніг за порухом його мізинця. І страшна правда в тому, що він не був єдиний. Шейхи, князі та королі, банкіри та багаті — були однакові. Араби і неараби. Вони дбали лише про себе. А коли вони й жертвували щось на загальну справу, то хіба що якийсь дріб'язок. У кожній арабській країні все ще мільйони селян жили на грані голоду, в той час як їхні правителі роз'їжджали в «кадилаках» з кондиціонерами, літали власними реактивними літаками, тримали палаци та вілли по всьому світі, а потім ще й велелюбно розп'якували про волю для свого народу.

Врешті-решт, це мало статися. Війна велася не тільки проти іноземців — це був лише перший крок. Наступним кроком і, можливо, найважливішим, буде війна проти власних пригноблювачів — людей, подібних до її батька, людей, які брали все і нічим не ділилися.

Душова кабіна звільнилася. Лейла перекинула свого пухнастого рушника через перегородку і ступила під струмінь душі. Тепло води розлилося по її тілу, мов заспокійливий бальзам. Вона відчувала, як розслаблюються її м'язи. Стала повільно намилувати себе, доторки пальців до шкіри давали їй чуттєве задоволення.

В цьому вона була схожа на батька. І знов вона уявила його на водних лижах, напружені м'язи урівноважували тягову силу линви, все його ество упивалося фізичним зусиллям майстерності і рівноваги.

Вона намилувала м'яке лобкове волосся; темні його завитушки покрилися білою піною. Потім вона випнула живіт, щоб струмені води билися прямо по ньому. По тілу пробігли кольки і хвиля тепла. Ніжно, майже автоматично, вона стала погладжувати себе. Зненацька для неї видіння батька на лижах і різкий порух стегон вперед викликали оргазм. Перш ніж вона змогла зупинитись, її тіло струсонув другий оргазм. Вона була ошелешена, відчула гнів, а потім і відразу до себе. Її занудило від того, що вона дозволила розгулятися своїй уяві. Вона рвучко закрутила гарячу воду і стояла, не ворухнувшись, під крижаним потоком, аж поки її шкіра не посиніла від холоду. Потім, прихопивши рушник, вийшла з кабіни.

Це якесь божевілля. Досі у неї ніколи не виникало подібних думок. Мабуть, дається взнаки голос крові. Стільки разів торочила про це її мати. Мовляв, вона, Лейла, подоба свого батька. Ним правило його тіло; його хіть і апетит ніколи не можна було вгамувати. Її мати багато їм розповідала про його походеньки. Він, мовляв, не той чоловік, який міг би задовольнитися однією порядною жінкою. «Погана кров»,— говорила її мати, і це звучало як пересторога.

Вона витерла себе і, обмотавшись рушником, пішла до казарми.

Соад, чиє ліжко було поруч її, була вже майже одягнена.

— Ти що робиш увечері?

— Нічого,— дістаючи халат, відповіла Лейла. — Я думала просто повалятися в ліжку та почитати.

Соад почала фарбувати уста.

— У мене побачення з Абдуллою і його приятелем. Чому б тобі не піти зі мною?

— Мені щось не хочеться.

Соад позирнула на неї.

— Ходімо. Тобі б не зашкодило трохи розвіятися.

Лейла не відповіла. Вона згадала Соад у перший день її приїзду. Вона прийшла сюди, щоб бути поруч зі своїм хлопцем і всім говорила, як вона не дочекається, щоб побути з ним разом. Та коли він тут не появився, вона пережила це спокійно. Вона сприйняла жіноче визволення всерйоз. У цій армії у жінок були рівні права, і дотепер перетрачалася з усім табором і анітрішечки цим не переймалася.

— В Каїрі це було б неможливо,— говорила вона і заходилася хрипким сміхом.

— Послухай-но,— продовжувала Соад. — Якщо ти підеш зі мною, я віддам тобі Абдуллу. Він найкращий трахальщик у таборі. А я займусь його приятелем.

Лейла поглянула на неї.

— Гадаю, що не треба.

— Для чого ти себе бережеш? — спитала Соад. — Навіть якщо ти не хочеш сама, це — твій невід'ємний обов'язок. Чи не говорила наша командувач, що нашим обов'язком є давати втіху й відраду нашим чоловікам? Я не можу уявити собі кращого сполучення обов'язку та задоволення, і все одночасно.

Лейла засміялася. Думка Соад працювала в одному напрямі.

— Ти справжнє диво,— сказала вона. — Та жоден з цих чоловіків мене не приваблює.

— Ніколи не знаєш, аж доки скуштуєш,— сказала Соад. — Чоловіки здатні дивувати. Найкращі коханці іноді виглядають нікчемно.

Лейла похитала головою.

На лиці Соад з'явився вкрай здивований вираз.

— Ти що — ще незаймана?

— Ні,— усміхнулася Лейла.

— Тоді ти закохалася,— сказала Соад упевнено.

— Ні.

— В такому разі я тебе не розумію,— здалася Соад.

Це була найправдивіша фраза, яку Соад сказала будь-коли. Та як вона могла змусити жінку зрозуміти, що існують речі важливіші, аніж секс.

Розділ восьмий

Рівно через десять хвилин після побудки дверей казарми несподівано розчинилися, і Хамід з порогу ревноу: «Струнко!»

Зчинилася метушня, жінки на різних ступенях одягання шикувалися перед своїми ліжками.

Хамід відступився вбік, і до казарми зайшла командир. Швидкий погляд темних очей відразу охопив усю казарму, потім вона вийшла на середину приміщення. Те, що деякі з жінок були напівголі, очевидно, її не обходило.

Перш ніж заговорити, вона витримала довгу паузу. Її голос звучав рівно, без будь-яких емоцій.

— Сьогодні — останній ваш день. Ваше навчання завершено. Наша робота зроблена. Цей табір буде закритий, і кожному з нас призначено роботу в інших місцях.

На хвилю вона замовкла. Жодна з жінок не поворухнулася, жодна не звела очей з її обличчя.

— Я пишаюся вами,— провадила вона.— Всіма вами. Були й такі, що дивилися на нас із презирством і насмішкою. Вони говорили, що жінки, особливо арабки, не можуть бути добрими вояками, що вони здатні лиш поратися на кухні, господарювати та доглядати за дітьми. Ми довели, що вони помилялися. Ви є члени «Аль-Ікхвану». Ви — рівні будь-якому солдатові наших армій. Ви пройшли такий же вишкіл, що й чоловіки, і досягли того ж, що і будь-який із них.

Жінки мовчали. Командир вела далі:

— У вашому розпорядженні рівно година, щоб спакувати свої особисті речі і приготуватися до відправки. З кожною із вас я матиму особисту розмову, під

час якої дам вам ваше наступне завдання. Це завдання не повинно, повторюю, не повинно обговорюватися поміж вами. Це ваше особисте завдання і цілком таємне. Будь-яке обговорення вашого особистого завдання буде розглядатися як зрада і буде каратися смертю, бо розголос таємних даних може стати причиною загибелі багатьох ваших товаришів по зброї.

Вона попрямувала до дверей, потім повернулася до них.

— Ан-наспр! Я вітаю вас. Хай Аллах збереже вас. — Вона чітко відсалютувала рукою.

— Ан-наспр! — вигукнули вони, відповідаючи на салют. — Ідбах аль-аду! — коли двері за нею зачинилися, приміщення наповнилося голосами.

— Наближаються якісь важливі події.

— Ми скінчили на місяць раніше, аніж передбачалося за програмою.

— Щось, мабуть, сталося.

Лейла взагалі нічого не говорила. Вона відчинила рундучок і почала витягати звідти одягу, яку вона носила перед приїздом сюди. Вона мовчки дбайливо склала копичкою на ліжку уніформу та спецодяг. Вона склала навіть ліфчики, труси, черевики, боти та панчохи.

Вона відкрила маленьку валізку, що привезла з собою, вийняла звідти сині джинси, що купила у Франції перед виїздом до табору, і одягла їх. І тільки тепер вона усвідомила, як змінилося її тіло. Джинси, що колись обтягували її, зараз були широкими в стані та сідницях. Навіть сорочка звисала охляп, тож вона підкотила рукава, бо, здавалося, вони стали довшими. Вона зав'язала сорочку на талії і взула легенькі сандалії. Впакувала гребінця, щітку і косметику. Потім ретельно перевірила рундучок. Він був порожній. Потім клацнула віком валізки.

Після всього вона сіла на ліжку і закурила сигарету. Інші жінки ще гадали, що взяти з собою, а що полишити. Соад звернулася до неї:

— Ти вбралася у свій одяг?

— Командир сказала — особисті речі,— кивнула вона. — Це все, що я маю.

— А як бути з уніформами? — спитала одна з гурту.

— Якби вони хотіли, щоб ми їх узяли з собою, сказали б.

— Гадаю, що Лейла має рацію,— сказала Соад. Вона повернулася до свого рундучка. — Мабуть, мені слід перевдягтися у свій звичайний одяг. — За мить вона розпачливо вигукнула: — Нічого не підходить. Все завелике.

— Це не так і погано,— засміялася Лейла. Вона вийняла з рота сигарету. — Уяви, скільки буде радощів, коли станеш купувати новий одяг.

Коли вона вийшла з будинку, над горами підіймалося сонце. Вранішнє повітря було свіже і прозоре. Вона глибоко вдихнула його.

— Готова? — почувся позаду голос Хаміда.

Вона обернулася. Він стояв, прихилившись до стіни, в губах стирчала постійна сигарета.

— Готова, як і завжди буду,— сказала вона.

Він дивився на неї, не кліпаючи.

— Ти не така, як інші, ти це знаєш.

Вона не відповіла.

— Тобі не потрібно було встрявати в це діло. Ти багата. Ти могла б мати все, чого б тільки забажала. — Очі найманця дивилися на неї захоплено.

— Чи ж би мала? Звідки ти знаєш, чого я хочу?

— Ти ж не віриш у всю оцю балаканину, правда? — засміявся він.— Я вже воював у трьох війнах. І кожного разу одне й те ж саме: гасла, вигуки, погрози, запевнення, що ми помстимося... Та коли починається стрілянина, всьому кінець. Вони повертаються і тікають. А політики продовжують свою справу.

— Можливо, настане час, коли все буде по-іншому,— сказала вона.

Він витяг з кишені ще одну сигарету і запалив її від недопалка попередньої.

— Як ти думаєш, що станеться, коли ми відвоюємо Палестину?

— Люди будуть вільними,— відповіла вона.

— Вільними від чого? Вільними голодувати, як решта з нас? При таких грошах, які пливуть зараз до арабських країн, люди все ще голодують.

— Це теж зміниться.

— Чи ти гадаєш, що Хуссейн, нафтові шейхи, навіть твій батько та його князь добровільно поділяться з масами тим, що мають? Зараз вони змушені принаймні щось робити. А коли ми переможемо і на них не буде ніякого тиску, що тоді? Хто їх примусить ділитися? Ні, вони стануть лиш багатшими.

— Люди матимуть змогу замінити їх іншими.

Хамід гірко всміхнувся.

— Мені прикро, що ця робота завершилася. Це була добряча робота. Тепер вимушений шукати іншу.

— Що ти маєш на увазі? — спитала вона. — Що, у них немає для тебе іншого призначення?

— Призначення? — засміявся він. — Я — професіонал. Мені платять. За цю роботу — тисячу ліванських фунтів у місяць. Я не знаю іншого місця, де я зміг би заробити такі гроші. За сто п'ятдесят у місяць я мушу рвати пупа,— додав він. — Я волю «Братство». Воно більше платить. Здається, що у них завжди достатньо грошей, щоб кинути їх туди-сюди.

— Ти не віриш у нашу справу? — спитала вона.

— Певно, що вірю,— відповів він. — Я просто не вірю нашим вождям. Їх так багато і кожен зайнятий тим, що, видряпуючись нагору, набиває власні кишені.

— Не може бути, щоб усі вони були такі.

Він поблажливо посміхнувся.

— Ти — ще молода. Навчисься.

— Що сталося? — спитала вона. — З чого раптові зміни в планах?

Він знизав плечима.

— Не знаю. Наказ прийшов учора ввечері і командир, здається, спантеличена в такій же мірі, як і всі ми. Вона не спала всю ніч, клопочучись, щоб усе було готове.

— Вона — незвичайна жінка, чи не так?

Хамід кивнув.

— Якби вона була чоловіком, можливо, у мене було б більше довіри до наших вождів. — Він насмішкувато поглянув на неї. — А ти знаєш, ти мені щось винна.

— Я — винна? — спитала вона здивовано. — Що?

Він тицьнув на казарму позаду.

— Там, у взводі,— чотирнадцять дівчат. Ти — єдина, яку я не трахнув.

Вона засміялася.

— Мені прикро.

— Тобі має бути прикро,— сказав він напівсерйозно. — Тринадцять — нещаслива цифра. Може скоїтись щось погане.

— Не думаю,— всміхнулася вона. — Дивись на це з іншого боку: у тебе є до чого прагнути.

Він оскалився.

— По руках. Якщо ми коли-небудь зустрінемося, байдуже де, ми це зробимо.

Вона простягла руку.

— Згода.

Вони потисли руки. Він заглянув їй у вічі.

— Ти знаєш, а ти непоганий вояк, як для дівчини.

— Дякую,— сказала вона.

Він поглянув на годинника.

— Гадаєш, вони вже готові?

— Мусять бути,— сказала вона. — Речей у них не так багато.

Він кинув на землю сигарету, повернувся і відчинив двері казарми.

— Ну, дівчатка,— гаркнув він своїм командирським голосом. — Бігом марш!

Минуло майже дві години, відколи їх запустили в штаб-квартиру загону. Поки вони чекали, табір розбирали на їхніх очах. Чоловіки переносили з казарм на вантажні автомашини все: ліжка, одяг, зброю. Табір став схожим на містечко-привид. У відчинені вікна та двері вриався пісок пустелі, намагаючись відібрати своє.

Жінки стояли біля штабу, спостерігаючи, як виїжджали одна за одною навантажені автомашини. Будинок штабу мав бути розібраний останнім. Коли їх впустили, звідти вже виносили меблі.

За алфавітом Лейлу мали викликати першою. Вона зачинила за собою двері, ступила до столу командира і хвацько відсалютувала.

— Аль Фей за вашим наказом з'явилася,— в синіх джинсах це виглядало не так доречно, як в уніформі.

Командир утомлено відповіла на салют.

— Вільно. Ан-наسر,— кинула вона і заглянула в аркуш паперу, що лежав перед нею на столі. — Аль Фей, це твоє прізвище?

— Так, пані,— уперше Лейла подумала про неї як про жінку. Командувач була зморена.

— Ти мусиш повернутися в дім матері, в Бейрут,— сказала вона. — Там з тобою зв'яжуться і дадуть нове завдання.

— Це все, пані? Більше нічого?

— Поки що — це все. Та не хвилюйся, ми про тебе не забудемо.

— Та як я довідаюсь? Чи немає якогось кодового слова чи чогось іншого, щоб я була певна, що...

Командир перебила.

— Коли виклик прийде, ти дізнаєшся,— сказала вона. — Твоє теперішнє завдання — дістатися додому і чекати. Не зв'язуйся ні з якими політичними групами, хоч якими прихильниками нашої справи вони себе видаватимуть, і навіть не наближайся до них. Про свої погляди і плани нікому анічирк. Живи звичайним сімейним життям своєї родини. Ти розумієш?

— Так, пані.

Командир на мить зупинила на ній свій погляд. Здавалось, хотіла сказати ще щось, та стрималася.

— Щастя тобі,— сказала вона. — Можеш іти.

Лейла відсалютувала, хвацько повернулася кругом і вийшла з кімнати. Вона пішла по коридору штабу. Інші жінки кидали на неї зацікавлені погляди, та вона мовчала.

Надворі стояла вантажна машина. Хамід жестом показав на неї.

— Твій лімузин чекає на тебе.

Лейла кивнула, мовчки видряпалася в кузов і сіла на одну із лавок. Не минуло й півгодини як вантажівка була заповнена.

Стояла напружена тиша. Раптово вони стали чужі одна одній, пов'язані наказами і перелякані тим, що можуть необачно виказати якусь таємницю.

Напруженість розрядила Соад.

— А знаєте,— мовила вона своєю хрипкою єгипетською говіркою,— я справді буду нудьгувати за цим місцем. Було не так вже і погано, тут мене трахали краще, аніж будь-де раніше.

Це їх розсмішило і всі відразу загомоніли. Було стільки пригод, про які вони будуть згадувати і сміятися з них: сутички, помилки, ба навіть труднощі. Пройшло ще з півгодини, та вантажівка не рухалася.

— На кого ми чекаємо? — гукнула до Хаміда одна із жінок.

— Командира,— відповів він. — Вона з'явиться за хвилину.

Він мав рацію. Через мить вона з'явилася на порозі дверей, що були за його спиною. Жінки замовкли, здивовані погляди були спрямовані на неї. Кожна з них бачила її без уніформи вперше в житті. Вовняний гарнітур французького покою сидів на ній охляп. Жакет був закороткий, спідниця задовга. Рубці на її панчохах були скривлені, її хода була незграбна, бо, щоб здаватися вищою, вона взула черевики на високих підборах. Командирська аура, що її мала в уніформі, якимсь чином зникла. Навіть її обличчя виглядало одутлим і мало нерішучий вираз.

«Коли б вона була трохи огряднішою,— подумала Лейла,— то на вигляд не набагато б відрізнялася від моєї матері чи будь-якої іншої жінки в моїй родині».

Хамід відчинив дверцята, і вона сіла в кабіні вантажівки поруч з водієм. Він оббіг машину, скочив у кузов і сів серед жінок.

— Гайда! — крикнув він водієві.

Коли вони виїхали на дорогу і прилаштувалися позаду інших вантажівок, з казарм виносили останні меблі. За хвилину за ними виїхала остання вантажівка і просигналіла: пора рушати. Передня вантажівка рушила, і незабаром усі вони покотили шляхом до узбережжя.

Коли вони повернули, об'їжджаючи гору з південного боку, перед їхніми очима востаннє постав табір. Він був спорожнілий і минулий, немов учорашній день. І знову жінки замовкли. Жартів уже не було чути. Кожна заглибилася у свої думки. Не минуло й години, коли позаду, там, де лишився табір, загриміли вибухи. За хвилину вони почули гуркіт літаків, і раптово бойові машини промчали над їхніми головами. Передня вантажівка вибухнула полум'ям.

Хамід, який сидів на задній лавці кузова, враз підхопився.

— Ізраїльські винищувачі! — закричав він водієві. — З'їжджай з дороги!

Та в ревінні і галасі водій його не почув і замість того, щоб повернути, натиснув на газ і вривався у вантажівку попереду. В той же самий час над вервечкою автомашин низько пролетів ще один реактивний літак. У повітрі знову задзижчали кулі. Вони попали ще в одну вантажівку, і та вибухнула. Жінки верещали, намагаючись перелізти через задній борт.

— Через бокові! — несамовито кричав Хамід. — Ховайтеся в кюветах!

Лейла рухалася напівсвідомо. Вона гепнулася на землю, перекотилася, поповзла на узбіччя і кинулася стрімголов у кювет.

З ревінням на них падав ще один реактивний літак. Цього разу вона побачила вогненні сліди, полишені його ракетами. Знялися клубки диму. По всій очевидності, вибухнули ще кілька вантажівок.

— Чому ми не відстрілюємося? — почувала вона чийсь вигук.

— Чим? — крикнув хтось у відповідь. — Вся зброя складена у вантажівках!

Ще якась жінка стрибнула в канаву і впала поруч з нею. Лейла чула, як та схлипувала. Вона не підвела голови, щоб глянути на неї. Бойовий захід робив ще один літак.

Цього разу ракета влучила у вантажівку, на якій їхала вона. Машина розірвалася на тисячі уламків, і повітря наповнили болісні зойки. Навкруг неї падало шмаття понівеченого металу та людських тіл. Вона ще глибше заривалася в канаву, намагаючись втиснутися в смердючу багнюку. У неї було одне бажання: уникнути смерті, яку несли ці летючі потвори.

Літаки ще раз проревіли над головами, за ними лишився тільки пронизливий свист їхніх турбін, а ракети ще раз розпанахали колону машин. Відлетіли вони так само зненацька, як і появилися, забираючись високо в небо і прямуючи на захід. Сонячні промені осяювали помальовані синьою фарбою зірки на їхніх фюзеляжах.

На мить запанувала тиша, а потім залунали болісні крики: стогони, зойки, благання помочі. Повільно Лейла підвела голову з канави.

На дорозі метушилося кілька чоловік. Вона повернулася поглянути на жінку, яка стрибнула в кювет і впала поруч з нею. То була Соад.

— Соад,— шепнула вона. — З тобою все гаразд?

Єгиптянка повільно повернула до неї голову.

— Здається, я поранена,— сказала вона на диво тихим голосом.

— Давай я тобі допоможу,— сказала Лейла, сунучись до неї.

— Дякую,— прошепотіла Соад.

Вона спробувала підвести голову, але голова важко впала на землю. Через рот і ніс забулькав потік крові, заливаючи під нею землю, а потім її очі розширилися і стали непорушні.

Лейла дивилася на неї. Ще ніколи в житті на її очах ніхто не вмирав, та їй було ясно, що Соад — мертва. Холодні дрижаки пробігли по тілу Лейли. Зусиллям волі вона відірвала погляд і звелася на рівні.

Насилу тримаючись на ногах, вона вибралася з канави. Земля була вкрита уламками. Перед нею лежала відірвана рука. В світлі сонця на одному з пальців засяяв перстень з діамантом. Вона відштовхнула її ногою і пішла до вантажівки.

Від неї залишилося тільки покручене дерево та залізничка, а навкруги були розкидані понівечені і скалічені тіла. Вона довго тупо дивилася на них, а потім

обійшла автомашину спереду. Тіло командира наполовину лежало на водіїві, наполовину стирчало з відчинених дверцят. Її спідниця непристойно задралася на її огрядних стегнах.

Краєм ока Лейла помітила якийсь рух. Один з вояків знайшов її руку і стягував з пальця перстень. Коли перстень опинився в його руці, він уважно оглянув діамант і поклав до своєї кишені. Відчувши на собі її погляд, підняв очі.

Вона дивилася на нього мовчки.

— Мертвим уже не потрібно нічого,— сказав він, дурнувато всміхнувся і зайшов за машину.

До її горла підкотилася нудота, вона в три погібелі зігнулася від болю, почала блювати і випльовувати блювотину на шлях. Вона відчувала, що втрачає свідомість і падає, коли її плечі обхопили сильні руки.

— Заспокойся,— сказав Хамід. — Заспокойся.

Її шлунок спорожнів, вона відчувала слабкість, тіло її тремтіло. Вона обернулася до нього і уткнулася обличчям у його плече.

— Чому? — ридала вона. — Навіщо вони з нами таке зробили? Ми ж ніколи нічим перед ними не завинили.

— Це війна,— сказав Хамід.

Вона заглянула йому в лице. На його щоці була розмазана кров.

— Вони знали про наближення рейду, ось чому вони вивозили нас.

Хамід нічого не сказав у відповідь.

— Значить, це була тупість,— кинула вона сердито. — Як можна було вишикувати всі оті вантажівки на дорозі вервечкою? Як можна було підставити їм таку ціль?

Хамід поглянув на неї без абиякого виразу.

— Оце для цього ми навчались? Щоб нас перестріляли мов ягнят?

— Коли ми послухаємо увечері радіо, все буде виглядати інакше,— сказав він.

— За моїм прогнозом, ми героїчно збили, як мінімум, шість ізраїльських реактивних літаків.

— Про що ти говориш? — ошелешено спитала вона. — Ти з глузду з'їхав? Ми не зробили жодного пострілу.

Він продовжував тихим голосом:

— Це правда. Але є сто мільйонів арабів, які тут не були і цього не бачили.

— Євреї. То — тварюки. Ми були беззахисні, а вони взяли й напали на нас.

— Вчора, згідно з радіоповідомленням, ми отримали велику перемогу,— сказав він. — У Тель-Авіві був підірваний шкільний автобус, загинуло тридцять дітей. Гадаю, що в такий-от спосіб вони показали, що те їм не припало до вподоби.

— «Братство» має рацію,— сказала вона. — Єдиний спосіб зупинити їх — знищити їх.

Якусь мить він мовчки дивився на неї, потім сягнув до кишені, витяг сигарету і запалив. Випустив дим через ніздрі.

— Гайда, мала, ходімо звідси. Тут нам робити немає чого, а перед нами ще довга дорога.

— Може, ми залишимося, допоможемо їх поховати?

Він кивнув назад. Вона повернулася і побачила, як чоловіки порпалися в потрощених машинах.

— На разі вони зайняті пошуками того, що попаде їм під руки. Пізніше вони понабивають один одному пики, щоб утримати те, що кожен знайшов. Опісля їм доведеться битися тільки за тебе, бо ти єдина жінка, яка лишилася живою.

Вона безмовно дивилася на нього широко відкритими очима.

— Я думаю, що твого бажання дати втіху та ласку за один раз не вистачить на двадцятьох чи тридцятьох наших побратимів.

— А ти впевнений, що вони не будуть переслідувати нас?

Він ураз нагнувся і підібрав щось із землі біля своїх ніг. Уперше вона помітила, що у нього автоматична гвинтівка, а за поясом заткнутий пістолет.

— Ти передбачав це?

Він знизав плечима.

— Я сказав тобі, що я — професіонал. Зброя лежала у мене під лавкою, і я схопив її, перед тим як вистрибнути з вантажівки. Окрім того, у мене було пердчуття. І чи не говорив я тобі, що тринадцять — цифра нещаслива?

Розділ дев'ятий

Бейдр спостерігав за Джорданою з протилежного кінця зали. Він був вдоволений. Він зробив вірний вибір. Вона була тією противагою, яка йому потрібна. Зараз вона зичила на добраніч Гатчінсонам. Вона справила враження на дружин і, без сумніву, це вплинуло на його стосунки з працівниками банку. Тепер вони в одному запрягу.

Звичайно, значною допомогою стала його пропозиція по розподілу зиску. П'ятнадцять відсотків зиску, які мають бути розподілені поміж співробітниками, пропорційно до числа акцій, якими вони володіють, він віддавав з легким серцем. Усіх людей об'єднувала одна спільна риса — жадоба.

До нього підійшов Джо Гатчінсон.

— Я радий, що ми змогли зібратися разом,— сказав він своїм гучним каліфорнійським голосом. — Приємно було довідатися, що чоловік, з яким працюєш, має такі ж самі погляди, як і ти.

— Я теж задоволений, мій друже,— сказав Бейдр.

— Дівчатка теж непогано порозумілися,— мовив Гатчінсон, оглядаючись на свою дружину. — Ваша хазяечка запросила Доллі в гості на південь Франції наступного літа.

— Добре,— посміхнувся Бейдр. — Ви теж приїжджайте. Ми зможемо там гарно провести час.

Каліфорнієць підморгнув і оскалився.

— Я чув про французьких рибочок,— сказав він. — Це правда, що на пляжах вони ходять без верхньої половини купальника?

— На деяких.

— Ручуся головою, приїду. Під час війни до Європи я так і не дійшов. У Північній Африці мене збили зенітки, і з дівчат я бачив тільки повій-чучмечок. Жоден поважаючий себе чоловік не доторкнувся б до них. Або вони були по шию в трипері, або у них, десь там у завулку, стояв чорножопий, готовий всадити в тебе ножаку.

Гатчінсон явно не усвідомлював, що говорить про одну з арабських країн. У його мозку не виникало зв'язку між тубільцями Північної Африки та чоловіком, що стояв перед ним.

— Війна — то були скрутні часи,— сказав Бейдр.

— У вашій родині хто-небудь воював?

— По-справжньому — ні. Наша країна маленька, і я гадаю, що нікому й на думку не спало завойовувати її. — Він не обмовився про те, що князь Фейяд підписав угоду, яка передбачала, що в разі перемоги Німеччини на нього покладається відповідальність за видобуток нафти на Близькому Сході.

— Як ви гадаєте? — спитав Гатчінсон. — Чи буде ще одна війна на Близькому Сході?

Бейдр глянув прямо йому в вічі.

— Ви можете це вгадати з таким же успіхом, як і я.

— Ну, якщо вже щось і станеться,— сказав Гатчінсон,— я думаю, що ви дасте їм бубни. Настав час, щоб хтось поставив цих євреїв на місце.

— У нас не густо євреїв-клієнтів, правда ж? — спитав Бейдр.

— Ні, сер,— з ентузіазмом підтвердив Гатчінсон. — Ми їх просто не заохочуємо, ось чому.

— Чи не думаєте ви, що ми зірвали розробку «Ранчо «Дель Соль» з саме цієї причини? — спитав Бейдр. — Тому, що деякі підрядчики були євреями?

— Вірогідно, це і було причиною,— сказав швидко Гатчінсон. — Вони хотіли мати справу з єврейськими банками в Лос-Анджелесі.

— Цікаво. Хтось мені говорив, що нам збили ціну. Л.-А. дав їм гроші по собівартості, а ми хотіли на півтора відсотка більше.

— Євреї зробили це навмисне, щоб підкосити нас,— сказав Гатчінсон.

— Наступного разу підкосите їх ви. Я хочу, щоб наш банк був конкурентоспроможним. Це єдиний спосіб вийти на великі справи.

— Навіть на справи з євреями?

Голос Бейдра пролунав сухо:

— Не збивайте себе з пантелику. Ми говоримо тільки про долари. Про долари Сполучених Штатів. Та угода могла б через два роки принести нам якнайменше два мільйони. Якби ми скинули піввідсотка — це все-таки було б півтора мільйона. А я не хотів би, щоб такі гроші пропливали мимо наших рук.

— Але ж євреї все одно підкосили б нас.

— Можливо,— сказав Бейдр. — Але нам треба буде пам'ятати, що відтепер ми будемо кредиторами, які надають рівні можливості для всіх.

— Гарзд,— сказав Гатчінсон. — Як скаже шеф, так і буде.

— Між іншим,— продовжував Бейдр. — Та остання цифра, яку ви називали мені по «Місту Розваг», все ще актуальна?

— Дванадцять мільйонів, так. Япоші нагвинтили ціну.

— Притримайте на цій сумі.

— Але ж зачекайте. У нас таких вільних грошей немає,— запротестував Гатчінсон.

— Я сказав, дайте згоду, а не заплатіть. Думаю, що під кінець цього тижня у нас буде партнер.

— Згода нам коштуватиме десь біля десяти відсотків: мільйон двісті тисяч. Коли партнер не знайдеться, ми втратимо їх. На це піде наш річний зиск. Ревізорам це до смаку не припаде.

— Я ризикну. В найгіршому разі, я внесу свої власні гроші. — А якщо все буде гарзд, ні йому, ні банкові не доведеться давати жодного пенса. Шість мільйонів викладуть японці, а ще шість поступлять із його близькосхідної групи, яку в змозі фінансувати Нью-Йоркський банк, і він влаштує це трьома способами. Банк візьме пайку з грошей та з маржі, він візьме свою частку з акцій у японському консорціумі і ще в нього була маржа в близькосхідній групі. Здається, у грошей є дивна здатність: годувати себе і рости.

Нарешті Гатчінсони пішли. Джордана повернулася до зали. Вона знесилено плюхнулася на стілець.

— О Господи,— проказала вона. — Не можу в це повірити.

— У що ти не ймеш віри? — всміхнувся він.

— Що існують ще в світі люди, подібні до цих. Я гадала, що дотепер вони всі щезли. Я пам'ятаю їх ще з мого дитинства.

— З часом ти усвідомиш, що люди в дійсності не міняються.

— Гадаю, що міняються. Ти змінився. Змінилась я.

Він подивився їй в очі.

— Не обов'язково на краше, правда ж?

— Це залежить від того, як ти почувашся. Я не думаю, що зможу повернутися до такого трибу життя. Так, як і ти — повернутися додому і залишитися там.

Він мовчав. Частково вона мала рацію. Повернутися додому і жити так, як його батько, для нього було неможливим. У світі так багато діється.

— Я б побалувалася самокруткою,— сказала вона, підіймаючи на нього очі. — Чи є у Джабіра отой його гашиш?

— Я впевнений, що є,— сказав він, ляскаючи в долоні.

З суміжної кімнати з'явився Джабір.

— Слухаю, хазяїне?

Бейдр щось сказав скоромовкою по-арабському. За мить Джабір повернувся зі срібним портсигаром. Він відкрив його і простягнув Джордані. Сигарети були чудово скручені, заклеєні з обох кінців. Вона обережно взяла одну. Він повернувся і простягнув портсигар Бейдру, він теж узяв одну. Джабір поклав портсигар на столик для кави перед Джорданою і запалив сірника. Він тримав язичок полум'я на належній відстані, таким чином, щоб тільки кінчик полум'я досягав сигарети і вона не нагрівалася. Таким же чином він запалив сигарету Бейдра.

— Дякую,— мовила Джордана.

— Це честь для мене, господине,— промовив Джабір, зробив уклін і тихо вийшов із зали.

Джордана втягнула дим глибоко в легені і відчула його заспокійливу дію.

— Пречудово,— сказала вона. — Здається, ніхто не вміє обробити його так, як Джабір.

— Коноплю вирощує його сім'я на своїй маленькій фермі, недалеко від того місця, де народився мій батько. Араби називають оцю річ перепусткою в країну мрій.

— Вони мають рацію,— раптом засміялася Джордана. — Ти знаєш, я вже млію. Моя втома зникла.

— Моя теж,— Бейдр сів на стілець навпроти неї, поклав сигарету в попільничку, подався вперед і взяв її за руку. — Що б тобі хотілося зробити?

Вона глянула йому в вічі. Раптом очі її наповнилися слізьми.

— Я б хотіла повернутися назад,— сказала вона,— назад до того часу, коли ми зустрілися вперше, і почати все заново.

Мить він мовчав, а потім заговорив:

— Я теж,— сказав він тихо. — Та ми не можемо.

Вона дивилася на нього широко розплющеними очима, по щоках текли сльози. Потім закрила обличчя руками.

— Бейдре, Бейдре,— вигукнула вона. — Що з нами сталося? Що було не так? Ми були тоді такі закохані.

Він пригорнув її голову до своїх грудей, сумно вдивляючись у якусь далеку далечину. Його голос прозвучав в її вухах тихим громом.

— Я не знаю,— сказав він замислено, пригадуючи, яка вона була гарна, коли він побачив її уперше.

Він згадав холодне і біле сліпуче світло, що відбивалося від снігу, і білі будинки навколо трибун, зведених для гостей, запрошених на інаугурацію. То був січень 1961 року. Наймогутніша країна світу урочисто вводила на посаду глави держави свого нового президента, молодика по імені Джон Ф. Кеннеді.

Шість місяців тому на Близькому Сході ніхто навіть не знав імені молодика. Потім, негадано, він став кандидатом від демократичної партії. А зараз на його столі лежала телеграма від князя: «Яка політика Кеннеді щодо Близького Сходу?»

Його відповідь була стисла: «Проїзраїльська. Більше нічого не відомо».

Телефонна розмова наступного дня була теж стисла. Князь телефонував йому особисто: «Знайди можливість вкласти у виборчу кампанію Ніксона один мільйон доларів».

— Це буде не так легко,— відповів він. — У Сполучених Штатах правила про вклади в кампанію — особливі.

Князь насмішливо кахикнув.

— Політики кругом однакові. Я впевнений, що ти знайдеш спосіб. Містер Ніксон, містер Ейзенхауер повелися дуже до нас прихильно, коли в п'ятдесят шостому британці та французи хотіли захопити Суец. Ми мусимо принаймні показати, що ми вдячні.

— Я потурбуюсь про це,— відповів Бейдр. — Та, з вашого дозволу, я пропоную зробити символічний внесок у кампанію Кеннеді про всяк випадок.

— Навіщо? — спитав князь. — Ти вважаєш, що у нього є шанс?

— Згідно з опитами населення — ні, та це — Америка. Ніхто не може бути певним.

— Покладаюсь у цьому на тебе,— сказав князь. — Я починаю думати, що ти більше американець, аніж араб.

Бейдр засміявся.

— Американці так не думають.

— Як там твоя дружина та дочки? — спитав князь.

— Вони почувають себе добре,— відповів він. — Я розмовляв з ними вчора увечері. Вони зараз у Бейруті.

— Тобі б краще приїхати додому,— сказав князь.— Я все ще чекаю на спадкоємця, якого ти мені обіцяв. Мені б хотілося побачити його, доки ще не пізно. Я аж ніяк не молодію.

— Аллах збереже вас,— сказав Бейдр. — Ви проживете ще цілу вічність.

— Сподіваюся, що в раю. — В слухавці, мов шелест, пролунав сміх князя. — Тільки не на цій землі.

Бейдр задумливо поклав слухавку. Князь ніколи нічого не говорив навмання. Цікаво знати, чи він чув, що після народин останньої дівчинки Маріам більше не може завагітніти. Але коли б він чув, то не спитав би про наступника.

Він наполіг би на тому, щоб Бейдр розлучився і одружився на іншій. За мусульманським звичаєм, бездітність була поважною причиною для розлучення. Проте Бейдру цього не хотілося. І не тому, що він кохав Маріам. Цього між ними ніколи не було, і чим довше тривало їхнє подружнє життя, тим менше, як видавалося, вони мали спільного. Вона була така провінційна; вона щиро незлюбила Європу та Америку. По-справжньому вона була щаслива лише тоді, коли була в своєму рідному оточенні, у світі, який вона розуміла. В цьому крилася справжня біда, думав Бейдр. Вона була арабка надто великою мірою. І перспектива шлюбу з іншою арабкою його не приваблювала.

Можливо, князь і мав рацію. Можливо, в значній мірі він, Бейдр, справді був американцем. Бо він справді віддавав перевагу західним жінкам, а не своїм. Вони були в гушті життя, у них був стиль, вигляд, розкутість, чого не було в арабок.

Бейдр знайшов спосіб зробити внески. Обидва. У нього було багато друзів серед ділових людей в обох партіях. Символічний внесок оплатився, і князь отримав окреме запрошення від комітету, що відав церемонією інаугурації. Князь запрошення відхилив, посилаючись на поганий стан здоров'я, а своїм особливим представником на церемонії призначив Бейдра.

Бейдр сидів досить близько від інаугуральної трибуни — у секторі для представників зарубіжних країн. Хоч під протокольним фракком, жилеткою кольору сірої перлини та штаньми на ньому була білизна з підігрівом, на пронизливому вітрі йому було незатишно. Циліндр, натягнутий на голову, щоб його не здуло поривом вітру, не дуже захищав її від холоду.

Він оглянувся круг себе. Деякі з присутніх дипломатів, зі своїми дружинами, підготувалися до okazji краще, ніж він. Вони були старшого віку і, вірогідно, були в таких обставинах уже не вперше. Він помітив, як вони прикладалися до невеличких срібних баклажок, а ще вони прихопили багатенько термосів.

Він подивився на годинник. Була майже четверть по дванадцятій. Затримка. Церемонія мала початися в полудень. Він сів у кишеню, хотів витягти темні окуляри. Від яскравого сонця і сліпучого снігу у нього заболіли очі, та він передумав. Ніхто з присутніх окулярів не одягав. Публіка на трибунах заворушилася. Він підвів очі, пролунали оплески. На трибуну сховався обраний Президент. Він ішов твердими кроками, вітер куйовдив його волосся, і він виглядав дуже юним і вразливим. Здавалося, він не зважає на холоднечу. На трибуні без капелюха та пальта був лише він.

За мить виступив священик і проголосив благословення. Його голос звучав гугняво і монотонно, подібно голосам усіх священиків будь-якої віри, та молодий Президент стояв непорушно, пальці рук стиснуті, голова — шанобливо схилена. «Аллах би не наполягав на такій довгій молитві в таку холодну погоду», — подумав Бейдр.

Коли священик скінчив, підвели іншого чоловіка. Він був старий, сивоволосий, а його обличчя, здавалося, було витесане з того ж граніту, що і будівля за його спиною. Бейдр почув, як навкруг нього зашепотілися. Це був Роберт Фрост, один з великих американських поетів.

Старий чоловік заговорив. У зимовому повітрі з вуст злітала пара. Бейдр не міг розрізнити слова. За хвилину він замовк. Сталася заминка. Вперед виступив чоловік і затинив пюпітр капелюхом. Очевидно, старого засліпило сонце і він не міг прочитати аркуша, що лежав перед ним. По трибунах знов пронісся шепіт. Чоловік, що тримав капелюха, був Ліндон Джонсон, майбутній віце-президент. Старий щось сказав йому, новообраний віце-президент відступив на крок назад, і старий почав читати вірш по пам'яті. Його голос відлунювався через систему підсилювання, та Бейдр перестав слухати. На платформі, в третьому ряду, за президентом, він уздрів дівчину.

Вона видавалася високою, та він не міг сказати напевно. Трибуна була скомпонована з ярусів таким чином, щоб усім було видно і всіх було видно. Вона була простоволоса. Довге рівне пряме волосся облямовувало обличчя золотавою засмагою. Її сині очі сяяли над високими вилицями, які прямими лініями спадали до майже прямокутного підборіддя. Вона слухала поета, злегка розтуливши уста, за якими виднілися рівні білі зуби. Коли поет закінчив читати, вона злегка усміхнулася, потім засміялася і захоплено заплескала в долоні. Бейдр чомусь подумав, що вона — каліфорнійка.

Потім Президент складав присягу. Сама церемонія, здавалося, тривала лиш одну мить, після чого він повернувся до пюпітра, щоб виголосити промову. Бейдр слухав уважно.

Прозвучало одне речення, яке змусило Бейдра подумати, що Президент, можливо, читав Коран. Здавалося, що воно взяте зі Святої Книги. «Ввічливість — не ознака слабкості, а щирість завжди треба доводити».

Коли Президент скінчив промову, Бейдр пошукав поглядом дівчину, та її вже не було. Він намагався знайти її в натовпі людей, які зійшли з трибуни, та її ніде не було видно.

Коли після обіду він відпочивав у номері свого готелю, її обличчя все ще стояло перед його очима. Декілька разів він продивився репортажі по телевізору про інаугураційну церемонію в надії побачити її хоч краєм ока, та кут охопту камери був завжди не такий як треба.

Лишався єдиний шанс. На письмовому столі Бейдра лежали запрошення на чотири інаугураційні бали, на кожному з них обіцялася поява Президента. Вона мусить бути на одному з них, подумав він. Та, на якому? Ось у чому заковка.

Відповідь була проста. Він відвідає всі. Якщо Президент може це зробити, то він також.

Розділ десятий

Бейдр міг пробути на кожному балу не більше години. Всі бали були майже однакові: суцільний натовп і багато галасу, танцювальні майданчики забиті людьми, одні були тверезі, інші напідпитку, одні балакали, інші просто швендяли. Їх об'єднувало те, що вони — демократи і раді знов бути в сонячному світлі після восьми років темряви. З часом Бейдр почав дивуватися, чи в країні зосталося хоч трохи республіканців.

Він прибув на перший бал якраз після того, як Президент поїхав на другий. Він уважно обшарив очима приміщення. До того він ніколи не усвідомлював, як багато у Вашингтоні блондинок, та жодна з них не була тією, яку він шукав. Він підійшов до бару і замовив келих шампанського.

До нього підійшов якийсь чолові'яга і цапнув його за руку.

— Ти його бачив? — збуджено запитав він.

— Кого? — спитав Бейдр.

— Президента, кого ж ще, — відповів ображеним голосом чоловік. — Про кого б ще я питав.

— Я бачив його, — посміхнувся Бейдр.

— Величина, правда ж? — чоловік усміхнувся і відійшов, не чекаючи відповіді.

Бейдр відставив свій келих і вирішив поїхати на наступний бал. Добре було, що їхати недалеко, бо вулиці все ще покриті ожеледицею. Доки він добирався, Президент знову приїхав і від'їхав. Бейдр обстежив приміщення і, не побачивши дівчини, навіть не залишився на келиха.

На третій бал він попав у розпалі танців. По периметру майданчика скупчилися люди, намагаючись щось роздивитися крізь натовп танцюючих.

Бейдр проштотхався вперед. Він поплескав по плечу якогось чоловіка, що стояв спереду.

— Що там діється?

— Президент танцює з якоюсь дівчиною, — відповів чоловік, не озираючись. З протилежного боку майданчика блимали фотоблискавки. Бейдр став про-

биратися в тому напрямі. Коли він проштовхувався, то почув, як одна жінка говорила невдоволеним голосом:

— Чому він не танцює з Джекі?

Він почув обурений голос її чоловіка:

— Він змушений робити такі речі, Мері. Це політика.

— Тоді чому це завжди повинна бути вродлива дівчина? — заперечила його дружина. — Я не бачила, щоб він танцював з однією з нас, хто так тяжко працював на його кампанію.

Бейдр був на краю майданчика. Фотографи та кінооператори лізли один перед одного, щоб сфотографувати Президента. На мить вони його притисли до колони, та він таки спромігся повз них прослизнути. Навкруг Президента та його партнерші був невеликий вільний простір. Інші танцюристи по суті не рухалися, вони просто човгали ногами і не зводили очей з Президента. Бейдр став і собі роздивлятися його. Президент танцював з його дівчиною.

До серця підступило занудливе почуття гіркоти. Те, як ці двоє сміялися та розмовляли, свідчило, що вони, напевно, знають одне одного досить добре. Надії на те, що можна знайти кого-небудь, кого б вони обоє знали, щоб та особа їх познайомила, згасли. Не дуже-то попросиш Президента Сполучених Штатів познайомити тебе з дівчиною. Окрім того, він теж чув певні балачки про Президента. Здається, з жінками він поводився по-чоловічому.

Доки він спостерігав, музика скінчилася. Відразу їх оточили юрми людей. Фотографи продовжували знімати. Затим Президент повернувся до дівчини і, всміхаючись, щось їй сказав. Вона кивнула, потім Президент повернувся і пішов. Натовп потягся за ним, і наступну мить дівчина стояла майже одна.

Він набрав повні легені повітря і підійшов до неї.

— Даруйте, міс?

Зблизька вона була навіть ще прекрасніша, ніж здалеку.

— Слухаю? — мовила вона ввічливо. У неї був низький голос, з ледь помітним західним акцентом.

— Що ви відчували, танцюючи з Президентом Сполучених Штатів?

— Дивне запитання.

— Як вас звать?

— Ви журналіст?

— Ні,— відповів він. — Ви добре знаєте Президента?

— Чи не забагато запитань від чоловіка, який стверджує, що він не журналіст.

Він посміхнувся.

— Гадаю, що так. Та я не можу вигадати жодного іншого способу, щоб втримати вас біля себе.

Вперше вона глянула просто в вічі.

— Я можу,— сказала вона. — Чому б вам не запросити мене до танцю?

Розділ одинадцятий

Її звали Джордана Мейсон, народилася вона і виросла в Сан-Франциско. В одному він мав рацію: вона була каліфорнійка. Батьки її розлучилися, ще коли вона була маленькою. Відтоді вони позаводили нові сім'ї, та відносини між ними залишилися добрими. Джордана підтримувала стосунки зі своїм батьком, незважаючи на те що жила вона у матері. Їй виповнилося дев'ятнадцять років, вона була студенткою посеред останнього курсу Берклівського університету, стала одним із організаторів руху студентів «За Кеннеді», що і спричинило її запрошення на інаугурацію.

Вона впала в око кандидатові ще на мітингу в Сан-Франциско. Його уповноважені по зв'язках із пресою приділили велику увагу фотографуванню його зустрічі із студентами, там він і пообіцяв їй, що коли переможе, то вона отримає запрошення.

Вона не була настільки наївна, щоб повірити в те, що він запам'ятає обіцяне. Вона була впевнена, що його думки снують навколо важливіших питань. Тому, коли одного ранку з поштою прийшло запрошення, вона здивувалася.

Вона збуджено гукнула матері:

— Чи ж це — не прекрасно?

Мати поставилася до цього стримано. В сім'ї всі були запеклими республіканцями.

— Сподіваюся, тобі дадуть супровідницю,— сказала її мати.

— Мамо,— сказала Джордана. — Це пік 1960-го, а не 1900-го. Я доросла дівчина. Я в змозі подбати про себе сама.

— Я впевнена, що ти в змозі це зробити, доню,— спокійно відповіла її мати. — Та чи забезпечили вони тебе пристойним житлом? І хто заплатить за твій авіаквиток?

— Очевидно, про всі ці речі я повинна подбати сама. Запрошення дійсне тільки на інаугурацію. А в ньому говориться, що мені буде забезпечене місце на одній трибуні з Президентом.

— І все ж таки, мені це не подобається,— пирхнула її мати. — Я вважаю, що тобі краще обговорити цю справу з твоїм батьком.

Вона зателефонувала своєму батькові до його контори в адміністративному центрі. Він також був не в захопленні, але розумів, як багато це для неї значило. Він застеріг її, що у Кеннеді не дуже висока репутація, а проте, висловив упевненість, що вона може дати собі раду сама. Але тепер, коли він, Кеннеді, став Президентом, то, певна річ, буде триматися в рамках пристойності. Батько згодився купити їй квиток, але хотів, щоб вона спитала матір, чи немає у неї знайомих, у яких вона могла б зупинитися. Готелі у Вашингтоні, як усім відомо, стали кублами розпусти, які кишіли всілякими політиками з південних штатів і чорношкірими, а також іноземцями, які намагалися щось там у столиці проштовхнути. Зрештою виявилось, що всі їхні друзі — республіканці і що Джордані краще зупинитися в якомусь готелі, ніж хтось із них довідається, що один з їхньої сім'ї перемайнув на бік демократів.

Про все це Бейдр довідався під час першого танцю. Коли музика спинилася, Бейдр повів її, шукаючи вільного столика, де б їм можна було сісти і погмоніти. Знайшли вони його в невеличкій кімнатці, відокремленій від бального приміщення. Кругом снували кельнери, ошаліло намагаючись виконати замовлення, що надходили з усіх боків.

Бейдр розв'язав проблему швидко. Він спіймав погляд старшого кельнера, помахавши рукою, в якій був затиснутий десятидоларовий банкнот. За мить на їхньому столі з'явилася пляшка «Дон Периньону».

— Це ж дуже дороге шампанське,— сказала Джордана. — Ви впевнені, що воно вам по кишені?

— Гадаю, що так,— ухильно відповів Бейдр. Він підняв свій келих. — За найвродливішу дівчину у Вашингтоні.

— Звідки ви знаєте? — засміялася вона. — Ви їх усіх не бачили.

— Я набачився їх достатньо.

Вона скуштувала вино.

— Яке чудове. Кажуть, що шампанські вина з Каліфорнії такі ж добрі, як і французькі, та вони не такі, як оце.

— Каліфорнійські шампанські вина непогані.

— Б'юсь об заклад, що ви ніколи не пили жодного з них,— закинула вона.

Він засміявся.

— Я навчався в Гарварді, а потім кілька років ще й у Стенфорді.

— А чим ви займаєтеся?

— Я бізнесмен.

Вона поглянула на нього з сумнівом.

— Ви здаєтеся замолодим для бізнесу.

— В наш час вік великої ваги не має,— відказав він. — Кеннеді — сорок три роки, і він — Президент.

— Вам немає сорока трьох,— кинула вона. — Скільки вам років?

— Я дорослий у достатній мірі,— сказав він, наповнюючи келихи. — Коли ви плануєте рушати додому?

— Завтра вранці.

— Не треба. Тепер, після того як я доклав стільки зусиль, щоб розшукати вас, ви не можете зникнути так швидко.

Вона засміялася.

— В понеділок мені треба бути на заняттях,— на її лиці з'явився спантеличений вираз. — Що ви маєте на увазі під «доклав стільки зусиль, щоб розшукати мене»?

— Сьогодні вдень я побачив вас на церемонії інаугурації. Ви так глибоко запали в мою пам'ять, що я вирішив почергово відвідувати всі бали до тих пір, аж доки знайду вас. Я був упевнений, що ви будете на одному з них.

— Чесно?

Він мовчки кивнув.

Вона опустила очі на свій келих.

— Я мушу повернутися.

— Але ж не завтра,— сказав він. — До того, як ви маєте повернутися, ще буде субота й неділя.

— Мені тут холодно. Я ще так не мерзла ніколи в житті. У мене немає одягу на таку погоду.

— Цю проблему ми можемо розв'язати. Сьогодні ж увечері ми можемо полетіти до Акапулько. Там тепло.

— А що, так пізно є рейс? — спитала вона.

— Рейси є завжди.

— Збожеволіти можна,— сказала вона, посміхаючись. — Окрім того, я не впевнена, що зможу вилетіти звідти до Сан-Франциско. Ви ж знаєте ці мексиканські авіалінії.

— Я гарантую,— сказав він твердо. — Що ви на це скажете?

Вона скептично глянула нього.

— Не знаю. Я не впевнена.

— В чому?

— Навіщо ви це робите? Ви мене навіть не знаєте.

— Це — один із способів пізнати вас краще.

Вона глянула йому в вічі.

— Що ви з цього отримуєте?

Він спокійно витримав її погляд.

— Задоволення спілкуватися з вами.

— Це — все? Нічого більше?

— Чи цього не достатньо? — засміявся він. — Я не сексуальний маніяк, якщо це те, про що ви думаєте. Вам абсолютно немає чого боятися.

— Але ж я навіть не знаю вашого імені.

— Це ми можемо поправити,— він витяг зі свого гаманця візитку і простягнув їй.

Вона розглянула її.

— Бейдр Аль Фей. «СБКРІ Інк., 70, Уолл-стрит, Нью-Йорк»,— прочитала вона вголос. — «СБКРІ» — що це означає?

— Це назва моєї фірми,— сказав він. — “Спілка близькосхідних компаньйонів по розбудові та інвестиціях”.

— Ви — не американець?

— Ні, а ви гадали, що я — американець?

— Я думала, що ви єврей,— сказала вона.

— Чому?

— Не знаю. Гадаю, що з вашої зовнішності.

— Багато людей роблять таку саму помилку,— сказав він благодушно. — Я — араб.

Вона помовчала, потім знову заглянула в візитку.

— Там щось не так? — швидко спитав він.

— Ні, я просто думала, от і все,— вона підвела на нього очі. — Я ніколи не робила нічого подібного.

— В житті усе завжди робиться в перший раз.

— Можна мені подумати і повідомити вас зранку?

— Звичайно, можете. Та шкода пропускати цілий сонячний день.

Вона знову завагалася.

— А ви це серйозно? За цим нічого не криється?

— Навіть тіні немає.

Вона піднесла келих до уст і спорожнила його.

— Моя кімната нагорі, в цьому готелі. Я підіймуся і зберу свої речі. За п'ятнадцять хвилин я буду готова.

— Добре,— сказав він, помахом руки вимагаючи розрахунок. — За цей час я встигну зателефонувати в справах і домовитися про авіарейс. Ми можемо забрати мої речі по дорозі до летовища.

Коли лімузин повільно пробирався до летовища, знову пішов сніг. Джабір мовчки сидів поруч з водієм, курячи сигарету.

— А ми не запізнимося на рейс? — спитала вона.

— Ні в якому разі,— відказав Бейдр.

— Як ви гадаєте, політ не затримається через погоду?

— Я літав у значно гіршу погоду.

Коли вони зайшли в аеропорт, зали були майже безлюдні. Джабір та водій несли за ними валізи.

— Я не бачу пасажирів,— сказала вона, коли вони підходили до виходу на посадку. — Ви впевнені, що літак там є?

— Літак там є,— посміхнувся він.

І тільки тоді, коли вони вже були на трапі, підіймаючись в «Лір Джет», вона усвідомила, що вони заходять у приватний літак. Вона затрималась на верхній сходинці і глянула на нього.

Він заспокійливо кивнув головою.

Стюард чекав на вході.

— Добрий вечір, пані. Добрий вечір, містере Аль Фей. — Він повернувся до Джордани. — З вашої ласки, дозвольте мені показати ваше місце.

Він підвів Джордану до зручного відкидного фотелю і взяв у неї пальто. Потім він перехилився і застібнув ремінь безпеки.

— Вам зручно, пані?

— Так, дякую.

— Дякую вам, пані,— сказав він і відійшов.

Бейдр сів поруч з нею і защепнув свій ремінь безпеки. За хвилину стюард повернувся з пляшкою «Дон Периньйону» і двома келихами. По кивку Бейдра він наповнив обидва келихи і знов пішов.

Бейдр підняв свій келих.

— Широ вітаю вас на борту «Зорі Сходу».

— Ви не сказали мені, що ми летітимемо вашим літаком,— сказала вона.

— А ви мене не питали. Ви спитали лише, чи я впевнений, що буде рейс.

Вона відпила ковток шампанського.

— Смачне. Знаєте, дівчину можна спокусити такими речами.

— Я можу придумати й більші спокуси,— посміхнувся Бейдр.

Літак виїхав на злітну смугу. Вона мимоволі схопилася за його руку.

— При зльоті я завжди нервуюся.

Ніжно тримаючи її за руку, він посміхався.

— Немає потреби тривожитися. У мене на борту два дуже вмілі пілоти.

Крізь ілюмінатор вона подивилася на снігопад.

— Їм майже нічого не видно.

— А їм і не треба бачити,— сказав він. — Цю роботу виконує радар і бортові авіаприлади.

Реактивні двигуни запрацювали, і за хвилину вони вже були в повітрі. Коли літак злетів над снігом і хмарами, в усіяному зірками небі, вона повернула голову і побачила, що її рука все ще лежить у його руці. Вона підвела на нього очі.

— Ви — дивна людина,— сказала вона тихо. — Ви робите так часто?

— Ні,— відповів він. — Для мене це теж уперше.

Вона ще раз мовчки сьорбнула шампанського.

— Чому я? — спитала вона.

У нього були очі такої сині, як нічне небо.

— Здається, я закохався у вас тієї самої миті, коли вас побачив.

Знову підійшов стюард, наповнив їхні келихи і зник. Вона смакувала вино і раптом засміялася. Він подивився на неї здивовано.

— Мені привиділася чудернацька картина,— сказала вона.

— Розкажіть яка.

— У всіх кінофільмах, що я бачила, з пустелі виїжджає шейх, кидає дівчину на свого білого огиря і мчить галопом у ніч. Чи не робите ви зараз щось подібне?

— Сподіваюся, що так,— посміхнувся він. — Розумієте, я хочу з вами одружитися.

Розділ дванадцятий

Їм випало жити разом три роки, до того як вони побралися. І це сталося лише після народження їхнього першого сина Мухаммеда.

Протягом трьох літ вони були нерозлучні. Хоч у який закуток світу він мандрував, вона їхала з ним. Окрім тих випадків, коли він повертався на Близький Схід. Туди вона не бажала.

— Доки не поберемося — ні,— повторювала вона. — Я не хочу, щоб на мене там дивилися, як на наложницю.

— Ми можемо побратися,— говорив він. — За мусульманським законом мені дозволяється мати чотирьох дружин.

— Чудово,— сказала вона саркастично. — Одружуйся ще з трьома арабськими дівчатами.

— Справа не в тому, Джордано,— відмовив він. — Я не хочу одружитися більше ні з ким. Я хочу мати за дружину тільки тебе.

— Тоді бери розлучення.

— Ні.

— Чому ні? — спитала вона. — Її ти не кохаєш. Ти ніколи не бачишся з нею. А розлучення для мусульманина взяти просто, чи не так? Ти сам про це говорив.

— Ми були одружені за велінням князя. Щоб розлучитися, я повинен отримати його дозвіл, а задля одруження з невірною він його мені не дасть.

— Бейдре, я кохаю тебе,— сказала вона. — І я хочу бути твоєю дружиною. Але твоєю єдиною дружиною. Ти це розумієш? Отак мене виховали. Одною-єдиною дружиною.

Він посміхнувся.

— По суті, це зовсім не важливо. Важливо те, як ти це сприймаєш.

— Тоді гаразд,— сказала вона рішуче. — Ось так я це сприймаю. Змінювати я не маю наміру.

Він не відповів. Врешті, він не дуже і поривався одружуватися знову. Не тому, що були інші жінки. З того часу як він зустрівся з нею, їх було дуже мало. І то тільки в тих рідкісних випадках, коли їм випадало бути нарізно. Коли вони були разом, він ніколи не відчував потреби в іншій жінці.

Спочатку її батьки були обурені її поведінкою. І тільки тоді, коли Бейдр відкрив значні рахунки з комісійними на ім'я її вітчима, вони стали з ним спілкуватися. Після цього, коли батьки приїздили в Сан-Франциско, вони інколи запрошували їх на вечерю. Та ці вечері завжди були обмежені лише сімейним колом. Ніхто не мав бажання визнавати, що Джордана живе в гріху, а ще до того й з арабом.

Бейдр купив на півдні Франції віллу, і вони проводили там стільки часу влітку, скільки могли. Джордана вивчала французьку мову і стала вправно говорити по-французькому. Рив'єру вона любила. Там було весело і жваво, і люди з'їжджалися туди, щоб добре провести час. А місцевому люду було зовсім байдуже до твого приватного життя. Аби тільки у тебе були гроші і ти міг тішитися радощами життя.

Взимку вони жили в Нью-Йорку, а відпочивали в Акапулько, де він купив будинок, в якому вони провели свої перші вихідні. Часом вони ходили на ліжах, та оскільки він не любляв холод, намовити його на це вона могла не дуже часто. Кожні три місяці Бейдр повертався на два тижні додому. Поки його не було, Джордана приїжджала до Сан-Франциско і гостювала у батьків. Та завжди, коли наставали два тижні, вона з готовністю зустрічала його в Нью-

Йорку чи Лондоні, Парижі чи Женеві, чи будь-якому іншому місці, де він мусив бути у своїх справах.

Проте одного разу, коли він прибув у їхню нью-йоркську резиденцію, вона там не чекала, щоб привітати його.

— Чи була звістка від мадам? — спитав він старшого лакея, який прийняв у дверях його пальто та капелюха.

— Ні, сер,— відповів той. — Наскільки мені відомо, мадам і досі в Сан-Франциско.

Він чекав на її приїзд весь день і, нарешті, після вечері зателефонував додому її матері в Сан-Франциско. На телефонний дзвінок відповіла Джордана.

— Люба, я починаю тривожитися,— сказав він. — Коли ти приїдеш додому?

— Я не приїду,— відповіла вона стомленим голосом.

— Що ти маєш на увазі під «не приїду»? — в його голосі звучало збентеження.

— Те, що сказала. Мені вже двадцять один рік, і я маю щось робити зі своїм життям. Я не повернусь.

— Але ж я кохаю тебе.

— Цього недостатньо,— сказала вона. — Я стомилася жити інкогніто. Гадаю, що два роки — достатньо для будь-якої дівчини. Мені вже час дорослішати.

— У тебе хтось є?

— Ні. Ти це знаєш краще мене. Окрім тебе, у мене нікого не було.

— Тоді що?

— Ти можеш повірити в те, що я стомилася жити так, як ми живемо? Стомилася прикидатися місіс Аль Фей, не будучи нею,— вона заплакала.

— Джордано.

— Не намагайся умовити мене, Бейдре. Я не така, як арабки, ти ж знаєш. У мене своя голова на плечах.

— Я не намагаюся умовити. Я просто хочу, щоб ти обміркувала все ще раз.

— Я все обміркувала, Бейдре. Я не повернуся.

Він відчував, як у ньому наростає гнів.

— Тоді не чекай, щоб я бігав за тобою,— сказав він. — Я це вже раз зробив.

— Всього кращого, Бейдре.

Слухавка в його руці замовкла. Він поглянув на неї, а потім сердито хрюснув нею. Кілька хвилин він тупо дивився в простір, потім підняв слухавку і зателефонував знову.

На цей раз відповіла її мати.

— Вибачте, чи можна поговорити з Джорданою? — спитав він.

— Вона побігла до своєї кімнати,— сказала її мати. — Я її покличу.

Бейдр чекав, аж доки мати не повернулася до телефону.

— Вона сказала, що не хоче розмовляти з вами.

— Місіс Мейсон, я не розумію, що твориться. Що сталося з нею?

— Це цілком нормально, Бейдре,— спокійно мовила вона. — Вагітні дівчата завжди дуже дражливі.

— Вагітна? — скрикнув він. — Вона вагітна?

— Авжеж,— відповіла пані Мейсон. — Вона вам не сказала?

Через сім місяців він стояв біля її лікарняного ліжка. В руках вона тримала його сина.

— Він схожий на тебе як дві краплі води,— промовила вона сором'язливо. — І такі ж сині очі.

Він згадав, що якось сказав його батько: «У всіх новонароджених очі сині».

— Ми назвемо його Мухаммадом.

— Джоном,— сказала вона. — Як мого батька.

— Мухаммедом,— повторив він. — Як Пророка. — Він глянув на неї зверху вниз. — А тепер ти вийдеш за мене заміж?

Вона витримала його погляд.

— А ти розлучишся спочатку?

— Невірна не може стати моєю єдиною дружиною,— сказав він. — Ти приймеш віру?

— Так,— мовила вона.

Він підхопив дитя і притис його до себе. Немовля почало кричати. Він поглянув на Джордану з гордою усмішкою батька.

— Наш син буде князем,— сказав він.

Коли Бейдр зайшов до покою, старий князь підвів на нього очі. Він махнув рукою, і юнак, що сидів у його ногах, устав і вийшов з кімнати.

— Як справи, сину мій? — спитав старий чоловік.

— Я приніс вам новину про спадкоємця трону, ваша величність,— мовив він.

— У мене — син. З вашого дозволу, я назову його Мухаммедом.

Старий хитро подивився на нього.

— Дитина від невірної коханки не може претендувати на трон Пророка.

— Я одружуся з цією жінкою,— сказав Бейдр.

— А вона прийме віру?

— Вона це вже зробила,— відповів Бейдр. — І вона вже знає Святий Коран краще за мене.

— Тоді я дозволяю тобі одружитися з цією жінкою.

— Я прошу ще однієї милості у вашої величності.

— Якої?

— Негоже, щоб спадкоємець трону походив від другої в домі дружини. Прошу вашого дозволу спочатку розлучитися.

— Мусять бути причини,— сказав князь. — Кораном заборонено розлучення через примху чи пиху.

— Причини є,— відповів Бейдр. — Моя перша дружина безплідна з часу народження її останньої доньки.

— Я чув такі балачки. Це правда?

— Так, ваша величність.

Князь зітхнув.

— Тоді дозвіл даємо. Та рішення мусить бути справедливим і згідно із Святим Письмом.

— Воно буде більше ніж справедливим.

— Коли ти одружишся з цією жінкою, я б хотів, щоб ти представив її і її си-
на перед мої очі.

— Я зроблю так, як ви забажаєте, ваша величність.

— Усе залежить від волі Аллаха,— проказав старий. — Коли твій син досягне десятирічного віку, він наречеться моїм спадкоємцем. — Він нахилився, Бейдр поцілував його руку і піднявся. — Іди з миром, сину мій.

На їхньому весіллі Джордана потішила і здивувала його та його батьків, розмовляючи з ними арабською мовою. Потайки від нього вона найняла репетиторів і пройшла інтенсивний курс, тож зараз вона добре говорила по-арабському, але з чарівним американським акцентом, який надавав її мові майже музичності. Бейдр згадав, як його мати та сестри були просто в захваті від її волосся, як вони торкалися його, майже глядячи, захоплюючись його м'якістю та кольором золотистої пряжі. Він також згадав, який гордий був його батько, коли тримав у руках свого першого внука.

— Мій маленький князю,— промовив тихо Самір.

Після весільної церемонії вони рушили на прощу до Мекки, не через пустелю на верблюді, як то робили його батько та мати, а на реактивному літаку «Лір Джет», який подолав відстань за кілька годин, а не за кілька днів.

Вони стояли на спокійному тихому майдані поруч, одягнені в білі вільні хітони, подібно іншим прочанам, і, коли пролунав заклик до молитви, кожен розпростерся на землі перед Каабою — святим домом Аллаха.

Опісля, в літаку, по дорозі в гості до князя, він повернувся до неї, говорячи по-арабському: «Тепер ти справді — мусульманка».

— Я стала нею відтоді, як ми вперше зустрілися,— сказала вона. — Я просто цього не знала.

Він узяв її за руку.

— Я кохаю тебе, моя дружино.

Згідно з арабською традицією, вона піднесла його руку до своїх уст і поцілувала.

— І я кохаю тебе, мій повелителю.

— Якщо твій син має стати моїм спадкоємцем,— сказав старий князь,— ти збудуєш свій дім поруч з моїм, щоб я бачив, як він росте і розвивається.

Бейдр помітив переляк в очах, що виднілися над традиційною чадрою Джордани, яку вона одягала на офіційні зустрічі.

Він похитав головою, подаючи знак, щоб вона мовчала.

— Ви будете жити в будинку,— продовжував князь,— за стінами палацу, які відгородять вас від зла.

— Але ж моя робота, ваша світлість,— запротестував Бейдр. — Більшість часу я мушу бути в від'їзді.

Князь усміхнувся.

— В такому разі ти влаштуєш все таким чином, щоб приїжджати додому частіше. Для чоловіка бути занадто довго далеко від сім'ї — недобре.

Тієї ночі, в своїх покоях, Джордана говорила йому:

— Невже він серйозно? Тут мені немає чого робити. Я збожеволю.

— Це триватиме недовго. Деякий час ми вимушені будемо його улещувати, а потім я скажу йому, що потребую твоєї допомоги по роботі і він зрозуміє.

— Я не зроблю цього! — вигукнула вона. — Я — не арабка, якою можна пошукати, як рабинею!

Його голос прозвучав холодно. Це була риса вдачі Бейдра, якої вона раніше не знала.

— Ти — дружина мусульманина,— сказав він,— і ти зробиш так, як тобі звеліли!

Можливо, власне тоді взаємини між ними почали змінюватися. Бейдр був вірний своєму слову. Та минуло шість місяців, перш ніж він зумів переконати князя в тому, що їм треба влаштувати домівку в іншому місці. До того часу шкода була вже заподіяна. Для них обох.

Між ними і їхнім коханням виросла невидима перешкода, і хоч вони намагалися зламати її, зробити цього так і не змогли.

Розділ тринадцятий

Джордані не спалося. Широко розплющеними очима вона вдивлялася в темінь, прислухаючись до його тихого глибокого дихання, яке долидало з протилежного боку королівського розміру ліжка. Нічого не змінилося. Навіть Джабірова штучка мрій не могла звести їх разом.

До того як вони побралися, їхній секс був сповнений теплоти та радісних нижніх відчуттів, незважаючи на те що деяких способів любові він не допускав. Він вицілював її груди, її живіт, та оральним сексом не займався. Багаторазово вона намагалася підвести його до цього, та хоча він і мав насолоду з того, що вона брала його устами, але ніколи не допускав, щоб вона займала домінуюче положення і могла контролювати їхні рухи. Не висловлюючи того словами, він дав їй зрозуміти, що речі, на які вона хотіла його наразити, були нижче його гідності як чоловіка. Чоловік ніколи не повинен потакати жінці.

Та все ж те суттєвої ролі не грало. Він був чудовим коханцем. Та невдовзі після їхнього одруження вона помітила зміни. Секс став майже машинальним. Він входив у неї майже без підготовки і швидко спорожнявся. Спочатку вона пояснювала це тим, що його виснажує робота. Князь ставив перед ним усе нові й нові завдання. Сфера його діяльності розповсюджувалася на всі країни західного світу, а його організація ставала дедалі складнішою. Поступово Бейдр зібрав когорту молодих людей, що, як і він, були близькосхідного походження і мали досвід роботи на Заході. Члени цієї когорти постійно проживали в країнах, які вони найкраще знали, і їхня робота полягала в тому, щоб вони стежили за його інвестиціями кожен день. Та Бейдр і сам мандрував від одного свого бюро до іншого, щоб приймати остаточні рішення і направляти розмаїті зусилля в одне зискове річище.

Щоб розтягувати зашморг часу, «Лір Джет» змінився на «Таємницю Двадцять», потім на «Супер Каравеллу» і нарешті — на «Боїнг-707 Інтерконтиненталь». Тепер він міг покривати далекі відстані без вимушених зупинок, та навіть таким чином через його подорожі їхні розлуки ставали дедалі тривалішими. Завжди було ще одне місце, де він мав неодмінно бути, ще одна непередбачена заковика, розв'язати яку міг тільки він. Їхнє традиційне літо у Франції опинялося на узбіччі, і все частіше їхня величезна яхта, яку вони купили для спільного відпочинку, сиротливо теліпалася на хвилях затоки.

Здавалося, що невдовзі після народження Саміра, їхнього другого сина, їхні любовні ігри припинилися зовсім. Якось уночі, коли вона в своєму розпалі дотягнулася до нього, він узяв її руку і поклав між ними зверху простирадла. Голос його був холодний.

— Дружині робити починання — непристойно.

Вжалена відмовою, вона розплакалася, а потім розлютилася. Ввімкнула світло, сіла в ліжку і дістала сигарету. Вона повільно запалила її і глибоко затягнулася, намагаючись вгамувати себе.

— В чому справа, Бейдре? Чи я вже для тебе більше нічого не важу?

Він не відповів.

— Чи є хтось інший?

Він розплющив очі і, не моргаючи, суворо подивився на неї.

— Немає.

— Тоді в чому ж справа?

Хвилину він мовчав, потім устав з ліжка.

— Я втомився,— сказав він. — Я хочу спати.

Вона подивилася йому прямо в вічі.

— А я хочу трахатися,— грубо сказала вона. — Чи в цьому є щось погане?

— Достатньо того, що ти поводишся як повія,— відповів він. — Тобі не випадає говорити таким чином.

— Тобі б та ще й не знати,— сказала вона ущипливо. — Ти з ними проводиш багато часу.

Його лице потемніло від гніву.

— Те, чим займаюся я,— не твоя турбота.

— Я твоя дружина, а ти не живеш зі мною місяцями. То що ти маєш на увазі, говорячи, що це не моя турбота?

— Коритися волі чоловіка — то є обов'язок дружини.

— Вийшовши за тебе заміж, я не стала другорядною людиною,— кинула вона. — У мене є права і почуття теж.

— Ти забула, що говорить в Корані,— сказав він. — Ти — моя дружина, моя власність, і ти мусиш мати тільки ті права та почуття, які я тобі дозволю.

Вона дивилася на нього широко розплющеними очима.

— Тоді я прошу тебе дати мені розлучення. Я не хочу жити подібним чином.

— Я відкидаю твоє прохання,— сказав він. — Ти будеш жити так, як я тобі повелю.

— Це не середньовіччя,— сказала вона. — Якби ми жили на Близькому Сході, ти міг би замкнути мене в гаремі. Завтра я полечу додому і подам на розлучення.

Його погляд блиснув крижаним холодом.

— Якщо ти це зробиш,— сказав він тихо,— то вже ніколи не побачиш дітей.

Ти знаєш, що в мене є така влада.

Голос її затремтів від болю і урази.

— Ти не можеш зробити нічого подібного!

— Я можу і зроблю,— ствердив він рішуче.

Очі їй заслали сльози, говорити вона не могла. Якусь мить він дивився на неї і коли заговорив, у голосі його співчуття не було.

— Ніякого розлучення не буде. На карту поставлено так багато. Я не бажаю, щоб зведення мого сина на трон було зіпсоване скандалом. Тільки не після того, як я приніс таку жертву, щоб він міг отримати таку можливість.

Вона скептично подивилася на нього.

— Яку ти приніс жертву?

— Я зламав свою гордість і попросив дозволу одружитися на невірній, попри

всі поради, які мені давали. А всі говорили, щоб я не робив цього кроку. Але я хотів для свого сина трон. Його пообіцяли.

— Але ж я прийняла віру, хіба ні? — вигукнула вона.

— Устами, та не серцем. Якби ти прийняла її воістину, ти б знала своє місце і не піддавала б мої дії сумніву.

Від розпачу вона закрила лице руками.

— О Господи! — простогнала вона.

— До якого Господа ти звертаєшся? — спитав він жорстким голосом. — Свого чи мого?

Вона опустила руки і глянула на нього.

— Немає Бога, окрім Аллаха.

— Доверши фразу.

Якусь мить вона мовчала, потім її погляд впав.

— А Магомет — Пророк його,— прошепотіла вона.

Він глибоко зітхнув і рушив до дверей.

— Пам'ятай це.

— Бейдре! — її оклик затримав його. — Що ти хочеш, щоб я робила?

Не кліпаючи, він суворо подивився на неї.

— Я дарую тобі волю робити все, що тобі заманеться, доки ми одружені, проте існують два застереження. Перше — це розсудливість. Ти не повинна допускати чогось такого, що б зганьбило наш дім. Для всього світу наше подружнє життя має залишитися таким, яким воно було завжди.

— А друге?

— Уникай євреїв, цього я не потерплю.

Мить вона мовчала, потім кивнула:

— Буде так, як ти бажаєш.

Він вийшов до суміжної кімнати, лишивши за собою двері прочиненими. За хвилину він повернувся, тримаючи пальцями жовту металеву коробочку. Він причинив за собою двері, підійшов до підніжжя ліжка і глянув на неї зверху вниз. Потім відкрив коробочку і поклав її на нічний столик біля ліжка. В жовтому переплетінні вона побачила ампули.

— Ти знаєш, я не люблю амлінітрату.

— Мені не обходить, що ти любиш, а що — ні,— грубо мовив він. — Ти поводишся і розмовляєш як повія. Тож з тобою і будуть поводитися як з такою.

Він розстебнув верхні гудзики піжами і зняв її, потім смикнув за мотузку шальварів. Вони впали на підлогу, і він просто з них виступив.

— Скидай нічну сорочку,— наказав він.

Вона не поворухнулася.

Він рвучко нахилився, схопив за пелену сорочки і зірвав її з неї.

Її груди оголилися, і він цапонував за одну.

— Це те, чого ти хотіла? — спитав він.

Вона не відповідала.

Він стиснув ще міцніше. Від болю їй перехопило подих. На мить вона глянула йому в вічі, потім її затуманений погляд ковзнув по його руці. Він тримав швидко твердіючий фалос, напрямлений на неї.

— Це те, чого ти хотіла?

— Бейдре,— вигукнула вона.

Він рвучко встромив його їй до рота. Вона задихнулася і закашлялася. А в його голосі звучало глузування.

— То це не те, чого ти хочеш, безбожна повіє? — він відвів її лице від нього і заглянув їй у очі. — Може, це тобі більше сподобається.

Він швидко розпластав її на ліжку і прожогом глибоко загнав у неї три пальці. Це сталося так швидко і неочікувано, що з її уст зірвався стогін болю. Він став швидко рухати пальцями туди-сюди, а вільною рукою потягся до коробочки з ампулами.

Коли він зламав ампулу у неї під носом, вона відчула, як у її мізку стався вибух. Її серце так калатало, ніби прагнуло вирватися з грудей, і, незважаючи на це, вона відчула, як її тіло пронизали конвульсії оргазму.

Враз він вийняв пальці і перевернув її на ліжку долілиць.

— Спинайся на руки та на коліна, мов безбожна сучка, якою ти є! — наказав він.

Вона не могла поворухнутися.

Він лягнув її долонею по сідниці. Вона скрикнула. Знову і знову його рука ляскала по її тілу. Вона почала звиватися і стогнати. Це було якесь божевілля: «Я божеволію, — подумала вона. — Таке мені подобатися не може». — Та тепло, яке розливалось по її крижах, стало приносити їй задоволення.

— По-собачому, бабо! — наказав він.

— Так, так, — простогнала вона, зводячися на коліна та високо підіймаючи свої сідниці. Коли вона звелася на лікті, її груди звисали до самого ліжка. Вона відчула, як він прилаштувався ззаду неї, і озирнулася, щоб глянути на нього.

— Не дивися на мене, безбожна сучко! — гаркнув він, грубо смикаючи її за волосся, щоб відвернути її обличчя.

Тремтіння, яке почалося всередині, швидко охопило все тіло, навіть коліна затрусилися. Якось вона бачила, як тремтіла кобила, чекаючи, що на неї залізе жеребець. Тепер вона знала достеменно, що відчувала тварина. Потім вона згадала, як велетенське червоне дишло випружинилося з нього і пропороло кобилу і як кобила впала на коліна від несамовитості шаленого приступу.

Він потяг її за волосся назад так, щоб її шия витяглася дугою, а потім розчавив у неї під носом ще одну ампулу. І знов її поїняли оргазми.

Вона почула, як він розчавив ще одну ампулу. Але вже не для неї, а для себе. Потім вона відчула, як його пружність ввігналася в неї і його тіло шалено рвонулося вперед, притиснувшись до її сідниць.

Від болю та від несамовитості оргазму в неї вихопився зойк, а він продовжував встромлятися в неї все глибше. Потім від натиску, як і та кобила, вона впала.

Опісля вона непорушно лежала на своєму боці ліжка, біль тремтіння в її тілі поволі вщухав. Він теж мовчав. І не ворухився. Між ними не було ніякого спілкування.

За хвилину він заговорив. Його голос був спокійний, ніби між ними нічого не сталося.

— Тепер, бабо, ти розумієш, де твоє місце?

Вона відчула, як очі наповнилися слізьми.

— Так, — прошепотіла вона ледве чутно.

Отак з тих пір і повелось. То вже більше не був акт любові, навіть не акт жорстокості. То було просто утвердження над нею його влади.

Сталося те в кінці літа, і тоді ж таки вона знайшла свого першого коханця. Після того все пішло як по-писаному. Хоча лише з небагатьма вона отримувала задоволення. Та все ж існувало щось, що вона отримувала. Чи було це правдою, чи ні, чи вона відчувала це, чи ні, чи вона платила їм, чи ні, та з їхнього боку то був вияв до неї любові.

А це було щось таке, чого Бейдр уже не виявляв давно.

Розділ чотирнадцятий

Її розбудило дзижчання електробритви. Джордана перевернулася на інший бік. Через прочинені двері, які вели до ванної, вона побачила, що він стоїть перед дзеркалом, його талія і плоский живіт були обмотані рушником. На його обличчі був знайомий зосереджений вираз. Здавалося, що процес гоління захопив його повністю.

Вона сіла в ліжку і потяглася за сигаретою. Це були дивні вихідні. Дивні тому, що були хвилини, коли, здавалося, вони досягали тієї близькості, яка існувала між ними колись. Та кожного разу, коли таке бувало, та чи інша подія відволікала їх і зводила їхні почуття нанівець.

На протязі цих вихідних вони два рази займалися любощами. Першого разу все зіпсувала вона, коли їй захотілося болю.

— Зроби мені боляче, — сказала вона і, мовивши це, відчула, як він скам'янів.

Другого разу це сталося напередодні увечері, після того як вони випалили по сигареті Джабіра. Цього разу вона була готова. Гашиш розслабив її, і вона чула-

ся загальмованою і невимушеною. Вона просто хотіла прекрасної і простої любові. Вона просто хотіла, щоб він був таким, яким він був тоді, коли вони стрілися вперше.

Та сталося зовсім не так. Взяв він її грубо, просто різко встромившись у неї. Три рази він входив і виходив з неї, а на четвертий раз спорожнів. Заскочена його поспіхом, вона здивовано поглянула йому в лице. Воно було байдужим, ніби з ним нічого і не коїлося. Вона не прочитала на ньому ні радості, ні задоволення.

Через мить він перекотився на свою половину ліжка і дав хropaка. Вона довго лежала без сну та все думала про той перший раз, коли він оволодів нею без любові, змусивши її відчутти себе нічим іншим, як тільки вмістилищем його власної потреби та зручності. Тоді він дав ясно зрозуміти, що отак буде і надалі. До цих вихідних так воно й було.

Вона мала надію, що після першої невдачі до них ще прийде краща нагода побути разом. Та цьому бути не судилося. Чого він жадав від неї на початку цих вихідних — скінчилося. І вона гадала: чи у неї буде ще коли-небудь така нагода.

Він вийшов з ванної мокрий з-під душу і поглянув на неї згори вниз.

— Цього ранку ми летимо в Лос-Анджелес,— кинув він недбало. — Які твої плани на опісля?

Він поводився так, ніби вони були чужими.

— Приємно було зустрітися з тобою,— сказала вона. — Плекаю надію на подальші зустрічі.

На його лиці з'явився збентежений вираз.

— Що ти сказала?

— Нічого. Я не лаштувала жодних планів.

— Ти повернешся назад, до Франції?

— А ти? — спитала вона. — Було б зовсім непогано, коли б ти навістив дітей. Тебе не було там ціле літо, і вони нудьгують за тобою.

— Я не можу,— різко сказав він. — Якраз зараз тут дуже багато роботи. Окрім того, цієї осені я маю намір провести з ними деякий час у Бейруті. Я пробуду там щонайменше шість тижнів.

— Кілька днів важили б для них багато.

В його голосі почулося роздратування.

— Я сказав, що не можу марнувати час,— він попрямував через усю кімнату до платяної шафи і дістав звідти сорочку. — Можливо, я буду змушений терміново вилетіти до Японії.

— Я ніколи не була в Японії. Я чула, що то чарівна країна.

Він застібав сорочку.

— Токіо — то дурдін,— сказав він ухильно. — Страшний вуличний рух і кругом такий натовп, що навіть дихати не можна.

Вона облишила цю тему. Брати її з собою він не хотів.

— Гадаю, що на декілька днів я змогла б залишитися в Л-А. Побачуся з друзями, а тоді, можливо, поїду до Сан-Франциско погостювати у батьків.

Він пірнув у свої штани.

— Непогана думка. Та влаштуй усе таким чином, щоб на початку наступного тижня бути у Франції. Я не хочу, щоб хлопці надовго залишалися самі.

— Я потурбуюся,— відповіла вона. З чотирма служницями, двома охоронцями та нянькою діти були не зовсім самі.

Задзеленчав телефон, і він підняв слухавку. Якийсь час слухав, а потім з задоволеним виглядом кивнув.

— Гарзд, Діку,— мовив він. — Викликай літак і скажи їм, що ми вилітаємо, як тільки я дістануся до летовища Л-А,— і він відклав слухавку.

— Я відлітаю до Токіо прямо зараз,— сказав він. — Якщо тобі до вподоби, ти можеш залишитися в моєму бунгало цього готелю.

— Це було б добре.

— Юсеф зустрічається тут з Вінсентом. Якщо в тебе виникне якась потреба, можеш його викликати.

— Дякую.

Він вступив у черевики і попрямував до дверей.

— Як на твою думку, скільки часу тобі потрібно, щоб приготуватися до від'їзду?

— Небагато.

Він кивнув і вийшов з кімнати. Якусь мить вона сиділа в безрусі. Потім затушила сигарету і встала з ліжка.

Вона зупинилася перед дзеркалом, скинула халат на підлогу і оглянула своє оголене тіло. Фізично вона залишилася такою ж. Можливо, після народження дітей тільки груди стали повнішими, та вони були пружкі, а її тіло залишилося м'язистим, як у юності. Вона мала б бути задоволеною з себе. Але не була. Багатства і комфорту, що воно їй принесло, було недостатньо. Життя має дати щось більше, ніж можливість стояти і чекати, доки тобою скористаються.

У спальні Юсефа задзвонив телефон. Юсеф лежав непорушно, сподіваючись, що той замовкне. Він був виснажений. Американський молодик, якого він зустрів учора ввечері у барі «Після сутінок», висотав з нього всі соки. Він був наситний. Нарешті, коли вони вже майже не могли рухатися, Юсеф дав йому п'ятдесят доларів і наказав йому йти геть.

Чоловік подивився на п'ятдесятидоларову банкноту, а потім на нього.

— Хочеш, щоб я знайшов тебе ще разок?

— Мене тут не буде, вранці я відбуваю.

— Мені б хотілося зустрітися з тобою ще раз.

Юсеф достеменно віддав, з чим би той хотів зустрітися. Ще з однією п'ятдесятидоларовою банкнотою.

— Коли я знов приїду до міста, я дам знати.

— У мене немає телефону, та ти зможеш залишити для мене цидулку у бармена.

— Гарзд,— сказав Юсеф.

Чоловік пішов, і Юсеф заснув сном мертвяка. А зараз чортів телефон ніяк не може вгамуватися. Якби Бейдр ще був у місті, то Юсеф прожогом кинувся б до телефону, та Бейдр учора ввечері відлетів до Японії.

Телефон перестав дзвонити в спальні, зате почав у вітальні. Юсеф накрив голову однією з подушок і спробував знову поринути в сон, та за мить телефон за-репетував у спальні.

Лаючись, він потягся за слухавкою.

— Алло! — хрипко гаркнув він.

Почулися слова французькою мовою, але із сильним арабським акцентом:

— Мсьє Зіяд?

— Слухаю,— Юсеф мимоволі перейшов на арабську мову.

Голос із того кінця дроту теж перекинувся на рідну мову.

— Ми з вами не зустрічалися вчевидь, але розмовляли по телефону. І ми були разом на балу на борту яхти Аль Фея того вечора, коли мадам Аль Фей святкувала день народження. Мене звуть Алі Ясфір.

— Ахлан ва сахлан,— сказав Юсеф, уже зовсім очунявшись. Алі Ясфіра він знав.

— Ахлан фік,— формально відповів Ясфір.

— Чим можу служити? — ввічливо спитав Юсеф.

— Мені б хотілося зустрітися з вами по важливих справах, які можуть являти спільний інтерес, якщо ви зможете вибрати хвилю часу.

— Де ви є?

— Тут, у Лос-Анджелесі. Можливо, ми разом пообідаємо?

— Це можна зробити. Де б ви хотіли, щоб я вас зустрів?

— Де завгодно. Там, де вам зручніше.

— Тоді о першій в «Поло Лаундж», тут, у готелі.

Він відклав слухавку. Йому було відомо про результати зустрічі Бейдра з Ясфіром. Він був також упевнений у тому, що Ясфір знає, що він про це знає. Все ж, коли Ясфір вийшов на нього, затівається щось серйозне. Зазвичай Ясфір починав прямо з верхів.

Юсеф знову потягся до телефону.

— Доброго ранку, містере Зіяд,— бадьоро озвався оператор.

— Чи не змогли б ви з'єднати мене з номером містера Вінсента,— він аж ніяк не міг бути на двох обідах одночасно. Вінсента доведеться відставити.

Згідно з арабським звичаєм Алі Ясфір не торкнувся мети цієї зустрічі до тих пір, доки перед ним поставили каву.

— Мені відомо, що ваша фірма по імпорту починає ввозити до США багато речей із-за кордону.

Юсеф кивнув.

— Це правда. Дивовижно відкривати, як багато речей, що їх ми виробляємо на Близькому Сході, залюбки купують американці.

— Я також розумію, що відкривати невеличкі фабрики на Близькому Сході, виробити яких, на вашу думку, можна викидати на продаж в Америці, теж входить у коло ваших обов'язків?

Юсеф знову кивнув.

— Я теж репрезентую певних виробників, які горять бажанням зайнятися поставками своїх виробів до Сполучених Штатів. У даний час ми співпрацюємо з європейськими експортерами і у нас з ними виникає дуже багато клопотів.

Юсеф мовчав. Він знав ті клопоти. Таки багато поставок перехоплено Федеральним бюро по боротьбі з наркотиками. На Близькому Сході ходять чутки, що певні високопоставлені люди дуже розчаровані роботою Ясфіра.

— Я чув, що ви переміщуєте значну частину ваших операцій до Південної Америки,— сказав він.

— Це правда,— кивнув Ясфір,— та це є частиною нашої програми розширення. Попит на інші виробити — такий же, як і завжди.

— Я хотів би бути корисним для вас,— сказав спокійно Юсеф. — Але містер Аль Фей уже сформував нашу політику і я сумніваюся, що він міг би змінити свою думку після моєї поради.

— Я впевнений, що пан Аль Фей не входить у подробиці оформлення кожного товару, який ви імпортуєте. Я впевнений, що все це віддано до ваших більш ніж здібних рук.

То була правда. Бейдрові знати не обов'язково. Перевозилося тисячі видів дрібних дешевих виробів, і він навіть не знав, що то були за виробити.

— Якщо ми знайдемо шляхи до співпраці, вас чекає щедра винагорода,— Алі Ясфір посміхнувся. — Ви ж знаєте, які зиски приносить наша торгівля. Інколи до мільйона доларів за партію, яка займає місця не більше, аніж ящик ляльок із Єгипту. Ви можете мати десять відсотків з премії просто за вашу добру послугу. В цьому немає ніякого ризику.

Юсеф глянув на нього уважно. То була купа грошей. Переборюючи себе, він похитав головою. Шкода, що вони пропливають крізь пальці. Та, незважаючи на те що говорив Ясфір, ризик тут був, і дуже великий. Рано чи пізно це впливе назовні. І тоді — всьому кінець.

— Дуже прикро,— мовив він. — На разі у нас немає можливості. Наша операція тільки-но починається. Можливо, пізніше, коли ми розширимося і будемо краще обладнані.

Алі Ясфір покивав головою. Він був задоволений. Рано чи пізно, Юсеф згодиться. Ітиметься лише про підвищення ставки до такої позначки, коли він не зможе втриматися.

— Ви подумайте про це. Ми ще повернемося до нашої розмови, коли ви прибудете до Парижа.

— Так,— сказав Юсеф. — Можливо, до того часу обставини зміняться.

Алі Ясфір підняв свою філіжанку кави.

— Містер Аль Фей зараз летить до Японії?

Юсеф кивнув. Він і гадки не мав, що вони так пильно стежать за діями Бейдра.

— Його перетрактації з японцями — багатообіцяючі,— сказав Ясфір.

— Я дуже мало про це знаю,— хутко вставив Юсеф.

Ясфір посміхнувся.

— Куди важливіше, ніж залагодити ту незначну справу, про яку ми отут

говорили, було б зав'язати з ним добрі стосунки. Ми дуже високо його цінуємо.

— Всі його цінують,— додав Юсеф.

— Все ж ми відчуваємо, що він міг би стати впливовішим у нашій справі,— продовжував Ясфір. — Якби він зайняв активнішу позицію, то, можливо, це вплинуло б на тих, які подібно йому притримуються консервативніших поглядів.

Юсеф мовчав. Ясфір мав рацію. Це діло куди важливіше, ніж перевіз наркотиків.

— Якщо ви зможете знайти спосіб вплинути на нього, щоб він підтримав нашу справу,— сказав Ясфір,— ви б провели решту своїх днів у розкоші, а Аллах осипав би вас своєю милістю за поміч, подану його знедоленому люду.

— На містера Аль Фея вплинути не так легко.

— Він смертний,— відповів Ясфір. — Підхід буде знайдено. Рано чи пізно.

Жестом Юсеф попросив рахунок і підписав його. Вийшовши з «Поло Ландж», вони наткнулися на Джордану.

— А я гадала, що ви обідаєте з містером Вінсентом,— мовила вона,— і я збиралася завітати сюди і сказати йому, що я з задоволенням прийду сьогодні на вечір.

— Я перекажу йому,— сказав Юсеф. — Можливо, ми підемо разом.

Потім вона зауважила, що поблизу стоїть Алі Ясфір. Він уклонився.

— Мадам Аль Фей,— мовив він. — Дуже приємно зустрітися з вами знову.

Юсеф помітив на її обличчі збентежений вигляд.

— Ви ж пам'ятаєте містера Ясфіра,— швидко сказав він. — Він був на вашому дні народження, на яхті.

— Звичайно ж,— сказала вона. — Як поживаєте, містере Ясфір?

Він знову вклонився.

— У мене все чудово, а ви ще погарнішали з того часу, коли я вас бачив востаннє. Вибачайте, я спізнююся на зустріч.

Вона дивилася, як він поспішно йшов по вестибюлю, потім повернулася до Юсефа.

— Сподіваюся, що Бейдр не має жодних справ з цим чоловіком,— сказала вона.

Юсефа це здивувало. Він уперше чув, щоб вона що-небудь висловлювала на адресу ділових спільників Бейдра.

— Гадаю, що ні,— відповів він. Потім ним оволоділа цікавість. — Чому ви так сказали?

Здавалося, що її очі сховалися за вуаллю.

— Не знаю,— відповіла вона. — Можливо, це жіноча інтуїція. Та я відчуваю, що в ньому чаїться якась небезпека.

Розділ п'ятнадцятий

Джордана оглянула велику затемнену вітальню і взяла свій келих з вином. Інші гості сиділи на кушетках та стільцях, розставлених по кімнаті, вдивляючись у великий кіноекран у глибині кімнати. То не була весела вечірка голлівудського зразка, як вона сподівалася. Суцільна урочистість і нудота.

Вона обернулася і оглянула задню частину кімнати, де біля бару самотньо сидів хазяїн, повернувшись спиною до екрана. Здавалося, що в ту мить, коли почалося кіно, гості перестали його цікавити. Можливо, це був прояв того, що називається привілеєм зірки.

Протягом багатьох років Рік Салліван був кінозіркою того, що називалося великим кіно, масштабним видовищем, яке створив С. Б. Де Міль, а пізніше Майкл Вінсент, проте популярністю вже не тішився. Потім Салліван зіграв заголовну роль у стрічці Майкла про Мойсея, і це послужило приводом для вечірки. По Голлівуду поширилася чутка про те, що невдовзі Майкл візьметься робити ще одну велику стрічку, і Салліван подумав, що було б не кепсько нагадати постановникові: він іще в сідлі.

Не те щоб йому бракувало грошей чи роботи. Протягом останніх п'яти років він виступав у одному з найпопулярніших серіалів на телебаченні. Та телебачення — це не те, що живий екран.

Він не полюбляв велелюдних вечірок, тож обмежив число своїх гостей до шістнадцяти. Окрім провідного голлівудського оглядача, звичайно ж, тут був його антрепренер та відповідальний за рекламу. Поміж гостей були його спільні з Вінсентом друзі, декілька акторів та акторок, які не користувалися надто великою популярністю, такою, щоб затьмарити його статус як зірки цього вечора.

Салліван відвернув свій погляд від бару і побачив на обличчі Джордани, яка дивилася на екран, вираз повної нудьги. Вона була зовсім не такою, якою він її уявляв.

Незрозуміло чому, та він очікував уздріти жінку, старшу віком. Можливо, це можна було пояснити тим, що її чоловік, який, кажуть, володіє величезним капіталом, мав би бути в солідних літах. Він оглянув кімнату, шукаючи чоловіка по імені Зіяд, який прийшов разом з ними. Той сидів на кушетці поруч з Вінсентом. Спочатку він припускав, що чоловік може бути коханцем цієї жінки, та потім відкинув цю ідею. Явно, той був гомосексуаліст. Він мав виконувати роль сторожа.

Вечеря була приємна: балачка пересипана взаємними лестощами. Кожен любив кожного — типова голлівудська застільна балаканина. Під кінець вечері він оголосив, що отримав копію великого фільму Майкла Вінсента і має намір його показати. Майклові було приємно, а гості, заходячи до вітальні і займаючи місця перед екраном, робили це, здавалося, з задоволенням.

Рік узяв свою склянку, пішов до Джордани і сів на стілець поруч з нею. Він зиркнув на екран і майже в ту ж мить відвернувся. То була одна із перших сцен, де молодий Мойсей уперше зустрівся з фараоном. З того часу відколи було знято цей фільм, минуло майже двадцять років, і він не терпів дивитися стрічки, в яких знімався ще молодим. Дуже вже вони йому нагадували про його вік.

Він помітив, що вона дивиться на нього, і сумно сказав:

— Я не люблю дивитися на себе. Гадаю, що це вияв марнославства або чогось подібного.

— Це може бути проблемою, наскільки я розумію,— сказала вона ввічливо.

— Здається, що і ви не дуже зацікавлені стрічкою.

— Я вже бачила її,— відверто відповіла вона. — Вона й тоді не пасувала моїм уподобанням.

Він засміявся.

— А які стрічки вам подобаються?

Вона на мить задумалася.

— Сучасні стрічки. Знаєте, такі картини, які знімають сьогодні.

— Ви не маєте на увазі порнофільми?

— Порно я ніколи не бачила.

Якусь мить він дивився на неї.

— А хотіли б побачити хоч одну?

Вона подивилася йому в вічі.

— Гадаю, що так. Але в мене в голові не вкладається, як можна зайти в один із тих низькопробних кінотеатрів.

— А вам немає потреби цього робити. Я можу влаштувати для вас показ.

— Це було б цікаво. Як ви гадаєте, коли б ви могли це зробити?

— Як ви дивитесь на те, щоб це зробити прямо зараз? — спитав він. Він зауважив на її лиці спантеличений вираз, коли вона обвела кімнату швидким поглядом. — Звичайно ж, не в цій кімнаті.

— А як же інші? — спитала вона.

— Вони не стануть нудьгувати без нас. Стрічка буде йти ще дві з половиною години. До того часу ми повернемося.

Коли вони покидали кімнату, ніхто навіть не глянув у їхній бік. Через передпокій вони пішли до його спальні. Він зачинив за собою двері і, недбало махнувши рукою, кинув:

— Сподіваюся, ви не маєте нічого проти того, щоб дивитися фільм у моїй спальні?

— Зовсім ні,— відповіла вона. — Та я не бачу екрана.

Натискуючи кнопку на стіні, він засміявся. Задзижчала машинерія, і до підніжжя ліжка зі стелі опустилася платформа. На платформі стояв величезний телевізор, спрямований униз.

— Я перекопіював стрічки на відеотеку,— сказав він. — Єдиною вадою є те, що ми вимушені будемо дивитися з ліжка.

— Ліжка не виглядає на таке вже незручне місце.

— Я маю заправити в апарат стрічку,— мовив він. — За хвилину повернуся.

— Гарзд.

Він рушив до дверей, потім зупинився і кивнув на тумбочку.

— В срібному пуделку є сигарети найзапашнішої колумбійської травички; а в пляшечці із рожевого скла, з золотими ложечками навколо,— найкращий у місті сніжок.

— Чудово,— всміхнулася вона. — В такому разі, можу я попросити принести з собою пляшку білого холодного вина? Наркотики завжди мене обезводнюють.

Коли він повернувся, вона лежала в ліжку гола, обережно тримаючи між пальцями сигарету. Фільм уже йшов.

Він хутко розібрався і сів на ліжку поруч з нею. Потягся до пляшечки зі сніжком та ложечками.

— А як щодо понюшки? — спитав він. — Збіса добра штука.

— Звучить привабливо.

Він глибоко втягнув порошок через кожну ніздрю, а потім простяг ложечку їй. Очі у неї засяяли: наркотик почав діяти.

— Ну, як? — спитав він.

— Краще не може бути,— вона потяглася до нього. — Ти великий чоловік.

— Раніше і я так думав, аж доки побачив отого куценького чоловічка отам на екрані. Він справді великий.

Вона захихотіла.

— Я не вірю. Це ж якийсь виродок,— вона зачаровано дивилася на екран. — О, ні! — вигукнула вона. — Ця дівчина не зможе взяти до рота весь. Це, певно, трюк.

— Це не трюк,— сказав він. — З того часу як вийшла ця картина, вона розбагатіла, навчаючи дам з Беверлі-Хіллз, як це робити. «Вся справа в тому, щоб уміти розслабити горло»,— говорить вона.

Вона нахилилася над ним, її язик ніжно лизнув його.

— Я буду щаслива, якщо візьму половину твого.

Він голосно засміявся, і вона запитливо глянула на нього.

— Ти знаєш, коли я вперше побачив тебе, подумав, що ти дуже добродісна дама.

— Я і є дуже добродісна дама,— всміхнулася вона і поважно сказала: — До цього я ніколи не дивилася фільми, де трахаються. — Потім вона наділася на нього.

— Прекрасно,— сказав він, спостерігаючи за нею і одночасно дістаючися до прихованої збоку ліжка кнопки, щоб увімкнути відеомагнітофон. Він не повідав їй, що єдиними стрічками з його участю, які він любив дивитися, були ті, що зняті прихованою камерою в цьому ліжку. — Просто прекрасно.

Через деякий час Юсеф відчув утому. Здавалося, що стрічка ніколи не скінчиться. Він ліниво оглянув кімнату. Раптом фільм ніби вимело з його свідомості. Джордана зникла. Те ж саме сталося і з хазяїном. Він розлютився на себе за те, що не помітив, коли вони вийшли.

Він звівся на нього. Вінсент глянув на нього.

— Мені треба в туалет,— пояснив він пошепки. Тихо, навшпиньки, він вийшов з кімнати і в коридорі зупинився. Будинок був великий. Вони могли зайти до будь-якої з півдюжини кімнат.

Він зазирнув до кабінету, до їдальні, до буфету, у патіо — їх ніде не було.

Роздратований, він зайшов до ванної і вмився холодною водою. Телепень. Він мусив передбачити, що вона вислизне з ним. Він здоровенний дядько, привабливий і, більше того, кінозірка. Він не такий, як ті джиголо, що вона підбирала на Рів'єрі.

Він вийшов із ванної і попрямував по коридору до вітальні. От тоді він і почув гудіння апарата, що долиняло з-за зачинених дверей. Він зупинився, гадаючи, що це може бути агрегат кондиціонера. У американців була манера встановлювати такого типу обладнання в комірчинах. Та потім він почув приглушений гул, який скидався на голоси, що долинали з гучномовця. Він взявся за клямку. Двері не відчинялися. Вони були замкнені.

Він розглянувся, щоб упевнитися, що коридор порожній. Юсеф навчився ба-

гатьом хитрошам, включаючи практичне використання пластикових кредитних карток.

Хвилиною пізніше двері комірчини були відчинені, і Юсеф із подивом дивився на невеликий монітор відеомагнітофона. Звук був приглушений, та зображення було кольорове, чітке і ясне як удень. Джордана була гола, лежала на спині, її лице спотворене конвульсією оргазму. Здавалося, що вона дивиться прямо в камеру, а її ноги міцно обхоплювали талію чоловіка, який підстрибував на ній, мов вершник на дикому коні. В гучномовці віддалено відлунював її здавлений подих, коли чоловік почав випорожнюватися в неї. Потім він повільно сповз набік і вийшов з неї мокрий і вже в'яучи. Він повернувся до Джордани і всміхнувся. Його рука опустилася до боковини ліжка. У Юсефа було достатньо часу, щоб упізнати обличчя господаря, до того як екран погас. На хвилю він заляк, а потім став швидко діяти. Він знався на цій апаратурі. У Бейдра на яхті була встановлена така ж сама система, але тільки блок відтворення, а не запису. Юсеф натиснув клавішу, яка викинула касету, потім він вийняв її з апарата, сховав під полу піджака і вийшов у коридор. Він причинив за собою двері і почув, як клацнув замок.

Через залу він попрямував до фойє. Із стільця біля дверей підвівся слуга і відчинив їх, як тільки Юсеф наблизився.

— Добродій уже від'їжджає? — спитав він.

— Ні. Я подумав, що було б непогано деякий час подихати свіжим повітрям.

Юсеф підійшов до свого авто. З переднього сидіння підвівся водій.

— Чи моя течка все ще в багажнику? — спитав Юсеф.

— Так, сер,— водій пішов до тилу автомобіля і відкрив багажник. Він витяг звідти течку і подав Юсефові. Юсеф хутко поклав у неї відеокасету, замкнув течку і передав водієві.

— Нагадай мені, щоб я забрав, коли увечері приїдемо до готелю.

— Слухаюся, сер.

Юсеф простежив, що водій поклав течку в багажник, і пішов до будинку. Це перевершувало все те, що він планував, перевершувало все те, на що він сподівався. Тепер лишалося чекати слушної нагоди, коли найкраще буде пустити касету в хід.

Він знову плюхнувся на стілець поруч з Вінсентом і підвів очі на екран. Вінсент повернувся до нього і прошепотів:

— Рік створив фантастичного Мойсея, правда ж?

— Так,— відповів Юсеф. — Як ви вгадали, що він так добре зіграє цю роль?

Вінсент повернувся до нього, посміхаючись.

— Я не міг помилитися,— відповів він. — Коли Соломон став зніматися в кіно, він змінив своє прізвище на Салліван. Як же Соломон міг погано зіграти Мойсея?

Юсеф втупився в обличчя Мойсея, яке саме з'явилося великим планом на весь екран. Авжеж. Він дивувався, чому він не помітив цього відразу. У нього було обличчя типового єврея.

Позаду почувся рух. То повернулася Джордана з Ріком. Куточком ока він спостерігав, як вони пройшли через залу до ляди бару і сіли. Він бачив, як Рік глянув через плече на екран і щось їй сказав. Вона засміялася і підняла келих вина, який поставив перед нею бармен.

Юсеф відчув приплив ненависті: «Смійся, сучко! — думав він з несамовитою люттю. — Я тобі покажу. Смійся, підстилка жидівська».

Тепер він знав достеменно, що він збирається зробити зі стрічкою. Бейдр буде вічно вдячний йому за те, як він вберіг його ім'я від того, щоб цілий світ дізнався про те, що його дружина зрадила йому з євреєм.

Розділ шістнадцятий

Лейла глянула на свою матір, що сиділа на протилежному кінці кімнати.

— Я тобі вже не раз говорила, мамо, Хамід — просто приятель і все. Я його серйозно не сприймаю. У мене немає наміру виходити за нього заміж. Він — просто приятель.

Маріам тяжко зітхнула.

— Я не знаю, що з тобою коїться. Він — звичайний собі сирієць, навіть не з порядної сім'ї. Не можу збагнути, що ти в ньому знайшла.

Лейла запалила сигарету.

— Мені треба з кимось спілкуватися.

— Кругом стільки гарних хлопців, з якими ти могла б поговорити. Мій батько сказав, що з ним говорив промисловець Фаваз. Його син — у тому віці, коли пора одружуватися, і він зацікавлений тобою.

— Хто? — саркастично спитала Лейла. — Фаваз чи син?

— Не будь непоштивою. Дід тобі, окрім добра, нічого не бажає.

— Так, як він бажав і для тебе? — ущипливо спитала Лейла.

— То не його помилка, — відповідала, захищаючись, Маріам. — Ніхто з нас не знав, який в тебе батько. Ми все робили вірно. Ніхто не зможе закинути нам за зле.

— Я не бачу причини, щоб закинути зле і моєму батькові, — сказала Лейла. — Очевидно, нікому немає до людини діла до того часу, доки в неї є достатньо грошей.

Маріам обурено похитала головою.

— Я завжди говорила, що ти успадкувала від свого батька більше, ніж від мене. Ти бачиш речі тільки такими, якими їх хочеш бачити. В жодному разі не треба було давати тобі дозвіл їхати до школи в Швейцарію. Єдине, чого тебе там навчили, — перебалакувати матір. Твоя сестра такого не робить.

— Моя сестра тупа! — вигукнула Лейла. — Все, про що вона піклується, — це про свій дід, про своїх дітей та про свої сутички з челяддю.

— Це все, про що повинна піклуватися жінка, — сказала Маріам. — Про що ж іще?

Лейла показала рукою на вікно.

— Там цілий світ, мамо. Невже ти не бачиш? Так багато років нас пригнічували, над нашим народом знущалися, поневолювали його. Наші брати в Палестині стогнуть у єврейському ярмі. І ти питаєш, що ще.

— То проблеми, які мають вирішувати чоловіки, — сказала Маріам. — А ми мусимо займатися своїми власними справами.

— Все дарма, — сказала з відразою Лейла. Вона попрямувала до дверей. — Я вийду.

— Куди ти йдеш? Знову до того Хаміда?

— Ні. Просто вийду і все.

— То чого ж така спішка? Ось-ось обідати будемо.

— Я не голодна. Не чекайте на мене.

Маріам сумно подивилася, як за дочкою зачинилися двері. Через декілька хвилин перед будинком загуркотів двигун авто. Вона підвелася із стільця і підійшла до вікна, якраз вчасно, щоб побачити, як невеличкий з відкидним дахом «мерседес» виїжджав на вулицю.

Як Лейла була схожа на свого батька. Ніхто не міг з нею побалакати. Вона згадала той день, коли в парадних дверях вона постала зі своїм приятелем — Хамідом. Вони були такі обірвані та брудні, що спочатку служниця, яка була в домі віднедавна, не хотіла їх впускати. Та згодом нехотя вона покликала свою господиню.

Маріам була ошелешена тим, як виглядала її дочка. Її шкіра так засмагла, що була схожа на шкуроток, ніби вона днями була під пустельним сонцем, а на її тілі не було жодної випуклості. Вона була така струнка та пласка, мов хлоп'як.

— Що з тобою сталося? — скрикнула вона.

— Нічого, мамо, — спокійно відповіла Лейла.

— Але ж, глянь на себе. Що це за ганчір'я на тобі? Ти виглядаєш так, ніби не ходила до лазні декілька місяців.

— У мене все гаразд, мамо, — вперто стояла на своєму Лейла.

— Звідки ти приїхала? Я гадала, що ти ще в школі.

— Ми приїхали додому автостопом, — відповіла Лейла.

— Чому? Все, що ти мала зробити, — зателефонувати. Ми б купили тобі квиток.

— Якби мені потрібен був квиток, я б зателефонувала. Я хотіла приїхати, власне, таким чином.

І тільки тепер Маріам помітила Хаміда, який стояв за порогом. Вона подивилася на нього, а потім на свою дочку.

— Це мій приятель — Хамід,— сказала Лейла. — Він сирієць.

Хамід виступив крок уперед, торкнувся пальцем свого лоба.

— Ташаррафна.

— Гасалі шараф,— відповіла вона мимоволі. Інших традиційних слів привітання вона не додала.

— Я здибалася з Хамідом по дорозі,— розтлумачила Лейла. — Він добирається до своєї домівки в Дамаску.

Маріам промовчала.

— Він дуже мені допоміг,— додала Лейла. — Якби не він, у мене могли б бути неприємності.

Маріам обернулася до сирійця.

— Заходь,— мовила вона,— і будь у нас як дома.

Він уклонився ще раз.

— Дякую, пані, та в мене тут є друзі, у яких я зможу зупинитися.

Вона не стала настоювати. Він видався їй грубим і неотесаним. Та, зрештою, такі були майже всі сирійці.

— Я радий, що ти дома,— мовив він до Лейли. — А мені треба йти.

Лейла простягла йому руку.

— Ти ще зв'яжешся зі мною перед тим, як вирушиш з Бейрута?

Він кивнув головою, і вони потисли руки. Незважаючи на формальні слова Маріам відчула між ними фамільярність.

— Я зайду до тебе,— сказав він.

Та це було майже місяць тому, а він ще й досі не виїхав із Бейрута. Чим він займався, вона не знала. Що вона знала напевно, так це те, що майже кожного дня він зустрічається з Лейлою в готелі «Фінікія». Про це розповіли їй приятельки: вони бачили, як Лейла і він сиділи в кав'ярні і попивали кока-колу.

Вона запаркувала автомобіль на вулиці і зайшла до кав'ярні через бічні двері. Їй не подобалося заходити через розкішне фойє, заповнене юрбами американських та європейських туристів. Він сидів за своїм звичним столиком один, у кутку біля вікна. Перед ним була незмінна кока-кола зі шматочком цитрини. Коли вона сіла навпроти, він підвів на неї очі. Офіціантка без слів принесла кока-колу і їй.

Він зачекав, доки офіціантка відійде.

— Завтра я від'їжджаю,— сказав він.

Вона подивилась на нього. Вираз його обличчя залишався незворушним.

— Додому? — запитала вона.

— Може трапитися й так,— сказав він. — Тут нічого не діється, а я отримав листа від свого кузена. Я можу обійняти посаду сержанта в армії, зараховується стаж і гарантуються премії. Беруть ветеранів з досвідом.

— Я не розумію,— мовила вона. — Від них немає жодної вісточки, а вже минув майже місяць. Може, вони думають, що мене вбили разом з іншими.

— Вони знають, що ти тут. Я сказав їм, коли останнього разу їздив за платнею.

— То чого ж мене не викликають? Я божеволю від даремного чекання. Мати мені проходу не дає, все прискіпується.

— У них на думці зараз інші справи. Ходять чутки, що «Аль-Ікхвах» хотів, щоб твій батько зайнявся їхніми іноземними інвестиціями.

— Я знаю. Він відхилив їхню пропозицію. Це сталося до того, як я виїхала з Франції,— вона потягла свій напій через соломинку. — Вони здуріли. Мій батько і пальцем не поверухне, щоб допомогти кому-небудь, окрім себе.

— Вони намагаються знайти до нього нові підходи. Здається, що вони ставлять на нього велику карту.

— Бажаю їм успіху. Є тільки один спосіб примусити його допомогти їм. Навставити на нього дуло пістолета.

— Чому ти так говориш?

— Я знаю свого батька. Він і досі вважає, що все можна зарадити грошима.

— Так чи інакше, завтра я вирушаю. Краще служити у війську, аніж бити байдики.

— Можливо, мені поїхати та поговорити з ними? Я не для того пройшла вишкіл, щоб сидіти в материному домі.

— Не роби цього,— сказав він одразу. — Тобі наказали чекати, доки з тобою зв'яжуться.

Вона поглянула на нього.

— Тобі треба неодмінно їхати?

— Я мушу щось робити. Кишені у мене майже порожні.

— Гроші є у мене.

— Ні.

Вона хвилину помовчала, розглядаючи свій напій, потім підвела на нього очі.

— У мене була надія, що нас пошлють на завдання разом.

— Я їм не підходжу,— сказав він. — Вони воліють посилати на завдання студентів. Студенти менше привертають уваги.

— Ти ще настільки молодий, що можеш зійти за студента,— швидко сказала вона.

— Можливо,— засміявся він. — У сутінках.

— Якщо ти знову підеш до сирійського війська, тебе ніколи не відпустять.

— Можливо, я і сам не захочу. Судячи з того, як ми нарощуємо нашу потугу і як готується Єгипет, є шанс, що щось може статися. А якщо буде війна, мені можуть присвоїти офіцерське звання.

— Це те, чого ти бажаєш?

— Ні.

— А чого ж ти хочеш?

— Заробити великі гроші,— посміхнувся він. — Як твій батько.

— Перестань про нього говорити! — різко кинула вона, раптово розгнівавшись. — Куди б не поткнулася, я чую про нього. Мій батько — те, мій батько — се. Навіть моя мати не говорить про нього безупинно.

— Ти читала сьогоднішні газети? — спитав він.

— Ні.

— А дарма. Можливо б, ти довідалася звідти, чому всі говорять про твого батька.

— Що він зробив?

— Він уклав найбільшу за всі часи угоду з японцями щодо танкерів. Купив десять кораблів і вони будують для нього ще двадцять. Всі — супертанкери. Це буде найбільша в арабському світі флотилія.

— Слава Аллаху,— саркастично сказала вона. — Наскільки він став багатшим?

— Принаймні він щось робить. Чому це монополія на перевезення вантажів з наших портів має належати грекам та іншим чужинцям?

— А палестинцям це допоможе? — спитала вона.

Він мовчав.

— Даруй мені,— швидко мовила вона. — Я не мала наміру сперечатися з тобою. Я стаю просто дразливою від неробства.

— Прошу.

Вона поглянула на нього.

— Ти хочеш, щоб я пішла з тобою до твоєї кімнати?

— Авжеж,— сказав він і посміхнувся. — Сподіваюся, ти не проти, якщо спочатку ми підемо до кінотеатру? В Дамаску крутять стрічки лише десятилітньої давності.

Бейдр поставив свою філіжанку і відчув, як від теплої sake у нього зашуміло в голові. Не встигло ще дно філіжанки торкнутися столу, як гейша, що сиділа за ним навпочіпки, наповнила філіжанку знову. Бейдр зиркнув на неї. Він не звик до випивки. Коли не коли — келих шампанського, а більше — ні. І хоча він перехилив лише три маленькі філіжанки, проте відчував їхню дію.

— Досить,— сказав він, намагаючись підвестися. Коли він звівся на рівні, то відчув, що в голові злегка паморочиться. Тільки-но він простягнув руку, гейша була тут як тут, щоб допомогти йому. Він усміхнувся їй.

— Спати,— сказав він.

Вона спантеличено дивилася на нього.

— Спати,— повторив він. Склав долоні і приклав їх до щоки, склеплюючи повіки.

— Хай! Хай! Спати.

Він кивнув.

Все ще підтримуючи однією рукою під лікоть, другою вона відсунула шторку, яка розділяла кімнати. Завела його до спальні і зачинила за собою панельні двері. Ліжко було дуже низьке, майже лежало на підлозі, і коли він спробував сісти на нього, то мало не повалився на спину. Йому здалося, що це дуже смішно, і він почав реготати. За ним засміялася й вона.

— Я мало не впав.

— Хай, хай,— проказала вона, розв'язуючи на його спині пояс, яким був підв'язаний його халат. Вона обережно вивільнила з халата плечі Бейдра і потім легенько його висмикнула з-під нього. Бейдр скотився в ліжко.

— Стомився,— промимрив у подушку і перевернувся долілиць. Ніби десь здалеку до нього долітав шелест її кімоно. Потім долинув ледь відчутний аромат талькового порошку, який мов легенька хмара осідав на його шкіру.

Її руки були легенькі, мов пір'їнки, і коли вона ніжно погладжувала його спину, її пальчики пробігали від його шиї до самого копчика. За хвилину вона стала масажувати його шкіру, намазуючи її ледь підігрітою олією. Він лише покретував від задоволення.

Її руки опустилися нижче спини, охоплюючи та погладжуючи його сідниці. Потім він відчув, як вона легенько розділила їх і обережно встромила в нього пальчик. Вона намацала його простату і стала масажувати її круговими рухами.

Уже майже вві сні він відчув, як став твердіти його фалос, і він почав перевертатися набік. Ніжно, але твердо вона втримувала його так, щоб він не міг рухатися. Другою рукою, змащеною теплою олією, почала водити туди-сюди по його пульсуючому фалосу.

Він спробував вторити її рухам, та не зміг. Потім до його свідомості дійшло, що в кімнаті вже не одна, а дві гейші. Друга жінка зайшла з іншого боку ліжка і стала перед ним навколішках. Тепер замість двох було чотири руки. Не було такої частини його тіла, до якої б одночасно не торкалися, якої б не гладили, якої б не голубили.

Тиск на його простату і тестикули, доторк руки, що рухалася по його пенісу з наростаючою швидкістю, ставали нестерпними. Він відчув, як напружилося його тіло, конвульсії ставали майже нестерпними. Він розплющив очі.

Йому солодко усміхалася все ще вбрана в кімоно крихітна японка. Потім вона розтулила уста і ніжно обвила ними його жолудь. На мить він чувся близько смерті, бо його ніби шарпонуло вибуховою хвилею, коли нафтовим водограєм вдарило його сім'я. Вибух ішов за вибухом, аж доки він не спустошився остаточно і все, що в ньому лишилося, це — легка приємна порожнеча.

Він ще бачив, як крихітна японка звелася на ноги і мовчки віддалилася геть. Він відчував, як інші руки закутали його в м'яке простирadlo. Він склепив повіки і впав у глибокий безтурботний сон.

Коли він прокинувся, йому здалося, що він спав лише кілька хвилин. Насправді день був уже в розпалі, а над ним стояв Джабір.

— Даруйте, що турбую вас, хазяїне,— сказав він,— та тільки-но прийшла телеграма і містер Керрідж сказав, що це надзвичайно важливо.

Він повільно звівся і взяв жовтий аркуш. Послання було просте і таке, що його міг зрозуміти тільки він та князь.

«Встановлена дата призначення твого сина спадкоємцем.
Прошу повернутися, щоб довершити всі приготування».

Князь Фейяд

Сон враз зняло мов рукою. Він знав, що це не має ніякого відношення до його сина. Тлумачення цього послання визначили дуже давно.

Війна. Війна з Ізраїлем. Вже зовсім близько час розплати за поразку в 1967 році. Принаймні так вважали вони. На нього накопилася хвиля суму.

Це було так завчасно. Надто завчасно. Можливо, напочатку араби здобудуть якусь малу перемогу, але ізраїльтяни порівняно з ними дуже досвідчені. Якщо війна протриває більше тижня, на арабів чекає ще одна поразка.

Навіть князь у цьому з ним погоджувався. Ще так багато треба зробити. Щоб виглядати перед світом згуртованими, треба здобути не одну лиш малу перемогу. Але не на полі бою, де гинуть чоловіки, а в банках та компаніях, де вони залишаються живими.

Інше місце Жовтень 1973 року

Запилючений «фольксваген» кольору гною, з фарбою, покопаною роками дії пустельного піску та вітру, кашлянув, чхнув і спинився, не доїхавши кількох ярдів до воріт стоянки. Вартові з цікавістю спостерігали, як старий, у такій же запиленій хламиді бедуїна, виліз із автомобіля і обійшов круг нього. Він підняв кришку багажника, де був двигун, і розглядав його довго й скрушно.

Один із вартових підійшов до нього.

— Що скоїлося, діду?

— А хто його знає. Навіть верблюд інколи хоче пити. А це створіння... Запевняю тебе, що в створінні, яке ніколи не потребує води, є щось безбожне. Якби це був верблюд, я б знав, що робити.

Молодий солдат засміявся.

— Що б ви робили, якби це був верблюд?

— Я б напоїв його водою. А якби і це не допомогло, я б дав йому копняка.

— А чому б вам не спробувати так зробити і з цим? — запропонував солдат.

— Я вже пробував. Не допомагає. Нічого не допомагає.

Старий так і стояв, скрушно дивлячись на двигун, а солдат заглянув всередину автомобіля. Там усе було таке ж обшарпане, як і зовні. Вся оббивка побрала-ся зморшками тріщин, а прилади покритися шаром пилу. Солдат нахилився і протер скло бензоміра, потім випростався і звернувся до старого:

— У вас скінчилося пальне.

— Не розумію. Раніше такого ніколи не бувало.

— Це сталося зараз,— сказав солдат поблажливим тоном.

Старий знизав плечима.

— Ну і добре, мене тішить, що не сталося нічого серйозного. Я боявся, що бідолашне створіння здохло,— він рушив до воріт. — Викотить її на узбіччя,— кинув він через плече. — Я пришлю кого-небудь, щоб наповнили бак.

— Зачекайте хвилину, діду! — забіг наперед вартовий. — Сюди без перепустки не можна. Це закрита секретна зона.

— Перепустка у мене є,— сказав старий, простягаючи руку. Від пластикової картки, мов від люстерка, відбився сонячний зайчик.

Солдат узяв картку, поглянув на неї і виструнчився, як тятива.

— Вибачте, генерале,— сказав він, козируючи.

Бен Езра козирнув у відповідь.

— Все гаразд, хлопче. Вільно.

Молодий чоловік розслабився.

— Ви знаєте дорогу, сер? — спитав він шанобливо.

— Дорогу я знайду,— посміхнувся Бен Езра. Він простягнув руку. — Можна мені забрати перепустку?

— Так, сер,— поспіхом сказав вартовий. — І не хвилюйтеся за свій автомобіль. Ми його доведемо до ладу.

Генерал усміхнувся.

— Дякую,— він повернувся і рушив, його бедуїнська хламида плавно розвівалася в такт його крокам.

— Хто він такий? — з цікавістю спитав другий солдат.

Голос першого солдата прозвучав притишено і шанобливо:

— Генерал Бен Езра.

— Лев Пустелі? — в голосі другого солдата прозвучало здивування. Він повернувся і подивився вслід старому. — Я думав, що він помер.

— Як бачиш — живий,— сказав перший солдат. — Пішли, допоможеш мені упоратися з машиною генерала.

У конференційній залі, за круглим столом, сиділи лише п'ять чоловіків: три американці, які були присутні на попередній зустрічі, Бен Езра і генерал Ешнев.

— Даруйте, що нас так мало, добродію,— вибачився Ешнев. — Усі інші мої люди на фронті.

— Немає потреби вибачатися,— мовив Вейгрін. — Ми розуміємо. — Він усміхнувся. — До речі, прийміть мої вітання. Ваші хлопці зробили добру роботу, загнавши Третю єгипетську армію в глухий кут.

Ешнев похмуро кивнув головою.

— Ви вітаєте нас передчасно. Ми ще цього не певні.

— Вони у вас в руках,— переконано сказав американський полковник.

— Нам ще потрібна допомога,— сказав Ешнев. — Чимала поміч. Ми заплатили високу ціну, дозволивши їм напасти на нас зненацька.

— Хто б міг подумати, що вони розпочнуть воєнні дії у день свята Йом Кіпур? — сказав Гарріс із держдепартаменту, намагаючись утішити Ешнева.

— Я,— твердо сказав Бен Езра. — Мені здавалося, що на останній зустрічі я виклав своє передбачення ясно.

— Це був тільки здогад,— заперечив Гарріс.

— Все, що може статися в майбутньому, це тільки здогад,— сказав тихо Бен Езра. — Та, навіть якби нічого не сталося, ви отут і палець об палець не ударили, щоб ужити якихсь заходів, хіба не так?

Гарріс промовчав.

— Скажіть мені, ви доповідали про те, що ми тут обговорювали, своєму начальнику? — конфіденційно запитав старий.

— Авжеж,— кивнув Гарріс.

Бен Езра глянув на нього і скрушно похитав головою.

— Цій трагедії можна було запобігти.

— Не бачу як,— сказав Гарріс.

— Треба було зробити так, як ми зробили минулого разу. Війна була б уже завершена.

— І громадська думка була б проти вас,— відказав Гарріс.

— Багато добра нам робить громадська думка зараз,— різко відповів Бен Езра. — Я не бачу жодної армії, що прийшла б нам на поміч.

— Що було, то вже загуло,— сказав швидко Ешнев. — Обговорювати минуле не на часі, генерале. Ми зібралися, щоб почути вашу оцінку теперішнього становища.

— Щоб таким же чином знехтувати її, як це ви зробили минулого разу,— саркастично кинув Бен Езра. Він помітив вираз болю в очах Ешнева і відразу ж поправився. — Даруйте мені, друже мій,— сказав він лагіднішим голосом. — Я забув, що ви розстроєний, певно, ще дужче, ніж я.

Ешнев не відповів.

Бен Езра поглянув через стіл на американців.

— Так прикро, що старієш,— сказав він.

За столом ніхто не обмовився і словом.

— Чи не будете ви настільки ласкаві, джентльмени, щоб відповісти на моє запитання? — спитав він. — Скажіть мені, навіщо ви отут зібралися? Адже для вас, як і для мене, очевидно, з цього нічого не вийде, нічого не зміниться, нічого не зробиться.

— Це неправда, генерале Бен Езра,— швидко мовив полковник Вейгрін.— Ми високо цінуємо ваші думки та ідеї.

Бен Езра посміхнувся.

— А я — ваші. Якби я тільки міг їх зрозуміти. Я до цього часу так і не дійшов висновку: ви нас любите чи ненавидите.

Ешнев спробував перевести розмову в потрібне русло:

— Ви одержали справу Аль Фея?

— Так,— кивнув Бен Езра.

— І яких висновків дійшли ви щодо нього?

— Якби араби були кмітливіші, та розпустили свої армії, та знайшли б ще трьох, таких як він, то оволоділи б світом без єдиного пострілу.

— Яким чином це можна було б зробити? — спитав Гарріс.

Бен Езра дозволив собі посміхнутися.

— Достатньо просто. Вони б купили світ.

Ніхто не засміявся.

— Війна вже програна, ви це розумієте,— сказав старий.

— Що ви маєте на увазі? — спитав Вейгрін. — Вона ще не скінчилася. Ізраїльтяни вступили в Єгипет і Сирію. Садат уже заговорив про мир, він знає, коли пече.

— Він знає, коли він лежить на лопатках,— сухо мовив Бен Езра. — Все, що він хотів зробити,— врятувати арабський гонор. Він це зробив. Арабські вояки билися хоробро. Їхній гонор врятований. Оце і все, що він прагнув зробити. — Він сягнув рукою під полу хламиди, витяг звідти аркуш паперу. — Ми ще можемо виграти війну, та це залежить від того, скільки часу ви нам даєте.

— Я не зовсім вас розумію,— сказав Гарріс.

— Нам потрібно ще два тижні,— сказав Бен Езра. — Єгипет уже не має ваги. Нам треба обійти Каїр і захопити Лівію з одного боку і взяти Сирію — з іншого. Якщо ми це зробимо, нам удасться зламати хребет нафтовій блокаді, яка нам загрожує. Якщо ні, то ми будемо ізольовані; коли саме — це тільки питання часу.

— Що ми маємо зробити, щоб дати вам час? — спитав Гарріс. — Росія вже вимагає припинення вогню.

Бен Езра поглянув на нього.

— Невже ви такі тупоголові! — він сумно похитав головою. — Де була Росія, коли перемагали араби? Намагалася захистити нас, вимагаючи припинення вогню? Ні. Вони мовчали, доки бойова обстановка змінилася. Тепер вони хочуть припинення вогню, щоб захистити здобутки арабів. А араби щойно здобули зброю, про яку вони навіть не мріяли,— ембарго на нафту. Це в змозі зупинити західний світ швидше, ніж атомна бомба. Якщо ми будемо контролювати лівійську нафту та сирійські нафтопроводи, ембарго провалиться. Коли було б треба, ми змогли б постачити нафтою цілий світ. Іран уже обома ногами в західному таборі, Йорданія невдовзі зробить стрибок туди ж, і загроза зникне. Та якщо ми цього не зробимо, вся світова економіка піде прахом. Араби розколять світ. Франція відразу ж спробує зайняти свою окрему позицію і порушить європейську єдність. Японія вимушена буде піти слідом за нею, бо вона отримує вісімдесят відсотків нафти від арабів. І так, по частинах араби відлучать від нас багато країн світу. І в тому я їх не звинувачую, бо їхнє виживання таке ж важливе для них, як і наше для нас.

— Якщо ви перенесете воєнні дії в Сирію та Лівію, може втрутитися Росія,— сказав Гарріс.

— Сумніваюся,— сказав Бен Езра. — Росія так само, як і ви, страшилась конфронтації.

— Це ваша думка,— холодно сказав Гарріс.

— Правда,— сказав старий. — Та все ж, якби ваш містер Кіссінджер хоч трохи припинив свою гарячкову діяльність, ми б цього досягли.

Гарріс поглянув на Ешнева.

— На щастя, це не політика вашого уряду.

Ешнев нехотя кивнув.

— Ні.

Гарріс знову повернувся до Бен Езри.

— Містер Кіссінджер сподівається, що через два дні угода про припинення вогню вже буде укладена.

— Перекажіть містерові Кіссінджерові мої вітання,— голос Бен Езри звучав саркастично.— Він ще має нагоду стати Невілом Чемберленом семидесятих років.

— Гадаю, що ця дискусія виходить за межі програми нашої зустрічі,— сказав Гарріс офіційним тоном,— і повинна проводитися на вищому рівні. Зараз ми найбільше зацікавлені в тому, як ми зможемо використати Аль Фея.

Бен Езра глянув на нього.

— Я вважаю, що нам лишається тільки сподіватися, що він і далі чинитиме опір тискові зліва і буде триматися якнайближче до середнього курсу. Певна річ, він не зацікавлений віддати своє багатство та владу масам, не більше аніж інші багаті шейхи. Та всі вони ходять по вузькій стежці. Як довго вони протриматься, можна тільки гадати. — Він повернувся до Ешнева. — Чи ви одержали яку-небудь додаткову інформацію щодо нього від того часу, коли розпочалася війна?

— Інформація мінімальна,— відповів Ешнев. — Тільки-но конфлікт розпочався, зв'язок стало підтримувати важче. Аль Фея відкликали додому і від того часу він там і залишається. Ми знаємо, що він має намір очолити об'єднаний інвестиційний комітет усіх країн — виробників нафти, та остаточні перетрактації по нафті будуть проводитися на спільному засіданні міністрів іноземних справ тих країн. Вони дуже стримано ставляться до ідеї зробити експорт нафти засобом політичного тиску і використати для цього гроші, які вони отримують від її продажу. Тепер прибуток для них не є головною метою. Новим гаслом для них стало: «Нафта — за справедливість».

— Ви гадаєте, що він зможе впливати на нафтову політику? — спитав Гарріс.

— Спочатку дуже мало,— відповів Ешнев. — Можливо, більше згодом, коли вони зрозуміють, що гальмування розвитку світової економіки чи її розлад призведе лише до втрати їхніх власних інвестицій. Я гадаю, що Аль Фей та його князь Фейяд усвідомлюють це, і саме тому він очолив комітет замість того, щоб грати більшою мірою політичну роль. Дякуючи своїй неполітичності, він буде в зручному становищі і зможе вільно проводити перетрактації з обома сторонами.

— Де його сім'я? — спитав Бен Езра.

— Дружина та сини все ще в Бейруті,— відповів Ешнев. — Там також його колишня дружина та дочка.

— Та, що навчалася в школі у Швейцарії? — запитав з цікавістю старий.

— Так,— відповів Ешнев.

— Вже ні,— заговорив уперше агент ЦРУ. — Молодша дочка Лейла три дні тому вилетіла до Рима. З нею була ще одна дівчина та молодик.

Ешнев був здивований.

— Як вам удалося це взнати?

— Молодик,— відповів Сміт. — Ми слідкуємо за ним уже давно. Він був замішаний у торгівлі наркотиками у В'єтнамі, а згодом перебрався на Близький Схід. — Сміт дістав сигарету. — Він був пов'язаний з мафією, та останнім часом став працювати на Алі Ясфіра.

— Яке відношення має він до дочки Аль Фея? — спитав старий.

— Ми це з'ясуємо,— сказав Сміт. — У мене вже є певна інформація. Цієї весни вона покинула школу, щоб пройти партизанський вишкіл. Коли вона скінчила вишкіл, то з невідомої причини просиділа все літо вдома. Потім на неї вийшов цей чоловік і менше ніж за тиждень вони відбули.

— Чи наша розвідка одержала цю інформацію? — спитав Ешнев.

— Так. Я передав їм того ж дня, як тільки отримав її.

— Вони все ще в Римі? — спитав Ешнев.

— Не знаю,— відповів Сміт. — На летовищі вони розділилися. Дівчата сіли в одне таксі, а чоловік — у інше. Моя людина могла стежити тільки за одним автo. Вона сіла на хвіст молодикові.

— Молодик і досі в Римі? — спитав Ешнев.

— Так. У морзі. Його вбили через дві години після приїзду. Поліція вважає, що було зведено рахунки. Можливо, так і було. Мафія не терпить, коли її боєць перебігає до суперників.

— Треба знайти дівчину,— сказав старий.

— Я віддам своїм людям наказ, щоб вони цим зайнялися,— відповів Ешнев і звівся на ноги.

— Гадаю, порядок денний вичерпано, джентльмени. Якщо у вас немає для обговорення інших справ.

Американці переглянулися. Зустріч закінчена. Вони встали і потисли руки. Полковник Вейгрін і Гарріс поводитися по відношенню до старого офіційно, та Сміт — по-іншому.

Коли він звернувся до Бен Езри, по його обличчю пробігли зморшки.

— Знаєте, генерале,— сказав він своєю гугнявою говіркою уродження Середнього Заходу,— ви абсолютно маєте рацію. Я б хотів, щоб більше наших людей прислухалися до вас.

— Дякую, містере Сміт. Я б також цього хотів.

— Ось моя візитка,— сказав цеерушник. — Зателефонуйте, якщо буде щось таке, що я зможу для вас зробити.

— Ще раз дякую,— відказав Бен Езра.

Американці вийшли з кімнати, а два ізраїльтянина переглянулися.

— Що ти на це скажеш, Ісайє? — спитав Ешнев.

Старий знизав плечима.

— Ти говориш на ідиш, Леве?

— Ні,— відповів Ешнев. — Я — сабра. Я так і не навчився.

— На ідиш є прислів'я,— сказав старий. — Думаю, що воно виникло багато років тому, в Польщі або в Росії, під час одного з погромів. «Швер цу сахн а йід».

— Що це означає? — запитав Ешнев.

Старий посміхнувся, та посмішка була невесела.

— «Важко бути євреєм»,— відповів він.

КНИГА ТРЕТЯ

КІНЕЦЬ ОСЕНІ 1973 РОКУ

Розділ перший

Дік Керрідж тихо постукав у двері кімнати Бейдра. Крізь двері почувся злегка приглушений голос Бейдра:

— Зайдіть.

Дік відчинив двері і на мить примружився. Фіранки були широко розсунуті, і кімнату заливало вранішнє швейцарське сонце. Бейдр сидів за маленькою конторкою спиною до вікна. На тлі світлого вікна обличчя його було затінене. Він звів погляд на Керріджа.

— Слухаю.

— Французи чекають, шефе.

Бейдр поглянув на свого годинника.

— Рано вони встають.

Керрідж посміхнувся.

— Вони страхуються. Хочуть випередити можливих суперників.

Бейдр засміявся.

— Це хороша риса у французів. Можна бути певним, що більше ніж себе вони не полюблять нікого.

— Що мені їм відповісти?

— Скажіть, щоб трохи зачекали. — Він простягнув Керріджеві декілька аркушів паперу. — Що ви знаєте про це?

Керрідж узяв звіт і поглянув на нього. Заголовні літери, надруковані згори аркуша, сповіщали: «Арабляльки Лтд.» У течці було кілька відривних квитанцій та накладних. На кожній накладній стояв штамп «Заплачено». Він глянув на Бейдра.

— Не більше, аніж знаєте ви, окрім того, що вони оплачують свої рахунки справно.

Бейдр взяв папку назад.

— Отож-то й воно. Це якое не характерно. Чи ви знаєте хоч одного ліванця, який би оплачував рахунки справно?

— Я не розумію. Вони добрі клієнти. На що ми можемо скаржитися?

— Ще одна дивна річ,— мовив Бейдр. — Вони платять надбавку за термінову доставку. Що там у дідька може бути таке важливе в тих ляльках, щоб платити надбавку за швидку доставку? Це теж не характерно. Ліванці ні за що не хочуть платити надбавку, навіть якщо від того залежатиме їхнє життя.

— Наближається Різдво. Можливо, вони хочуть, щоб їхні ляльки до того часу вже лежали на полицях крамниць.

— Навіть якби вони відправили їх зараз, і то вони б дісталися туди вчасно. Та вони почали це робити ще у вересні. — Бейдр віддав течку Керріджеві. — Дайте мені короткий виклад по цій компанії.

— Буде зроблено, шефе. — Він взявся за клямку дверей. — Щось іще? Бейдр похитав головою.

— Пригостіть французів кавою. Я вийду через кілька хвилин.

Коли за Керріджем зачинилися двері, Бейдр підвівся, відчинив засклені стулчасті двері за своєю конторкою і вийшов на терасу. У вранішньому чистому повітрі відчувалися перші ознаки швейцарської зими. Бейдр глибоко вдихнув, набираючи повні легені повітря.

Вдалині ясно вимальовувалися блакитно-зелені гори, їхні вершини вже почав увінчувати сніг. Бейдр поглянув униз на місто, яке вже пробуджувалося. Відчувалося, що на вулицях панує атмосфера збудженості.

Женева. Тут було все. Гроші, влада, дипломатія, торгівля. Війни треба вигравати ось тут, а не на близькосхідних полях битви. Банки та торгові зали цього дивного старого швейцарського міста створювали позірне враження, ніби вони вище всіляких суперечок та боротьби, проте вони прагнули одержати зиск від будь-якої зміни напрямку вітру, незважаючи на те, з якого боку він дме.

Бейдр повернувся до кімнати і роздивився навколо. Номер люксу винаймався цілорічно і підходив для його випадкових візитів. Та наступного року йому доведеться провести тут набагато більше часу, розмірковував він. Недостатньо великий, недостатньо презентабельний для прийомів, які він планував тут влаштовувати.

Що більше він думав про це, то ясніше у нього стало визрівати рішення. Постійна база тут буде потрібна. Окрім того, зимова пора в Швейцарії — завжди хороша. На теренах між Санкт-Моріцом та Гштадом зберуться люди зі всього світу. І, певна річ, Джордані сподобаються вечірки, світські розваги, зимовий спорт.

Він вирішив зателефонувати їй сьогодні ж і повідомити про своє рішення. Потім треба буде дати Керріджеві завдання, щоб той передав маклерові, що Бейдр хоче купити дім у Женеві і віллу в Гштаді. Він був упевнений, що невдовзі щось знайдеться. Гроші спроможні влаштувати геть усе.

Він підійшов до люстра і оглянув себе. В білій сорочці і темних брюках він видавався більше європейцем, ніж арабом. Потім він зайшов до гардеробної ніші. За хвилину він вийшов, несучи своє арабське вбрання. Він вправно накинув на себе темно-брунатний мішлах і білий башлик з чорною стрічкою, який сягав йому до плечей. Знову глянув у дзеркало. Цього разу він із задоволенням кивнув. Зараз він був схожий на араба. Усміхаючись до себе, він попрямував до дверей. Виглядати екзотичним тубільцем теж інколи вигідно. Особливо, коли справу маєш із французами, які думають, що вони вище всіх на земній кулі.

— Ми — маленька країна, мсьє Дюшам,— вів Бейдр по-французькому,— з усіх боків повністю оточені сушею, виходу до моря не маємо і в цьому відношенні залежимо від доброї волі наших сусідів, тож ви можете добре зрозуміти нашу скруту. Вода. У нас є нафта, але немає води. Я не раз чув, як мій князь казав, що він би з радістю поміняв надмір своїх нафтових свердловин на свердловини, які б качали воду. При наявності води наша країна процвітала б.

Дюшам поглянув на свого колегу і кивнув на знак розуміння.

— Мсьє Аль Фей, Франція завжди була серед націй світу, які перші зрозуміли труднощі народів Близького Сходу та їхнє бажання домогтися самовизначення і здобути свободу. Ми публічно засудили визискування природних багатств, якими ви володієте, і висловили підтримку вашій справі, і ця наша позиція часто шкодила нашим стосункам з великими державами і суперечила настроям громадськості. Ви пам'ятаєте, як під час попереднього конфлікту, в шістдесят сьомому, ми відмовили Ізраїлю в поставці п'ятдесяти реактивних винищувачів «Міраж»?

— Пам'ятаю. — Він не додав, що не забув, як Франція не тільки відмовила Ізраїлю в поставках, а й не повернула йому сто мільйонів доларів, які вона взя-

ла за літаки. Та все ж він не зміг утриматися, щоб не вколоти француза: — З того часу, як ви так великодушно надали незалежність Алжирові, ви стоїте на передній лінії тих, хто визнає великий принцип самовизначення арабів.

По обличчю француза майнув вираз дискомфорту, потім зник.

— Зараз Франція ладна підписати замовлення на поставки арабським країнам будь-яких потрібних їм матеріалів. Наші заводи працюють на повну потужність: будують літаки, автомобілі, танки, майже все, що потрібно для арабського світу, щоб довести свою спроможність захистити себе.

Бейдр чемно всміхнувся.

— Мені дуже приємно. Я звичайно передам це повідомлення до відповідної комісії. Наскільки вам відомо, я не підрядник військового відомства.

— Я ніяким чином з військовою технікою не пов'язаний. Мене цікавлять питання дотичні до промислового розвитку. Якби у вас було устаткування, що виробляє воду, я був би вкрай зацікавлений.

— У нас є установки, які виробляють воду, та, на жаль, для їхнього запуску потрібна вода.

Бейдр запитав з удавано-наївним виразом:

— Справді?

— Ядерні опріснюючі установки. Вони дорогі, але вони працюють. На жаль, ваша країна з усіх боків оточена сушею.

— Це так, проте у нас є домовленість з нашими сусідами — Сирією, Іраком, Йорданією та Саудівською Аравією — про розробку засобів виробництва для спільних потреб.

— Чи ви репрезентуєте і згадані країни? — спитав француз.

— У цій царині арабський світ уперше єдиний. Наш промисловий і сільсько-господарський потенціал ми будемо розбудовувати разом. Наприклад, ми досягли згоди з італійським «Фіатом» про випуск варіанту їхнього автомобіля. Автобудівельні підприємства будуть створені в різних країнах, таким чином, робітники кожної з них зароблятимуть добрі гроші.

— Чудова ідея, — силувано-схвальним тоном мовив француз.

— Звичайно, робити ці автомобілі самим коштуватиме трохи дорожче, аніж імпортувати їх. Але оскільки ми зацікавлені більше не в доходах, а в тому, щоб забезпечити свою економічну самостійність, то вважаємо це за варте. Ми ведемо перетрактації і в інших галузях: налагоджуємо виробництво побутових приладів і телевізорів. Дивовижно, скільки людина може зробити, коли вона працює охоче.

— Наскільки, ви вважаєте, буде дорожчим виробництво цих товарів, порівняно з їхньою купівлею? — спитав Дюшам.

Бейдр знизав плечима.

— П'ятдесят відсотків, сто відсотків. Яке це має значення? У нас є гроші, щоб заплатити за це. Ми можемо собі дозволити.

Француз якийсь час мовчав. Коли він заговорив, він уже не був такий самовпевнений, як раніше.

— Ми зацікавлені також у тому, щоб допомогти вашій промисловій програмі. Я впевнений, що ми могли б розробити багато проектів, які були б взаємовигідними. Французька продукція неперевершена в цілому світі.

— Я радий чути це. Що мене найбільше цікавить — це ваш ядерний завод по опрісненню води. Певна річ, ця царина заслуговує пильної уваги і є однією з тих, в якій ми можемо працювати разом.

— Можливо, з усіх проектів це один із найдорожчих, — швидко сказав Дюшам.

— Як я вже сказав, — не в грошах справа. Тільки в моїй маленькій країні доходи від нафти перевищують один мільйон доларів у день. Якщо ви помножите це на решту країн арабського світу, сума стає астрономічною.

— Франція — не бідна. У нас є стільки доларів, скільки потрібно. По суті, більше ніж достатньо.

— Я знаю про це, та існують інші засоби міжнародних розрахунків, і хоч я і не займаюся політикою, та коли будуть прийматися рішення, мої рекомендації матимуть чималу вагу.

Француз дивився на нього пильно. Обидва розуміли, про що говорить Бейдр. Предметом торгівлі була нафта, не за гроші, а за співробітництво.

— Пане Аль Фей,— сказав він. — Я не можу не висловити свого задоволення з того, що ми знайшли царину, в якій можемо співпрацювати. Будьте певні, що я скоро повернуся до вас з кількома дуже конкретними пропозиціями.

Бейдр звівся на ноги.

— Я буду з великим нетерпінням чекати на ваше повернення.

Француз теж підвівся. Бейдр формально вклонився, зробивши традиційний арабський жест прощання: «Іди з миром».

Тільки-но французи вийшли, до кімнати зайшов Керрідж.

— Вони вже починають сходитись,— сказав він. — Це ООН у мініатюрі: німці, італійці, румуни, норвежці.

— Чутка шириться швидко, чи не так?

Керрідж покивав головою.

— Вони прибули тільки позавчора. Вони кружляють, як пси навколо сучки на порі.

Бейдр засміявся.

— Зателефонуйте-но до банку і дізнайтеся, чи не змогли б вони позичити нам пару секретарок. А потім складіть розклад прийому. Нам треба зустрітися з усіма ними.

— Навіщо? Тут дуже мало таких, які можуть стати нам у пригоді.

— Я знаю, та все одно. От зараз вони всі ошелешені звісткою про ембарго. Вони все ще не вірять у це. Коли воно вступить у силу, всі вони будуть у паніці, всі будуть сердиті. Мета нашої роботи на даному етапі — зберегти стільки друзів, скільки зможемо.

— Добре, шефе,— Керрідж рушив до дверей.

Бейдр зупинив його:

— Діку, знайдіть по телефону пані Аль Фей. Вона в Бейруті, в домі мого батька.

— Буде зроблено.

Двері за ним зачинилися, і через якусь мить задзеленчав телефон. Швейцарська телефонна служба пишалася своєю оперативністю. На лінії була Джордана.

— Як там діти? — спитав він.

Голос Джордани звучав глухо:

— Добре.

— Чи школа їм подобається?

— Я не знаю, подобається їм чи ні, та вони ходять.

— Ти дуже зайнята?

Хвилина мовчання.

— Ти що, кепкуєш з мене? — сказала вона. — Я — в Бейруті. Тут мені абсолютно немає чого робити.

— Тоді, може, ти погодишся приїхати сюди та допомогти мені. Я вирішив придбати в Женеві дім, а в Гштаді — віллу. Але я буду дуже зайнятий, щоб цим займатися.

— Бейдре, ти це серйозно?

— А чому б мені не бути серйозним? Здається, що в близькому майбутньому ми будемо проводити тут багато часу. Ти приїдеш?

Вона засміялася.

— Вилітаю наступним літаком.

— Добре,— він посміхнувся в слухавку. — Повідом нам номер рейсу і я вишлю Джабіра, щоб він привіз тебе з аеропорту.

Тільки-но він поклав слухавку, до кімнати повернувся Дік. На його обличчі був дивний вираз.

— Там на вас чекає дівчина.

Раптово Бейдр розсердився.

— Ви маєте знати, що робити в таких випадках, Діку,— сказав він різко. — Мені стільки треба зробити, ніколи мені возитися сьогодні з дівчатами. Відішліть її.

— Я вже це зробив раз,— сказав Дік. — Та за кілька хвилин вона повернулася з Джабіром. Він сказав, що ви приймете її з охотою.

Бейдру це здалося дивним. Джабір ніколи не зв'язувався з жінками.

— Хто вона?

— Не знаю, сер. Ні вона, ні Джабір не схотіли сказати, як її звать. Вони сказали, що хочуть зробити вам сюрприз.

Бейдр міркував хвилину. Мабуть, тут щось важливе. Джабір не має звички жартувати.

— Гарзд, я прийму її,— сказав він. — Та лише на хвилину. І скажи Джабірові, що я роблю це як люб'язність для нього і не хочу, щоб це повторилося.

— Слухаюсь, сер.

Бейдр підійшов до столика і налив собі кави. Тримаючи в руці філіжанку, він повернувся до письмового столу. Потім почув, як за ним відчинилися двері, і обернувся.

У дверях стояла молода жінка, дивлячись на нього ледь сором'язливо. Вона була гарна, її обличчя з темно-синіми очима та блискучим чорним волоссям, що спадало на плечі, за формою нагадувало серце. На ній була сорочка та сині джинси, такі, які носила сьогодні майже вся молодь. Та в око йому впало, що фігуру вона мала гарну. Він помітив, як у її темно-голубих очах з'явився вираз страху. Раптом усе стало на свої місця.

— Лейла! — скрикнув він.

Крізь страх пробилася тремлива усмішка.

— Добридень, тату,— сказала вона тихо.

Він пересік кімнату і обняв її.

Розділ другий

— Мені майже дев'ятнадцять, тату, і в школі я далека від усього, що в світі діється,— сказала вона. — Там відбувається стільки важливих подій, і я хочу бути їх частиною.

Він посміхнувся. В ній було так багато такого, що нагадувало йому самого себе. Така ж нетерплячка, така ж допитливість та бажання бути причетною.

— А що б ти конкретно хотіла робити?

Відповідь була туманна:

— Не знаю. Все, що я знаю, це те, чого я не хочу робити. Я не хочу бути такою, як моя сестра. Я не хочу, щоб заміжжя та сім'я стали основною метою мого життя. Дідусь уже навіть вибрав мені когось у чоловіки.

Бейдр розвеселився.

— Твій дідусь не змінився. Я гадаю, що це багатий чоловік із порядної сім'ї?

— Звичайно,— засміялася вона. — Дідусь Ріад був завжди в цьому добрий мастак.

Бейдр засміявся.

— Мені б належало це знати. Та серйозно, існує дуже багато речей, якими б ти могла зайнятися. Хоча б навчати. Нам потрібні всілякі вчителі.

— Ти маеш на увазі загальноприйняті жіночі професії? — вона не могла приховати легкої нотки відрази в голосі. — Цього я теж не хочу. Я просто не хочу займатися тим, чим жінкам дозволялося займатися протягом багатьох поколінь. Я хочу бути причетною до чогось справжнього, що рухає нас уперед. По-своєму я хочу робити те, що робиш ти, допомагаючи вивести нас у сучасний світ та змушуючи цей світ приймати нас на наших умовах.

— Це не так просто, як ти думаєш. Чи ти знаєш, як багато людей у цьому світі все ще тримаються думки, що ми — примітивний народ?

— Я знаю,— швидко сказала вона. — І власне це я хочу змінити. Зараз, коли ми перемогли у війні, у нас є нагода змусити світ визнати, що ми такі ж здібні, як і вони.

— Ти віриш, що ми виграли війну? — з цікавістю спитав Бейдр.

— Я знаю, що ми перемогли. Якби нас не змусили припинити війну, ми б знищили ізраїльські армії раз і назавжди. Вони йшли прямо в пастки, влаштовані для них у Сирії та Єгипті.

Бейдр позирнув на неї. Багато дечого вона ще не знала і повторювала стандартне тлумачення подій, яке нав'язувалося народу панарабськими пропагандистами. Він не переставав дивуватися тому, що більшість арабів вірила в це. Те, що Ізраїль відрізав Третю єгипетську армію і за кілька днів міг би захопити як Каїр, так і Дамаск, здавалося ніколи не спадало їм на думку.

— Я все ще не уявляю, чим ти можеш зайнятися,— сказав він.

— У мене є ідея.

— Яка?

— Я могла б працювати на тебе,— вона подивилася йому в вічі.

Вона була настільки цілеспрямована, що він не посміхнувся.

— Що робити? — лагідно спитав він.

— Я могла б бути твоїм помічником,— сказала вона серйозно. — Мати завжди говорила, що мені треба було народитися хлопцем. Що я — викапана ти.

— Боюсь, що ні,— м'яко відказав він. — Усі мої помічники, щоб зайняти свої посади, пройшли спеціальний вишкіл. Здебільшого — робота специфічна і пов'язана з використанням складного устаткування.

— Я не маю на увазі — прямо зараз,— сказала вона швидко. — Я могла б почати як клерк чи секретарка, доки достатньо не підучуся.

— Ти вмієш стенографувати чи друкувати? — спитав він.

— Я трохи вмію друкувати.

Він помовчав, а потім похитав головою.

— Боюсь, що ні. Навіть для цих посад нам потрібні люди, які для цього навчалися.

— Я могла б сидіти на прийомі. Я залюбки почну з чого завгодно.

— Ти моя дочка. Як ти гадаєш це буде виглядати?

— Ніхто про це навіть не знає. Ми зможемо це втаїти.

— Ні. Це не пройде. В такій роботі таємниць немає.

Вона була в розпачі.

— Я не повернуся в ту школу,— сказала вона вперто. — Я її ненавиджу.

— А ти і не мусиш. У мене є інша задумка.

Вона поглянула на нього з надією.

— Якщо те, про що ти говориш,— серйозно, я можу влаштувати тебе до університету в Штатах, де ти змогла б опанувати менеджмент. За кілька років ти б мала достатньо знань, щоб обійняти якусь посаду в нашій організації.

— На це підуть роки,— сказала вона нетерпляче. — А що як зараз? До того часу, як я закінчу навчання, все буде зроблено.

Він засміявся.

— Я так не думаю. Роботи більш аніж достатньо і вистачить її на два наших з тобою життя.

— А чи не можу я навчатися прямо тут? — спитала вона. — Таким чином, я могла б навчатися і одночасно, після занять, працювати.

— Це — не рівноцінно. Все, чому вони можуть навчити тебе — стенографії, друкуванню і, можливо, простій бухгалтерії.

— Це було б початком, а якби я побачила, що мені це вдається, то могла б поїхати навчатися до Штатів.

— Дай мені це обміркувати.

— Тут немає про що думати,— сказала вона, мов про вирішену справу. — Я чула, як твій співробітник телефонував до банку, шукаючи секретарок. Поки ти чекаєш на них, я могла б відповідати на телефонні дзвінки і бути твоєю секретаркою. Я дуже вправна на телефоні. Справді.

Він засміявся.

— Ти дуже рішуча молода особа.

Вона витримала його погляд.

— Ти просто не знаєш наскільки.

— Я починаю усвідомлювати,— він весело хмикнув, та потім посмішка зникла з його лиця. — Ти знаєш, я маю обговорити цю справу з твоєю матір'ю.

— Чому? До цього ти ніколи з нею про мене не говорив.

— Це те, що вона тобі казала?

— Так.— На мить вона опустила очі, потім знову підняла на нього свій зір.
— Чому ти ніколи не хотів нас бачити, після того як залишив нас?

Бейдр витримав її погляд.

— Це те, що сказала твоя мати?

Вона кивнула.

Бейдр мовчав. Який сенс був говорити про те, як багато разів він прохав про можливість побачити її чи її відвідати його, а закінчувалося це одним і тим же: Маріам відмовляла йому, говорячи, що вона не хоче мати з ним нічого спільного. Лейла знала лише те, що він залишив їх, і так повинно і залишатися. Він глибоко вдихнув, а потім поволі випустив повітря.

— Ну, це неправда,— сказав він тихо.

Вона мовчала. Він відчував, що вона сумнівається.

— Та зараз це не має значення,— сказав він м'яко.— Ти тут, і я говорю з тобою.

Вона кивнула, все ще мовчки.

— Розкажи мені,— ніяково сказав він,— як там твоя сестра?

— Добре. Вона заміжня. З нею та її чоловіком я зустрічаюся рідко. У нас небагато спільного. Вони дуже благопристойні. О, так, Амаль гадає, що вона, напевне, вагітна.

Він посміхнувся.

— Ти хочеш сказати, що я скоро стану дідом?

— Це цілком можливо.

Він легенько свиснув.

— Це чисто по-американському,— сказала вона.

— Що ти маєш на увазі?

— Цей свист. Що він означає?

Він засміявся.

— Мені треба багато дечого переварити. По-перше, я тільки-но усвідомив, що я батько дев'ятнадцятилітньої дівчини, а тут ні сіло ні впало — я дід.

Лейла засміялася.

— Не зважай на це. Амаль кожного місяця гадає, що вона вагітна. Можливо, і на цей раз буде, як у попередні.

— Ти знаєш, що у тебе є два брати?

— Я знаю. Мухаммед і Самір.

— Ти знаєш, як їх звать?

— Це не цілковита таємниця. В газетах завжди є про тебе оповіді. І фотографії.

— Вони гарні хлопці. Тобі вони сподобаються.

— Я б хотіла зустрітися з ними.

— У тебе буде нагода. Невдовзі. — Він звівся на ноги. — Де ти зупинилася?

— У подружки,— сказала вона. — Її родина живе в Женеві.

— Швейцарці?

— Так.

— Ти залишишся там чи, може, хотіла б перейти сюди, до мене?

— Як ти скажеш,— сказала вона, відводячи очі.— Гадаю, що так.

— Тоді збирай свої речі,— сказав він. — Ти встигнеш повернутися до обіду?

Вона підвела голову. Її очі сяяли.

— Мабуть, устигну.

— Гарзд, тоді — гайда. Мені треба працювати.

Вона підвелася із стільця і обняла його.

— Дякую, тату.

Він легенько поцілував її в лоба.

— Не треба дякувати мені. Врешті-решт, я твій батько, чи не так?

Вона стояла у дверях кав'ярні, обводячи поглядом столи. Приміщення було майже порожнє, лише декілька конторських службовців посьорбували свою вранішню каву, перед тим як податися до роботи. Вона позирнула на свого годинника. Одинадцята. Вони мусять прибути сюди з хвилини на хвилину. Вона підійшла до столика і сіла.

Тієї ж миті з'явився кельнер.

— Qui, mademoiselle?¹

— Cosa avec citron?²

Він приніс напій і відійшов. Вона запалила сигарету, пригубила напій. Він був солодкий. Не такий солодкий, як кока-кола в Лівані, та солодший за французький, хоча і подавався на французький кшталт. Зверху плавав один шматочок льоду, якого було недостатньо, щоб охолодити напій, хіба що будеш відсorbувати рідину біля нього.

У дверях з'явилися два молодики і молода жінка. Вони були одягнені майже так, як і вона: в джинси, сорочки та жакети. Вона помахала їм, вони підійшли до її столу і сіли. Знову з'явився кельнер. За хвилину він приніс їм каву і відійшов геть.

Вони очікуючи дивилися на неї. Вона мовчки дивилася на них. Зрештою поклатла сигарету і підняла два пальці, склавши їх знаком «V» — перемога.

На обличчях інших розцвіли посмішки.

— Прошло добре? — спитала жінка англійською мовою з сильним акцентом.

— Як по-писаному.

— Він не ставив ніяких запитань?

— Звичайні батьківські запитання,— відповіла вона. Потім вона оскалилася.

— «Ти знаєш, я маю поговорити про це з твоєю матір'ю»,— перекинула вона. Вираз стурбованості пробіг по обличчю жінки.

— А якщо він так зробить?

— Він цього не зробить,— сказала вона впевнено. — Я знаю свою матір. Десять років вона з ним не говорила, не має наміру говорити і зараз.

— Ти маєш намір працювати на нього? — спитав один з молодиків.

— Неповний робочий день. Він гадає, що спочатку я мушу піти до школи бізнесу, щоб набути деяких навиків. Опісля я зможу працювати весь день.

— І ти працюватимеш? — спитала жінка.

— Звичайно. Якщо ні, він може щось запідозрити. Окрім того, це триватиме лише деякий час.

— Як він виглядає? — спитала жінка.

Лейла зиркнула на неї, ніби бачила її вперше.

— Ти маєш на увазі мого батька?

— А про кого ж іще я питала б? — відповіла жінка. — Чи він чимось схожий на того героя, про якого ми так багато читали? Ну, на плейбоя, якому не може відмовити жодна жінка, і таке інше.

Очі Лейли стали задумливими.

— Гадаю, що так,— сказала вона непевно. — Та я не дивилася на нього з такої точки зору.

— А як же ти на нього дивилася?

Голос Лейли прозвучав різко:

— Я дивлюсь на нього і бачу в ньому все, проти чого ми боремося. Гроші, влада, его. Тип людини, яка дбає лише про себе. Його зовсім не обходить боротьба нашого народу. Він думає лише про зиск, який він може отримати завдяки їй.

— Ти справді цьому віриш?

— Якби я в це не вірила,— відповіла Лейла твердим, рішучим голосом,— я б не була тут і не робила б те, на що я дала згоду.

Розділ третій

Коли Джордана зайшла до кімнати, перше, що промайнуло в голові Лейли, було: «Яка ж вона вродлива!» Висока, біляве волосся медового кольору, яскрава засмагість від каліфорнійського сонця, струнка постать і довгі прекрасні ноги. Вона була всім тим, чим арабка бути не могла. За мить вона зрозуміла, чому її батько зробив власне так, а не інакше.

¹ Чим можу служити, пані? (Франц.)

² Кока-колу з цитриною (франц.).

Потім у ній піднялася стара гіркота та ворожість і вона мусила зібрати всі свої сили, щоб коли Джордана підійшла до неї, ті почуття не проявилися в її погляді.

— Це — Лейла,— з гордістю сказав Бейдр.

Очі Джордани були чисті та відверті, її усмішка щира і тепла. Вона подала руку.

— Я така рада, що ми нарешті зустрілися. Твій тато часто розповідав про тебе. Лейла подала руку. Потиск Джордани був такий же теплий, як і її привітання.

— Я також рада з вами познайомитись,— сказала вона, ніяковіючи.

— Бейдр, твій батько, каже, що ти хочеш пожити у нас.

— Якщо я не буду на заваді.

— Ні в якому разі,— запевнила її Джордана. — Я дуже задоволена. Можливо, тепер у мене буде нагода з ким-небудь погомоніти, коли його немає вдома. Він дуже багато подорожує.

— Я знаю,— сказала Лейла. Вона поглянула на свого батька. — Вибачайте, я трохи стомилася. Нічого, якщо я пропущу вечерю і відразу піду спати?

Бейдр кинув швидкий погляд на Джордану, потім на Лейлу.

— Звичайно ж.

— Ви теж не маєте нічого проти? — спитала вона Джордану. — До того ж, вам двом, мабуть, є про що поговорити.

— Я не заперечую,— відповіла Джордана.

— Тоді, на добраніч.

— Добраніч.

Коли двері за нею зачинилися, Бейдр повернувся до Джордани.

— Яка твоя думка? — спитав він.

— Я гадаю, що я їй не до вподоби.

— Як ти можеш так говорити? — в його голосі прозвучав подив. — Вона тебе навіть не знає.

— Твоя донька — ревнива.

— Ти говориш дурниці,— мовив він, у його голосі чулося роздратування. — До чого вона має ревнувати? Я запросив її пожити у нас, правда ж?

Джордана глянула на нього. Є речі, яких чоловіки ніколи не розуміють. Вона згадала, як ревниво вона ставилася до свого батька і що відчувала, коли вперше побачила його з новою дружиною.

— Власне, це не має ніякого значення,— мовила вона. — Я рада за тебе.

Він не відповів.

— Вона дуже гарна дівчина,— сказала вона.

— Так.

— Що змусило її так раптово залишити школу?

— За її словами, вона відчула, що життя проходить повз неї,— відповів він і пирхнув. — У дев'ятнадцять років!

— Це не так вже й смішно,— сказала вона. — Я можу це зрозуміти.

— Можеш? — він здивувався. — Тоді, можливо, ти зможеш пояснити мені, чому раптом після всіх цих років несподівано вона захотіла мене побачити?

— А чому б і ні. Ти — її батько. У дівчат до батьків дуже особливе ставлення. Хвилину він мовчав.

— Я мушу зателефонувати її матері і розповісти їй.

— У мене таке відчуття, що краще не треба. Про це її мати вже знає.

— Що тебе наводить на цю думку?

— Твій батько говорив мені, що вона провела майже все літо у своєї матері і що вона виїхала з Бейрута кілька тижнів тому. Її мати напевно знала, куди вона їде.

Він поглянув на неї з подивом. Дивно. Лейла дала йому зрозуміти, що приїхала зі школи. Вона нічого не сказала про те, що побула вдома. Він розмірковував, чому вона не розповіла йому про це, та вирішив Джордані не говорити.

— Гадаю, що мені треба зателефонувати моєму батькові,— сказав він. — Нехай він поговорить з її матір'ю.

Джордана посміхнулася. Інколи вона бачила його наскрізь. Він не хотів розмовляти зі своєю колишньою дружиною.

— Хлопці питали, чи зможуть вони навідатися сюди, коли ми купимо будинок. У них ніколи не було нагоди погратися в снігу.

Бейдр засміявся.

— Перекажи їм, що вони зможуть приїхати сюди того ж дня, коли почне падати сніг.

Дік Керрідж відкинувся на своєму стільці і зняв окуляри для читання. Він узяв з шухляди столу клаптик замші і, відвернувши стілець від яскравого світла тензорної лампи, почав повільно протирати скельця. За вікном ліниво кружляли великі білі сніжинки.

Вони пробули в Швейцарії майже місяць, перш ніж випав перший сніг, і Бейдр, вірний своєму слову, того ж дня приправив літаком своїх синів. Тепер вони проводили вихідні в Гштаді. Сам він залишився в Женеві, щоб розібрати стос паперів. Бейдр зателефонував йому сьогодні вранці. Настрій у нього був чудовий. А хлопцям тут дуже подобається.

Керрідж посміхнувся до себе. Всі батьки на диво однакові, незважаючи на свій майновий статус. До своїх синів Бейдр ставився майже так само, як і він до своїх. Він знов повернувся до столу і поглянув на фотографію своєї дружини і синів. Фотографія, зроблена в його саду, в Каліфорнії, раптом навіяла на нього гостре почуття самотності. Вони були так далеко від снігів Швейцарії.

Він почув, як за його кабінетом, який служив їм конторою, коли вони працювали в цьому великому домі в Женеві, клацнула клямка дверей. Він поглянув на годинник. Було вже по другій годині ночі. З фойє почулося човгання товстих підшов черевиків по мармуровій підлозі. Безсумнівно, ритм кроків був жіночий. Це, мабуть, прийшла Лейла. Вона була єдиний член родини, хто не поїхав до Гштада. Вона щось говорила про додаткові суботні заняття в школі, але туди вона не пішла. Замість того, вона до обіду просиділа в своїй кімнаті, потім вийшла і повернулася тільки зараз.

«Щось було дивне в її поведінці»,— подумав він. Незважаючи на показну люб'язність і охоту до співпраці він відчував якусь відчуженість, стриманість в її очах, наче вона вела якісь свої розрахунки. Випадком він перехоплював у її погляді неприязнь, особливо по відношенню до Джордани, хоча, очевидно, вона намагалася її приховувати.

Кроки досягли східців і стали підніматися, потім вони зупинилися. За мить ручка кабінетних дверей непевно покрутилася.

— Заходьте,— сказав він.

Двері широко відчинилися, на порозі стояла Лейла, одягнена в свої незмінні голубі джинси.

Інколи він подумки питав себе, чи була в неї якась інша одежа.

— Я не хотіла турбувати вас, але з-під дверей пробивалося світло.

— Нічого. Ви мені не заважаєте. Однаково я вирішив зробити зараз перерву.

Вона зайшла до кімнати, йому було видно, як на її волоссі та одязі тануть сніжинки.

— Від того часу, як батько поїхав учора вранці, ви так і не підводилися.

Він посміхнувся.

— Це єдина нагода розібратися з паперами. Коли він тут, у мене не так багато для цього часу.

— А вихідні ви коли-небудь берете?

— Авжеж. Коли декілька місяців тому ми були в Каліфорнії, я провів з сім'єю цілий тиждень.

— А з того часу? — наполягала вона. — Ви нікуди не ходите навіть у суботу й неділю?

— Навіщо? — запитав він. — Мені нічим не хочеться займатися.

— Ви б могли повечеряти в ресторані. Сходити до кінотеатру.

— Я краще попрацюю. Я не люблю займатися такими речами на самоті.

— А вам і не треба бути на самоті. В Женеві багато дівчат, які напрошуються на побачення.

Він засміявся.

— Дівчат багато скрізь. Та ви забуваєте, що я одружений.

— Мій батько теж одружений, та це його не зупиняє,— зауважила вона. Він пильно подивився на неї, зважуючи наскільки багато вона знає.

— Є певні речі, якими вашому батькові доводиться займатися,— сказав він швидко. — Це його справа.

— Чи ж так? Про нього багато чого розказують. Він мовчав.

— Багато чого розказують і про Джордану. — Вона глянула на нього з викликом. — Це також стосується справи?

Він холодно подивився їй у вічі.

— Завжди знайдуться лихі на язик люди. Більшість із них навіть не знає, про що базикає. Я дійшов висновку, що найважливіший внесок, який я можу зробити в справу твого батька,— нікуди не стромляти свого носа.

Вона засміялася.

— Тепер мені ясно, чому мій батько так вам довіряє. Ви — вірний йому.

— Він мій роботодавець,— сухо сказав він. — Я його дуже поважаю.

— А він вам подобається? — різко спитала вона.

— Так,— хутко і прямо відповів він.

— Навіть тоді, коли він не дає вам вихідних?

— Це моє право вибору,— відказав він спокійно. — Якщо я вважаю за потрібне не брати їх, то вже моя справа.

Вона обійшла ріг його письмового столу і поглянула на стос паперів.

— Гроші можуть купити багато, чи не так? — це було ствердження, а не запитання. — В цій системі ви такий же раб, як і всі.

— Єдиним кращим способом заробляти на життя, відомим мені,— відповів він по-арабському. — це мати багатого батька.

Він побачив у її очах швидко блискавку гніву і зрозумів, що попав у болоче місце.

— У мене немає... — вона опам'яталась і замовкла.

— У вас немає чого? — спитав він тихо.

Вона швидко потамувала свій гнів і осміхнулася.

— Нічого. Де ви так добре навчилися розмовляти арабською мовою?

— Вдома.

Вона була здивована.

— Я думала, що ви американець.

— Так і є,— всміхнувся він. — Мої батьки переїхали туди з Йорданії. Їхнє прізвище було Кхурейджі. Мій батько змінив його на Керрідж ще до того, як я народився, коли він відкрив свій перший ресторан. Він гадав, що американцям буде легше вимовляти «Дім Керріджа», аніж «Дім Кхурейджі».

— Вони ще живі?

— Ні.

— Чи їм коли хотілося повернутися додому?

— Так.

— Можливо, й добре, що вони не зробили цього,— швидко сказала вона. — Бо євреї все ще стоять на їхньому порозі.

Він мовчки подивився на неї. Справжня трагедія полягала в тому, що вони таки повернулися. Можливо, якби вони цього не зробили, то були б і досі живі.

Вона прийняла його мовчанку за згоду.

— Так завжди не буде. Скоро ми позбавимося від євреїв. Цього разу ми були близькі до цього, але нас зрадили.

— Хто?

— Дехто з наших людей. Люди, які думали лише про свої власні кишені, про свою власну владу. Якби вони нас не зупинили, ми б загнали євреїв у море.

— Я все ще не знаю, хто ці люди.

— Знаєте,— сказала вона, раптово роблячись таємничою. — Дуже скоро. — Вона посміхнулася і змінила тему: — Хочете, я зварю каву?

— Це дуже люб'язно з вашого боку. Та я не хочу наражати вас на клопоти.

— Ніяких клопотів. Опріч того, я й сама б випила філіжанку. По-американському чи по-турецькому?

— По-турецькому,— сказав він, хоча більшу перевагу він віддавав каві по-американському.

— Добре,— мовила вона, рушаючи до дверей. — Я скоро повернуся.

Коли вона зникла, він з подивом глянув на двері. Дивна якась. Якби докопався, що в неї на думці в дійсності. Він ліниво підняв зі стосу паперів наступну папку. Це був звіт, який Бейдр просив його підготувати по фірмі «Арабляльки Лтд.» Літери розпливалися, і він поклав його на стіл. Він був втомлений більше, аніж він те усвідомлював. Робота почекає, поки він вип'є каву.

Пройшла майже чверть години, коли вона повернулася з кавою. Коли він побачив її, у нього від здивування мало не одвисла щелепа. У неї таки був інший одяг. Замість постійних голубих джинсів на ній був білий халат із золотою оборкою, яка пробігала зверху донизу, повторюючи конфігурацію гудзиків, які з'єднували поли. Спалахи її золотавого, засмаглого тіла, видимі крізь проміжки халату, свідчили, що під ним на ній не було нічого.

Вона помістила срібну тацю для кави на маленькому столику перед кушеткою і стала повільно розливати каву в маленькі філіжанки. Біла пара здіймалася чудернацькими завитками. Вона підвела на нього очі.

— Щоб випити каву, ви можете вийти з-за свого столу,— сказала вона. — Я обіцяю не говорити батькові.

Він посміхнувся і звівся на ноги.

— Щось мені підказує, що ви цього і так не зробите.

— Авжеж.

Він сів на кушетку поруч з нею. Вона взяла філіжанку і подала йому.

— Покуштуйте.

Він слухняно відпив. Від солодкої густоти він мало не похлинувся, бо пив каву без цукру.

— Достатньо солодка?

— Цілком,— сказав він, не моргнувши оком.

Вона задоволено всміхнулася.

— Мені подобається пересолоджена кава.

— Вона дуже смачна.

Вона відсюрбнула свою каву.

— Ви курите? — спитала вона.

— Сигарети на столі,— сказав він, підводячись.

Її рука зупинила його.

— Я маю на увазі не такі.

— А,— сказав він, дивлячись на неї.— Часом буває, але не тоді, коли я працюю.

Вона відкрила маленьке срібне пуделко, що лежало на таці, поруч з кавником.

— Вам не здається, що на сьогодні ви попрацювали достатньо?

Він поглянув на ретельно скручені самокрутки.

— Це мені дав Джабір,— пояснила вона. — У нього найкращий гашиш у цілому світі. Він скручує їх спеціально для мого батька.

— Я знаю,— сказав він.

Вона взяла цигарку і черкнула сірником. Якусь мить, доки обгорала сірка, полум'я горіло яскраво, потім вона піднесла його до цигарки. Зробивши кілька затяжок, вона простягла самокрутку йому.

Він сидів непорушно і дивився на цигарку.

— Ну ж бо,— наполягала вона. — Розслабтеся. Трохи відпочиньте. Вранці робота буде на місці.

— Ет, гаразд,— сказав він. Він узяв з її руки цигарку і затягнувся. Після декількох затяжок знов передав самокрутку їй. — Добряча,— сказав він.

— Оце краще,— сказала вона, знов потягуючи самокрутку. Вона усміхнулася.

— Ви знаєте, у вас уперше появляється людський вигляд.

Він узяв від неї сигарету і затягнувся. У голові стало паморочитися.

— А як я виглядаю звичайно?

Вона відкинулася на спинку кушетки.

— Завжди дуже серйозним. Весь час діловим. Ніякого виразу. Усміхаєтеся дуже рідко. Розумієте, що я маю на увазі?

— Я навіть цього не усвідомлював.

— Більшість людей не підозрюють, як вони виглядають. — Вона подивилася на нього. — Знаєте, без цих окулярів ви виглядали б навіть гарним з обличчя. — Вона потяглася і зняла їх з нього. — Підійдіть до дзеркала і подивіться самі.

— Немає потреби. Я знаю, який у мене вигляд. Я голюся кожного ранку.

Вона засміялася.

— Це дуже смішно.

— Хіба? — усміхнувся він.

Вона кивнула.

— Знаєте, а ви не дуже бридкі, як на американця. Як правило, американці мені не подобаються. Та ви — інший. Можливо, тому, що ваші батьки були араби.

Він мовчав.

Якийсь час вона пильно дивилася на нього, потім подалася вперед і поцілувала його в уста. Він був захоплений зненацька і наче закріпився.

Вона відхилилася і заглянула йому в вічі.

— В чому справа? Тобі не подобається?

— Не в тому річ,— сказав він ніяково. — Все-таки я чоловік одружений.

— Я знаю про це. Але ж твоя дружина на другому кінці світу.

— Чи це міняє суть справи?

— А міняє? — спитала вона, дивлячись на нього.

Він не відповів. Замість того він ще раз затягнувся. Раптом голова перестала паморочитися, стала геть зовсім ясною. Він відчував, ніби всі його відчуття загострилися. Втоми він уже не відчував.

— Чого ви власне хочете від мене?

Їхні очі зустрілися.

— Я хочу вивчити все, що стосується справи мого батька. І в моїй науці можете допомогти ви.

— Я з охотою буду робити це, і вам не треба спати зі мною. — Він не сказав їй, що Бейдр наказав йому заохочувати її зацікавленість у справі.

Очей вона не відвела.

— Але ж я хочу спати з вами.

Він потягся до неї, та вона виставила руку, зупиняючи його.

— Зачекайте хвилинку.

Він спостерігав, як вона звелася на ноги, перейшла до його письмового столу і вимкнула світло. Складалося таке враження, ніби вона пливе. Вона повільно обійшла кімнату, вимикаючи кругом світло, окрім однієї лампи в віддаленому кутку. Потім підійшла до кушетки, стала перед ним і почала повільно розстібати гудзики зверху донизу таким чином, щоб халат повільно сповз на підлогу.

Він простяг до неї руки і вона ввійшла в його обійми. Він майже грубо охопив її уста своїми.

— Не поспішай,— відірвавшись, прошепотіла вона. — Ти все ще одягнений.

— Вона почала розстібати гудзики його сорочки. — Розслабся. Дай мені роздягти тебе.

Згодом, коли вона стогнала під ним, коли він почав насолоджуватися пружною силою в її молодому зграбному тілі, коли він відчував міць в її глибинах, які засмоктували його в себе, мов у порожнину, він почув, як вона почала майже нечутно мимрити.

Він напружив свій мозок, щоб почути її слова. Коли її охопили болі дивного фізичного та ментального оргазму, вона без упину повторяла одне і те ж саме слово: «Тату! Тату! Тату!»

Розділ четвертий

Незважаючи на зимну погоду та дощ пізнього листопаду, який огорнув Париж, подібно вицвілій сірій обгортці, Юсеф почував себе добре, простуючи по авеню Георга V, і, дійшовши до кав'ярні «У Фуке», він повернув на Єлисейські Поля, де містилася його контора. Він зайшов до вузького французького ліфта, зачинив дверцята і натиснув кнопку верхнього поверху. Залізна клітка повільно поповзла до даху. Він всміхнувся до себе, згадуючи свого нового маленького дру-

га, хлопчика-грека, стрункого та молодого з чорнющими кучериками, що обрамляли лице, та величезними темними очима. Хлопець був закоханий у нього. Він був певен цього. Це повинно бути якраз те. Коли він запропонував хлопцеві гроші, той образився і його очі наповнилися сльозами. Він швидко вибачився і позаціловував сльози. Коли він пообіцяв зустрітися наступного вечора, хлопець просяв усмішкою.

На його поверсі залізна клітка зарипіла і зупинилася. Він вийшов з ліфта, старанно зачиняючи двері, щоб той зміг зреагувати на інші виклики. Двері його контори були зроблені в істинно французькому стилі, з дерева, на великому затемненому склі трафаретними чорними літерами була нанесена назва фірми: «Медія (Франція) СА».

Коли він зайшов, його секретарка, яка заодно служила і регістраторшею, підвела на нього очі й усміхнулася.

— Bonjour, Monsieur Ziad¹.

— Добридень, Маргарито,— відповів він, проходячи повз неї до свого кабінету. Він зачинив за собою двері, зняв свій дощовик і підійшов до вікна. Незважаючи на дощ Єлисейські Поля були залюднені. Туристи вже купували квитки на сьогоднішню виставу в «Лідо», що на протилежному боці бульвару, а в крамницях було вже повно відвідувачів.

Двері за його спиною відчинилися, і він, не обертаючись, простягнув свій дощовик.

— Які новини? — спитав він, коли жінка взяла в нього плащ.

— Коли я прийшла цього ранку, на апараті був телекс із Женеви,— відповіла вона.

— Де він?

— У течці на вашім столі. Я поклала його зверху інших паперів.

Він розкрив течку, взяв жовтий аркуш телексу і швидко пробіг очима.

ЗІЯДЕ. ВІДМІНИ ПОСТАНОВКУ ФІЛЬМУ І НЕГАЙНО РОЗІРВИ КОНТРАКТ З ВІНСЕНТОМ КРП. ВІДМОВСЯ ТАКОЖ ВІД ПОДАЛЬШИХ ПОСТАВОК ДЛЯ А/К «АРАБЛЯЛЬКИ» ДО ПОДАЛЬШИХ РОЗПОРЯДЖЕНЬ. ДІЯЛЬНІСТЬ КОМПАНІЇ РОЗСЛІДУЄМО КРП. ПОВІДОМ ПРО УМОВИ РОЗРИВУ КОНТРАКТУ З ВІНСЕНТОМ ЯКОМОГА ШВИДШЕ КРП. ПРИВІТ. АЛЬФЕЙМЕД.

Він відчув, як його занудило. Він плюхнувся на свій стілець, чоло покритлося потом. У його мозку думки стрибали одна поперед одної. Щось пішло наперекосяк. Якимось чином його викрили. Він відчув, що в горлі йому піднімається блювота, і насилу встиг добігти до туалету.

Коли він вирвав, йому покращало. З карафки, що стояла на столі, він налив склянку води і, перечитуючи текст, повільно надпив. Шлунок став угамовуватися. Можливо, це було зовсім не те, про що він уперше подумав. Це були його власна вина і страх, що охопили його. У Бейдра могли бути тисячі вагомих причин для такого рішення, відмінних від тих, яких він боявся.

Він повинен триматися спокійно, щоб можна було все зважити і з'ясувати істинні причини дій Бейдра. А вже після він буде розпланувати подальші дії. Він закурив сигарету і поклав телекс на стіл текстом униз. Зараз йому доведеться виконати отримані накази. Він підняв слухавку.

— Зв'яжіть мене з Майклом Вінсентом,— наказав він секретарці.

— Oui, Monsieur Ziad²,— відповіла Маргарита.— Ви бажаєте з ним поговорити?

— На разі, ні,— відповів він. — Спочатку я хочу поговорити з мсьє Ясфіром. Ви маєте знайти і його.

Він поклав слухавку і намагався дати лад своїм думкам. Для Вінсента він уже отримав чотириста тисяч доларів, та йому виплатив тільки половину тієї суми. Він розмірковував, чи зможе облаштувати справу таким чином, щоб закрити цю справу на цій цифрі. Тоді виявиться тільки те, що вони вже виплатили ці гроші.

¹ Добридень, мсьє Зіад (франц.).

² Слухаю, мсьє Зіад (франц.).

І тоді Бейдрові не залишалося б нічого іншого, як тільки бути враженим такою оперативністю. Він підбадьорився. Можливо, справи вже не такі й погані, як здається.

На його столі задзижчав телефон. Це була секретарка:

— Я викликала для вас мсьє Ясфіра.

— Де він?

— У Женеві.

Він натиснув кнопку і заговорив по-арабському, таким чином, якщо хто і підслуховував, то не зміг би зрозуміти.

— Я отримав наказ припинити поставки для «Арабляльок». Чи є у вас які здогади — чому?

Голос Ясфіра був спокійний:

— Ні. Вони навели які-небудь підстави?

— По суті — ні. Вони тільки сказали, що розслідують діяльність компанії.

Ясфір мовчав.

— Мені доведеться послати телеграму до нашої контори в Бейруті,— сказав Юсеф.

— Ні,— озвався Ясфір холодним тоном. — До самого Різдва у нас заплановані поставки по двічі на тиждень. Для нас — це найважливіша пора.

— Я нічого не вдію,— пояснив Юсеф. — Якщо я не виконаю цього, заплачу роботу.

— Тоді, мій друже, ти вліз у халепу. Якщо цих поставок не буде, мої спільники можуть утратити більше двадцяти мільйонів доларів. А це, певно, не сподобається.

— Я нічого не вдію,— повторив Юсеф. — Хоча я не хочу втрачати свої комісійні, та роботу теж не хочу втрачати.

— Ти випустив з уваги одну обставину,— сказав Ясфір. — Краще бути безробітним та живим, ніж мати роботу і бути мертвим.

Раптово зв'язок перервався. В ту ж мить ввімкнувся французький оператор.

— Avez-vous terminé, Monsieur?¹

Хвилину Юсеф дивився на телефон.

— Oui²,— похапцем відповів він і знову відчув болі в животі, чоло покритися потом. Він охопив голову руками. Треба подумати. Треба знайти спосіб, як змусити Бейдра перемінити його рішення.

Знову задзеленчав телефон. Він підняв слухавку. Голос секретарки був такий веселий, що діяв на нерви. Дивна річ: кожний успішно здійснений телефонний виклик французи вважають власною перемогою.

— Мсьє Вінсент тільки що вилетів з Лондона до Парижа,— доповіла вона. — Очікується, що десь о п'ятій він уже буде на авеню Георга V.

— Перекажіть, що мені треба зустрітися з ним за обідом. Маю дуже важливу справу.

Він поклав слухавку і майже зразу підняв її знову.

— Принесіть мені дві таблетки аспірину,— сказав він. — А потім зв'яжіть мене з мсьє Керріджем у Женеві.

Аспірин не дуже допоміг. І лінія на Женеву саме була зайнята. Юсеф поглянув на годинника. Було вже по одинадцятій. Взагалі він був непитуший, та цього разу міг зробити виняток.

Він підвівся і вийшов з кабінету.

— Я незабаром повернуся,— сказав він секретарці.

Маргарита була здивована.

— З вами все гаразд? — спитала вона занепокоєно.

— Я почуваю себе чудово,— кинув він, вийшов до коридору і зайшов до залізної клітки, яка повільно опустила його на перший поверх. Він вийшов з дверей будинку, де містилася його контора, і завернув ліворуч до «У Фуке».

Він підійшов до бару. Бармен з'явився негайно.

¹ Ви вже закінчили, мсьє? (Франц.)

² Так (франц.).

— Bonjour Monsieur Ziad¹, чим вас пригостити?

— Що у вас є, щоб угамувати розладнаний шлунок?

Бармен позирнув на нього.

— «Алька-Сельтцер». Як на мене, то це дуже дійовий засіб.

— Ні,— різко кинув Юсеф. — Щось міцніше.

— «Ферне-Бранка», мсьє,— поквапливо сказав бармен. — Це старі ліки, але й досі найкращі.

— Давайте їх. Зробіть подвійну порцію.

— Подвійну, мсьє? — з подивом зиркнув на нього бармен.

— Так. І дайте їй хутчіше. — Юсеф був роздратований. — Чому повсюди виникають труднощі?

— Oui, Monsieur²,— бармен повернувся і дістав пляшку. За мить перед Юсефом у старомодному келиху стояла темно-брунатна рідина. — Je pense que c'est trop, Monsieur,— сказав він. — Va doucement³.

Юсеф глянув на нього з презирством. Французи завжди наполягають на тому, щоб ти робив усе по-їхньому. Він узяв келих і вихилив напій. На мить він стояв паралізований: страшного смаку рідина пропаловала собі дорогу по його горлу. Потім, затуливши рота долонею, він крутнувся і побіг угору східцями до туалету.

Майкл Вінсент був у доброму гуморі. Відчинивши Юсефу двері він усміхнувся і простягнув руку.

— У мене хороша новина,— сказав він тепло. — Я завершив першу версію сценарію.

Юсеф поглянув на нього, не виказуючи особливої радості.

— Виникли проблеми, які треба обговорити, мій друже.

Вінсент умить насторожився. Він знав, що на мові кінобізнесу «проблеми» значило приречення. Та він також знав, що відверто реагувати не пристало.

— Немає проблем, яких не можна було б вирішити.

Юсеф глянув на американця. Уперше від початку їхнього знайомства здавалося, чоловік був зовсім тверезий. Чому власне цього разу? Він волів мати справу з Вінсентом, коли той був напідпитку.

— Я взяв на себе сміливість замовити внизу стіл на обід,— сказав він.

Вінсент усміхнувся.

— Чудово. Я дуже хочу їсти. Сьогодні я не снідав.

— Що б ви бажали випити? — спитав Юсеф, коли вони сіли за столом.

Вінсент похитав головою.

— На тщесерце ніколи не п'ю.

Юсеф повернувся до шеф-кельнера.

— Тоді ми подивимося меню.

— У нас чудовий варений лосось, мсьє Зіяд,— запропонував шеф.

Юсеф був неперебірливий у харчах.

— Звучить симпатично. — Він позирнув на американця. — Що ви на це скажете?

— Мені теж.

Юсеф чортихнувся про себе. Настрій у Вінсента був надто умиротворений. Він сподівався, що той таки щось вип'є.

— Пляшку «Мутраше»,— сказав він шефові. Можливо, добре біле вино допоможе.

Шеф уклонився і вийшов. Якийсь час обидва мовчали. Вінсент заговорив перший:

— Ви щось говорили про те, що виникли проблеми?

— Так,— поважно відповів Юсеф. Він подивився на Вінсента і вирішив сказати відверто, хоч відвертість була невласлива для його вдачі: — Я шойно отримав розпорядження відмінити постановку.

¹ Добридень, мсьє Зіад (франц.).

² Слухаю, пане (франц.).

³ Гадаю, що це занадто, пане. — Радив би бути з цим обережнішим (франц.).

Обличчя Вінсента лишилося безвиразним. Потім з його уст зірвалося легеньке зітхання.

— Я так і думав, що може трапитися щось подібне. Все йшло так гладко, що слід було чекати найгіршого.

— Ви не здивовані?

Режисер похитав головою.

— Ні. Бо кілька тижнів тому у «Голлівудському віснику» я прочитав, що якась компанія, з Марокко, наступної весни приступає до зйомок фільму про життя Пророка.

Юсеф відчув, як у нього відлягло від душі. То, значить, телекс прислали з цієї причини. Принаймні не тому, що його запідозрили в махінаціях.

— Так,— сказав він, зберігаючи байдужий вигляд.

— Та не переживайте,— сказав Вінсент. — Якби ви стільки покрутилися в кінобізнесі, скільки я, ви б зіткнулися і з гіршими невдачами.

— Навіть у такому разі,— сказав Юсеф,— нам доведеться розв'язати ще одну неприємну проблему. Мене попросили вирішити всі справи відносно вашого контракту.

Вінсент насторожився.

— Немає чого вирішувати. Мій контракт залишається в силі. Я отримую один мільйон доларів незалежно від того, зроблений фільм чи ні.

— Я так не думаю. Наскільки я розумію, половина вашої платні виплачується тільки в ході зйомок. Ми до зйомок не приступили, це значить, що виплати не буде. Той мільйон включає також двісті тисяч на непередбачені витрати в ході постановки. Якщо вони припинені, ми не маємо виплачувати навіть і цю суму.

— Я розумію контракт по-іншому. Я гадаю, що можу отримати всю суму.

— Яким чином? — різко спитав Юсеф. — Якщо ви почитаете контракт, то знайдете там, що угода складена на основі законів Лівану, і будь-які питання, пов'язані з нею, повинні розглядатися ліванським судом. Чи ви гадаєте, іноземцю, що має якийсь шанс проти Аль Фея? Ви нічого не отримаєте. Вірогідно ви навіть не знайдете правника, який би взявся за справу проти нас.

Вінсент мовчав. Власне оця клаузула в угоді йому й не подобалася. Це була єдина клаузула в контракті, щодо якої вони стояли твердо. Тепер він знав чому.

Зараз Юсеф чувся в більшій безпеці.

— Друзям — не місце в суді,— сказав він. — Краще дійдемо згоди самі. Світ малий. Хтозна, може, коли-небудь у майбутньому ми ще станемо один одному в пригоді.

— Що ви пропонуєте?

— Ви вже отримали двісті тисяч. Виплата ще однієї сотні вичерпує наші зобов'язання по сценарію. Я пропоную на цьому поставити крапку.

Вінсент мовчав.

— І я відмовляюсь від комісійних,— поквапом додав Юсеф. — Я гадаю, що це єдино вірний шлях у ситуації, коли проект застопорився. Таким чином, усі гроші будуть вашими.

— А як бути з моїми поточними видатками? — спитав він. — За час написання сценарію я мав отримати сто тисяч.

Юсеф на хвилину задумався. Американець сказав правду. До того ж, у нього вже були гроші на його платню, так що клопотів не буде. Наскільки Бейдрові було відомо, гроші вже були виплачені. Та все ж він не міг притлумити властиву йому жадібність.

— Якщо ми заплатимо видатки, я наполягаю на моїх комісійних.

Вінсент подумки підраховував. Триста тисяч доларів чистою сумою чи чотириста тисяч мінус двадцять відсотків. Різниця складала лише двадцять тисяч доларів, та це було краще, ніж нічого. Раптом він засміявся.

— Згоден,— сказав він. — З однією умовою.

— Якою саме? — сторожко запитав Юсеф.

— Що ви докладете усіх зусиль, щоб заангажувати мене на наступну картину.

Юсеф з полегкістю посміхнувся.

— Це ми зробимо в кожному разі.

Підійшов винний офіціант, хвацько відкоркував пляшку і налив Юсефу про-бу для схвалення.

— *Tres bon*¹,— сказав Юсеф, киваючи офіціантові, щоб той наповнив келих Вінсента.

Вінсент перепинив його рукою.

— Я передумав,— мовив він. — Принесіть мені подвійне шотландське з льо-дом.

Розділ п'ятий

Алі Ясфір зайшов до кав'ярні, що на протилежному боці вулиці від женецького готелю «Президент Вільсон». Він поглянув на свого годинника. Була майже шоста і кав'ярня кишіла службовцями, які зайшли сюди випити чарку, перед тим як поїхати з міста до своїх домівок у передмістях. Він знайшов затишний столик у глибині під стіною, замовив каву і приготувався чекати. Вона сказала йому, що навряд чи зможе вирватися раніше шести. Він розгорнув газету «Геральд трибюн», яку приніс із собою.

Газети були заповнені статтями про паніку в Сполучених Штатах, викликану ембарго на нафту. Спочатку країна перебувала в стані шоку. Люди не могли повірити в те, що з ними діється. Та потім вони оговталися і стали намагатися діставати пальне всіма правдами і неправдами. Про себе він посміхнувся. Небагато вони зможуть зробити. З початком зими вони справді попадуть у скруту. А коли настане весна, вони усвідомлять, що для повторного розвитку своїх власних ресурсів нафти, які вони привели до занепаду, через дешевий імпорт, потрібно буде років п'ять, і будуть повзати на колінах, благаючи, щоб змілувалися над ними.

Це в тому випадку, коли араби зможуть зберегти свою єдність. У панцирах уже починають з'являтися тріщини. Ходять чутки, що танкери, споряджені до Америки, прослизають через Оманську затоку не тільки з Ірану, але і з Об'єднаних Арабських Еміратів, Кувейту і навіть із Саудівської Аравії. Ані на мить він не мав жодного сумніву в тому, що чутки — достовірні. Кожна з цих країн була пов'язана з Америкою не лише симпатіями, а й холодною твердою валютою. Їхні інвестиції в американську економіку були такими значними, що вони не насмілювалися шкодити їй, з остраху, що це може призвести до хаосу і втрати всіх їхніх інвестицій. Той факт, що, обстоюючи свої інтереси, вони гальмують поступ арабського світу до повної його незалежності, для декількох обраних, які правили цими країнами, нічого не важив. Вони використовували кризу лише для прибільшення своєї власної влади та багатства. Це були люди, подібно Аль Фею — можливо, найгіршому з усіх,— від яких треба позбутися ще до того, як араби зможуть зайняти своє достойне місце під сонцем. Те, що вони дають для руху, це просто нікчемна подачка в порівнянні з їхніми доходами.

Пророк сказав: «Стережись Судного дня». Та вони не готові так довго чекати. Вже складено плани, як повернути владу цих людей проти них самих. Цей процес розпочнеться скоро, і в свій час вони відчують силу гніву зрадженого люду.

Алі Ясфір пив уже другу філіжанку кави, коли зайшла молода жінка і зупинилася перед ним. Нічого не кажучи, він показав на стілець із протилежного боку столу.

Вона сіла і з'явився кельнер.

— *Coca-Cola avec citron*²,— сказала вона. Коли кельнер зник, вона підвела на нього очі. — Даруйте, що спізнилася, та викликали ви мене несподівано, і мені було важко вирватися.

— Я б тебе не турбував, якби справа не була така важлива.

— Я розумію. — Підійшов кельнер з її напоєм і відійшов. — Що діється? — спитала вона.

— Багато дечого,— з притиском сказав він. — Можливо, найгірше те, що над ембарго нависла небезпека зриву.

¹ Дуже добре (франц.).

² Кока-колу з цитриною (франц.).

Вона мовчки потягувала свій напій, її очі вдивлялись у його обличчя.

— Сполучені Штати роблять великий натиск на таких людей, як твій батько. Вони погрожують конфіскацією їхніх інвестицій у Штатах.

— Навіть натяку на це не зауважила. А я працюю в конторі кожен день і я прочитую чи не кожен клаптик паперу, що проходить через мої руки.

— Вони не настільки дурні. Існують речі, які ніколи не довіряються паперові. А погрози все ж є. І твій батько на них реагує.

— Як? Мій батько не має нічого спільного з розподілом нафти.

— Та його вплив у раді директорів — великий. Рано чи пізно вони будуть прислухатися до нього чи до інших, подібних йому.

Вона закурила сигарету і глибоко затяглася.

— Значить у дійсності речі не такі, якими вони видаються, чи не так?

Алі Ясфір кивнув.

— Можливо, ми будемо змушені вдатися до акції скоріше, ніж ми планували.

Вона повільно випустила з рота дим.

— Ти не передумала? — спитав він швидко. — Ти все ще притримуєшся тих самих поглядів?

— Ні, не передумала. Як я можу передумати? Я все ще пам'ятаю криваву баню, яку влаштували нам ізраїльтяни, вчинивши авіаналіт. У мене й досі перед очима мертві тіла й обличчя моїх друзів. Я бачила неспровоковану жорстокість ізраїльтян. Я не передумую, аж доки вони всі будуть мертві.

Він трохи заспокоївся.

— Я боявся, що твій американський коханець вплине на твої погляди.

Вона витримала його погляд.

— Він мені не коханець,— сказала вона холодно. — Я використовую його, щоб мати доступ до бізнесових справ мого батька.

— Тоді ти вже, мабуть, знаєш про наказ припинити поставки від «Арабляльок»?

— Так.

— Ти знаєш чому?

— Я не впевнена, проте гадаю, що Зіяда підозрюють у тому, що він підробляє на цій операції. Зараз ведеться розслідування, щоб дізнатися, чи це так.

— Для нас дуже важливо, щоб поставки тривали. Це наше основне джерело американських доларів. Ти гадаєш, що зможеш вплинути на свого американського друга, щоб той відмінив ці накази?

— Не знаю,— сказала вона з сумнівом. — Він отримав розпорядження мого батька зупинити ті поставки. — Вона глянула на нього. — А що, як я поговорю зі своїм батьком безпосередньо?

— Ні. Твій батько нічого не знає про ті поставки. Якби він знав, то напевно припинив би їх. Він відмовляв нам і до цього.

— В такому разі я не знаю, що можу зробити.

— Можливо, ти зможеш переконати американця, щоб він доповів твоєму батькові, що з поставками немає ніяких проблем і що Зіядові нічого з них не перепадає.

— Це правда?

— Звичайно ж ні,— сказав він роздратовано. — Не будь такою наївною. Як ти гадаєш, ми могли б отаку свиню, як він, схилити до співпраці з нами, окрім як підкупити? Ти можеш сказати своєму приятелю: ти щойно довідалась, що «Арабляльки» належать твоїм друзям і тобі б не хотілося, щоб їх спостигла така невдача.

— Ви гадаєте, що він повірить у це?

— Хто знає краще за тебе? Ти повинна знати краще, аніж будь-хто, який ти на нього маєш вплив.

Її вуст торкнулася посмішка.

— Можливо, він і зробить це. Ми бували разом щонайменше по чотири рази на день, доки мій батько був у Гштаді. Він мов навіжений і ніколи не залишає мене одну.

— Якщо це так, то в тебе не буде з ним жодних труднощів.

— А що як він відмовиться?

— Ти можеш налякати його тим, що підеш до свого батька і розповіси йому все про ваш зв'язок. — Він побачив ошелешений вираз на її обличчі і хутко додав: — Та це тільки як останній засіб. На разі ти тільки попросиш його і не більше. Ми зустрінемося завтра увечері в цей же час, і ти повідомиш мене, що він відповів.

— Щось іще?

— Не тепер.

— Скільки ще мені тут залишатися? — спитала вона. — Я пройшла вишкіл не для того, щоб бути секретаркою. Коли я дістану змогу зробити щось справжнє?

— Якраз зараз ти і робиш для нас дуже важливу справу. Та, можливо, нагода взятися за іншу справу з'явиться швидше, ніж ти думаєш.

Коли спеціальний посланець консулату вийшов, Керрідж поглянув на свого годинника. Сьома година. Він витяг шухляду свого письмового столу, взяв звіт від відповідний ключ, щоб відкрити течку. Там має бути щось дуже важливе, якщо вирішили прислати його останнім літаком з Бейрута в запломбованій дипломатичній течці.

Всередині була лише папка з єдиним аркушем паперу. Через усю папку чіткими червоними літерами були надруковані слова: «Таємний звіт — «Арабляльки».

Він відкрив папку і став швидко читати. Зміст був короткий і стислий: «*Арабляльки*» — це ширма наркосиндикату». До переліку власників входять: американський мафіозі, французький корсиканець, спеціаліст по виробництву героїну та два ліванці, один з них має широкі контакти з власниками макових плантацій як у Лівані, так і в Туреччині, а другий — банкір, який репрезентує різні групи феодалів у багатьох їхніх фінансових операціях.

Тепер йому стало зрозуміло, чому за відправки їхнього товару вони платять такі комісійні. Вони знайшли законного поставника, щоб ввозити їхні наркотики до Сполучених Штатів, тому що «Медія» не тільки надавала транспорт, але, будучи ліцензованим комісіонером митної служби США, вона також звільняла їхні поставки від огляду і доставляла безпосередньому адресатові в Нью-Йорку. Хоча нью-йоркський адресат був відомий оптовий імпортер іграшок, Керрідж не мав сумніву, що вони зробили все необхідне, аби їхній товар попав у Штатах ко-му треба.

Керрідж підняв слухавку і попрохав з'єднати його з комерційним директором фірми «Медія», яка займалася відправками. Йому треба було з'ясувати ще одну річ.

Обізвався директор. Він аж затинався від хвилювання, усвідомлюючи, що удостоївся високої честі розмовляти з виконавчим помічником Аль Фея. Він уперше розмовляв з кимось, хто по ієрархії був вище Юсефа, і намагався бути якомога більш догідливим.

Ні, особисто він нічого не знав про «Арабляльки», окрім того, що вони по-водилися дуже чемно і що їхні накладні оплачувалися справно. Він бажав би, щоб усі його клієнти були такі акуратні, та, ба, ви знаєте, які вони є.

Дік поспівчував йому, сказавши, що містер Аль Фей у курсі справ його труднощів і ставиться до цього з розумінням. Потім він запитав, як вони отримали замовлення — хто з їхніх агентів зніціював його.

Директор став вибачатися. На жаль, жоден з його людей не міг похвалитися такою удачею. Вся заслуга в організації цієї справи належить містерові Зіяду, саме він облаштував її в Парижі. Їм залишалось тільки виконати замовлення. І вони приділяли особливу увагу тому, щоб цього клієнта обслуговувати якнайкраще. Такі добрі замовлення трапляються рідко.

Дік подякував і поклав слухавку. Чи ж відомо було Юсефові, що це за товар, розмірковував Дік. Йому було важко повірити в те, що Юсеф насмівся піти проти політики Бейдра. Особливо після інциденту з Алі Ясфіром минулого літа в Каннах йому було добре відомо, що Бейдр відмовився бути прикриттям для нелегальних дій феодалів, незважаючи на те наскільки шляхетними, як вони за-являли, були їхні мотиви.

І все ж, таку справу можна було вирішити тільки єдиним способом. Хтось

дістався до Юсефа. Йому було цікаво, наскільки Юсеф знав Алі Ясфіра. Він намагався згадати, чи бачив їх разом у Каннах, та він зміг згадати тільки те, що він попросив Юсефа передати Ясфіру запрошення Бейдра на прийом на яхті.

Тільки він замкнув папку в сейфі, повернулася Лейла. Він підвів на неї очі, подумки даючи собі слово: перше, що він зробить вранці,— зателефонує Бейдрові.

— Щось не так? — швидко запитала Лейла. — У тебе такий серйозний вигляд.

— Здається, мій мозок перевантажився,— він видавив посмішку. — Як там твої приятельки?

— А, дурепи. В школі з ними було цікаво, та мені здається, що зараз я їх переросла. Все, про що вони можуть балакати,— про хлопців.

Він засміявся.

— Мені здається, що це нормально.

— Так ото і все, про що вони думають.

— А про що думаєш ти?

Вона підійшла до його письмового столу і схилилася над ним так, що її обличчя майже торкалося його.

— Щоб трахнутися з тобою,— мовила вона.

Розділ шостий

Бейдр відповів на телефонний дзвінок веселим голосом:

— Доброго ранку, Діку.

— Доброго ранку, шефе. Як там у вас справи?

— Просто чудово. І хлопцям усе до вподоби. Ти б бачив їх на лижах. Вони наче тут народилися.

— Добре,— мовив Дік. — Я маю обговорити з вами деякі ділові речі. Чи шифратор увімкнений?

— Ні,— відповів Бейдр. — Хвилини через десять зателефонуйте мені на інший телефон. Тим часом я його причеплю.

Дік поклав слухавку і для певності пересвідчився, що його власний шифратор підключений до лінії. Він клацнув вимикачем, і загорілася червона лампочка. Шифратор діяв. Він вимкнув пристрій. Вони спеціально замовили цей пристрій для того, щоб коли навіть хто випадково підключився до їхньої лінії, то не почув би нічого, окрім ряду незрозумілих звуків.

Його думки повернулися до вчорашнього вечора. Справа фірми «Арабляльки» дедалі ускладнювалася. Зараз визначилося нове відгалуження, бо негадано до справи проявила інтерес Лейла.

Вона підійшла до неї манівцями, в істинно арабському стилі. Насолодившись любощами, вони лежали в ліжку голяком, попихкуючи косячок. Він відчував, що починає чманіти.

— Цікаво, чи ми матимемо змогу отак зустрічатися, коли повернеться мій батько,— сказала вона.

— Яюсь ухитримося.

— У тебе не буде часу. Коли він тут, у тебе ніколи немає часини для себе.

Він промовчав.

— Інколи я думаю, що ти перебуваєш ще в більшій рабській залежності, ніж Джабір.

— Ну, не аж так зле.

— Достатньо зле,— мовила вона, здавалося, що в її очах бринять сльози.

— Гей, ану припини,— сказав він, притягуючи її до себе.

Вона схилила йому на груди свою голову.

— Даруй мені,— прошепотіла вона. — Я просто починаю звикати до тебе, просто починаю відкривати, який ти чудовий.

— Ти сама на диво чудова.

— Я повинна висповідатися перед тобою.

— Ніяких сповідей.

Та вона продовжувала:

— Ти перший справжній чоловік, з яким я будь-коли була. Всі інші були просто хлопчиками. Я ніколи не відчувала з ними чого-небудь такого, що я відчуваю з тобою.

Він мовчав.

— Чи в тебе такі самі відчуття? Чи ти відчуваєш те саме зі своєю дружиною, що і зо мною?

Він згадав свою дружину і синів, які були за шість тисяч миль звідси, і відчув муки сумління.

— Це негарне запитання,— заперечив він.

— Вибач, це було безглуздо з мого боку. Більше я питати про це не буду. — Вона простягнула руку і взяла самокрутку з-поміж його пальців. — Дай мені потягнути.

Він дивився, як вона втягувала солодкі пахощі. Після кількох затяжок вона віддала сигарету йому. Він узяв її і поклав у попільничку. Потім перевернув її горілиць і заліз на неї.

Вона тихо постогнувала, її руки притиснули його обличчя до свого.

— Клянусь життям Аллаха, аби ти знав, як я це люблю! — Вона підняла його обличчя так, щоб їй було його видно. — Чи ти знаєш: ти — перший чоловік, який їв мене?

Він похитав головою.

— Жоден з хлопців, з яким я мала діло, не робив цього. Бо вони всі були араби,— мовила вона. — Арабські хлопці — паршиві коханці. Все, про що вони думають,— це про власне задоволення. Скажи мені, чи всі американці це роблять?

— Правду кажучи, не знаю.

— А ти хочеш, щоб я взяла тебе?

Вів кивнув.

— То дай мені,— сказала вона, зіштовхуючи його з себе. Вона взяла його збуджений фалос обома руками і накрила губами його жолудь. За хвилину вона підняла голову і глянула на нього. — У тебе чудовий півник, ти це знаєш? Товстий і гарний. Він — дуже американський.

Він голосно засміявся.

— Не смійся, це правда,— сказала вона серйозно. — У всіх арабських хлопців, яких я знала, вони були довгі і сухі.

Він не сказав їй, що, можливо, так було тому, що хлопці були молоді і в них ще не повиростало.

— А ти знала лише арабських хлопців? — спитав він.

— Ні, одного разу у мене був французик. Та було темно і він зробив це так швидко, що у мене не було навіть нагоди роздивитися. — Вона обдивилася його згори. — Ти знаєш, я буду нудьгувати за твоїм.

Потім несподівано вона засміялася.

— У мене з'явилася божевільна думка. Я бачила в одному із часописів рекламу, де говорилося, що продаються надувні ляльки натуральних розмірів. Як ти гадаєш, може, мені замовити ляльку з тебе? Таким чином я могла б тримати її в кімнаті і коли тебе не було б поруч, то я могла б надути її, і ти — зі мною.

— Це божевілья,— засміявся він.

— Ручуся, я можу попрохати своїх друзів із «Арабляльок», щоб вони зробили таку ляльку,— сказала вона.

В його голові гучно і чітко тенькнув тривожний дзвінок.

— Я не думаю, що вони займаються такого роду речами,— сказав він.

— Для мене вони зможуть зробити. Фірмою володіє батько Ессама Мафрада, а він близький приятель батька моєї мами.

Мафрад був ліванський банкір, який репрезентував «Аль-Ікхван» і було більше ніж імовірно, що її дід його знав. Ліванська громада банкірів була тісно пов'язана. Та після її наступного запитання він відкинув можливість простого збігу обставин.

Сидячи в ліжку, вона запитала так, наче це їй щойно спало на думку:

— А чи це не та компанія, вироби якої мій батько не хоче поставляти?

Він кивнув.

— Як же так! Вони дуже близькі наші друзі. Вони будуть дуже розстроєні.

— Тоді скажи про це своєму батькові. Я впевнений, що коли він почує про це, то перегляне своє рішення.

— Я не можу цього зробити. Ти ж знаєш мого батька. Йому не до вподоби, коли хто-небудь підказує, що йому робити.

Він мовчав.

— Ти зможеш щось для цього зробити. Ти можеш дати добро відвантаженням?

— А як же тоді з твоїм батьком? Якщо він дізнається про це, то дасть мені під зад.

— А він не повинен про це дізнатися. Просто не показуй йому документів. У нього стільки різних справ, що йому ніколи буде про це і подумати.

— Я не можу цього зробити.

— А чому? Ти зробиш йому добру послугу. Наші родини дружать уже багато років, і батько може попасти в незручне становище.

— У мене не та посада. Я не маю таких повноважень.

— Тоді зроби це заради мене. А якщо батько дізнається, ти можеш сказати йому, що зробити це попросила тебе я. Я тільки намагаюсь запобігти сварці між родинами.

— Вибачай,— сказав він твердо.

Раптом вона розлютилася. Вона підвелася з ліжка і стала над ним.

— Ти поводишся зі мною так, ніби я дурненьке дівча! — вибухнула вона. — Як трахати, так зі мною все гаразд, а коли справа стосується чогось іншого, то про це забуваємо!

— Гей, не поспішай,— сказав він примирливим тоном. — Я нічого подібного і в гадці не маю. Я ставлюся до твоєї думки з великою пошаною. Я не маю сумніву, що ти маєш рацію, хоч ти просиш мене зробити таке, на що я не маю повноважень. Та я спробую щось уладнати. Завтра я розкажу твому батькові те, що розповіла ти, і я впевнений, він дозволить поставки.

— Мені не треба твого заступництва! — різко кинула вона. — Я не хочу, щоб ти говорив йому що-небудь, ти це розумієш? Нічого, взагалі!

— Тоді я не скажу, якщо ти цього не хочеш.

— Це те, чого я не хочу. Якщо в мене буде, що йому сказати, я скажу йому сама!

— Гаразд, гаразд,— сказав він.

Вона підхопила зі стільця халат і попрямувала до дверей, потім повернулася до нього лицем.

— Ви всі боїтеся мого батька, а я — ні. І настане день, коли ви всі дізнаєтесь про це!

Він ще довго сидів у ліжку, курячи сигарету за сигаретою. Певно, це щось більше, ніж збіг. Навіть якщо сім'ї Ріада та Мафрада справді приятелювали, її тривога за даних обставин викликала підозру.

Він розмірковував, чи доводити це до відома Бейдра, чи ні, та зрештою вирішив, що не слід. Це тільки виявить їхній зв'язок, і йому доведеться піти з роботи. Хоч Бейдр і терпимо ставиться до всяких прогріхів, але в цьому випадку він — батько.

Може, до ранку вона і вгмониться. А тим часом він вирішив зробити одну річ.

Незважаючи на пізню годину він узяв слухавку приватного телефону, що стояв на тумбочці, і натиснув на кнопку протипідслуховуючого пристрою, щоб при паралельному включенні в будинку ніхто не міг його підслухати. Він набрав номер приватного детектива, послугами якого компанія користувалася вже не раз.

Поговоривши з ним, він поклав слухавку і відчув полегшення. Відтепер, хоч коли б Лейла вийшла з будинку, вона буде під наглядом. До кінця тижня він матиме повне уявлення про те, з ким вона бачиться, а також про кожного її приятеля в Женеві. Можливо, коли всі відомості складуться до купи, він зможе збагнути, чим вона керується.

До контори Керрідж прийшов ще до восьмої ранку. Він знав, що о цій порі

там ще не буде нікого і він застане Бейдра за сніданком. Час уже телефонувати до Бейдра. Він, мабуть, уже підключив шифратора. Керрідж набрав номер.

— Дік? — озвався Бейдр.

— Так.

— Натисни на вимикач.

Він почув, як на лінії задзижчало, і натиснув на кнопку шифратора. Дзиччання відразу ж припинилося.

— Тепер гаразд?

— Відмінно,— сказав Бейдр. — Що там таке?

— «Арабляльки»,— він говорив стисло. — Вони — вивіска. Боюсь, що ми везли для них наркотики. — Він стисло розповів, про що зміг довідатися.

Якусь мить Бейдр мовчав.

— Як ми в це встряли? — спитав він. — Чи про все було домовлено в Бейруті?

— Ні, в Парижі. Мене проінформували, що умову підписав сам Юсеф.

— Я цього й боявся. Я чув, що він зустрічався з Алі Ясфіром. Та я не думав, що Юсеф зважиться піти на таке самотужки. Мабуть, його спонукали до цього великі гроші.

Керрідж здивувався.

— Ви знали про контакти між ними?

— Так, але я думав, що Юсеф прагне тільки підтримувати зв'язки з цими людьми. Очевидно, що я помилявся. На його ліві справи я дивився крізь пальці. То були більш-менш звичні справи. Але це вже щось інше.

— Що ми з цим будемо робити?

— Небагато ми можемо зробити. Розкрити цю махінацію публічно ми не можемо, бо це може стати для нас скринькою Пандори. Одне слово — і ми втрачимо комісійні привілеї митниці США, а також пільги перевозок.

Нам доведеться залагоджувати цю справу самим, без публічності. Треба визначити, як глибоко ми вскочили в цю халепу.

— Ви прибудете сюди, щоб зустріти його? — спитав Дік.

— Ні. У Женеві забагато допитливих спостерігачів. Краще запросити його до мене в Гштад.

— Гаразд. Бажаєте, щоб я приїхав теж?

— Гадаю, що вам краще лишатися на місці. Що менше людей біля нього, то краще.

Дік згадав і ще про одну річ.

— До мене дійшли чутки, що Мафрад і Ріад — дуже близькі приятелі. Гадаєте, що ваш колишній тесть може бути якимось з ними пов'язаний?

— Неможливо! — реакція Бейдра була категорична. — Ріад — старомодний консерватор. Він і близько не підійшов би до такого ділка, як Мафрад, навіть тоді, коли б той був обсіпаний золотом.

— Я просто подумав, що вам це треба знати,— сказав Дік. І він згадав Лейлу. Слова мало не зірвалися з язика, але він передумав. Треба почекати до суботи, коли він буде знати більше. Поклавши слухавку, він деякий час сидів, розмірковуючи. Якщо між цими родинами немає ніякого зв'язку, чому вона так наполегливо твердила, що він є? Щось тут не те, але розібратися в цьому поки що важко.

Двері відчинилися і зайшла його секретарка. Вона здивовано заклякла.

— Містере Керрідж,— сказала вона з швейцарським акцентом. — Ви сьогодні прийшли рано.

— Так, треба було зателефонувати, вирішити деякі важливі справи.

— Може, вам кави?

— Вип'ю з задоволенням. І принесіть ваш журнал. Я хочу послати телекс Зіядові до Парижа.

Коли вона повернулася з журналом, він передумав і вирішив замовити переговори.

Телефоном він зможе повідомити про виклик Бейдра недбалішим тоном, аніж то можна зробити в холодному телексі. Він смакував каву, коли Юсеф відповів по телефону.

— Шеф попросив мене зателефонувати вам і попросити, щоб ви приїхали до Гштада, коли у вас буде час, щоб переговорити,— сказав він.

У голос Юсефа прокралася нотка тривоги:

— Чи щось там особливе?

Дік засміявся.

— Я не думаю. Між нами, я гадаю, що йому трошки надокучило грати роль сім'янина. Можливо, він шукає привід для відлучки.

Юсеф, очевидно, відчув полегшення.

— У мене якраз є привід. Вінсент згодився розірвати з нами контракт без оплати зверх того, що ми уже йому виплатили. Я можу сказати, що шефові треба прийхати сюди, щоб підписати папери.

— Йому це сподобається,— сказав Керрідж.

Відчуваючи, що конфіденційність установа, Юсеф заговорив майже панібратським тоном:

— У чому полягає зацікавленість шефа в «Арабляльках»?

Дік відповідав у такому ж тоні:

— Не можу нічого сказати. Він не говорив мені. Та ви знаєте його до такої ж міри, як і я. Він цікавиться будь-якою новою справою, якщо вона пахне грошима. Можливо, він хоче ввійти в долю.

— Виходячи з того, що чув я,— то тільки маленька операція. Я не думаю, що по розмаху вона пасує йому.

— Якщо під час вашого перебування ця тема виникне,— сказав Дік так само недбало,— ви зможете йому про це сказати.

— А це думка. — Дікові здалося, що він чув, як у голові Юсефа обертаються коліщата. — Мені треба з'ясувати там іще дещо. Перекажіть шефові, що я буду десь під вечір.

— Перекажу,— сказав Дік і поклав слухавку.

До кабінету, знову з повним кавником, зайшла секретарка.

— Там чекає міс Аль Фей,— сказала вона, ставлячи тацю на його письмовий стіл.— Вона питає, чи у вас вибереться цього ранку для неї хвилька?

— Запросіть її,— сказав Дік. Мабуть, Лейла щось задумала, подумав він, наливаючи каву. Зазвичай вранці до кабінету вона ніколи не заходила.

Він не пам'ятав такого, щоб вона так скидалася на дівча-підлітка, як цього ранку. Вона нерішуче стала перед його письмовим столом.

— Сподіваюся, що не заважаю,— сказала вона тихим голосом. — Твого часу я багато не заберу.

— Все гаразд. Хочеш кави?

— Ні, дякую. Я прийшла тільки для того, щоб попросити вибачення за вчорашній вечір.

— Забудь про те, що було. Я вже забув.

— Ні, я серйозно,— наполягала вона. — Я поводитися, мов вередливе дитя. Я була неправа — просити тебе про такі речі. Я не хочу, щоб це, в якій-небудь мірі, вплинуло на наші стосунки.

— А це й не вплинуло.

— Чесно?

— Чесно,— відповів він.

Він помітив прояв полегшення і дивний блиск тріумфу в її очах.

— Чи зможу я прийти увечері до твоєї кімнати? — спитала вона тим самим тихим голосом.

— Я буду дуже нещасний, якщо ти цього не зробиш.

— Я обіцяла подругам повечеряти з ними сьогодні вечером. Я постараюсь вирватися якнайшвидше і прийти додому.

— Я чекатиму.

Вона обійшла стіл, узяла його руку і приклала до своїх грудей.

— Не знаю, чи зможу дочекатися до вечора,— сказала вона.

Задзеленчав телефон. Він одірвав руку від її грудей і потягся до слухавки.

— Боюсь, юна леді,— сказав він удавано суворим тоном,— що нам обом доведеться це зробити.— Він підняв слухавку.— Зачекайте хвилинку,— сказав він. Потім він затулив рукою мікрофон і підвів на неї очі.— От бачиш, мені треба працювати.

Вона швидко поцілувала його в уста і рушила до дверей. Напівдорозі вона зупинилася, ніби щось раптом спало їй на думку.

— До речі, ти нічого не збираєшся говорити моєму батькові, чи не так?

— Ні,— сказав він, все ще затуляючи мікрофон рукою.

Вона кивнула, усміхаючись.

— Добре,— вона послала йому рукою поцілунок. — До вечора.

Він утримував посмішку на обличчі, аж доки за нею зачинилися двері, та коли він зняв руку з мікрофона, у нього з'явився заклопотаний вираз.

Мізком своїх кісток він відчував, що щось тут не так. Дуже не так.

Розділ сьомий

Бейдр підняв слухавку. Голос Юсефа звучав весело.

— Я ось тут, у готелі, в місті, і я привіз із собою з Парижа щось дуже особливе,— сказав він. — Чи не хочете ви приїхати й повечеряти?

— Думаю, що не зможу.

— Шефе, ви ж знаєте мене. Коли я говорю, що щось особливе, то так воно і є. Ви навіть не уявляєте, яка в неї фігура, і вона навіжена, зовсім навіжена. І хоч що б ви придумали, вона все охоче зробить.

— Прибережи її на пізніше. Якось іншим разом. У нас сьогодні на вечерю запрошені люди.

— Тоді, можливо, завтра вранці.

— Це теж виключено. Завтра вранці я маю вдома декілька зустрічей.

— То коли ви бажаєте зустрітися зі мною? — спитав Юсеф. — Завтра за обідом?

— Весь день забитий. Приходь сьогодні пізно ввечері.

— Сьогодні пізно ввечері? — в голосі Юсефа відчулося занепокоєння.

— Так. Мої вечірні гості розійдуться десь опівночі. Припустимо, ти з'явишся тут десь о пів на першу.

— Ви впевнені, що не хочете приїхати сюди? — перепитав Юсеф. — Дівчина буде дуже розчарована. Я розповідав їй, який ви великий чоловіча.

— Купи їй якийсь дріб'язок у ювелірній крамниці готелю і віддай їй з моїми вибаченнями, а ще скажи їй, що я шкодую так само, як і вона.

— Гаразд, шефе. Тоді, до зустрічі вночі. О дванадцятій тридцять, так?

— Так,— сказав Бейдр і поклав слухавку. Він усе ще сидів у напівтемряві бібліотеки, коли до кімнати зайшла Джордана.

— Хлопці лягають спати,— сказала вона.— Вони питають, чи ти не піднімешся, щоб побажати їм на добраніч.

— Авжеж,— сказав він, зводячись на ноги. Він рушив повз неї, коли вона зупинила його, взявши за руку.

— Щось негаразд? — спитала вона, дивлячись йому в обличчя.

— З чого ти взяла?

— У тебе стурбований вигляд. Хто це тобі телефонував?

— Юсеф. Він приїде зустрітися зі мною після того, як розійдуться гості.

— Ого.

— Він приїжджає один. Нам треба обговорити дуже важливі справи.

Вона мовчала.

— Він тобі не подобається, чи не так?

— Він ніколи мені не подобався,— відповіла вона. — Ти це знаєш. Він схожий на тих людців, що вештаються навкруг тебе зграєю. Вони гуртуються, ніби хижі круки, в надії поласуватися недоїдками. А тим часом плазують перед тобою, ніби перед яким богом. Є ще один такий, якого я бачила двічі: раз на яхті, а раз у Каліфорнії, після того як ти поїхав. Алі Ясфір. Це одне кодро.

— А я й не знав, що він був у Каліфорнії,— сказав Бейдр.

— Він там був. Я бачила, як він заходив до «Поло Лаундж». Якраз тоді, коли ти виходив. Він ішов на зустріч з Юсефом. Я б не наважилася стати спиною до жодного з них.

Він уважно дивився на неї. Дивно, що вона змогла пов'язати цих двох до купи. Вона спостережливіша, аніж він гадав.

— Сходи в спальню,— сказала вона. — Хлопці чекають, і в тебе залишається обмаль часу, щоб одягтися, перш ніж прибудуть наші гості.

— Гарзд.

— Бейдре!

Він знову обернувся.

— Дякую тобі.

— За віщо?

— Я ніколи не бачила хлопців такими щасливими. Ти знаєш, що за ці два тижні ти провів з ними більше часу, ніж за минулі три роки? Їм подобається, коли батько поруч. Мені теж.

— Мені також сподобалося.

— Сподіваюся, що у нас буде більше таких можливостей. — Вона поклала свою долоню на його руку. — Дуже вже давно так не було, як зараз.

Він не поворухнувся.

— Ти гадаєш, що такі тижні у нас ще будуть? — спитала вона.

— Побачимо. Завжди так багато роботи.

Її долоня сповзла з його руки. Вона намагалася надати своєму обличчю байдужого виразу.

— Краще поспіши,— сказала, відвертаючись від нього. — Я маю перевірити останні приготування до вечері.

Він дивився, як вона йде до дверей великої зали. І тільки після того, як вона зникла, він пройшов до холу і східцями піднявся до кімнати хлопців.

Вони сиділи у своїх ліжках і чекали на нього. Він заговорив по-арабському:

— Вам було весело сьогодні?

— Так, тату,— відповіли вони майже хором, тією ж самою мовою.

— Мама сказала, що ви хотіли побачити мене.

Діти переглянулися.

— Ти проси його,— сказав Мухаммед.

— Ні,— відповів Самір. — Проси його ти. Ти старший.

Бейдр засміявся.

— Хай будь-хто із вас попросить, а то мені треба йти одягатися.

Мухаммед глянув на батька. Його очі були широко відкриті й серйозні.

— Нам подобається тут, тату.

— Я радий,— сказав Бейдр.

Поглядом Мухаммед просив у молодшого брата підтримки.

— Мені теж подобається,— сказав Самір тоненьким голоском. Він поглянув на свого брата. — А тепер ти можеш просити його.

Мухаммед глибоко вдихнув.

— Тату, нам би хотілося жити тут з тобою.

— А як же Бейрут?

— Він нам не подобається, тату,— швидко сказав Мухаммед. — Там нічого робити. Там немає снігу чи чогось іншого.

— А як же зі школою?

— Ми говоримо зараз по-арабському набагато краще, тату,— швидко сказав Самір. — Чи не міг би ти, ми подумали,— у нього пропав голос. Він благально подивився на Мухаммеда.

— Ми маємо на увазі,— підхопив Мухаммед,— чи не міг би ти перенести для нас школу сюди? Таким чином у нас був би сніг і змога ходити до школи.

— Це не так легко,— засміявся Бейдр.

— Чому? — спитав Самір.

— Не можна просто так узяти цілу школу і перенести її. А що буде робити решта учнів? У них не буде куди ходити до школи.

— А ми і їх заберемо,— сказав Мухаммед. — Ручуся, їм теж тут більше сподобається.

— Мама говорить, що ти можеш зробити все що завгодно, якщо захочеш,— сказав Самір.

Бейдр посміхнувся.

— Ну, вона помиляється. Є речі, яких навіть я не можу зробити. І якраз так виходить, що оце одна з них.

Їхні обличчя розчаровано витяглися.

— Але я скажу, що для вас можу зробити,— додав він.

— А що? — спитав Мухаммед.
— Десь через два місяці у вас знову будуть шкільні канікули,— продовжував він. — Я тоді знову привезу вас сюди.
— Але ж снігу, мабуть, зовсім не буде,— сказав Самір.
— Тут він іще буде. Це я вам обіцяю. — Він став на коліно і по черзі поцілував кожного. — А тепер давайте спати. Я поговорю з інструктором по лижах. Можливо, завтра він дасть нам спуститися з північного схилу.
— Там, де катаються великі хлопці? — збуджено запитав Мухаммед.
— Так, але пообіцяйте бути дуже обережними.
— Ми будемо, тату,— майже одночасно сказали обидва.
— Тоді, добраніч.
— Добраніч, тату,— відповіли вони.
Він рушив до дверей.
— Тату,— гукнув йому вслід Мухаммед.
— Слухаю?
— Ми забули подякувати тобі. Дякуємо, тату.
Мить він стояв як укопаний.
— Хай збереже вас Аллах, сини мої. Доброго вам сну.
Коли він вийшов з їхньої спальні, в залі на нього чекала Джордана.
— Вони заснули?
Він всміхнувся.
— Я тільки що понакривав їх. Ти знала, що вони збиралися просити у мене?
— Ні. Вони не захотіли мені сказати. Сказали тільки те, що щось дуже важливе.
Він рушив по коридору до їхніх покоїв. Вона йшла поруч нього.
— Вони сказали, що хочуть жити тут. Вони не хочуть повертатися до Бейрута. Вона мовчала.
— Вони навіть хотіли, щоб я перевіз сюди школу з усіма учнями. — Він засміявся. — Ніколи не знаєш, з якими дикими ідеями можуть звернутися до тебе діти.
— Ідеї ці не такі вже й дикі,— сказала вона. — Це виявиться тоді, коли зрозумієш, чого, власне, вони просять.
— І чого ж вони просять?
Вона подивилася йому в очі.
— Вони люблять тебе,— сказала вона. — Ти їхній батько і ніщо тебе їм не замінить. Вони хочуть жити з тобою.
— А ти ніколи не пояснювала їм, скільки роботи на моїх плечах? Певно, їх можна змусити зрозуміти.
— Це не так легко, як ти думаєш,— відповіла вона. — Як ти можеш витлумачити дитині, що сонце в небі, яке дає всьому життя,— це щось таке, чого не можна бачити кожного дня?

Розділ восьмий

Не дивлячись на холод обличчя Юсефа покритлося дрібними крапельками поту, доки він з важкою валізою піднявся східцями вілли. Двері відчинив Джабір.

— Ахлан,— сказав він.
— Ахлан фікі,— відповів Юсеф, переступаючи поріг і ставлячи валізу. Він випростався. — Чи не потримаєш ти оце у себе, доки я вийду? — спитав він.
— Із задоволенням, пане,— відповів Джабір.— Хазяїн чекає на вас у книгозбірні. Коли ваша воля, ідіть за мною.
Юсеф скинув пальто і віддав його Джабірові, потім рушив за ним через великий хол до дебелих двостулчастих дерев'яних дверей. Джабір тихо постукав.
— Заходьте,— гукнув Бейдр.
Джабір відчинив двері і тримав їх, доки Юсеф зайшов, а потім тихо зачинив. Юсеф розглянувся по книгозбірні. То була велика старомодна кімната з книжковими полицями від долівки і до самої стелі. Бейдр сидів за письмовим столом, спиною до високих зашкленних стулчастих дверей, що вели до саду. Єдиним

світлом у кімнаті була лампа на столі Бейдра з чудовим абажуром, який затіняв його обличчя. Коли Юсеф підійшов до нього, він не підвівся.

— Вілла — прекрасна,— почав Юсеф. — Та, врешті, я нічого іншого і не чекав.

— Вона затишна.

— Треба було мене попередити, що добиратися сюди важенько,— усміхнувся Юсеф. — Місцями дорога покрита ожеледдю. Особливо на поворотах під скелею.

— Я не подумав про це,— ввічливо мовив Бейдр. — Я забув, що бувають ночі, коли на дорозі ожеледиця. Мені треба було б послати за вами одного з моїх водіїв.

— Дрібниця. Я упорався. — Він сів у фотель навпроти столу. — Дуже шкода, що ви не змогли сьогодні увечері приїхати до готелю. Дівчина була дуже розчарована.

— Цяцька не допомогла вгамувати її біль?

— Я купив їй золотого «П'яже». Допомогло.

Бейдр зиркнув на нього. Уяву він мав слабеньку. Та, врешті, що ще можна купити для дівчини в Швейцарії, окрім годинника? Він помітив блиск поту на обличчі Юсефа.

— Може, вип'єте кави? Чи чогось холодного, наприклад шампанського?

— А є ще що-небудь? — засміявся Юсеф, злегка з надмірною готовністю.

Бейдр смикнув позаду себе шворку дзвоника. Джабір відчинив двері.

— Пляшку шампанського містерові Зіяду.

— Чи Дік говорив вам про те, як я владнав справу з Майклом Вінсентом? — спитав Юсеф, коли Джабір вийшов по вино.

— Так. Як ви зуміли змусити його так легко від нас відчепитися?

— Це було не так легко. Та, зрештою, я примусив його зрозуміти, що, притягнувши нас до суду, він нічого не виграє. Що ми зв'яжемо його на роки і в результаті він позбудеться всього того, що він міг би отримати як законну винагороду. Потім я пообіцяв, що ми заангажуємо його на іншу картину, якщо в майбутньому ми вирішимо її створити. Тоді ми неодмінно звернемося саме до нього.

— Ви дуже добре впоралися з цією справою,— сказав Бейдр.

До кімнати повернувся Джабір з пляшкою «Дом Периньйону» в цеберку з льодом і двома келихами на срібній талці.

— Я радий, що ви задоволені,— сказав Юсеф, спостерігаючи, як Джабір вправно відкоркував пляшку і наповнив обидва келихи. Слуга вийшов, і Юсеф узяв келих. Він поглянув на Бейдра. — А ви не будете пити?

Бейдр похитав головою.

— Мені треба рано вставати. Я пообіцяв хлопцям, що вранці піду з ними кататися на лижах.

— То, будьмо,— сказав Юсеф. Він спорожнив келиха одним спраглим ковтком і наповнив знову. — Я навіть не усвідомлював, що мені так хочеться пити.

Другий келих вина Юсеф пив повільніше. Він відкинувся на спинку фотеля, починаючи розслаблятися. Наступні слова Бейдра поклали цьому кінець.

— Розкажіть мені про «Арабляльки»,— сказав він.

Юсеф відчув, як його чоло знову зрослося потом.

— А що там говорити? Вони — добрі клієнти. Окрім цього, я про них знаю дуже мало.

Бейдр вдивлявся в нього пильним поглядом.

— Це на вас не схоже. Як правило, ви знаєте все про людей, з якими ми маємо діло. Це завжди було одним з наших основних правил.

— Вони не належать до числа наших вагомих клієнтів. Я не бачив причини придивлятися до них. Перевозки були малі, і вони платили добре.

— Чимала доплата,— сказав Бейдр. — Чи цього було недостатньо, щоб зацікавитися ними?

— Ні, я був заклопотаний важливішими справами.

— Ви не подумали, чому вони сконтактувалися з вами в Парижі, а не, як звикле, у нашій конторі в Бейруті? Певно, що для угоди такого масштабу це було б нормально.

— Я думав, що то був простий збіг,— швидко відповів Юсеф. — Я зустрів того американця в барі, що на вулиці Георга V, де він розповів мені про труднощі, які спіткали його, коли він хотів налагодити імпорт ляльок до Сполучених Штатів, і я сказав йому, щоб він звернувся до нашої контори в Бейруті. Що, можливо, ми зможемо йому допомогти.

— Згідно з інформацією контори в Бейруті вони керувалися контрактом перевозок, який прислали ви. Вони не зв'язувалися з жодним працівником нашої компанії.

Юсеф відчув, як спітніло під пахвами.

— Може, й так. Я міг лишити вказівки на подальші дії своїй секретарці. Як я вже вам сказав, я не вважав, що це така важлива справа, щоб їй треба було приділяти особливу увагу.

— Ви брешете,— тихо проказав Бейдр.

Юсеф був ошелешений.

— Як? Як? — перепитав він, затинаючись, ніби недочув.

— Я сказав: «Ви брешете»,— повторив Бейдр. — Зараз про цю компанію ми знаємо все. Ви поставили нас у становище перевізників наркотиків до Сполучених Штатів. Через це над нами нависла загроза втратити весь наш доробок за всі довгі роки. Зараз я хочу, щоб ви розповіли всю правду.

Бейдр спостерігав, як Юсеф дістає сигарету і западає її тремтячими пальцями.

— Розкажіть мені,— сказав він тихо,— скільки дав вам Алі Ясфір, щоб ви влаштували ці перевозки?

Прямо на очах Юсеф розпадався на шматки. Зараз його голос тремтів так само, як і його пальці.

— Він примусив мене це зробити, хазяїне,— скрикнув він. — Він втягнув мене в це діло силою. Я зробив це тільки для того, щоб вас захистити!

— Захистити мене? — запитав Бейдр холодним голосом.

— У нього були знімки і він погрожував опублікувати їх.

— Хто міг би повірити в такі знімки? Та ще й з такого джерела? Чому ви не прийшли до мене відразу?

— Я не хотів завдавати вам болю, хазяїне. То були знімки вашої дружини,— очі Юсефа наповнилися справжніми слізьми.

— Вони у вас тут?

— Так, хазяїне,— сказав Юсеф притишено. — Вони у валізі, яку я залишив у холі. Я сподівався, що до цього не дійде.

— Принеси,— спокійно сказав Бейдр.

Юсеф вискочив з кімнати мало не бігом і через хвилину повернувся, несучи валізу. Бейдр мовчки дивився, як він відкриває валізу і витягає звідти портативний відеокасетний програвач і портативний американський телевізор. Він вправно під'єднав два апарати і озирнув кімнату, шукаючи розетку. Одна з них була збоку письмового столу. Він устроїв туди штепсель, потім поставив касету.

Глянувши на Бейдра, він завагався.

— Мені все ще здається, що вам не слід на це дивитися, хазяїне.

Голос Бейдра прозвучав майже з люттю:

— Вмикай!

Юсеф натиснув кнопку, і екран заповнився яскравим порожнім світлом. Чувся шурхіт стрічки, яка розмотувалася. За мить з'явилися перші розпливчасті кольорові образи. Юсеф підрегулював, і раптово зображення ввійшло в чіткий фокус.

У ліжку, на спинах, лежали Джордана та якийсь чоловік, очевидно зняті каферою, що містилася над ними згори. Обоє були голі і по черзі передавали один одному сигарету в той час, коли вони явно стежили за чимось, що діялося поза кутом камери. Зображення на екрані на мить зникло, потім з'явилося, і почулися голоси, що долинали з гучномовця. Джордана сідала на чоловіка верхи.

— Просто чудово,— сказав чоловік, оглядаючи її.

Бейдр не проронив ні слова, аж доки касета закінчилася і екран погас. Потім він потягся через стіл і вимкнув апарат. Вираз його обличчя був кам'яний.

— Цього чоловіка я бачив раніше. Хто він такий?

— Американський актор,— відповів Юсеф.— Рік Салліван. Його справжнє ім'я — Ізраель Соломон.

— Єврей?

Юсеф кивнув.

— Це було ще однією причиною, чому я не хотів, щоб зйомки були опубліковані.

Обличчя Бейдра все ще було безвиразне.

— Коли це сталося?

— На вечірці в домі актора, в Каліфорнії, після того як ви вилетіли до Токіо.

— Ясфір був на цій вечірці?

— Ні.

— Ви були?

— Так. Я супроводжував на вечірці Майкла Вінсента і вашу дружину. Та я пішов рано — боліла голова.

— Як ця стрічка попала до Ясфіра?

— Я не знаю. Він мені не говорив.

— Чи є інші примірники?

Юсеф глибоко зітхнув. Якщо Бейдр повірить тому, що він скаже зараз, він врятований.

— Він сказав, що є інші, які він передасть для публікації, коли перевозкам що-небудь завадить.

— Чому він залишив цю вам?

— Я не знаю,— завагався Юсеф.

— Чи запропонував він вам показати мені стрічку, коли у вас виникнуть неприємності?

— Ні, хазяїне, повірте мені,— сказав широ Юсеф. — Тільки думка про те, що ви повірили, буцімто я зрадив вас, змусила мене показати вам оце,— він упав перед Бейдром на коліна, схопив його руку і став цілувати її. — Клянусь життям мого батька, я краще помру, аніж зраджу вас,— він почав ридати.

Якийсь час Бейдр дивився на нього мовчки. Коли він заговорив, його голос був суворим:

— Заспокойтеся, чоловіче. Не ридайте тут, як баба.

Юсеф звівся на ноги, по його щоках текли сльози.

— Я мушу почути з ваших вуст слова прощення, мій хазяїне,— вигукнув він.

— Я вас прощаю,— сказав тяжко Бейдр. Він устав, показуючи на двері. — Там ванна. Вмийтеся. Не годиться вам появлятися в такому стані перед слугами.

— Дякую, хазяїне! — палко сказав Юсеф, знову хапаючи руку Бейдра і цілувати її.— Тепер, коли з моєї душі знято тягар, у моє життя знов повертається світло.

Бейдр спостерігав, як він зайшов до ванної і зачинив за собою двері. Він не повірив жодному слову цього чоловіка. Він сам себе викрив. Ніхто, окрім Юсефа, не міг заволодіти цією стрічкою. Ясфір не міг здобути її ніяким чином, якщо він не був на тій вечірці. Він мовчки перейшов кімнату і відчинив двері.

В кінці коридору, на ослоні сидів Джабір. Побачивши Бейдра, звівся на ноги. Бейдр підійшов до нього.

— Слухаю, хазяїне?

Голос Бейдра був спокійний:

— Той кавалок верблюжого кізяка приніс безчестя нашому імені.

Очі Джабіра холодно засвітилися, на вилицях натяглася шкіра. Він мовчав.

— За мило по дорозі, за горою, де скеля обривається майже на двісті метрів, є крутий поворот. Дуже прикро, що його автомобіль мусить зіслизнути з обледенілої дороги.

Джабір кивнув. З його горлянки почулося глухе гарчання:

— Це буде трагічний випадок, хазяїне.

Бейдр повернувся до книгозбірні. За хвилину він почув гуркіт автомобільного двигуна, що долинув крізь зачинене вікно. Він обернувся, розтулив шторки якраз тоді, коли «ленд ровер» Джабіра зникав за поворотом дороги. Він повернувся до письмового столу і стомлено сів.

Через мить з ванної повернувся Юсеф. Він майже зовсім оговтався. Навіть тон його голосу свідчив, що до нього повернулася впевненість.

— А що ми зробимо з цим, шефе?

— Мені потрібен час, щоб подумати, до того як я прийму рішення. Цієї ночі нам уже немає чого робити.

— Мабуть, що так,— сказав, вагаючись, Юсеф.

— То спробуємо трохи відпочити. Ви, краще, повертайтеся до свого готелю.

Юсеф поглянув на відеокасетний програвач.

— Може, ви хочете, щоб я зберігав це у себе?

— Ні, залиште його мені,— Бейдр звівся на ноги. — Я проведу вас. Всі слуги вже сплять.

І аж тоді, коли потужний «ленд ровер» з вимкнутими фарами налетів на нього неблаганно, безжалісно штовхаючи його крихітний, узятий напрокат «опель», до прірви, і коли охоплений жахом Юсеф озирнувся й уздрів зловісно згорбленого за кермом Джабіра, аж тоді він згадав одну річ, яку йому ніколи не слід було забувати. Думка сяйнула йому якраз тієї самої миті, коли його автомобіль розірвав блаженські канати, що служили огорожею на краю скелі, і злетів в повітря. Він не почув вереску страху, що вирвався з його горла, коли він падав у обійми смерті, але думка пропекла його мозок.

Джабір ніколи не йшов спати, доки ляже Бейдр.

Розділ дев'ятий

Бейдр сидів один в алькові для сніданків, з якого відкривався вид на сад. Він проглядав паризьку «Геральд трибюн» і попивав каву, коли до кімнати зайшов чванливий англійський дворецький. Чоловік прокашлявся, Бейдр підвів на нього очі.

У чіткому голосі дворецького чулися нотки несхвалення:

— Там декілька добродіїв із поліції, хочуть зустрітися з вашою світлістю.

Бейдр глянув на нього. Незалежно від того, скільки разів він розглумачував дворецькому, що він не посідав звання, яке б уповноважувало звертатися до нього як «світлість», чоловік відмовлявся звертатися до нього на якийсь інший манір. Його попереднім роботодавцем був претендент на трон Іспанії, і «світлість» це було найнижче, на що він міг опуститися з «величності».

— Проведіть їх до книгозбірні,— сказав Бейдр.— За хвилину я до них прийду.

— Слухаюсь, ваша світлість. — Дворецький вийшов з кімнати; його пряма спина та квадратні рамена якимось чином натякали, що він цей візит не схвалює.

Бейдр повільно згорнув газету і акуратно поклав її на стіл. Допив каву, підвівся і пішов до книгозбірні.

Там були два поліцаї: один в уніформі, а другий у цивільному. Той, що в цивільному, вклонився і заговорив по-англійському:

— Містер Аль Фей?

Бейдр кивнув.

Поліцай уклонився знову.

— Дозвольте відрекомендуватися. Я — інспектор Фрьоліх, а це мій помічник, сержант Вернер.

— Чим можу бути корисним добродіям?

— По-перше, я маю вибачитися перед вами за те, що відірвали вас від сніданку, та боюсь, що я приніс вам досить неприємну звістку. Ви знайомі з містером Юсефом Зіядом?

— Так. Він — виконавчий директор мого паризького бюро. Минулої ночі ми з ним отут зустрічалися. А чому ви питаєте про нього? У нього якісь неприємності?

— Ні, містере Аль Фей, у нього жодних неприємностей. Він мертвий,— сказав інспектор.

— Мертвий? — прикинувся ошелешеним Бейдр. — Що сталося?

— Очевидно, він не впорався з управлінням автомобіля і звалився з дороги. Автомобіль пролетів майже двісті метрів.

Бейдр якусь мить здивовано дивився на нього, потім обійшов письмовий стіл і сів. Його обличчя було суворе.

— Даруйте, джентльмени,— мовив він. — Я просто приголомшений. Містер Зіяд був моїм давнім і цінним помічником.

— Ми розуміємо, сер,— сказав чемно той, що у цивільному. — У нас є декілька стандартних запитань, та ми спробуємо бути, по можливості, стислими. — Він витяг з кишені невеликого записника і відкрив його. — Ви згадували, що минулої ночі зустрічалися з містером Зіядом. О котрій годині він приїхав сюди?

— Десь о пів на першу.

— Чи була якась особлива причина його приїзду в таку пізню годину?

— Треба було обговорити важливі справи по роботі. І на жаль у нас із дружиною були за вечерею гості, що й перешкодило нашій зустрічі раніше.

— А приблизно о котрій годині він від'їхав?

— По-моєму, десь о другій годині.

— Чи містер Зіяд щось пив, коли був тут?

— Нічого особливого.

— Ви можете сказати точніше?

— Ми відкоркували пляшку шампанського «Дом Периньйону». Він випив її сам майже всю. Та це на нього не повинно було подіяти. Містер Зіяд пив його постійно. Це було його улюблене вино.

— У нього був добрий смак,— сказав інспектор. Він поглянув на сержанта в уніформі. Між ними пробіг підсвідомий сигнал порозуміння. Інспектор закрив записника і знову повернувся до Бейдра. — Я гадаю, що на цьому нашій запитання вичерпалися, містере Аль Фей,— сказав він, і в його голосі прозвучало вдовolenня. — Дякую за співпрацю.

Бейдр підвівся.

— Я мушу дати розпорядження про похорон. Його тіло треба відправити літаком додому. Де він зараз?

— У поліцейському морзі,— то вперше заговорив сержант. — Те, що від нього залишилося.

— Ото так?

Інспектор сумно похитав головою.

— Ми зібрали всі останки, які тільки могли знайти. Ідентифікували завдяки його гаманцеві та паспортові. Сам автомобіль розтروщений на тисячу уламків. Як погано, що люди не усвідомлюють, до чого може призвести на зльодянілій нічній дорозі навіть найменша кількість алкоголю.

Коли поліцаї вийшли, Бейдр якусь хвилину сидів, потім узяв телефон і подзвонив Дікові до Женеви.

— Передзвоніть мені через шифратор,— сказав Бейдр, коли Дік відповів. — За хвилину задзеленчав інший телефон і він підняв слухавку. Дзиччання припинилося, як тільки він підніс її до вуха. — Дік?

— Так.

Голос Бейдра був безвиразний.

— Тільки що від'їхала поліція. Вчора автомобіль Юсефа зірвався в прірву і він загинув.

— О Господи! Що трапилося?

— Дорога покрита ожеледдю, і поліція вважає, що він хильнув лишку. Він був украй пригнічений, коли від'їжджав звідси, та ще й випив майже цілу пляшку шампанського.

Якусь мить Дік мовчав.

— Чи ви взнали від нього що-небудь про «Арабляльки»?

— Він стверджував, що в цю справу його втравив Алі Ясфір.

— У такому разі ми мали рацію. Він признався, що йому за це заплатили?

— Ні. Він божився, що грошей від них не отримав.

— Я цьому не вірю,— сказав Дік.

— Зараз це вже не важить, чи не так? Він помер, і все скінчилося.

— Чи ж так? — відповів Дік. — Ми не знаємо, що зараз зробить Ясфір.

— Дуже мало він зможе зробити. Він знає, що на нас натиснути він не зможе.

— Сподіваюся, що так. Проте з таким сучим сином загадувати важко. Не знаєш, що він може ще викинути.

— Коли він з чимось висунеться, ми знайдемо на нього управу,— спокійно відказав Бейдр. — А зараз у нас ще є незакінчені справи. Можливо, я пошлю вас до паризької контори, доки знайдемо заміну.

— Гаразд.

— А тим часом потурбуйтеся, щоб його сім'ю та паризьку контору повідомили про нещасливий випадок. Також домовтеся з похоронним бюро, щоб його останки забрали з поліційного моргу в Гштаді й відправили їх до його дому.

— Я потурбуюся про це.

— Сповістіть команду, щоб вона підготувала літак на п'ятницю до польоту на Бейрут. Джордана з хлопцями полетять додому.

— Це ж на тиждень раніше, ніж планували, шефе?

Голос Бейдра прозвучав безапеляційно:

— Просто зробіть це. Я гадаю, що їм краще бути там, вдома.

Він майже хряпнув слухавкою і сів, утупившись у відеоплеєр.

Раптом він перетнув кімнату і замкнув двері. Потім витяг з кишені ключ, відімкнув середню шухляду столу і дістав касету. Вставив її до апарата і натиснув кнопку відтворення.

Якусь мить екран був білий, а потім з'явилися зображення і звук. Стрічка моталася, а він сидів, мов закам'янілий. Там було все так, як ніби то було з ним. Краса її тіла, млосні чуттєві рухи, слова, тихі звіроподібні вигуки, які підіймалися до верескливого, нестямного крещендо. Там було все, та на цей раз те діялося не для нього. То було для іншого чоловіка. Єврея.

Екран погас якраз тієї хвили, коли вузол у його шлунку вибухнув пекучим болем. Він зі злістю гепнув кулаком по клавіші «стоп», мало не розстрошивши її. Потім підніс руки до очей, роздивляючись свої тремтячі пальці.

Раптово він зціпив їх у кулаки і вдарив ними по столу. Він знов і знов гатив ними в унісон з вигуками: «Будь проклята! Будь проклята! Будь проклята!» — аж доки пальці зомліли і розпухли.

Він знову втупився в свою руку, а потім на апарат.

— Джордано! — скрикнув він, ніби вона була в апараті. — Чи це для того я зробився убивцею?

Екран не відповідав йому. Він був порожній. Бейдр ткнувся обличчям у стіл і заплакав так, як тоді, коли він був малим хлопцем.

На його уста зійшла молитва, якої він не промовляв з дитинства:

В ім'я Аллаха милостивого, милосердного,
Шукаю порятунку у Повелителя Людей,
Царя людей,
Господа людей,
Від злого шепоту спокусливого диявола,
Який зваблює душі людські.

Він відчув, як йому легшає на душі від заспокійливої дії молитви. Сльози висохли, вщухли ураза і біль. Дуже легко забувається мудрість Аллаха, мудрість, повідана Пророком. І ще легше забуваються закони Аллаха, повідані Пророком, дані людині, щоб вона керувалася ними в своєму житті.

Надто довго він намагався жити за законами невірних, та вони — не для нього. Відтепер він буде жити так, як йому начертано. За єдиною праведним законом. За законами Аллаха.

До книгозбірні зайшла Джордана. В її голосі ще відчувався шок.

— Я тільки що почула про Юсефа,— мовила вона.— Я не можу в це повірити.

— Він був гавнюк,— сказав Бейдр холодно. — Та зараз він стоїть перед судним тронем і має відповідати за свої гріхи. І навіть Аллах, наймилосердніший, не знайде для нього прощення. Я майже певен, що він уздріє вогонь пекла навіки-віків.

— Та він же був твоїм приятелем. — Вона не могла зрозуміти такої в ньому переміни. — Він служив тобі протягом багатьох років.

— Він служив тільки собі. Він нікому не був приятелем, тільки собі.

Вона спантеличилася.

— Що ж між вами двома сталося? Що він вчинив?

Його обличчя була суцільна непроникна маска, його очі приплющені повіками.

— Він зрадив мене так само, як і ти.

Вона дивилася на нього широко розплющеними очима.

— Тепер я взагалі не розумію, про що ти говориш.

Він глянув на неї таким поглядом, ніби її зовсім не бачить.

— Ти не розумієш?

Вона мовчки похитала головою.

— Тоді я покажу тобі.— Він перейшов через кімнату і замкнув двері книгозбірні, повернувся до столу і натиснув кнопку відеопрогравача.— Підійди сюди.

Вона стояла за столом поруч з ним і дивилася на маленький екран. Якусь мить він був білий і сяяв, потім з'явилося зображення. З її уст зірвався приглушений зойк, бо від неймовірності побаченого їй перехопило подих.

— Ні! — вигукнула вона з наступним подихом.

— Так,— тихо сказав він.

— Я не буду дивитися! — сказала вона, пориваючись вийти.

Його рука міцно стиснула її лікоть, так міцно, що біль стрільнув у плече.

— Ти залишишся, жінко, і будеш дивитися.

Вона заплющила очі і відвернула голову. Його пальці, наче крицеві клещата, схопили її підборіддя, знову повертаючи її обличчя до екрана.

— Ти будеш дивитися,— сказав він холодно. — Бачити все оце. Всю свою ганьбу. Як довелося мені.

Стрічка крутилася, а вона стояла мовчки. Здавалося, що це триває вічність. Її занудило. Жах, та й годі! Справжня мука. Весь той час на них була наведена камера, і зробити це можна було лише в єдиний спосіб: оперувати камерою міг тільки сам Салліван.

Потім вона пригадала. Він виходив з кімнати перед тим, як вони почали. Він вмикав апарат. А його наполегливість, щоб вони лежали у верхній частині широчезного ліжка? Мабуть, камера була налаштована таким чином, що націлювалася тільки на ту частину. Він, мабуть, хворий на сексуальну манію, більш хворий, аніж можна уявити.

Раптом усе скінчилося. Екран погас, і Бейдр вимкнув відео. Вона повернулася і подивилася на нього.

Його обличчя було зовсім безвиразне.

— Я просив, щоб ти поводитися обачно. Ти ж цього не зробила. Особливо я просив тебе уникати євреїв. Той чоловік був євреєм.

— Це не так,— спалахнула вона. — Він актор по імені Рік Салліван.

— Я знаю, як його звать. Його справжнє ім'я — Ізраель Соломон.

— Я цього не знала.

Він не відповів. Очевидно, він їй не вірив.

Раптом вона згадала. На вечірці був Юсеф.

— Цю стрічку приніс тобі Юсеф?

— Так.

— Це було десь три місяці тому. Чому він так довго вичікував, щоб віддати її тобі?

Він не відповів.

— Мабуть, він чимось завинив перед тобою,— доречно зміркувала вона. — І він думав, що за допомогою цього він зможе себе обілити.

— Він сказав, що той, хто приніс цю стрічку, шантажував його. І коли б він не виконав їхні вимоги, вони б скомпрометували тебе.

— Я не вірю цьому! Він був там єдиний, кому вона була потрібна. Я впевнена, що він збрехав.

І знову він не відповів. Все, що вона говорила, тільки підтверджувало те, в чому він був переконаний.

— Чи існують інші примірники?

— Сподіваюся, що ні, хай Господь помилує моїх синів так само, як і твоїх. Мені б не хотілося, щоб вони дізналися, що їхня мати прелюбодіяла з євреєм.

Уперше в його голосі прозвучав біль його душі:

— Ти знаєш, що ти зробила, жінко? Якби це вийшло на яв, то Мухаммед ніколи б не став спадкоємцем трону. Коли ми перебуваємо в стані війни з Ізраїлем, як будь-який араб може сприйняти своїм повелителем і духовним вождем того, чия мати вчинила перелюб з євреєм? Навіть законність його влади була б піддана сумніву. Своїм учинком ти могла б унеможливити не тільки спадкоємність свого сина, для якої він народився, але й звісти нанівець усе те, що протягом усього нашого життя домагалися мій батько і я.

— Даруй мені, Бейдре,— сказала вона. — Та ми так далеко відійшли одне від одного, що я вважала: між нами вже все скінчено. Я знала про твоїх жінок. Я навіть змирилася з їхнім існуванням. Зараз я усвідомлюю, що я не мала навіть права приймати ту відпустку, яку ти дав мені. Можливо, якби я була арабкою, я б це знала. Але я не арабка. І я ніколи не змогла б прожити життя, прикидаючись, як це роблять вони, бачать і відвертаються, вірячи в слова, які суперечать діям.

— Про це все говорити запізно. Я вже розпорядився, щоб післязавтра ти з дітьми повернулася до Бейрута. Ти залишишся в нашому домі в самоті. Тобі не вільно буде полишати дім, тобі не вільно буде з кимось зустрічатися, тобі не вільно буде ані листуватися, ані розмовляти по телефону, окрім близьких членів нашої родини та челяді до січня, коли буде оголошено, що Мухаммед стає князем і спадкоємцем трону.

— А після того?

— Наступного дня після його введення в сан тобі буде дозволено повернутися додому до Америки, до твоїх батьків. Ти будеш там тихенько сидіти, аж доки отримаєш папери про наше розлучення.

— А як з дітьми?

Його очі були темні, мов синій лід.

— Ти їх ніколи вже не побачиш.

Біль у її серці перехопив подих.

— А що, як я відмовлюсь? — спромоглася вона запитати.

Ще ніколи він не був такий невблаганний.

— У тебе немає вибору. По закону Ісламу покарати за перелюб — закидати камінням до смерті. Ти хочеш, щоб твої діти це бачили?

— Ти цього не зробиш! — вражено скрикнула вона.

Він навіть не кліпнув оком.

— Зроблю.

Враз до неї дійшло.

— Юсеф! Ти вбив його!

Його голос прозвучав презирливо:

— Юсеф убив себе сам,— сказав він, показуючи на відео. — Оцим.

Вона зламалася. Більше не в змозі втримувати сльози, більше не в змозі дивитися на нього, вона впала на коліна, затуляючи обличчя долонями. Її тіло здригалося від ридань.

Він стояв, байдуже дивлячись на неї згори; тільки живчик, який бився на його скроні, свідчив: він робить зусилля, щоб утримати себе в руках.

З часом сльози вилилися, і вона підвела на нього очі. Вони опухли, лице витяглося від болю.

— Що мені робити? — мало не про себе прошепотіла вона хрипким порожнім голосом. — Що то буде за життя без них?

Він мовчав.

Вона повільно звелася на ноги і попрямувала до дверей. Напівдорозі вона обернулася.

— Бейдре,— мовила вона, в її очах і голосі ясно чулося моління.

В його голосі звучала та сама невблаганність:

— Не марнуй свого часу, жінко, просячи мого прощення. Замість того іди і проси у Аллаха його милості.

На мить їхні очі зустрілися, потім потім вона свої потупила. У неї вже не лишилося снаги для боротьби. Повільно вона вийшла з кімнати.

Він замкнув двері і повернувся до письмового столу. Довго стояв, дивлячись на відеовідтворювач, потім нахилився і ще раз натиснув на кнопку відтворення. І, майже одночасно, він натиснув іншу кнопку з поміткою «стирання».

Стрічка прошурхотіла через апарат із швидкістю в десять разів більшою, аніж відтворення. Сорокахвилинна стрічка пройшла з початку до кінця лише за чотири хвилини. Щось клацнуло, і він натиснув «стоп». Хвилиною пізніше він знов натиснув на кнопку відтворення. На цей раз стрічка рухалася із швидкістю відтворення. Та екран залишався білим і порожнім.

Стрічка була стерта начисто.

Бейдр натиснув кнопку «стоп». Машини все робили дуже просто.

Якби була така кнопка, щоб її можна було натиснути і стерти стрічку життя дочиста і розпочати знову.

Розділ десятий

Зайшовши до літака, Джордана здивувалася, побачивши там Лейлу з двома молодиками. Молодики були одягнені в погано підігнані темні костюми з відстовбурченими кишенями, які звичайно носили за кордоном конторські працівники з близькосхідних країн. Вони чемно підвелися, щоб привітати її.

— Я і не знала, що ви летите з нами,— мовила Джордана.

В голосі Лейли прозвучала дивна нотка виклику. Вона говорила по-арабському:

— Ви заперечуєте?

Джордана вразилася. Лейла завжди розмовляла з нею по-англійському чи по-французькому. Та це, можливо, тому, що її друзі не такі вправні в цих мовах, як вона. Вона облишила цю думку і відповіла по-арабському:

— Зовсім ні. Я рада, що ви будете з нами. Я просто була здивована. Твій батько не згадував про це.

— Можливо, він забув,— сказала Лейла.

«Він не забув»,— подумала Джордана. Вона не бачила його з того ранку, коли він сказав їй, що вона має виїхати з Швейцарії. Пізніше, того ж дня, він повернувся до Женеві і заскочив додому тільки для того, щоб попрощатися з хлопцями.

— Його голова забита всякою всячиною,— сказала вона, все ще арабською мовою. Вона ввічливо повернулася до двох молодиків.

Лейла вловила натяк і відрекомендувала їх:

— Мадам Аль Фей — друга дружина мого батька. А це — Фуад Азіз та Рамадан Сідкі. Вони приєдналися до мене, щоб провести вдома вихідні.

— Ахлан,— сказала Джордана.

— Ахлан фікі,— ніяково відповіли вони, незграбно кланяючись, ніби це для них не було звичним.

Тільки потім по трапу літака піднялися двоє дітей, їхня шотландська нянечка Анна та її особиста служанка Магда.

— Лейла! Лейла! — весело загукали хлопці, углеdivши свою сестру і підбігаючи до неї.

Вона поставилася до них майже холодно, хоча коли вони зустрілися вперше, то прямо носила їх на руках і прововтузилася з ними добрячу частину двох днів до того, як вони виїхали до Гштада.

Джордана подумала: вона така стримана тому, що не хоче відриватися від компанії своїх друзів.

— Діти, займіть свої місця,— наказала вона,— і не забудьте прищепнути ремені безпеки. Через кілька хвилин ми злітаємо.

— Чи можна нам сісти поруч з Лейлою? — спитав Самір. — Можна?

Вона глянула на Лейлу.

— Якщо ваша сестра не буде заперечувати.

— Я не заперечую,— сказала Лейла. І знову в її голосі Джордана вловила нотки невдоволення.

— Гарзд, тільки поведіться добре.

— Мамо,— спитав Мухаммед,— а чому ти розмовляєш арабською мовою?

Джордана всміхнулася.

— Я думаю тому, що друзі твоєї сестри, можливо, не можуть спілкуватися по-англійському, як ми. Так вимагають правила ввічливості, коли люди не розуміють, про що ти говориш.

— Ми розмовляємо по-англійському,— чистою британською вимовою сказав молодик по імені Рамадан.

— От і добре,— сказала вона і поглянула на Лейлу, чиє обличчя було безвиразне. — Даруйте, що неправильно зрозуміла.

До салону повернувся стюард Рауль.

— Капітан Гайяд цікавиться, чи ви вже готові до вильоту, мадам?

— Ми будемо готові, як тільки всі займуть свої місця,— сказала вона, рушаючи до заднього місця, біля круглого столика, за яким звичайно сидів Бейдр.

Всі заворушилися: хлопців прищеплювали поясами, інші займали свої місця. Рауль і стюардеса швидко обійшли салон, перевіряючи ремені безпеки. Потім Рауль кивнув Джордані й попрямував до носової частини. За хвилину великий літак покотився до злітної доріжки.

Коли вони вже були в повітрі і табло з написом «Пристебніть пояси!» погасло, Джордана підвелася зі свого місця. Вона поманила Рауля, і він підійшов.

— Приготуйте, будь ласка, постіль у кабіні містера Аль Фея. Я б хотіла лягти й відпочити.

— Слухаюсь, мадам. — Він хутко дав знак, щоб це діло зробила стюардеса.

Хлопці повзали по Лейлі, яка, здавалося, нервувалася і насилу їх терпіла.

— Не турбуйте свою сестру,— різко сказала Джордана. — Можливо, вона втомилася.

Хлопці слухняно повернулися на свої місця.

— Я кепсько себе почуваю,— пояснила Джордана. — Гадаю, мені краще прилягти на деякий час.

Лейла мовчки кивнула, не сказавши ні слова. Вона простежила, як Джордана пройшла в хвостову частину літака і зайшла до каюти. Вона не могла зрозуміти, що її батько в ній знайшов. При денному світлі вона не була такою гарненькою, якою видалася вперше. Без макіяжу вона була довгообраза, з темними колами під очима, а волосся її було аж ніяк не шовковисте і не таке біляве, як здавалося тоді. Та вона таки пішла спати. Це, можливо, полегшить справу.

Фуад поглянув на свій наручний годинник, а потім на неї.

— Ще півгодини,— мовив він.

Вона кивнула, відкинула голову на підголівник і склепила повіки. Ще півгодини — вже не так і довго чекати, порівняно з часом, який вона змарнувала на підготовку до цього.

Джордані здавалося, що вона тільки-но заплющила очі, коли крізь сон почула плач дитини. Вона неспокійно засовалася, надіючись, що плач вщухне. Та цього не сталося, і поступово вона усвідомила, що плакало одне з її дітей. Вона рвучко сіла в ліжку, прислухаючись.

То був Самір. Але то не був його звичайний плач чи пхикання. В ньому чулася особлива нотка. Нотка страху.

Вона хутенько підвелася з ліжка і обсмикнула сукню. Потім відчинила двері і вийшла до салону, далі по вузькому коридорчику — до передньої частини літака. При вході вона зупинилася мов укопана. Її мозок не спійняв того, що вона побачила. «Це, певно, мені сниться,— билася дика думка.— Певно, що так».

Скупчені за буфетом, у закутку, який використовувався Керріджем, коли він був на борту, як офіс, стояли діти, їхня нянька, її служниця та обслуга салону, Рауль та Маргарита. Однією рукою Рауль спирався на перегородку, щоб підтримати себе, а по його лицю, з порізу на вилиці, струменіла кров. Перед ними, зі своїми двома друзками, стояла Лейла.

Та це була така Лейла, якої вона ніколи не бачила. В руці вона тримала великий автоматичний пістолет, а з пояса її синіх джинсів звисали дві ручні гранати. Два чоловіки були озброєні навіть дужче: окрім гранат, звисаючих з поясів, у кожного було ще й по швидкострільній автоматичній рушниці.

Самір побачив її перший.

— Мамцю! Мамцю! — заволав він, вирвався з обіймів своєї няні і підбіг до неї.

Лейла спробувала була схопити його, та він був спритнішим. Джордана подався вперед, і хлопчик стрибнув їй на руки. По його щоках текли сльози.

— Вони вдарили Рауля і в нього тече кров! — кричав він.

— Нічого, нічого,— заспокійливо говорила Джордана, міцно притискаючи його до себе.

Лейла махнула пістолетом.

— Давай сюди, до купи.

Джордана дивилася на неї широко розплющеними очима.

— Ти з глузду з'їхала? — сердито сказала вона.

— Ти чула, що я сказала,— кинула Лейла. — Давай сюди, до купи.

Замість того Джордана крутнулася на підборах і рушила по коридору до салону. Лейла догнала так швидко, що Джордана навіть не усвідомила, що вона вже ззаду, до тих пір, доки раптовий удар по спині пістолетом звалив її на підлогу вузького коридорчика. Дитина випала з рук, ударившись об підлогу.

Дитя відразу почало лементувати. Воно накинулося на свою сестру, лупцюючи її своїми маленькими кулачками.

— Ти, не бий моєї мамки, ти погана дівчина!

Лейла байдуже ляснула хлопця по щоці так, що він відлетів і впав на матір. Вона прикрила його рукою. В протилежнім кінці салону заплакав Мухаммед. Він випручався з рук няньки, підбіг до неї і став біля неї навколішки. Джордана охопила його другою рукою.

— Ці діти — твої брати,— сказала вона, долаючи гострий біль у попереку при спробі сісти. Вона підвела на Лейлу очі. — За свої гріхи ти відповіси перед Богом.

— Суко! — уста Лейли розтягнулися в оскалі.— Вони — не мої брати. Вони діти американської шльондри!

— В Корані записано, що брати і сестри об'єднані своїм батьком,— сказала Джордана.

— Не цитуй мені Священну Книгу, хвойдо! — відрізала Лейла. — Поеднані справжні брати та сестри, а не ці, котрі, як ти зуміла впевнити мого батька, являються його власними. Я все це чула від своєї матері.

— Ти все ще робиш злочин супроти свого батька,— промовила Джордана.

Лейла засміялася.

— Мій батько підірвав довіру, яку я могла б до нього відчувати. Він зрадив свій народ і став спільником і зряддям євреїв та імперіалістів.

Джордана здивовано усвідомила, що не відчуває страху за себе, тільки за дітей.

— Все буде добре,— прошепотіла вона їм. — Досить уже плакати.

— Устань! — крикнула Лейла.

Морщачись від болю, Джордана зіп'ялася на ноги. Пістолетом Лейла показала їм: ідіть уперед. Тримавши Саміра на руці та ведучи за руку Мухаммеда, вона на силу пробиралася через салон.

— Віддай дітей няньці,— скомандувала Лейла.

Джордана глянула на неї.

— Роби, як я сказала! Квапся! А то їм доведеться корчитися від болю! — Лейла по-звірячому замахнулася.

Джордана мовчки віддала своїх хлопців няньці. Вони підвели на неї перелякані очі. Вона поплескала їх заспокійливо.

— Не бійтеся. Все буде гаразд.

Вона ледь не скрикнула від болю, відчувши, як цівка пістолета вп'ялася в її поперек. Коли вона обернулася, то побачила дивний вираз задоволення в очах Лейли. Вона стиснула уста. Ні, вона не порадує її, не застогне.

— А ти йди з Рамаданом до кабіни пілотів,— прошипіла Лейла.

Молодик змусив її йти попереду. Як тільки вона відчинила двері до кабіни пілотів, він різко штовхнув її всередину. Вона спіткнулася і впала на коліна, а він ускочив у вузький простір позад нею.

Капітан Гайяд, другий пілот Боб та бортінженер Джордж здивовано озирнулися. Джордж потягнувся до гайкового ключа, що був над головою.

З неочікуваною швидкістю Рамадан ударив його прикладом рушниць в обличчя, відкидаючи його назад на сидіння. З його розбитого носа зацебеніла кров.

— Не намагайтеся зробити яку-небудь дурницю,— кинув він своєю чіткою англійською мовою,— бо цим ви вгробите всіх, хто в цьому літаку.

Енді Гайяд глянув на нього, потім — на свого бортінженера.

— Ти — в порядку, Джорж?

Джорж кивнув, затуливши ніс носовиком. Джордана звелася на ноги.

— Де аптечка?

— В коробці, над сидінням Джорджа,— відповів Боб.

Вона взяла металеву коробку і відкрила її. Поквапом зірвала з кількох пакетів марлевих бинтів упаковку і подала їх Джорджеві. Тоді перевела очі на капітана.

— У Рауля глибоко розрізана шока.

Вона намірилася була йти до салону.

— Зачекай хвилину! — перегородив їй дорогу Рамадан. — Ти ще тут не скінчила. — Він повернувся до капітана. — Нас троє на борту і всі озброєні автоматичною зброєю та гранатами. Це дає нам право розпоряджатися літаком, ти це розумієш?

— Вас троє? — спантеличено спитав Гайяд.

— Лейла — одна з них,— сказала Джордана.

— Лейла? — Гайяд довго і протяжно свиснув. — Такого ще світ не бачив. Бути викраденим дочкою твого власного боса.

— Тепер, коли ви все зрозуміли, мусите виконувати мої розпорядження точно так, як я вам їх даю,— сказав Рамадан.

Гайяд зиркнув на Джордана. Вона кивнула. Він перевів погляд на молодика.

— Слухаю,— відповів він.

— По-перше, ти поінформуєш Бейрут, що плани польоту змінилися, ти запросиш дозволу на переліт з Лівану до Дамаска.

Гайяд занотував щось у записнику, який лежав поруч.

— Це є.

— Коли ми будемо летіти над Сирією, скажеш їм, що у нас знов помінялися плани, і запроси дозволу полетіти через Ірак до Тегерана.

Гайяд глянув на нього.

— У мене не вистачить пального, щоб долетіти до Тегерана.

— Не турбуйся,— довірливо сказав Рамадан. — Ми туди не полетимо.

— А куди ж ми полетимо? — спитав капітан.

З кишені свого піджака Рамадан витяг клаптик паперу і подав пілотові.

— Ось куди ми летимо.

Капітан поглянув на цидулку, потім на молодика.

— Ти — божевільний,— сказав він. — Там немає місця, щоб приземлити літак такого розміру, як цей. Там же одні гори.

— Є там місце,— сказав Рамадан. — Я покажу тобі, коли прилетимо туди.

— Є там оснащення для посадки по приладах? — спитав Гайяд.

— Ні,— відповів Рамадан. З нього вирвався короткий нервовий сміх. — Та в тебе ж репутація одного з найкращих пілотів. Певно, що у Аль Фея все тільки найкраще. Навряд чи тобі буде важко провести візуальний вихід і посадку.

— Сподіваюся, що ти маєш рацію,— промимрив Гайяд. Він потягся до вимикача рації. — Краще я зв'яжусь з Бейрутом.

— Хвилинку! — Рамадан підхопив головні телефони з панелі бортінженера і приклав один до свого вуха, в той же час тримаючи пальця на спусковому гачку свого автомата, який він притискав під пахвою другою рукою. — Тепер можеш викликати. І пам'ятай, ні слова про захват, бо застрелю на місці. Ми не хочемо, щоб хто-небудь знав про це. Поки що.

Гайяд понуро глянув на нього і кивнув.

— А тепер, можу я повернутися і допомогти Раулю? — спитала Джордана.

— Авжеж,— здавалося, що Рамадан трохи розслабився. — І поки ти будеш цим займатися, можеш сказати їм, що тут я все тримаю під контролем.

Розділ одинадцятий

Після обіду, десь біля четвертої, Бейдр зайшов до кабінету Діка. Він їздив до банку на обід, після провів кілька зустрічей. Він оглянув кабінет і запитав:

— Де Лейла?

Дік здивовано підвів на нього очі.

— Цього ранку вона полетіла до Бейрута.

— До Бейрута? — на обличчі шефа з'явився спантеличений вираз.

— Я думав, що ви знаєте. Вона полетіла з Джорданою та дітьми. Вона сказала мені, що з вами погоджено, що вона полетить зі своїми двома друзями. Вона хотіла з'їздити додому на вихідні.

— Напевне я старішаю. Дивно, та я про це нічого не пам'ятаю.

Він пішов до свого кабінету, зачинивши за собою двері. Дік довго дивився йому вслід, йому подумалося, що тут щось негаразд. На Бейдра не схоже, щоб він що-небудь забув.

Задзвонив телефон, він підняв слухавку. Якусь мить він слухав, потім натиснув кнопку втримання сигналу абонента і зайшов до кабінету Бейдра.

Бейдр одірвав погляд від паперів.

— Слухаю?

Дік намагався говорити спокійно:

— Зараз на лінії наша людина з бейрутського летовища. Він чекає там від першої години, а літак ще не прибув.

Бейдр підхопив слухавку, потім затулив мікрофон долонею.

— О котрій він мав там бути?

— Десь о пів на другу.

Лице Бейдра трохи зблідло. Він зняв долоню з мікрофона.

— Це Аль Фей,— сказав він. — Зателефонуйте диспетчеру і дізнайтеся, чи є у нього які вісті про літак. Я буду на зв'язку.

Він підвів на Діка очі, знову затуляючи мікрофон.

— Сподіваюся, нічого не трапилось.

— Не хвилюйтеся,— заспокійливо мовив Дік. — Енді надто вмілий пілот, щоб міг допуститися якоїсь помилки.

На лінії знову почувся голос. Якусь мить Бейдр слухав, потім, як здалося, трохи розслабився.

— Гаразд, широко дякую.

Він поклав слухавку. На його обличчі був спантеличений вираз.

— Не розумію. В диспетчерській Бейрута сказали, що пілот запросив дозволу на політ до Дамаска.

Дік не сказав нічого.

— Зателефонуйте до Дамаска і довідайтесь, чи вони вже там приземлилися.

— Це я миттю, шефе. — Дік повернувся до свого кабінету і підняв слухавку. На те, щоб зв'язатися з повітряною диспетчерською службою Дамаска, пішло двадцять хвилин. Якусь хвилину він слухав, потім кивнув, замовив переговори з іншим абонентом і знов зайшов до кабінету Бейдра.

— Вони вже там приземлилися? — спитав Бейдр.

Дік похитав головою.

— Ні. Мені сказали, що вони пропустили літак через Багдад на Тегеран.

Бейдр вибухнув.

— Гайяд зовсім здурів! Ну, й буде ж йому від мене на горіхи. — Потім він заспокоївся. — Замов переговори з цими летовищами, і подивимося, що вони нам скажуть.

— Я вже це зробив,— мовив Дік.

— Добре. Як тільки щось довідаєшся, дай мені знати. — Він відкинувся на спинку стільця і мовчки дивився, як за Діком зачинилися двері. У зміні курсів польоту була одна вірогідна причина. Джордана. Вона намагається забрати від нього дітей. Від своєї власної глупоти його охопила лють. Як він міг бути таким упевненим, що вона виконає його розпорядження! Виконає після того, що сталося.

Через півгодини повернувся Керрідж. Обличчя його було похмуре.

— У Тегерані вони не приземлилися, а Багдад доповідає, що радар не зафіксував їхнього перельоту через територію Іраку. Я знов зробив запит у Дамаска, і вони доповідають, що з літака не було ніяких сигналів про неполадки чи щось подібне від того часу, коли вони пролітали над ними десь о другій після полудня.

— Літак не міг просто так зникнути, не полишивши ніякого сліду. — Якусь мить Бейдр мовчав. — Я думаю, що нам краще оголосити пошук.

— У мене тут за дверима є чоловік, з яким, на мою думку, вам слід поговорити, перед тим як це зробити.

— Скажи, щоб він зайшов пізніше,— відрубав Бейдр. — На разі у мене в голові більш важливі речі, ніж бізнес!

— Я думаю, що те, що він скаже, може навести нас на здогад, де може бути літак.

Бейдр здивовано дивився на нього.

— Впусти його.

Дік відчинив двері.

— Прошу, зайдіть, містере Дюпре.

У кімнату зайшов середнього зросту чоловік у непримітному сірому костюмі.

Дік провів його до столу.

— Містер Дюпре, містер Аль Фей.

— Маю честь, мсьє,— вклонився Дюпре.

Бейдр кивнув, але не проронив ні слова. Він питально подивився на Діка.

— Яке відношення він має до літака?

— Можливо, ніякого,— похапцем мовив Дік. — Та спочатку я краще дам деякі пояснення.

Бейдр кивнув головою.

Дік прокашлявся. Було видно, що він почувається незатишно.

— Містер Дюпре — приватний детектив. Ми користувалися його послугами декілька разів перед цим, у конфіденційних справах, і він довів свою повну компетентність. На початку цього тижня, через певні вислови Лейли я взяв на себе сміливість доручити її під його нагляд.

Голос Бейдра був холодний:

— Чому?

Дік витримав його важкий погляд.

— Тому, що наступного дня, коли ми припинили відправки товарів «Арабля-льок», вона попросила мене створити можливість їх продовжувати. Коли я відмовився, бо це було супроти ваших наказів, вона сказала, що сім'ї Ріада і Мафрада зв'язані старою дружбаю і що її дідусь Ріад був би дуже засмучений цим. Вона також сказала, що я міг би продовжити поставки і що вам навіть не обов'язково знати про це. — Він глибоко вдихнув. — Коли я дізнався від вас, що вони ніякі не друзі, то вирішив довідатися про неї все, що в моїй змозі.

Бейдр повернувся до приватного детектива.

— І що ви довідалися?

Пан Дюпре дістав декілька аркушків із внутрішньої кишені піджака і розгорнув їх. Один примірник він поклав на стіл перед Бейдром, один дав Дікові, а ще один тримав у власній руці.

— На цьому аркуші паперу надруковані прізвища всіх людей, з якими ваша дочка контактувала на цьому тижні, а також час і місця їхніх зустрічей.

Бейдр пробіг очима папірець. Всі інші прізвища переважило одне: Алі Ясфір. На цьому тижні Лейла зустрічалася з ним п'ять разів, вчора — двічі. Повторялися декілька інших прізвищ, та вони були йому незнайомі.

Він підвів очі на приватного детектива.

— Боюсь, що ваша дочка тримається небезпечної компанії, мсьє,— мовив детектив. — Майже всі прізвища в цьому переліку — відомі арабські терористи або партизани і як такі перебувають під пильним наглядом швейцарської поліції. Вони молоді, і, видається, що чоловік по імені Ясфір надає їм найбільшу фінансову підтримку.

Отож, швейцарська поліція зітхнула з полегшенням, коли Фуад Азіз та Рамадан Сідкі, два чоловіки, які вважаються мастаками у використанні бомб та зброї,

сіли з вашою дочкою у літак і вилетіли з країни. Хочу запевнити, що нової в'їзної візи їм не дадуть ніколи.

Якийсь час Бейдр вивчав папір.

— Що-небудь іще?

— Тільки це, пане,— відповів Дюпре. — Я взяв на себе сміливість зателефонувати до школи в Монтре, де навчалася ваша дочка. Я сподівався отримати деяку інформацію про дівчат, з якими вона бачилася. Та вони не могли відповісти мені нічого певного, окрім того, що вони не бачили вашої дочки від травня цього року, коли вона полишила школу в супроводі містера по імені Ясфір, який назвався вашим співробітником. У школі сказали, що вони мали намір приєднатися до вас на кінофестивалі в Каннах. Назад вона так і не повернулася.

Бейдр поглянув на Діка, потім на приватного детектива.

— Широ вам дякую, містере Дюпре. Ви нам дуже допомогли.

Детектив зітхнув.

— Сучасні діти,— він чисто по-французьки розвів руками. — У мене самого дочка такого віку. Ніхто не знає, що у них на думці. — Він уклонився. — Коли знадобиться якась поміч від мене, не сумнівайтеся, викликайте,— він уклонився Дікові і вийшов з кабінету.

Дік обернувся до Бейдра.

— Мені не подобається те, про що я думаю, а вам?

— Мені теж,— Бейдр глибоко зітхнув. — Але тепер ми принаймні знаємо, що літак у безпеці, хоч і не знаємо де він.

— Це великий літак. Такого велетня надовго не заховаєш.

— Можливо,— голос Бейдра прозвучав ухильно.

— Що ми зараз зробимо?

— Будемо чекати.

— Чекати? — в голосі Діка прозвучало здивування.

— Так,— Бейдр підвів на нього погляд. — Ми гадали, який буде наступний крок Алі Ясфіра. Тепер ми знаємо. Скоро він зв'яжеться з нами, щоб сказати нам, чого йому треба.

Вони стояли на узліссі невеличкого лісу і дивилися на срібний «Боїнг-707», що залишився позаду. Дев'ять чоловіків повзали по літаковій, натягуючи маскувальну сітку, щоб його не було видно згори. Щоб запримітити його з іншого літака, треба було пролетіти над ним на висоті меншій аніж двадцять футів.

Джордана обернулася до Гайяда, що стояв поруч з нею, не відриваючи погляду від літака.

— Ви посадили його чудово, капітане. Дякую вам.

— Якусь мить було трохи моторошно. Я думав, що ми вржемося в оті дерева, в кінці злітної доріжки. — Він повернув голову, щоб ще раз глянути на літак. — Як ви гадаєте, чому вони збудували таку велику злітну смугу в горах? З виду можна сказати, що нею не користувалися принаймні років зо три.

— Я б не хотіла цього знати, капітане,— відповіла вона.

До них підійшов чоловік по імені Фуад.

— Гей, ви. Пішли звідси,— в його англійській мові чулася американська вимова. Він показав своїм пістолетом на ліс.

Джордана підійшла до дітей, які стояли між їхньою нянькою та її служницею Магдою. Хлопці спостерігали за маскуванням літака з великою цікавістю. Вона взяла їх за руки і стала чекати.

Попереду них стояли два вояки в грубих, погано підігнаних мундирах. На них не було ніяких знаків, які б вказували на приналежність до якої-небудь армії, якщо така існувала. По сигналу Фуада вони очолили колону. З'явилися ще декілька вояків, що йшли з боків; інші прилаштувалися ззаду. Зброя всіх була наведена на них.

Джордана з дітьми йшла мовчки. Ні Лейли, ні Рамадана ніде не було видно. З літака вони вийшли першими і через кілька хвилин після приземлення зникли.

Ліс ставав дедалі густішим і гілки дерев та кущів чіплялися і роздирали їхній одяг. Джордана намагалася прикривати дітей, та десь за десять хвилин їхні обличчя та руки були геть подряпані. Вона обізвалася до няньки:

— Анно, якщо ти, Магда, Маргарита та я будемо йти спереду, а діти зразу позад нас, їх не так буде дряпати.

Нянька кивнула, наблизилися до них і інші дівчата, утворивши підкову, з дітьми посередині.

Через кілька хвилин вони вийшли з лісу на вузький ґрунтовий шлях. Там стояли два джипи, в кожному — по водію.

— По машинах! — наказав Фуад. — Жінки з дітьми сідають у першу машину, чоловіки — в другу.

Через мить машини рушили ввєрх по дорозі. То була вузька, нерівна, подзьобана вибоїнами дорога, що то заводила в ліс, то виводила з нього, але постійно здіймалася вгору по схилу гори. Хвилин через десять у повітрі повіяло прохолодою.

Джордана глянула на небо. Сутеніло. Наставав вечір. Вона поглянула на хлопців, жалкуючи, що не подумала захопити їхні пальта. Вони були полишені на борту, як і все інше.

Хвилин через п'ять вони виїхали з лісу на просіку. На узліссі стояла купка старєньких дерев'яних будиночків. Вони були оточені низькою стіною, нагорі якої через певні проміжки були прилаштовані важкі кулемети. При кожному кулеметі були по два вояки. На кожному розі було по ліхтарю.

Коли вони вїжджали до табору, Джордана розглядала вояків, а вони, в свою чергу, з великою цікавістю зирили на неї. Вслід їм полетіли непристойні коментарі, та їх не було чутно за гуркотом двигунів джипів.

Джипи зупинилися перед найбільшим з будинків. Водій жестом наказав їм вибиратися.

З будинку вийшли два чоловіки і, стоячи, спостерігали за ними. Одним з них, перевдягненим у мундир, був Рамадан. Та, перш ніж розпізнати другого, Джордані довелося придивитися. Це мундир ввів її в оману. Другим вояком була Лейла.

Лейла підійшла до неї. Якимось чином, у мундирі вона видавалася більшою і жорсткішою. Вся чарівність, яку Джордана вбачала в ній, була стерта грубістю її поведження.

— Ти займеш одну кімнату з дітьми та іншими жінками, — сказала вона. — Чоловіки — другу. Вечерю принесуть вам через годину. Після того як поїсте світло буде вимкнуте на всю ніч. Після того як стемніє — палити заборонено. З повітря вогонь сигарети інколи видно за декілька миль. Будь-яке порушення наших правил буде безжально покаране. Це тобі зрозуміло?

— Тобі це так не минеться, — сказала Джордана. — Коли твій батько дізнається про це, ти ніде не сховаєшся: ні на землі, ні на небі.

Лейла подивилася на неї зневажливо.

— Мій батько зробить так, як йому накажуть — якщо він хоче будь-кого з вас побачити живим.

Розділ дванадцятий

І об'явився він тільки наступного ранку. Його голос проскрипів по телефону.

— Нам необхідно обговорити важливі справи, — мовив він. — Надто важливі, щоб обговорювати по телефону. Я думаю, що наша зустріч буде взаємовигідною.

— Можливо, — голос Бейдра був холодний.

— Де б це було зручним для вас? — спитав Ясфір.

— Я у себе в кабінеті.

— Я не вважаю, що це добра думка. З усією належною до вас повагою, там дуже багато можливостей бути підслуханим.

— Ми будемо одні.

— Одному Аллаху відомо скільки «жучків» ховаються в стінах будинків, — сказав Ясфір.

— Де ви пропонуєте?

— У взаємоприйнятному місці, можливо, на лавці в парку, що через вулицю, навпроти вашого готелю?

— Коли ви там будете?

— Я можу бути там через п'ятнадцять хвилин.

— Я буду там,— Бейдр поклав слухавку і натиснув кнопку дзвінка на своєму столі. До кабінету зайшов Дік.

— Він хоче зустрітися зі мною в парку через вулицю навпроти готелю. Як ви гадаєте, наш спеціаліст з електроніки зможе звідси записати нашу розмову через телескопічний мікрофон?

— Не знаю, можна спробувати.

— Тоді покличете його сюди. В нашому розпорядженні всього лиш п'ятнадцять хвилин.

Не минуло й десяти хвилин, як чоловік уже був у кабінеті. Бейдр підвів його до вікна і показав на парк через вулицю.

— Ви зможеш дістати нас звідси?

— Можливо,— відповів чоловік. — Це залежить від багатьох речей. Вуличний шум. Рух. Було б добре, якби ви перебували на одному місці.

— Не певен,— відповів Бейдр. — Багато залежить від співрозмовника.

— Я установлю апаратуру. Побачимо, що вийде.

Чоловік працював швидко. Він перевіряв свої підсилювачі, коли в двері просунув голову Дік.

— Вже майже час.

Бейдр збирався з неохотою. Він би краще зачекав ще хвилин з десять, щоб дізнатися, чи спрацьовує електронний підслуховувач, але боявся спізнитися. Через приймальню він пройшов до дверей. Джабір підвівся, щоб іти за ним.

Бейдр зупинив його жестом.

— Чекай тут.

Джабір повернувся на своє місце. Як тільки двері за Бейдром зачинилися, Дік поманив його.

— Твій хазяїн буде в парку через вулицю,— сказав він. — Іди слідом за ним, тільки на далекій відстані і не попадайся на очі. Я боюся за нього.

Джабір кивнув і мовчки вийшов з кабінету. Коли він вийшов з дверей готелю, Бейдр уже переходив вулицю. Джабір зупинився на розі, звідки він міг тримати його в полі зору.

Бейдр перетнув вулицю і зайшов до невеличкого парку. На першій лавці сиділа стара жінка, закутавшись від холодного осіннього вітру, і годувала голубів. Бейдр сів на протилежнім кінці лавки, подалі від старої. Він розглянувся: вліво, вправо, вздовж алеї. Там нікого не було, навіть службовців, які б бігли на роботу навпростець. Він дістав сигарету.

Через п'ятнадцять хвилин він палив уже четверту сигарету і став думати, що Ясфір просто обвів його круг пальця, коли зненацька стара жінка підвелася і пішла геть. Його очі з цікавістю стежили за нею: вона ж, вийшовши з парку, підійшла до краю пішохода і сіла в таксі. Дивно, щоб жінка, одягнена в таке дрантя, могла дозволити собі таксі. Потім у голову вдарила думка. Він зиркнув на ріг лавки, на якому вона сиділа. Там, під залишеним нею пакетом з-під арахісу, лежав аркуш звичайного білого паперу. Його очі пробігли по видрукованому на друкарській машинці посланню:

«Прошу вибачити за те, що не з'явився на зустріч, але нагальна справа змусила мене виїхати за кордон. Та, до речі, наша зустріч була б і зайва, бо наші прохання прості і тому їх можна викласти на цьому аркуші паперу. Мені приємно повідомити, що ваша дружина і діти безпечно досягли свого пункту призначення і почуваються добре. Завтра вранці ви отримаєте стрічку з голосом вашої дружини, що підтвердить цей факт. Для того щоб гарантувати нашу постійну зацікавленість у їхньому добробуті, ви маєте виконати такі прохання:

1. Кожного ранку до 12 години перераховуйте сто тисяч американських доларів на рахунок № АХ 1015 до Страхового банку в Женеві. Це буде нам відшкодування за турботу, яку ми проявляємо до вашої родини, поки вона у нас гостює.

2. Дайте дозвіл на продовження запланованих поставок, які нещодавно були припинені. Наступна партія товару мусить бути відправлена через чотири дні, потім товар відправлятиметься через кожні два дні аж до кінця цього року.

3. Вам потрібно підготувати і власноручно підписати на бланку дійовий документ про передачу нам акцій вашої компанії в кількості 50 відсотків. Ці акції разом з виплатою десяти мільйонів американських доларів мають бути переведені на рахунок вищезгаданого банку не пізніше 5 січня 1974 року.

У разі своєчасного виконання вищезгаданих вимог ваша дружина з синами буде повернена вам до 10 січня, якраз вчасно, щоб провести формальне введення вашого старшого сина в князівський сан. Будь-яке порушення конфіденційності цієї угоди, будь-яка невчасність виконання зазначених умов може призвести до смерті одного або всіх членів вашої родини. Як подальший вияв нашої доброї волі і щоб запевнити вас щодо їхнього подальшого постійного добробуту кожного дня ви будете отримувати у вашій конторі, в Женеві, стрічку з голосом вашої дружини: вона прочитає заголовок з паризької «Геральд трибюн» за попередній день і повідомить вас щодо їхнього загального стану. Звичайно, ми сподіваємося на вашу допомогу у війні проти нашого спільного ворога.

Ідбах аль-аду!»

Внизу стояв підпис: «Братерство палестинських борців за волю»

Бейдр повільно звівся на ноги і рушив назад до своєї контори в готелі. Коли він з'явився в дверях, на нього вже чекав Дік.

— Що сталося? Ми нікого там не бачили і не змогли нічого записати.

— Ніхто не прийшов,— сказав Бейдр. — Натомість прислали оце,— він подав папір Дікові, який зайшов слідом за ним до кабінету.

Він обійшов свій письмовий стіл і важко плюхнувся у крісло. Дік продовжував читати папір, тим часом спеціаліст з електроніки похапцем зібрав своє обладнання і вийшов.

— Вони здуріли,— сказав, дочитавши, Дік. — Ви ніяким чином не можете на це погодитися.

Бейдр кивнув на знак згоди. Ніяким чином він не міг задовольнити третю й останню вимогу. Його частка в компанії не складала п'ятдесяти відсотків. У кращому разі вона досягала двадцяти.

— Я це знаю і ви це знаєте,— сказав він утомленим голосом. — Та не знають цього вони. А як можна вести перетрактації з тим, хто не хоче з тобою розмовляти? З кимось, кого не можна знайти.

— Треба його знайти. Має бути для цього якийсь спосіб.

— Ми, певна річ, його знайдемо, та мене турбує, що станеться з дітьми та Джорданою, коли ми це зробимо.

— То що ж нам робити? — спитав Дік.

— По-перше, ми організуємо все таким чином, щоб кожен день перераховувати ті гроші, і дамо хід тим поставкам, як вони вимагають. Цим ми виграємо час.

— Ці поставки можуть спричинитися до смерті у Штатах сотень людей. Я не хотів би, щоб це було на моєму сумлінні.

— Я теж. Ми знайдемо спосіб, як припинити поставки, але по-іншому.

— Як ви збираєтеся це зробити?

— У мене є приятель у Нью-Йорку, Пол Гітлін. Він адвокат, людина великої моральної сили духу і з сильним почуттям справедливості. Я впевнений, що він зрозуміє моє становище і поставиться з повагою до нашої довіри. Він знайде спосіб, як припинити ці поставки і водночас підстрахувати нас.

— А потім?

— Треба використати цей час, щоб дізнатися, де вони тримають мою родину, і визволити її. — Він устав із крісла і підійшов до вікна. — Влаштуйте справу з перерахуванням грошей і замовте розмову з Нью-Йорком,— сказав він, не повертаючись.

— Гарзд, сер,— сказав Дік, рушаючи до дверей.

— І ще одне, Діку.

Дік обернувся.

Бейдр стояв до нього обличчям. На ньому появилися зморшки, яких він ніколи не бачив досі.

— Зателефонуйте до «Юні-джет» і зафрахтуйте для мене літак. Я прихоплю з собою батька з Бейрута і ми разом відвідаємо князя. Можливо, він буде в змозі допомогти нам.

Старий князь дочитав аркуш, потім зняв тремтячими пальцями окуляри. На Бейдра і на його батька з-під гутри співчутливо глянуло його зморщене яструбине лице.

— Я знаю про існування цієї організації,— мовив він. — Це гурт людей, які відкололися від «Аль Фаттах»; їх виключили, бо вони поставили перед собою нігілістичні цілі.

— Я чув про це, ваша високість,— сказав Бейдр. — Я думав, що з вашою допомогою ми зберемо достатню силу, щоб вивести їх на чисту воду.

— А що б ти зробив потім? — спитав князь.

— Знищив би їх! — сказав жорстоко Бейдр. — Вони злодії, шантажисти і вбивці. Вони принижують і ганьблять справу, якій, як вони прикидаються, служать.

— Все, що ти говориш, мій сину,— правда. Та ми нічого не можемо вдіяти.

— Чому ні? — допитувався Бейдр. Він насилу стримував свій гнів. — Це ваш спадкоємець, наступник вашого трону, чие життя в небезпеці.

Очі старого чоловіка були слабкі і сльозливі, але його слова ясні і чіткі.

— Він ще не є моїм наступником. І він не буде ним, доки я його не призначу.

— То ви допомоги не пропонуєте? — спитав Бейдр.

— Офіційно я не можу,— відповів князь. — Не міг би і глава будь-якої іншої держави, до якого б ти звернувся. Ця організація, яка називає себе «Братством», користується великою підтримкою серед деяких кіл. Навіть «Аль Фаттах» вважає, що її треба залишити в спокої.

Він узяв аркуш і подав його Бейдрові.

Бейдр мовчки взяв його.

— Неофіційно, якщо ти зможеш виявити місце, де ці злодюги тримають твою сім'ю, то можеш просити в мене стільки людей і стільки грошей, скільки потрібно для їхнього визволення.

Бейдр звівся на рівні з тягарем на серці.

— Дякую вам за вашу щедрість, ваша високість,— проказав він, як личить. Та він знав, що це було надарма. Без офіційної допомоги їх ніколи не знайдуть.

Старий князь простягнув руку і глибоко зітхнув.

— Якби я був молодший,— мовив він,— я б приєднався до тебе в пошуках. Іди з Богом, мій сину. Я буду молити Аллаха, щоб він зберіг твоїх близьких.

Біля великого палацу під сліпучим сонцем Дік чекав на них у лімузині з кондиціонером. Вони підійшли до автомобіля.

— Що він сказав? — запитав він.

— Він нічого не може зробити,— відповів батько Бейдра.

Машина рушила, Бейдр дивився у вікно.

— Безнадійна справа,— сказав він глухим голосом. — Ніхто нічого не може зробити. Ніхто не хоче мені допомогти.

Дік довго мовчав. На карту було поставлено так багато, стільки років. Вся робота, всі зусилля, спрямовані на те, щоб він попав сюди, підуть нанівець. Та є речі, які важливіші за роботу. Хоча б життя невинних дітей. Він згадав двох своїх синів і уявив, як би він почував себе, коли б вони попали в таке становище. Це зрештою примусило його прийняти рішення.

Він повернувся на відкидному сидінні так, щоб подивитися в обличчя Бейдра.

— Я знаю таких людей, які б допомогли вам,— сказав він.

— Хто?

— Ізраїльтяни,— спокійно сказав Дік.

Бейдр гірко засміявся.

— Чого б це вони мені допомагали? Я від народження їхній ворог.

Самір поглянув на свого сина.

— Люди не народжуються ворогами. Вони ними стають.

— А що, це міняє справу? — саркастично запитав Бейдр. Він повернувся до Діка. — А чому вони згодяться мені допомагати? — спитав він знову.

Дік подивився йому просто в вічі.

— Тому, що я їх про це попрошу,— сказав він тихо.

Якусь мить Бейдр мовчав. Легке зморене зітхання зірвалося з його вуст.

— Ти співпрацюєш з ними?

— Так,— кивнув Дік.

— Ти не ізраїльтянин,— сказав Бейдр. — Чому?

— Мої батьки повернулися жити до Йорданії,— мовив Дік. — Одного разу чоловік по імені Алі Ясфір зайшов до них і попросив їх, щоб вони дозволили їхній організації використовувати їхнє сільце як базу. Через кілька місяців там було згвалтовано три дівчини, а багатьох намагалися згвалтувати, тож селяни стали вимагати, щоб бойовики забралися геть. На відповідь Алі Ясфір влаштував різанину. Він особисто очолював своїх людей, які вбивали всіх, обходячи хатину за хатиною. Пощастило врятуватися тільки одному хлопчикові та двом дівчаткам. Вони розповіли нам, що там діялося. А ще кажуть про звірства ізраїльтян. Обидві дівчинки самі бачили, як Алі Ясфір особисто зарізав моїх маму і тата.

— І тепер, зрадивши мене,— сказав гірко Бейдр,— ти думаєш, що мусиш мені допомогти.

Дік подивився йому в вічі відвертим поглядом.

— Не по цій причині. А тому, що ми обидва віримо, що араби й ізраїльтяни можуть жити і працювати в мирі. Це такі люди, як Алі Ясфір, унеможлиблюють досягнення миру. Вони є нашими ворогами. Вони — це ті, кого треба знищувати.

Розділ тринадцятий

Бейдр оглянув двох людей, що стояли на порозі. Вони скидалися на арабів більше, аніж його батько чи він сам. Старий чоловік був високого зросту. Накидка на його голові майже закривала його обличчя, виділявся тільки великий яструбиний ніс, а його вицвіла джелаба звисала аж до підлоги. Молодик був чорнявий і засмаглий, з густими сирійськими вусами над верхньою губою. На ньому були вицвілі від сонця сорочка й штани кольору хакі.

Бейдр та його батько встали, і генерал Ешнев підвів їх до старого.

— Доктор Аль Фей, містер Аль Фей — генерал Бен Езра.

Якусь мить генерал уважно дивився на Саміра, потім усміхнувся.

— Це було так давно, мій друже.

Обличчя Саміра раптово зблідло. Його пройняла дрож. Краєм ока він поглянув на Бейдра, сподіваючись, що той не помітить його знервованості. Бейдр дивився на генерала.

— То це ваш син,— сказав генерал. — Аллах був добрий до вас. Гарний чоловік.

Самір потамував свою знервованість.

— Приємно зустрітися з вами знову, генерале.

Бейдр глянув на свого батька.

— Ви знаєте один одного?

Батько кивнув.

— Одного разу в пустелі наші шляхи перетнулися. Багато років тому.

Генерал Ешнев говорив швидко:

— Я мушу нагадати про нашу офіційну позицію, джентльмени, щоб ми всі ясно усвідомлювали наші можливості. В даний час діє дуже хистка угода про припинення вогню, тож ми ніяк не можемо дозволити будь-яку офіційну акцію, яка може бути пов'язана з проникненням на ворожу територію. Така акція могла б звести нанівець наші щирі зусилля, спрямовані на підтримку миру, якого так настійно бажає Ізраїль.

Він помовчав хвилину.

— Та ми не можемо перешкодити діям окремих громадян, не знаючи про їхні наміри заздалегідь. Чи ясно я виклав свою думку?

Всі присутні ствердно кивнули.

— Гарзд,— провадив він. — Генерал Бен Езра, звичайно ж, приватна особа. Він звільнився з військової служби вже багато років тому. І той молодик, що з

ним,— теж. Колишній старший сержант сирійської армії попав у полон на Голанських висотах і за проханням генерала був звільнений під його відповідальність. Він проходить під іменем Хамід.

Сирієць поважно вклонився.

— Маю честь.

— Це для нас честь,— відповіли Бейдр та його батько.

— А тепер, джентльмени, я мушу вас залишити,— сказав генерал Ешнев. — На жаль, у мене є обов'язки, які вимагають моєї присутності в іншому місці.

Коли за ним зачинилися двері, вони сіли за невеликий круглий столик. З-під поли своєї джелаби Бен Езра витяг кілька карт, згорнених у рулони. Він розстелив їх на столі.

— Тиждень тому, коли ви прибули до Тель-Авіва, мені розповіли про вашу біду. Тож я спробував виробити план, як визволити бранців. Звичайно, я розумію, що перш за все нам треба виявити місце, де тримають заложників. Щоб це зробити, я попросив звільнити Хаміда під свою відповідальність. Багато років тому, коли ми з дідом Хаміда були дуже молоді, нам довелося служити разом у британському війську, і за родинною традицією Хамід став професійним вояком. Я знав, що останнім часом, перед війною, Хамід працював інструктором у таборі, де «Братство» готувало жіночий загін, подібний до того, який існує в системі «Аль Фаттах». З цього нічого не вийшло.

Він поглянув на Бейдра і продовжував таким же рівним голосом:

— Ваша молодша дочка Лейла провела в цьому таборі три місяці. Хамід розповів мені, що вона була добрим вояком, набагато сумлінніше виконувала свої обов'язки, аніж інші, її політичні погляди вирізнялися своїм ідеалізмом. Після того як скінчився табірний вишкіл, Хамід супроводжував її до Бейрута, де він зоставався доти, доки вирішив повернутися до Сирії на військову службу, бо можливості працювати найманцем у фєдаїнів уже не було.

Бейдр глянув на Хаміда.

— То ви знали мою дочку?

— Так, сер.

— Чи вона коли говорила про мене?

— Ні, сер.

— Про що вона говорила?

— Більше про визволення Палестини,— відповів Хамід. — Вона була переконана, що визволення гальмують не тільки євреї, але також багаті, елітарні араби, які хочуть увічнити свою владу над землею та її народами.

— Ви думаєте, що вона залічувала до цього гурту і мене?

Хамід завагався, потім кивнув.

— Так, сер, гадаю, що залічувала.

Бейдр повернувся до Бен Езри.

— Даруйте, генерале, я все ще намагаюсь зрозуміти, що ж сталося.

Генерал кивнув. Він поглянув на карту і показав пальцем.

— Ми гадаємо, що розташування табору, де їх тримають, ось тут. Ви кажете, що ваш літак — «707»?

— Так,— кивнув Бейдр.

— Тоді я впевнений, що це якраз тут,— мовив він, і в його голосі прозвучала легка нотка тріумфу. — В цьому місці є старий табір, збудований сирійцями і по-лишений більше як десять років тому. Він розташований прямо на північ від йорданського кордону, на захід від вашого князівства. В той час, коли він будувався, його планували використовувати як базу для тяжких бомбардувальників, але оскільки закупити літаки не вдалося, задум не був здійснений. Та злітно-посадкова смуга існує й досі, і по навколишніх селах ходять чутки, що табір використовує «Братство». Однак існує одна чимала трудність: смуга міститься на висоті семисот метрів, а сам табір — десь на сто п'ятдесят метрів вище. Пробратися туди можна лише двома способами. Ми можемо дістатися до них літаками, та звук авіаmotorів послужить для них попередженням, і вони розправляться зі своїми бранцями задовго до того, як ми до них доберемося. Інший спосіб добратися до них — пішки. Щоб нас не запримітили, ми мали б спішитися, щонайближче, за п'ятдесят миль від табору, ховаючись удень і пробираючись по труднопрохідній

місцевості тільки вночі. Ми будемо змушені йти форсованим маршем дві ночі, а на третю — йти на приступ. Згідно з моїми підрахунками, які ґрунтуються на розмірах табору, людей там може бути добра сотня. Таким чином, навіть якщо нам пощастить звільнити бранців, перед нами буде стояти проблема доставити їх у безпечне місце, перш ніж ця сотня кине́ться за нами навздогін.

Він обвів поглядом присутніх.

— Це все, що я хотів сказати. Є запитання?

— Звідки ми знаємо, що попадемо власне в той табір? Або, чи будуть вони там тоді, коли ми туди потрапимо? — спитав Бейдр.

Генерал відповів категоричним тоном:

— Ми не знаємо. Справа ця ризикована. Але зараз у нас немає вибору. Хіба що ви знаєте інше місце, де може приземлитися «707».

— Ніякого іншого місця я не знаю.

— Тоді, власне, ви маєте приймати рішення, йти нам чи не йти.

На мить Бейдр перевів свій погляд на батька, потім на генерала.

— Моє слово — «так».

Генерал усміхнувся.

— Добре сказано. Це неофіційна акція, тому нам доведеться набрати добровольців. Скажемо — п'ятнадцять, не більше двадцяти чоловік. Більший загін важко піддається керуванню і надто примітний. За таку небезпечну роботу їм треба заплатити, і, звичайно, заплатити дуже добре.

— Я заплачу стільки, скільки вони запросять.

— Чудово. Я знаю десять чоловік, у яких я цілком певний.

— Я теж ладен узяти участь в операції,— сказав Хамід. — Одного разу я був у тому таборі. Я знаю місцевість.

— Приймаємо,— сказав похмуро генерал. — Хоч формально ти військово-службовець.

— Князь обіцяв дати мені стільки людей, скільки потрібно,— сказав Бейдр.

— А вони підходять?

— Його особиста варта — всі горяни з Ємену.

— Підійдуть,— сказав генерал. — Єменські верховинці вважалися найкращими вояками в ісламському світі. Нам потрібне буде обладнання, автомати, гранати, переносні ракетні установки, харчі, вода та інші припаси, а також літаки, щоб приставити нас до нашого вихідного пункту. Це буде коштувати дорого.

— Все це у вас буде.

— І ще одне. Нам потрібен буде вертоліт, щоб забрати нас звідти. Ми скоординуємо його приліт на смугу з часом нашого приступу.

— І це буде теж,— сказав Бейдр.

Генерал кивнув.

— Скільки часу займе підготовка?

— Три дні, якщо ви зможете вчасно приставити сюди своїх людей.

— Вони будуть тут,— відповів Бейдр і повернувся до батька. — Якщо твоя ласка, тату, навідайся до князя і попроси в нього помочі, яку він обіцяв. Я б хотів залишитися тут із генералом і простежити, щоб усе було в готовності.

— Я це зроблю,— кивнув Самір.

— Дякую, тату.

Самір глянув на нього.

— Вони ж мої онуки.— Він повернувся до Бен Езри.— Щиросердно дякую, мій друже,— сказав він.— Здається, Аллах знову послав мені тебе — в час моєї скрути.

— Не дякуй мені, мій друже,— сказав Бен Езра по-арабському. — Мені здається, що ми обидва осінені Його благодаттю.

Розділ чотирнадцятий

— Мамцю, а коли за нами прийде татко?

Джордана поглянула на личко Саміра, що виглядало з-під краю ковдри, підтиканої під його підборіддя. Потім вона перевела погляд на Мухаммеда, що лежав в іншому ліжку. Він уже заснув, повіки міцно стулені, лице притиснуте до твердої подушки. Вона знову перевела погляд на Саміра.

— Скоро, мій любий, скоро,— прошепотіла вона заспокійливо.

— Мені хочеться, щоб він прийшов завтра,— сказав Самір. — Мені тут не подобається. Люди тут нехороші.

— Татко скоро прийде. Закрий оченята і засинай.

— На добраніч, мамцю.

Вона нахилилася і поцілувала його в лобика.

— На добраніч, мій любий,— вона випросталася і вийшла до сусідньої кімнати їхньої невеличкої двокімнатної хатини. Посередині невеличкого столу, який правив їм за обідній стіл, жеврів каганець. Три інші жінки сиділи за столом, утупившись у полум'я каганця. Їм бракувало чим зайнятися, чого читати. Навіть балачка точилася сухо. Після двох тижнів полону вже не було про що говорити, адже вони мали не дуже багато спільного.

— Діти поснули,— сказала вона просто, щоб почути звук свого голосу.

— Хай Господь благословляє крихіток,— відгукнулася нянька Анна. Потім вона знову замовкла. Інші навіть не підвели голів.

— Господи! — вигукнула Джордана. — Зглянься на нас. Ми найнещасніші жінки в світі.

Цього разу вони таки підвели на неї очі.

— Ми повинні зважитися,— рішуче сказала вона. — Завтра треба буде щось задія себе зробити. Певно ж, тут десь у цьому проклятому таборі має бути голка з ниткою.

— Якщо і є,— відповіла стюардеса Маргарита,— то вони навряд чи їх нам дадуть. Весь потрібний нам одяг залишився в літаку,— та вони нікого не пошлють туди, щоб нам його принесли.

— Нам треба наполягти.

— З цього нічого хорошого не вийде,— сказала Маргарита. Вона поглянула на Джордану. — Не розумію, чому містер Аль Фей не заплатить викуп і не визволить нас?

Джордана глянула на неї.

— Звідки ми знаємо, що він цього не зробив? І що вони не висунули ще більших вимог?

— Я не бачу в цьому ніякого сенсу,— сказала Маргарита. Вона закрила обличчя долонями і заплакала. — Страшне діло. Вони не випускають нас нікуди, окрім нужника, та й то перед відчиненими дверима стоїть вартовий і спостерігає. Вони не дають нам поговорити з чоловіками. Ми навіть не знаємо, як вони там і що з ними діється. Може, їх уже немає в живих, ми нічого не знаємо.

— Вони живі й здорові,— сказала Джордана. — Я бачила, як позавчора чоловік ніс їм на таці їжу.

Стюардеса враз перестала плакати.

— Даруйте мені, місіс Аль Фей. Я не хотіла все це на вас вилити. Здається, моя нервова система просто цього не витримує, от і все.

Джордана співчутливо покивала головою.

— Атож, усім нам дуже важко. І найважче те, що не знаєш, що діється. Вони це знають і от чому вони тримають нас, власне, в невіданні.

Вона підійшла до забитого вікна і заглянула у вузьку щпарину між дошками. Окрім теміні ночі їй нічого не було видно. Вона повернулася до столу і сіла на стілець. За мить вона теж утупилася в жевріючий каганець.

Вона втратила відчуття часу і не знала, чи то було через півгодини, годину чи через дві години, коли двері хатини зненацька розчинилися. Вона, так як і інші, з подивом дивилася на двох солдатів, що стали на порозі.

Один із солдатів тицьнув на неї.

— Ти,— сказав він грубо по-арабському. — Ти підеш з нами.

— Я? — спитала вона приголомшено. Таке сталося вперше. Навіть щоденні записи на магнітофону плівку проводилися в хатині. Їй тицяли до рук маленьку вирізку з «Геральд трибюн» з датою та заголовком і більш нічого. Вона читала текст вирізки в мікрофон, а потім додавала кілька слів про себе та дітей. Після, мікрофон та магнітофон забирали. Вона могла лише здогадуватися, що запис використовували, аби запевнити Бейдра, що вони живі та здорові.

— Так, ти! — повторив він.

Інші дивилися на неї з острахом в очах.

— Не хвилюйтеся,— сказала вона швидко. — Можливо, є якісь новини, яких ми чекаємо. Скоро я повернуся і розповім вам.

Вона підвелася зі стільця і попрямувала до дверей. Солдати стали обіч і повели її до командирської хатини. Вони відчинили перед нею двері і, зачинивши їх за нею, залишилися надворі.

Вона стояла, кліпаючи очима від незвично яскравого світла. Каганців тут не було. Десь за будинком гудів генератор. Електрика. В глибині кімнати з радіоприймача лунала арабська музика.

Лейла і Рамадан сиділи за столом з третім чоловіком, якого вона спочатку не впізнала, аж доки він підвівся, щоб привітати її.

— Мадам Аль Фей,— уклонився він.

— Містере Ясфір! — вона дивилася на нього вражено.

— Бачу, ви запам'ятали, як мене зовуть. Це для мене честь.

Вона не відповіла.

— Маю надію, що ви тут зручно влаштувалися,— сказав він люб'язно. — Мені прикро, що ми не можемо прийняти вас із такою щедрою гостинністю, як ви приймали мене, але ми робимо все, що в нашій змозі.

— Містере Ясфір,— сказала вона холодно. — Чому б вам зараз не оминати оце балабольство і не приступити до суті справи!

В очах Ясфіра з'явився твердий вираз.

— Я майже забув, що ви американка. — Він пошарив позад себе і взяв із свого письмового столу аркуш паперу. — Ви зачитаете в магнітофон цю заяву.

— А якщо я відмовлюся?

— Це було б дуже недоречно. Розумієте, послання, яке ви будете змушені зачитати в магнітофон,— це наше останнє зусилля врятувати ваше життя і життя ваших дітей.

Вона перевела свій погляд з нього на Лейлу. На обличчі тієї не відбилосся жодного виразу. Перед нею на столі стояла напівпорожня пляшка кока-коли. Вона повернулася до Ясфіра.

— Я зроблю це.

— Ось тут,— він провів її у куток кімнати, де на столі між двома стільцями був установлений магнітофон. Він узяв мікрофон і подав їй.— Говоріть повільно і чітко,— наказав він.— Важливо, щоб кожне слово на цій стрічці було зрозумілим.— Він натиснув кнопку.— Починайте.

Вона ковзнула поглядом по аркуші і стала читати:

«Бейдре, це послання, яке я читаю, воно є останнє попередження, і вони хочуть, щоб я, так само як і ти, це знала. Щойно стало відомо, що кожна відправка по їхній домовленості з тобою конфіскується Сполученими Штатами. Вважається, що за ці втрати відповідальність несеш ти, таким чином, підраховано, що додатково, на рахунок, про який домовлено, після вручення стрічки ти маєш перерахувати, не пізніше ніж у понеділок, десять мільйонів американських доларів. Твоя неспроможність зробити це і подальші конфіскації відправок будуть означати розрив угоди і призведуть до негайного застосування найвищої кари. Тільки ти можеш запобігти страті своєї родини».

Вона замовкла і глянула на нього з жахом.

Він жестом наказав їй читати далі.

«Стало відомо, що ти звернувся до князя та інших арабських джерел за допомогою. Очевидно, ти вже пересвідчився, що арабський світ з нами. Радимо тобі не марнувати часу в пошуках допомоги, якої ти не отримаєш».

Він вихопив з її рук мікрофон і гаркнув туди:

«Це наше останнє послання. Далі попереджувати не будемо. Будемо тільки діяти».

Він натиснув на кнопку «стоп».

— Ви, що — серйозно? — запитала вона.

Він посміхнувся, дивлячись на неї.

— Звичайно ж ні,— відповів він.— Та з вашим чоловіком важко домовитися, кому, як не вам, знати. Він має бути впевнений у щирості нашої погрози.— Він звівся на ноги.— Ви, мабуть, стомлені,— сказав він.— Може, хочете випити?

Вона сіла, онімівши, не спроможна відповісти. Раптом вона усвідомила, що в цій ситуації існує підтекст, який вона не здатна зрозуміти. Це було не просто викрадення заради грошей; тут діяли політичні мотиви, про які вона раніше й не здогадувалася. Їй здавалося, що в усьому Божому світі немає такої сили, яка б допомогла Бейдрові задовольнити вимоги цих людей.

Вона помре. Зараз вона вже це знала. І, якось дивно, це вже не мало значення. Навіть, коли б вона залишилася живою, в житті вже не було нічого. Вона сама знищила всі можливості повернути кохання Бейдра.

Враз її пройняло холодом. Діти. За ними немає ніякої вини. Не можна, щоб вони платили за гріхи своїх батьків.

Вона звелася на ноги.

— Думаю, що зараз я б випила,— сказала вона. — У вас часом немає якогонебудь вина?

— Є. — Він обернувся. — Лейло, принеси пляшку вина.

Лейла подивилася на нього, тоді повільно звелася на ноги. Нехотя вона вийшла до сусідньої кімнати і повернулася з вином. Вона поставила пляшку на стіл і рушила до свого стільця.

— Дві склянки, Лейло,— сказав він.

Вона підійшла до буфету і повернулася з двома звичайними гранчаками, поставила їх біля вина і сіла.

— У нас немає коркотяга,— сказала вона.

— Не біда,— сказав він і підійшов до раковини, що була в кутку кімнати. Він легенько цокнув закоркваною шийкою об її край. Шийка відпала, мов відтята. Зробив він це так вправно, що вилилося тільки кілька крапель вина. Усміхаючись, він повернувся до столу і наповнив обидві склянки. Взявши їх, він обернувся до Джордани і поставив одну їй.

Вона зачаровано дивилася на червону барву вина в склянці і не могла ворухнутися. Колір нагадував їй кров. Її кров. Кров її дітей.

— Беріть,— сказав він різко.

Його голос вивів її з нерухомості.

— Ні! — раптом закричала вона, вибиваючи з його руки склянку. — Ні!

Склянка влучила йому в груди, заливаючи червоним вином його костюм і сорочку. Він глянув на себе, потім на неї. Його очі налилися кров'ю від нестямного гніву.

— Сука! — ревноу він, ударивши її в обличчя.

Вона впала на підлогу. Дивно, вона не відчула болю, а тільки шок. Здавалося, що кімната пішла обертом навколо неї. Потім вона побачила над собою його схилене обличчя і його руку. Вона закрила очі, її обличчя пройняв біль; спочатку в одній щоці, а потім в другій. Їй здавалося, що вона чує сміх Лейли, який лунає десь здаля.

Потім біль ущух, і вона відчула, як рвуть її одяг. Вона почула тріск тканини, він смикнув полу її сукні. Вона розплющила очі. Раптом кімната заповнилася солдатами.

Над нею стояв Ясфір, аж червоний від напруги; поруч стояла Лейла, в її очах світилася дивна радість. Вона повільно повернула голову. З висоти свого зросту на неї дивилися два солдати, які привели її сюди, а поруч з ними стояли двоє інших, що вартували біля хатини. Позаду них були інші солдати, яких вона ніколи не бачила. Та всі обличчя здавалися однаковими, на всіх відбився шалений славний вираз. Не зрушив з місця тільки Рамадан. Він залишився сидіти на стільці, з гидливим виразом на обличчі.

Раптом вона усвідомила, що вона — гола. Вони спробувала була закрити себе руками від їхніх пожадливих поглядів.

Лейла знову засміялася.

— Сучка ховає те, що раніше показувала з гордістю. — Вона стала на коліно і схопила її за зап'ястя, відводячи руки від тіла, розтягуючи їх по підлозі, мов

крила. Вона підвела очі на солдатів. — Хто буде перший, який поласується шльондрою мого батька?

— Дружиною твого батька! — скрикнула Джордана, намагаючись вирватися з цупких рук Лейли. — Ми були одружені за Кораном, перед лицем Аллаха!

В кімнаті запала раптова тиша, в настрої солдатів щось змінилося. Вони ніяково і незручно позирали один на одного, потім потихеньку стали відступати до дверей.

— Ви що, боягузи? — заверещала на них Лейла. — Боїтеся випробувати свою чоловічу силу на цій повії?

Солдати не озиралися. Один за одним вони виходили з хатини. Тепер на неї дивився тільки один Ясфір. Потім і він повернувся, пішов до столу і сів. Тремтячими пальцями він підніс до уст склянку з вином і одним ковтком осушив її.

Лейла враз відпустила її зап'ястя і звелася на ноги. Вона зиркнула на двох чоловіків, що сиділи за столом, потім пішла в дальній куток кімнати. Вона плюхнулася на стілець, поруч з магнітофоном, і мовчки сиділа, не дивлячись ні на кого.

Вперше звівся з місця Рамадан. Він опустився на коліна поруч з Джорданою і, просунувши їй під плечі руку, обережно звів її на ноги.

Даремно вона намагалася прикрити себе своєю розідраною сукнею. Він підвів її до дверей, узяв шинелю, що висіла на стіні, і накинув їй на плечі. Він відчинив двері і гукнув до вояків надворі:

— Проведіть мадам Аль Фей до її хатини.

— Дякую,— прошепотіла вона.

Він не відповів.

— Для нас надії немає? — спитала вона.

Хоча він і не проронив ні слова, ледь помітна зміна виразу його очей дала їй відповідь.

Вона глянула йому в вічі.

— Мені все одно, що ви зі мною зробите. Та мої діти. Прошу вас, не дайте їм загинути.

— Я простий собі солдат, який мусить виконувати дані йому накази,— сказав він не без співчуття. — Та я зроблю все, що в моїй змозі.

Вона ще раз подивилася йому у вічі, кивнула і відвернулася. Вона чулася слабкою і злегка спотикалася. Один з вояків взяв її за лікоть, щоб підтримати її. Надзвичайно дивно, але по мірі наближення до хатини вона відчувала, як повертаються до неї сили.

Надія таки була. Можливо, слабенька. Та все ж була.

Розділ п'ятнадцятий

Хамід опустив бінокль нічного бачення. З цього дерева зовсім близько від табору йому вдалося визначити, в якій хатці тримають жінок. Чоловіки мають бути в хатці, що поряд. Нечутно він зіслизнув по стовбуру на землю.

Бен Езра глянув на нього.

— Ну?

— Я визначив хатини, в яких тримають бранців. Вони посеред табору. Щоб дістатися до них, доведеться пройти повз усі інші хатини. В першій — тримають чоловіків, а в другій — жінок. Біля кожної хатини є по два вартових спереду і по два — ззаду. Командирська хатина — це ота велика, зразу біля входу. Зараз перед нею стоять три джипи.

— Скільки, по-твоєму, у них людей?

Хамід став швидко підраховувати. На стінах установлено дванадцять кулеметів, біля кожного завжди вартують по два чоловіки. Якщо кожен чоловік вартує дванадцять годин, то це вже набереться сорок вісім чоловік. Вісім чоловік біля будок в'язнів. Плюс ще ті, яких він не бачив.

— Дев'яносто, може, сто.

Бен Езра задумливо похитав головою. Для приступу у нього набереться щонайбільше вісімнадцять чоловік. Йому довелося залишити двох позаду, щоб стергти злітно-посадкову смугу, яку вони захопили десь з годину тому. Там було сім

вояків «Братства». Зараз усі вони мертві. Єменці попросили дозволу захопити смугу, і він його дав. Він згадав надто пізно, що єменці нікого не беруть у полон.

Він хотів, щоб Бейдр та Керрідж залишилися біля смуги, та Бейдр наполог на тому, щоб піти з ним, тому йому довелося призначити двох з його власних добровольців, чоловіків, яких він дуже цінував. Він поглянув на годинник. Була десята. О четвертій ранку великий вертоліт, що його зафрахтував Бейдр, буде чекати їх на злітно-посадковій смузі. У ньому, з повною медичною бригадою, буде чекати доктор Аль Фей. Треба розрахувати час до сотої частки секунди таким чином, щоб вони досягли злітно-посадкової смуги ще до того, як будуть зібрані сили на погоню. Приступ має початися о другій годині. Не пізніше третьої треба буде повертатися до смуги. На їхню пішу подорож заледве стане однієї години, особливо коли згадати, що вони не знають, у якому стані перебувають вісім бранців. Він сподівався, що у них стане сили дійти без допомоги. Якщо хоч одного з них прийдеться нести, у нього може не вистачити людей.

Він знову звирився з годинником. До нуля — чотири години. Він звів погляд на Хаміда.

— А ти зможеш пробратися всередину і закласти пластикові міни?

— Можу спробувати.

— Найперше, що б я хотів,— вивести з ладу чотири потужних прожектори. Потім — джипи.

Хамід кивнув.

— Я хочу, щоб усі таймери були виставлені на другу нуль-нуль.

— Це буде зроблено,— відповів Хамід.

— Тобі потрібна допомога?

— Мені б став у пригоді один чоловік,— сказав ввічливо Хамід.

Бен Езра обернувся назад, до вояків. Вони всі були добряче вишколені професіонали. По суті, тут не було нікого зайвого, у нього була робота для кожного. Його погляд упав на Джабіра. Чоловік він був немолодий, та в ньому відчувалася прихована спроможність. Він спіймав його погляд і поманив.

— Хаміду потрібен один чоловік, щоб допомогти встановити пластикові міни,— сказав Бен Езра. — Підеш добровольцем?

Джабір озирнувся на Бейдра.

— Це честь для мене. Та з умовою, що в мою відсутність ви будете стерегти мого хазяїна.

Бен Езра кивнув.

— Я буду стерегти його, як свого власного,— пізніше він згадає свої слова. Він дійсно був його власним.

Він покликав ізраїльського капрала, який очолював групу.

— Установіть пускові ракетні установки і націльте їх на стіни під кулеметами. Наступною ціллю буде командирська хатина.

Ізраїльтянин козирнув і відійшов.

Він поманив єменського капітана.

— Розпочати штурм я доручаю вашим воякам. За першими вибухами пластикових мін ви знімете стільки чоловік при кулеметах, скільки зможете. Потім, незважаючи на результати, ви послідуєте за мною через ворота і, поки ми будемо шукати бранців, розгорнете своїх людей навкруг хатин із солдатами.

Капітан відсалютував.

— Ми вдячні за надану нам честь. Ми не пожаліємо життя, виконуючи свій обов'язок.

Бен Езра козирнув у відповідь.

— Дякую, капітане.

Він повернувся і став оглядати стіни табору. В тьмяному місячному сяйві вони відсвічували примарно-білим. Він оглянувся. Люди вже розсипалися, займаючи свої позиції, готуючись до приступу. Він повільно пішов назад до Бейдра і Керріджа і присів навпочіпки поруч з ними.

— Як посуваються справи? — спитав Бейдр.

Бен Езра поглянув на свого сина. «Як дивно,— думав він. — Як багато ми могли б значити один для одного. Та, ба, діяння Господні вище людського ро-

зуміння. Після стількох років бути зведеними разом у ворожому світі, переступити кордон ненависті, відгукнутися на поклик спільної потреби один одного».

Здавалося, що старий поринув у думки.

— Як посуваються справи? — повторив Бейдр.

Очі Бен Езри прояснилися. Він повільно покивав головою.

— Посуваються,— сказав він. — З цієї миті — ми в руках Господа.

— О котрій йдемо на приступ?

— О другій нуль-нуль,— його голос став суворий. — І я не хочу, щоб ви йшли з нами. Ви не вояк, і я не хочу, щоб ви наражали себе на смерть. Ви чекайте тут, аж доки я не пошлю за вами.

— Там моя сім'я,— сказав Бейдр.

— Мертвим ви їм добра не принесете.

Бейдр сперся спиною на стовбур дерева. Генерал виявився чудовим старим. Протягом двох ночей довгого напруженого маршу по найбільш труднопрохідній місцевості, яку будь-коли бачив Бейдр, генерал ішов так же легко і швидко, як і будь-хто з них. І ні разу Бейдр не бачив його змореним. Як там його називали ізраїльтяни? Левом Пустелі? Дуже влучне ім'я.

Бен Езра повернувся до ізраїльського капрала.

— За п'ятнадцять хвилин — нульова година. Перекажіть іншим.

Той побіг не гаючись. У генерала був стурбований вигляд.

— Хамід і Джабір все ще не повернулися.

Бейдр звівся на ноги. Він поглянув у бік табору. Там була тиша.

Десь збоку, з чагарників долинув шелест. Через якусь мить з'явилися Хамід і Джабір.

— Де ви так довго барилися? — спитав генерал.

— Нам довелося працювати поряд з вартовими,— сказав Хамід. — Вони там кругом сновигають, мов мухи. Я думаю, що мої підрахунки занижені. Там, мабуть, чоловік сто п'ятдесят.

— Це нічого не міняє,— сказав Бен Езра. — Коли ми ввійдемо туди, будь поруч зі мною. Випустивши всі ракети, ізраїльтяни допоможуть нам з бранцями.

— Слухаюся, сер,— Хамід озирнувся. Бейдр почути їх не міг. — Я бачив його дочку. Вона була в командирській хатині. З нею було два чоловіки. В одному з них я впізнав Алі Ясфіра. Другого я не знаю.

Бен Езра скривився. Подобається це чи ні, а вона — його онука.

— Перекажи, щоб по можливості не завдали кривди дівчині,— сказав він.

— Слухаюся, сер,— Хамід побіг і зник поміж дерев.

До нуля — десять хвилин. Бен Езра підняв джелабу і відстебнув шаблю-пояс, якою він був оперезаний. Потім вправно пристебнув її зверху своєї вільно зви-саючої хламиди. Взявшись рукою за ефес, він витяг з піхов криву шаблюку. Зграбно вигнута сталь блиснула в місячному світлі. Бен Езра ще раз відчув себе помолоділим. Шабля, без якої він ніколи не йшов на битву, була при боці. В світі все діялося як годиться.

Лейла взяла ще одну пляшку кока-коли і поставила її на стіл.

— Коли ви збираєтеся від'їжджати? — спитала вона Алі Ясфіра.

— Вранці.

— Мені б хотілося поїхати з вами. Я вже починаю божеволіти отут. Тут немає чого робити.

— Єдина дівчина серед ста сорока чоловіків і нудишся?

— Ви знаєте, про що я говорю,— сердито сказала Лейла.

— Скоро це все скінчиться. Тоді ти зможеш повернутися до Бейрута.

— Що буде з ними, коли все скінчиться?

Він знизав плечима.

— Невже ми маємо це зробити? Навіть якщо мій батько віддасть нам усе, що ми просимо?

— Їх так багато. Вони завжди можуть нас розпізнати.

— Але ж діти, невже і вони мають померти?

— Яка тебе муха вкусила? Я думав, ти їх ненавидиш. Вони вкрали в тебе спадщину.

— Не діти. Джордана та мій батько — так. Тільки не діти.

— Діти теж можуть нас розпізнати.

Якусь хвилину вона сиділа мовчки, потім звелася на ноги.

— Піду я, мабуть, подихаю свіжим повітрям,— сказала вона.

Коли за нею зачинилися двері, Ясфір повернувся до Рамадана.

— Якщо я вчасно не повернуся, наказ ти знаєш.

— Так,— відповів Рамадан.

— Вона мусить бути першою,— сказав Ясфір. — Вона більше, ніж хто інший, може послати нас на шибеницю. Вона знає про нас занадто багато.

Нічне повітря було прохолодне і приємно пестило її обличчя. Лейла повільно рушила до своєї хатини. Відбулося так багато такого, чого вона не передбачала. І не було в тих подіях нічого романтичного, захоплюючого, того, що вона прагнула побачити і відчути. Здебільшого вони породжували нудьгу. Нудьгу і порожні ночі та дні.

І не було ніякого відчуття причетності до справи визволення. Вона вже давно облишила спроби зв'язати те, що діється, з боротьбою за визволення палестинців. Всі бойовики були найманцями. І оплачувалися дуже добре. Очевидно, жоден з них не дбав про справу визволення. Лише про свою місячну платню. Це було зовсім не те, про що балакали в школі хлопці та дівчата. Тут слово «свобода» було тільки словом.

Вона згадала, як якимось Хамід намагався їй це пояснити. Та тоді вона відмовлялася його зрозуміти. Здавалося, що це було так давно. А минуло ж лише шість місяців. У чому ж справа? Тоді вона відчувала себе такою юною, а зараз — такою старою?

Вона зупинилася на порозі своєї хатини і оглянула табір. Було тихо. Щось їй занепокоїло, та вона не знала, що саме. Вона помітила, як на стіні щось майнуло. Один з кулеметників випростався, щоб потягтися. Проти блілого місячного сяйва вона побачила, як його руки підвелися вгору. Потім він раптом поточився й упав стрімголов із стіни сюди, у табір. За мить долинув звук пострілу. Вона застигла від подиву, а небо наче розверзлося і з нього на табір полився пекельний вогонь.

Коли вони побігла, в її голові заблиснула шалена думка. Тепер вона знала, що їй занепокоїло. Тиша. Занадто вже було тихо.

Розділ шістнадцятий

Прокинулися діти, репетуючи від страху. Хатина здригалася від вибухів, які, здавалося, вибухали зовсім поряд. Джордана скочила зі своєї койки, підбігла до дітей і міцно притисла до себе.

Вона почула, як у сусідній кімнаті верескнула одна з жінок,— важко визначити, хто саме. Крізь шпарини, в забитих дошками вікнах, їй видно було спалахи червоного та жовтогарячого світла. Потім нічну тишу розірвав ще один вибух, і вся хатина здригнулася в конвульсіях.

Хоч як це було дивно, вона не перелякалася. Вперше з часу викрадення вона відчула себе в безпеці.

— Мамцю, що там діється? — спитав, схлипуючи, Мухаммед.

— За нами прийшов татко, любий. Не бійся.

— Де він? — спитав Самір. — Я хочу його бачити.

— І побачиш,— сказала вона заспокійливо. — Хвилин через кілька.

У дверях з'явилася нянька Анна.

— У вас все гаразд, мадам? — гукнула вона.

— У нас усе добре,— перекикуючи галас, відповіла Джордана. — А у вас?

— Магді в руку попала скіпка дерева, а так усе гаразд. — Вона замовкла, коли ще один вибух струснув хатину. — Може, допомогти вам з дітьми?

— Ні, у нас усе гаразд,— сказала Джордана. Вона пригадала щось із фільму про війну, який вона колись бачила. — Скажи дівчатам, хай ляжуть на підлогу і закриють голови руками. Так їм буде безпечніше.

— Слухаюсь, мадам,— відповіла Анна, зберігаючи свій незворушний шотландський спокій. Вона зникла за дверями.

— На підлогу, хлоп'ята,— наказала Джордана, стягуючи їх додолу й лягаючи сама. Вони лягли, по одному з кожного боку, і вона притисла їх до себе, прикриваючи плечима їхні голови.

Грім від вибухів стихав. Тепер дедалі гучніше лунали постріли гвинтівок разом з тупотом ніг та криками. Вона міцно притискала дітей, чекаючи.

Лейла бігла через табір, заповнений чоловіками, які розгублено гасали туди-сюди. Нападники штурмували, здавалося, з усіх боків.

Очевидно, цілеспрямовано діяв тільки один чоловік. Вона побачила, як Рамадан з автоматом у руці мчить до хатини з жінками. Раптом вона згадала, що в неї на поясі є автоматичний пістолет, і вихопила його. Тепер вона не відчувала себе такою самотньою і беззахисною.

— Рамадане! — закричала вона йому навздогін.

Він не чув, біг далі і зник за рогом хатини з жінками. Не знаючи чому, вона побігла за ним.

Двері до хатини були відчинені, і вона вскочила туди. Вбігши всередину, вона раптово ошелешено зупинилася. Стовпившись купкою навколо Джордани з хлопцями під стіною дальньої кімнати стояли жінки. Рамадан, стоячи в вузьких дверях між кімнатами спиною до неї, наводив на них автомат.

— Лейло! — різко скрикнула Джордана. — Вони твої брати!

Рамадан крутнувся, направивши автомат на Лейлу.

І аж тоді, коли вона побачила холодну відсутність виразу на обличчі Рамадана, вона усвідомила правду. Вона значила для «Аль-Ікхвamu» не більше, аніж її брати. Вони розуміли, яку вагу мають кровні зв'язки, хоч цього не розуміла вона. Для них вона була лише знаряддям, яким хотіли скористатися і викинути, коли воно буде їм непотрібне. Вона тримала перед собою обома руками важкий автоматичний пістолет. Її палець рефлексивно натиснув на спусковий гачок. І аж тоді, коли обойма спорожніла і Рамадан важко гепнувся на підлогу, до її свідомості дійшло, що вона натиснула на гачок.

Глянувши поверх його тіла, вона помітила, як Джордана швидко відвернула обличчя хлопців від виду крові, яка струменіла з тіла Рамадана.

Зненацька Лейла відчула, як пара сильних рук схопила її ззаду, пришпилюючи її руки до її тіла. Вона стала дико пручатися.

— Лейло! Припини! — грімнув їй у вухо знайомий голос.

Вона крутнула головою, щоб побачити, хто ж то такий.

— Хамід? — скрикнула вона здивовано. — Звідки ти взявся?

— Для цього у нас ще буде час. — Крізь двері він потяг її назад. Випустивши її з обіймів, та все ж міцно тримаючи за одну руку, він потяг її за собою за хату, через пролом, зроблений вибухом у стіні, що оточувала табір.

Коли вони добралися до узлісся, він звалив її на землю. Вона підвела голову, щоб поглянути на нього.

— Що ти тут робиш?

Він знов пригнув її голову до землі.

— Ти пам'ятаєш, чого я тебе вчив? — сказав він суворо. — Перше — пригни голову!

— Ти не відповів на моє запитання,— сказала вона здушеним голосом.

— Я прийшов, щоб забрати тебе.

— Чому, Хаміде, чому?

— Тому, що я не хочу, щоб ти наразилася на смерть, от чому,— сказав він сухо. — Ти завжди була нікудишнім вояком.

— Хаміде, ти мене кохаєш,— сказала вона з ноткою подиву в голосі.

Він не відповів.

— Чому ти ніколи нічого подібного не говорив?

Він повернув голову, щоб глянути на неї.

— Яке я маю право кохати таку дівчину, як ти?

Бен Езра встигав кругом, командуючи своїми вояками, над його головою виблискувала його шабля. Він озирався навкруг лютим поглядом. Очевидно, опір потихеньку слабів. Він поглядав на всі боки, шукаючи Хаміда, та його ніде не було видно. Він голосно кляв його. Він не терпів вояків, які настільки втягу-

валися в битву, що забували про накази. Він наказував йому залишатися поруч з ним.

Ізраїльському капралові він скомандував: «Збирай своїх людей!» За хвилину він перехопив погляд Джабіра.

— Забирай свого хазяїна,— закричав він. — Ми виводимо бранців!

На іншому кінці табору знялася стрілянина. Він побачив, як декілька еменців кинулися туди. Він кивнув сам собі. Він зробив правильний вибір. Вони неперевершені бійці.

Бейдр зайшов у хатину перший. Коли він побачив синів, у нього зайшлося серце. Він став на одне коліно, щоб підхопити їх на руки, а вони підбігли до нього, вигукуючи: «Татку! Татку!»

Він поцілував одного, потім другого і відчув на устах сіль своїх власних сліз.

— Ми не злякалися, чесно, тату,— сказав Мухаммед. — Ми знали, що ти прийдеш по нас.

— Так,— вторив Самір. — Мамка говорила нам про це кожного дня. .

Він глянув на неї. Його погляд затуманився від сліз, і він повільно звівся на ноги.

Джордана не ворухнулася: вона не зводила з нього очей.

Мовчки він простягнув їй руку. Повільно, майже нерішуче, вона взяла її.

Він довго дивився їй в очі. Потім сказав хрипким голосом:

— Ми насилу встигли.

Вона всміхнулася.

— Я не сумнівалася ані хвилини, що встигнете.

— Ти зможеш простити мене? — спитав він.

— Залюбки. Я кохаю тебе,— сказала вона. — А ти зможеш мене простити?

Він широко усміхнувся. Раптом він став Бейдром, якого вона вперше побачила і покохала.

— Залюбки,— сказав він. — Я теж тебе кохаю.

— Та виходьте ж,— гаркнув на них з дверей ізраїльський капрал. — У нас що, в розпорядженні ціла ніч?

Бен Езра стояв біля воріт табору.

— Ще хто залишився? — спитав генерал.

— Мої всі тут,— відповів капрал.

Він звернувся до еменського капітана:

— Ар'єргард організували?

— Так, сер,— відповів капітан. — Чотири чоловіки з автоматами повинні на деякий час забезпечити їх роботою. Чекати на них не будемо. Вони повернуть-ся тією ж дорогою, що і прийшли, і ми підберемо їх через кілька днів на тому місці, де ми висадилися.

Бен Езра кивнув. Знають свою справу.

— Які втрати?

— Один забитий, кілька незначних ран — це все.

Бен Езра повернувся до ізраїльтянина.

— Два забитих.

— Нам повезло,— сказав похмуро генерал. — Ми застукали їх зі спущеними штаньми! — він поглянув на дорогу. Бранці зустрілися після розлуки. Чоловіки з команди літака були в хорошій формі і жінки теж. Вони скупчилися разом у тій гурт. Всі намагалися говорити водночас. — Підженіть їх, хай рушають,— сказав Бен Езра. — Щоб збагнути, як нас тут мало, нашим друзям не треба буде багато часу, і тоді вони кинуться за нами.

Ізраїльтянин рушив. Бен Езра гукнув до нього:

— Ти бачив сирійця?

Вояк похитав головою.

— Я не бачив його відтоді, як тільки ми зайшли після залпів ракет. Він ішов попереду мене, а потім просто зник.

Бен Езра спантеличився. Щось тут не те. Хіба що хлопця вбили і він лежить десь непомічений. Та ж ні, це неможливо. Сирієць таки дуже добрий вояк. Ра-

но чи пізно він об'явиться. Бен Езра повернувся і рушив за ними вниз по дорозі. Він поглянув на годинник. Якраз третя година. Точно по розкладу.

Якщо вертоліт прилетить вчасно, вранці вони будуть снідати у палаці князя.

Розділ сімнадцятий

Дік Керрідж без поспіху ходив по табору. Крізь відчинені ворота він бачив, як інші пішли вниз по дорозі, що вела до злітно-посадкової смуги. Та він все ще не був готовий піти звідси. Йому ще треба було доробити одну недовершену справу.

З різних кінців табору долинав спорадичний звук пострілів автоматичної зброї. Єменці робили свою роботу. Повільно й обережно він відчиняв одну за одною двері хатин, та його не було ніде.

Все ж цей чоловік мусить бути тут. Він не міг вибратися звідси до початку приступу. Ніхто не міг залишити табору непоміченим. Окрім того, він чув, як Хамід доповідав генералу, що бачив його за п'ятнадцять хвилин до початку приступу. При такому місцеположенні командирської хатини чоловік не мав часу, щоб утекти до лісу. Вона була в оточенні інших хатин.

Він обернувся й поглянув на командирську хатину. Перед нею стояли три обгорілі розтроснені джипи. Він сторожко повернувся і пішов назад, до хатини. Він уже раз обійшов усе всередині, та, можливо, там було щось таке, чого він не примітив.

Він знову обережно наблизився до дверей і став збоку з автоматичним пістолетом у руці. Тоді різко відчинив двері навстіж. Якусь мить він чекав. Зсередини не було чути ні звуку.

Він зайшов у середину. Перша кімната була вся в уламках. Ракети попробували в стінах хатини зяючі дірки. По кімнаті були розкидані папери та меблі, ніби після урагану.

Він зазирнув до другої кімнати. Тут просто не було місця, де хтось міг би заховатися. Він вийшов надвір, та на порозі зупинився.

Він відчув, як волосся у нього на голові стає сторч. Цей чоловік був тут. Йому підказував інстинкт. Не має значення, що він не може його знайти. Чоловік — десь тут.

Він повернувся і ще раз повільно обвів поглядом приміщення. Пусто. Якусь мить він стояв дуже тихо, а потім підійшов до ослону, поруч з раковиною, де він помітив кілька газових ламп.

Розбиваючи їх одну за одною, він швидко розливав гас по кімнаті. Потім узяв стілець, поставив його в сінешніх дверях і сів на нього, обличчям до кімнати. Витяг із кишені коробку сірників, запалив одного і підніс його до коробки, а коли спалахнули всі інші, жбурнув її в кімнату.

Вогонь швидко побіг підлогою, тоді поповз по стінах. Дим почав заповнювати кімнату, але він сидів. Повітря аж пашло, та він і не поворухнувся.

Раптом зсередини почувся приглушений звук. Він напружено вдивлявся крізь дим, та не бачив нічого. Звук почувся знову, скрипучий звук, ніби відчинялися двері на ржавих завісах. Йому було видно всю задню кімнату, та там дверей не було.

Потім долі щось заворушилося. Дік звівся на ноги. Частина дерев'яної підлоги піднімалася. Він підступив ближче котячими кроками.

Біля помосту він зупинився. Витяг носову хусточку і затулив нею носа та рота, щоб захиститися від диму. Зненацька дощатий поміст відкинувся набік і, кашляючи, звідти висунувся чоловік.

Ізраїльський агент задоволено кивнув. Це був той чоловік, заради якого він повернувся, це був чоловік, з яким йому треба було звести рахунки. Ніколи не треба боятися ідеаліста, треба боятися лише чоловіка, який очорнив ідеал.

Цей чоловік був очорнитель. Повільно, не поспішаючи, перш ніж цей чоловік усвідомив, що хтось стоїть перед ним, Дік спорожнив у нього обойму свого автоматичного пістолета. Потім він повернувся і, навіть не оглянувшись, вийшов з хатини і пішов до дороги, залишивши мертвого Алі Ясфіра лежати в його вогненній домовині.

Він пройшов дорогою з чверть милі, коли наткнувся на них. Тільки-но він

вийшов із-за повороту, як вони з'явилися з лісу. Вони зупинилися, здивовано дивлячись одне на одного.

— Лейла,— сказав він.

Хамід повернувся до неї. На її обличчі він побачив дивний вираз. Він спостерігав за ними мовчки.

— Діку,— озвалася вона здавленим голосом. — Я...

Її перебив постріл. На обличчі Діка з'явився дуже здивований вираз. Потім у кутку його уст виникла дивна кров'яна бульбашка, він повільно поточився і впав на дорогу.

Хамід зреагував миттю. Поваливши Лейлу додолу, він упав долілиць, обличчям у той бік, звідки прозвучав постріл. За мить він угледів між деревами чоловіка. Він пильно наставив приціл свого автомата на проміжок між деревами, де мав пройти той чоловік. Він чекав, аж доки чоловік вийшов якраз на середину між деревами, і натиснув на гачок. Черга з автомата перерізала чоловіка мало не пополам.

Він повернувся до Лейли.

— Ходімо,— сказав він різко. — Давай тікати звідси!

Дік застогнав.

— Ми не можемо залишити його тут,— сказала Лейла. — Він помре!

— Все одно він помре,— жорстко сказав Хамід. — Ходімо.

— Ні. Ти мусиш допомогти мені доправити його до нашого гурту.

— Ти з глузду з'їхала? Ти знаєш, що буде з тобою, коли ти повернешся? Якщо вони тебе не повісять, ти проведеш решту свого життя у в'язниці!

— Мені однаково,— сказала вона вперто. — Ти допоможеш мені чи ні?

Хамід подивився на неї і похитав головою. Він подав їй автомат.

— На, неси його. — Він нахилився, підхопив Діка і перекинув через плече. — Ходімо. Бо через кілька хвилин слідом за тим, що я застрелив, підійдуть інші.

Бен Езра звірився з годинником. Була вже майже четверта.

— Де той клятий вертоліт?

Щойно він це промовив, як удалині почувся гуркіт мотора. Він удивлявся в небо. Та зараз, коли місяць зайшов, не було видно нічого, крім чорноти неба. Через десять хвилин гуркіт залунав над головою. За мить він перелетів через гірський кряж і зник.

З боку дороги, через ліс долинула тріскотня рушничних пострілів. Підбіг ізраїльський капрал.

— Вони наближаються. Ідуть слідом за нами по дорозі.

— Затримайте їх. Вертоліт має бути тут у будь-яку хвилину.

Та рушничні постріли залунали частіше, а вертольота все ще не було. Час від часу було чути гуркіт його мотора, та потім він знову стихав.

Ізраїльський капрал повернувся знову.

— Давайте швидше з цим ділом, генерале,— сказав він. — Вони наближаються і пустять у хід важку зброю.

— Повертайся туди! — гаркнув Бен Езра. Він удивлявся в небо. — Знаєш, що я думаю? Я думаю, що отой чортів придуток, що вгорі, заблуdivся і не може знайти нас у темноті.

— А може, нам запалити багаття? — запропонував Бейдр. — Це буде служити йому маяком.

— Добра думка,— сказав генерал. — Та у нас немає нічого, з чого б зробити велике багаття. Ми змарнували б годину на те, щоб зібрати достатньо гілок, і все одно вони не будуть горіти. Від нічної вологи все промгло.

— У мене є таке, що горітиме.

— Що?

Бейдр показав на «707» під маскувальною сіткою.

— З цього буде пекло вогню.

— Ти жартуєш? — голос Бен Езри прозвучав питально.

Шум бою наростав і наближався.

— Я хочу врятувати свою сім'ю, і я це зроблю!

Він повернувся до капітана Гайяда.

— Енді, як би ти його підпалив?

Пілот подивився на нього.

— Енді, я не жартую! — гримнув Бейдр.— Від цього залежить наше життя.

— Відкрив би баки на крилах і вкинув би туди щось підпалене,— сказав Гайяд.

— Відкривай їх,— наказав Бейдр.

Енді з другим пілотом побігли до літака. Вони видряпалися до кабіни. За мить вони вискочили звідти з ключем від кришок баків і розбіглися в різні боки літака. Менше ніж за дві хвилини вони повернулися.

— Ми вже готові,— сказав Енді. — Але вам краще відвести всіх на протилежний кінець смуги, на той випадок, коли він вибухне.

Бен Езра віддав наказ якомога гучнішим голосом. Щоб відвести всіх на кінець смуги, пішло майже п'ять хвилин.

— Всім на землю! — наказав він, подаючи сигнал стрільцям.

Автомати застрочили мов навіжені. За мить почулося дивне шипіння, потім стогін: величезний літак вибухнув. Стовп полум'я знявся в повітря на сотню футів.

— Якщо вони цього не побачать, то вони сліпі,— сумно сказав Гайяд.

Бейдр помітив вираз його обличчя.

— Кинь сумувати. Це тільки гроші. Якщо ми виберемося звідси, я куплю тобі іншого.

Гайяд силувано усміхнувся.

— Буду сподіватися, шефе.

Бейдр озирав небо похмурим поглядом. Тріскотня рушничних пострілів дедалі ближчала. Він підійшов до Джордани.

— Ти в порядку?

Вона кивнула, хлопці тулилися до неї. Погляди всіх звернулися до неба.

— Здається, я чую його! — закричав Мухаммед.

Вони прислухалися. До них долинув приглушений свист гвинтів, який гучнішав щомиті. Через дві хвилини вертоліт був уже над головою, віддзеркалюючи заграву палаючого літака. Він став повільно опускатися.

Зараз спалахи пострілів виднілися майже біля злітно-посадкової смуги, бо вояки, згідно з планом, відступили.

Вертоліт торкнувся землі. Першим, хто зійшов з нього, був батько Бейдра.

— Дідусю!

Він підхопив онуків на руки. Підійшли і Бейдр із Джорданою. Всі почали збиратися біля вертольота. Посадка проходила хутко, на полі залишалося декілька чоловік, які відбивалися від бойовиків.

Бейдр стояв біля підніжки трапу поряд з Бен Езрою.

— Всі сіли? — спитав генерал.

— Так,— відповів Бейдр.

Бен Езра приклав до вуст руки, складені трубкою.

— Відвody їх сюди, капрале! — крикнув він гучним голосом, який, мабуть, було чути на іншому кінці поля.

На «707» вибухнув ще один бак, заливши все поле денним сяйвом. Бейдрові було видно вояків, які відступали задки з кінця поля, стріляючи по лісових заростях.

За хвилину вони були майже біля підніжки трапу. Перший з них повернувся і став підніматися по східцях. Бен Езра схвально плеснув його по спині плазом шаблі.

Жовте світло від палаючого літака освітло узлісся. Бейдр вдивлявся туди, бо йому почулося, що хтось покликав його. Раптом він побачив, як вона вибігла з лісу. За нею тюпав чоловік, який ніс перекинута через плече тіло.

Автоматично вояк звів на неї автомат. Бейдр ударив по автоматові так, що цівка піднялася в небо.

— Зачекай! — рикнув він.

— Тату! Тату! — вигукувала Лейла.

Бейдр побіг їй назустріч.

— Лейло! Сюди! — закричав він.

Вона повернула, побігла прямо на нього і кинулася в його обійми. До нього рвучко підбіг вояк.

— Нам треба вибиратися звідси, сер!

Бейдр показав на Хаміда.

— Допоможи йому,— кинув він воякові.

Він повернувся і, обіймаючи однією рукою дочку, піднявся по східцях до літака. Хамід і вояк піднялися слідом, несучи Діка. Бен Езра зійшов на трап і спинився у відчиненому люці.

Хамід з вояком уже поклали Діка на ліжко і доктор Аль Фей з медичною бригадою уже почали вливати плазму та глюкозу.

— Злітай! — крикнув Бен Езра.

Коли над головою почали мляво обертатися роторні гвинти, до генерала підійшов Хамід.

З-за спини генерала Хамідові було видно, як на поле вибігали бойовики.

— На вашому місці я б не стояв тут, генерале,— сказав він поштиво.

— Де ти в дідька пропадав усю ніч? — сердито крикнув генерал, коли вертолїт почав важко підійматися.

— Я просто виконував ваш наказ, сер,— відверто відповів сирієць. Він показав на Лейлу, яка навколїшки стояла біля Діка. — Я робив усе необхідне, щоб з нею нічого не сталося.

— Тобі було наказано залишатися поруч зі мн...! — гнівний тон у голосі старого змінився тоном подиву.— О Боже мій! — вигукнув він. Рука раптом стала кволою, і шабля випала з неї. Він зробив непевний крок до сирійця і став падати.

Хамід схопив його на витягнуті руки. Він відчув, як кров старого просякла крізь м'яку бедуїнську хламиду. Хамід похитнувся і мало не впав, коли вертолїт ніби стрибнув у повітря.

— Генерала поранило! — пронизливо гукнув він.

Він ще не встиг договорити, як Бейдр і його батько були вже поруч. Вони обережно перенесли генерала на ліжко. Доктор Аль Фей перевернув його на бік, хутенько розтинаючи його хламиду.

— Не турбуйся, друже,— прошепотів генерал. — Бережи час для молодого чоловіка.

— З молодим чоловіком усе буде гаразд! — майже сердито сказав Самір.

— Зі мною — теж,— сказав тихо Бен Езра. — Тепер, коли я побачив свого сина, мені не страшно помирати. Ти зробив все добре, мій друже. Ти виростив справжню людину.

Самір відчув, як його зір затуманили сльози. Він став навколїшки і притулив уста до вуха старого.

— Я надмірно довго дозволяв йому жити в неправді. Для нього настав час довідатися правду.

На устах умираючого воїна промайнула блїда посмішка.

— Що є правда? Ти його батько. Це все, що він має знати.

— Ти його батько, не я! — палко прошепотів Самір. — Він мусить знати, що це твій Бог привів його на цей світ!

Бен Езра підвів очі, які швидко скляніли. Його погляд спинився на Бейдрові, потім знов — на лікареві. Його голос був кволий; він зібрав усі свої сили для останнього подиху. Щойно слова зринули з його уст, він був мертвий.

— Є лише один Бог ...

ПІРАТ — Бейдр Аль Фей, який дивним вибриком долі був вихований як улюблений син у багатому та привілейованому світі багатї арабської родини Аль Фея. Його навчають бути вожаком, він усвідомлює, що те, чого він бажає,— включаючи людей,— буде в його руках.

Бейдр Аль Фей належить до нового арабського класу, що літає на реактивних літаках, який купається в нафті, його ненаситна енергїя і амбіції штовхають його сновигати по всьому світі, шукаючи нових ділових угод і нових жінок. Він оточує себе людьми, яких він може використати, та серед тих, кого він відкинув, і його колишня дружина арабчанка Марїам, котру він відгорнув набїк із-за золотоволосої прекрасної американки Джордани, та навіть вона не може заволодіти його увагою. Показати йому, що багатство та влада є лише частиною життя, випало його дочці-революціонерці, хоча до тих пір було майже запізно.